No. 1, 2 şi 3 **No. 1-2 GRATUIT** No. 3 LEI 2

48 pagini

Volume apărute până acum:

1. **Vendetta**
   de Henry Passendorff
2. **Jurământul**
   de Baroneasa de Orczy
3. **Capcana**
   de J. S. Fletcher
4. **Sub spânzurătoare**
   de Hugo Bettauer
5. **Enigma**
   de Maximilian Kretzer
6. **Camera No. 7.**
   de Clay Moffet
7. **Urmările unei căsătorii din dragoste**
   de Arnould Galopin
8. **Rătăcitor printre stele**
   de Jack London
9. **Conspiratorii**
   de Contele H. R. Berndorff
10. **Sfârșitul Lumii**
    de Colonel Royet
11. **Detectivul**
    de Patricia Wentworth
12. **Alberta**
    de Pierre Benoit
13. **Ispita**
    de Hélène Duboque
14. **Vraja Nudului**
    de Raymonde de Rienzi
15. **Milionul tăinuit**
    de Edgar Wallace
16. **Călugărița și Paiața**
    de F. W. Koebner
17. **Orașul fără Jidovi**
    de Hugo Bettauer
18. **Regele opiului**
    de Sax Rohmer
19. **Ușa cu șapte broaște**
    de Edgar Wallace
20. **Satana**
    de W. Kloepffer
21. **Văpaia**
    de Theodore Dreiser
22. **Diamantul Fatal**
    de Arnould Galopin
23. **Clandestin prin Rusia**
    de R. H. Savage
24. **Patima**
    de Alessandro Varaldo
25. **Foamea cea mare**
    de Johan Bojer
26. **Pe marginea prăpastiei**
    de Aurel Grancea
27. **Fata din California**
    de John Chancellor
28. **Sandala roșie**
    de Arnould Galopin
29. **3 ore de căsnicie**
    de Hugo Bettauer
30. **Misiunea Doctorului Fu-Mandschu**
    de Sax Rohmer

Rețineți aceste date

1 și 15 ale fiecărei luni

când apare un volum din

COLECȚIA CELOR 15 LEI

care dă cele mai strălucite romane ale timpului, în minunate tălmăciri și în cele mai perfecte condiții technice

Un roman complect 15 Lei

la toate librăriile și depozitele de ziare precum și la

EDITURA IG. HERTZ
București Calea Victoriei No. 5.

Institutul de Arte Grafice „EMINESCU" S. A., Str. Ing. Saligny 4

Libre pour la poste

Bastia 15 Febbraio 1932

PRESENTAT MINISTERUL DE AFACERILOR STRENE
Nº 1298/1932
PENTRU CONFRONTARE A TRADUCTIUNEI

Ecc. pett.

Casa Editrice Ig. Hertz

Bucarest

Lo sottoscritto Egizio Ettore, chiuso attualmente nel ergastolo di Saint-Nazaire di Bastia; Corsica, dove mi sono reso di mia propria volonta, dichiaro per la presente che l'esclusivita delle mie memorie appartiene alla casa editrice Ig. Hertz, di Bucarest.

Nel caso che la detta casa pubblichera queste memorie sotto forma di romanzo, io sfido qualunque uomo di poter affermare che ho partecipato a dei reati disonoranti e ~~[illegible]~~ inumani.

Si, è vero che ho ucciso. La mia mano ha sparso del sangue, ma soltanto in due occasioni. 1) cioè, quando ero in legittima difesa, 2) quando si trattava di un mascalzone sul quale avevo il diritto di vendetta.

Tutte le leggi del mondo danno all'uo

il diritto di uccidere, quando si trova in legittima difesa della propria vita. La vendetta, legge della terra corsicana, non è che la legittima difesa dell'onore, della giustizia, dell'uomo leso nella sua dignità.

Ho piena fiducia nei giurati davanti i quali sarò, fra poco, tradotto, che anche loro troveranno che difendere l'onore vale almeno quanto difendere il suo corpo. Ed è per questo che tengo di affermare, con questa occasione che uccidendo, io non ho sparso del sangue innocente.

La casa editrice Jg. Hertz si obbliga di inviarmi un esemplare tradotto in italiano o in francese di queste mie memorie stampate in rumeno, sotto qualsiasi forma questa pubblicazione sia fatta.

Con profonda stima

Egizio Ettorre

Bastia,15 Februarie 1932.

Onor.

EDITURA IG. H E R T Z

B U C U R E S T I .

Eu, subsemnatul Egizia Ettore, actualmente prizonier al Inchisorii Saint Nazaire,din Bastia,Corsica, unde m'am predat de bună voie, declar prin prezenta că,cedez exclusivitatea publicării memoriilor mele,Editurei Ig.Hertz,din Bucureşti,Romănia.

In cazul când Editura Ig.Hertz ar publica aceste memorii în formă de roman,tăgăduesc orice amestec al meu în vreo crimă josnică şi neomenească. Este adevărat că am ucis. Mâna mea însă n'a vărsat sânge decât în două cazuri: 1)atunci când eram în legitimă apărare; 2) atunci când era vorba de un ticălos, asupra căruia aveam dreptul de vendettă.

Toate legile de pe suprafaţa pământului dau omului dreptul de a ucide, atunci când este în legitimă apărare a trupului său. Vendetta, legea pământului corsican, este legitima apărare a cinstei, a dreptăţii, a celui jignit şi sunt încredinţat că juraţii cari mă vor judeca în curând vor găsi că apărarea cinstei este o faptă cel puţin tot atât de nobilă,ca şi apărarea trupului.

Deaceea ţin să subliniez şi cu acest prilej că, chiar dacă am ucis, mâna mea n'a

vărsat niciodată sânge nevinovat.

Totodată rămâne bine stabilit că Editura Ig. Hertz se obligă a-mi trimite câte un exemplar tradus ~~curent cu cuvânt~~ (x/). în limba italiană sau franceză, a memoriilor mele publicate în româneşte, sub orice formă s'ar face publicarea lor.

Cu toată stima
ss)Egizio Ettore

(x) se aprobă anularea acestor cuvinte. conform
P. G. Ioga

PENTRU CONFORMITATEA ACESTEI TRADUCERI
ÎN TEXTUL DIN LIMBA italiană
INTERPRET JURAT
Nr. 1298 G. Ioga

MINISTERUL AFACERILOR STRĂINE
AL REGATULUI ROMÂNIEI
LEGALIZEAZĂ SEMNĂTURA D. G. Ioga
INTERPRET LA ACEST MINISTER.
BUCUREŞTI 27 Febr. 1932
PENTRU MINISTRU / ss Horezeanu

Noaptea de groază din Saint-Etienne

Fulgerele luminau ca ziua căsuța, în care Egizio Ettore veghea la căpătâiul mamei sale muribunde.

— Rămâi cu bine copilul meu, singurul meu copil! — îngână bătrâna, cu voce tremurândă. Binecuvântarea mamei tale muribunde să te însoțească în viață... Sfânta Fecioară să te apere... căci ai fost un copil bun, Egizio. Cerul să-ți răsplătească ceeace ai făcut pentru mine.

Tânărul și chipeșul voinic, care era îmbrăcat în portul pitoresc al corsicanilor din sud se aplecă, plângând.

— Nu, mamă, nu trebuie să mori! — strigă el, îmbrățișând cu nespusă duioșie, trupul slăbit al bătrânei — nu mă poți părăsi, deoarece nu mi-ai mărturisit încă numele nemernicului, care l-a ucis pe tata, pe vremuri. Mamă, vendetta, legea sfântă a poporului nostru n'a fost încă împlinită. Tu știi cine l-a ucis pe tata, acum trei ani, pe la spate, într'o noapte de groază, ca aceasta. Deaceea, te implor, mamă spune-mi numele acestui blestemat.

Muribunda își adună cele din urmă puteri și se așeză în capul oaselor, în patul ei sărăcăcios. Din ochii ei mari, înfrigurați, privirile căutau, îngrozite, la fiul său.

— Da... îl cunosc pe ucigaș... — gemu ea — și-mi dau seama. Egizio că este datoria ta să împlinești sfânta lege a vendettei... Omul, care l-a ucis pe tatăl tău... este acelaș... care a ademenit-o și pe Iolanda, sora ta...

— Pe sora mea? — strigă Egizio, suspinând. Pe Iolanda, cea dispărută?... Mamă, mamă, spune-mi numele...

Muribunda își deschise gura... buzele ei frământară în șoaptă un cuvânt... dar nu-l rostiră.

— Nu pot! — gemu bătrâna. Mă leagă un jurământ... Am jurat pe Madona, să nu trădez numele acesta, cât timp voi fi în viață... Dar când nu voi mai fi în lumea aceasta... Egizio, copilul meu... când cea din urmă suflare va fi părăsit bietul meu trup... atunci ridică piatra aceea din cămin... a treia din stânga... Vei găsi acolo documente... cari îți vor spune totul... Dumnezeule! Ce este asta?

Lumina galbenă-roșiatică a unui fulger năpădi încăperea, apoi, toată casa se cutremură sub bubuitura unui trăsnet înfiorător. Timp de câteva secunde domni o liniște mormântală. Pe urmă, mama și fiul auziră un țipăt sălbatec, sfâșietor.

—Deschideți... pentru numele lui Dumnezeu, deschideți!... Eu sunt... Letiția, contesa Letiția!

— Madona din Saint-Etienne! — strigă Egizio, cu o voce care trăda în acelaș timp nesfârșita bucurie și groază fără

de margini — Sfânta Fecioară, dar ce să se fi întâmplat? Contesa Letiția caută adăpost în casa lui Egizio Ettore.

Din câteva sărituri Ettore fu lângă uşă, trase zăvorul la o parte şi deschise uşa. Învăluită în lumina roşiatică a unui fulger, în pragul uşii se ivi o fată fermecătoare.

— Egizio Ettore, apără-mă!... strigă Letiția întinzându-şi implorătoare braţele înspre chipeşul voinic. Scapă-mă din ghiarele urmăritorilor! Este în joc mai mult decât o viaţă, — îmi este în joc cinstea!

Atunci Ettore cuprinse cu amândouă mâinile trupul subţire al Letiţei şi o trase în spre mijlocul încăperii.

— Madona, viaţa mea, pentru cinstea d-tale! strigă Egizio Ettore, în vreme ce privirile sale se cufundară pătimaşe, în ochii frumoasei copile. Oricine ar fi acela, care te urmăreşte, el nu va putea ajunge până la d-ta, decât numai trecând peste mine.

— Ştiam că nu mă vei lăsa! — răspunse Letiția. Mi-ai mai scăpat doar odată viaţa, colo sus în munti, când s'a năruit poteca sub picioarele mele şi când eu am rămas agăţată deasupra prăpastiei... Atunci ţi-ai primejduit viaţa pentru mine şi clipa aceea, n'o voi uita nicodată, Egizio, niciodată!

Cu o mişcare repede el se lăsă în genunchi în faţa frumoasei contese şi sărută rochia ei albă, udată de picăturile de ploaie.

Atunci deodată se auziră voci şi nechezări de catâri, cari veneau de undeva nu departe de căsuţa lui Ettore, aşezată la marginea satului corsican, Saint-Etienne-en-Corse. Cei din casă mai auziră lămurit şi cuvinte, rostite de o voce bărbătească:

— Am văzut-o coborând pe cărăruia din stânga... ţineţi-vă numai de mine, conte de Paris... în câteva minute fugara va fi prinsă!

Ettore sări ca muşcat de şarpe.

— Vincenzo Rossati, tutorele d-tale... El te urmăreşte!... Ah nemernicul acesta cu păr cărunt... întotdeauna mi se strângea inima, când mă gândeam că el e tutorele d-tale!

— O soartă nemiloasă m'a făcut să ajung în casa lui Rossati! — strigă Letiția, suspinând. Intr'o bună dimineaţă, pe când nu aveam decât patru ani, m'a găsit în faţa casei sale. Picioarele-mi goale sângerau, eram aproape moartă de foamne, rochiţa-mi de stofă fină, era numai sdrenţe. In unul din buzunarele rochiţei mele însă, era cusut un fişic cu bani de aur şi o scrisoare, în care se spunea că sunt contesă. Fusesem lăsată singură în mijlocul pădurii, deoarece stăteam în calea cuiva. Rossati m'a luat în casa sa şi m'a crescut, în nadejdea că, cu timpul voi fi căutată de adevăraţii mei părinţi, cari îl vor răsplăti pentru grija, pe care mi-a purtat-o. Imi zicea «contesă», dar mă punea la corvezile cele mai josnice, mă bătea chiar. Astăzi ruşinea îmi înclesteză buzele...

— Deschide Egizio Ettore — strigă o voce stridentă —

eu sunt, Vincenzo Rossati! Dă-mi pe Letiţia, căci este pupila mea şi trebuie să asculte de poruncile mele!

— Dacă deschizi uşa Egizio — îi şopti frumoasa fată lui Ettore — atunci mă voiu ucide. Află că Rossati, nemernicul acesta, m'a vândut contelui Robert de Paris.

— Te-a vândut? — scrâşni Ettore. Ah, ticălosul, asta i-o voiu plăti cu vârf şi îndesat!

Egizio Ettore dădu la o parte pe Letiţia, se repezi în spre uşă, şi mâna lui atinse zăvorul, când deodată auzi glasul mamei sale.

— Fereşte-te, Egizio... fereşte te de contele Robert de Paris... acela, care se ridică împotriva lui, este pierdut, acela care vrea să lupte în contra lui, este învins mai dinainte... Ocoleşte căile, pe cari umblă el, căci groaznicul conte de Paris este atotputernic!

— In numele legii, deschide! se auzi atunci de afară, în vreme ce paturile de puşcă începură să lovească în uşa. Eu sunt aici, Luigi Carazoni, primarul, şi cer să se deschidă uşa. Rossati are dreptate Ettore. Eşti dator să i-o dai înapoi pe Letiţia.

— Blestemată să fie legea care stă de partea nedreptăţii! — răspunse Egizio, cu voce hotărîtă. E adevărat că Letiţia este aici, dar casa mea ospitalieră o apără şi atât timp cât se va găsi înlăuntrul acestor patru pereţi, nu veţi pune mâna pe ea!

După acest răspuns domni o linişte desăvârşită, timp de câteva clipe. Pe urmă răsună o voce sonoră, care se vedea că era obişnuită numai să poruncească:

— Egizio Ettore, tu eşti un biet tăietor de lemne şi adeseori ţi-ai primejduit viata, pentru câteva centime. Ei bine, eu îţi voi da cinci napoleoni de aur, dacă o înapoiezi pe frumoasa Letiţia, tutorelui său, Rossati!

— Dracu să te ia, conte de Paris, cu aurul tău blestemat cu tot! — răspunse Egizio Ettore, revoltat. Este adevărat că, de multe ori mi-am primejduit viaţa pentru câteva centime, dar niciodată n'am stat în slujba unei cauze necinstite. Află că, nici pentru o mie de napoleoni nu mi-aş vinde sufletul iadului şi pe Letiţia ţie!

— Spargeţi uşa! strigă atunci contele de Paris, cu voce poruncitoare. Asediaţi uşa, puneţi foc acestui cuib de şopârle! Noi suntem douăzeci la număr şi unul singur să-şi bată joc de noi?

Deabia răsunară aceste cuvinte că, deodată se născu o gălăgie de iad în jurul căsutei dela marginea satului.

— Ai milă de noi, Sfântă Madona! — se ruga muribunda.

— Aşa? strigă Egizio Ettore, sălbătăcit cu totul de mânie. Atunci ne vom vinde pielea cât se poate mai scump!

El smulse puşca de pe perete, puse mâna pe trăgaci, apoi zise:

— Mai întâi tu, conte Robert de Paris, pe urmă Letiția și apoi Egizio Ettore! Tu ai vrut astfel! Facă-se voia ta! Nici unul din noi să nu mai supraviețuiască acestei nopți de groază!

Atunci două brațe moi, pline, îl cuprinse pe voinicul înfuriat și-i luară puşca încărcată din mână.

— Nu ucide! — îi şopti la ureche glasul cald, duios, al Letiției. Mâinile tale sunt curate, nu vreau ca din pricina mea să se acopere de păcate!

— Letiția... contesă... Vrei să te arunci de bunăvoie în brațele pieirei? Vrei să-l urmezi pe omul, care râvnește la frumusețea, la nevinovăția, la virtutea d-tale?

Atunci Letiția se îndreptă deodată. Obrajii ei ca de marmură încercuiți de părul-i de abanos, se făcură roşii ca purpura.

— Il voi urma pe contele Robert de Paris, — zise ea cu lacrimi în ochi, — până la uşa alcovului. Acolo însă tot îmi va rămâne acul acesta de aur, pe care-l port în păr şi care este îndeajuns de ascuțit şi de lung, pentru a înlocui pumnalul! Pe tine însă Egizio Ettore, nu vreau să te arunc în ghiarele pieirei, pe tine, mai puțin decât pe ori care altul, căci...

In aceeaş clipă isbi în uşă o groaznică lovitură de topor, o țandără sări şi o despicătură se ivi în scândură. Câteva clipe încă şi Letiția cădea în mâinile urmăritorilor săi.

— Egizio, copilul meu! se auzi atunci graiul muribundei — fugi cu Letiția, scapo!... Ridică piatra din fundul căminului... un coridor tainic duce de acolo până în inima munților... Du-o la bisericuța din munți... Bisericuța Lacrimilor lui Isus !... In ruinele acelea, pe jumătate dărâmate n'o va căuta nimeni!...

— Şi pe tine, mamă — răspunse Egizio, cu glasul tremurând de emoție — pe tine să te las aici? Ce se va întâmpla cu tine, când nu voi mai fi aici, pentru a te apăra?

— Eu sunt o muribundă, copilul meu — răspunse bătrâna, fără putere — câteva clipe mai curând, sau mai târziu... nu mai pot avea nici o însemnătate... Ingenunchiază, Egizio, copilul meu, să te binecuvântez...

Egizio îngenunchiase la picioarele patului mamei sale, care îşi aşezase mâinile pe capul lui împodobit de bucle negre. Deodată Letitia îngenunchie şi ea alături de Ettore.

— Binecuvântează-mă şi pe mine, mamă — strigă ea, printre suspine şi fii liniştită, căci Egizio nu va rămâne singur pe lume, nici chiar după ce Tatăl Ceresc te va fi chemat la sine. Comoara sfântă a iubirei, pe care i-o laşi ca moştenire, o voi păstra pentru fiul tău în sufletul meu, până la capătul zilelor mele.

Egizio Ettore scoase un strigăt de bucurie şi cuprinse în brațele sale vânjoase trupul minunat al Letiției. In vreme ce capul fetei se lipi de pieptul voinicului şi acesta sărută

pentru întâia oară, în prada unei fericiri de nedescris, buzele Letiţiei, bătrâna îngână, adânc mişcată.

— Egizio şi Letiţia.., vă binecuvintez.., dragostea să vă fie călăuză în bucurie şi nevoi.., aveţi încredere în ea.., n'o părăsiţi...

— Dărâmaţi uşa.., Trebuie să cadă, chiar dacă ar fi din oţel! se auzi strigând.

Dar Egizio se şi apropiase cu Letiţia de cămin. Cu puteri de urieş el deslipi lespezile de piatră cari alcătuiau fundul vetrei şi în faţa sa se ivi o deschizătură întunecoasă, gura tunelului, de care îi vorbise maică-sa. Cu ochi nespus de trişti, cu priviri înmuiate de lacrimi, voinicul se mai uită odată la muribunda, care îşi întinse mâinile în spre ei, binecuvântându-i, apoi dispăru în besna coridorului tainic, împreună cu Letiţia.

Tunelul acesta întunecos ca noaptea, plin de miros de mucegai, părea că duce adânc sub pământ. Cu o mână Egizio ţinea mâna iubitei sale, cu cealaltă îi împreunase mijlocul şi aşa mergea înainte. Ea se lipise cu totul de el, ca o porumbiţă, tremurătoare de fericire şi cu tot întunericul ce-i înconjura, Egizio tot zări strălucirea plină de încredere a privirilor, cu cari se uita Letiţia.

— Letiţia, comoara mea, nu-ţi fie teamă, căci sunt lângă tine!

— Călăuzeşte-mi paşii Egizio şi voi merge după tine până la capătul pământului, chiar dacă acolo m'ar aştepta mormântul. Sfântă Madona.., ce mai este şi asta?... Egizio iubitule.., iubitule... priveşte acolo... O făptură învăluită în alb.., O stafie a coridorului subpământean. Priveşte ni se aşează în cale... vai nouă.., niciodată n'am mai văzut un chip mai înfiorător ca acesta!

Ettore rămase încremenit. Nu, Letiţia nu se înşelase. Nu era nicio născocire a închipuirei sale înfrigurate. La o depărtare de cinci paşi de fugari, stătea o apariţie femeiască, nemişcată, ca o stană de piatră.., o apariţie femeiască învăluită în sdrenţe decolorate de vremuri. Din mijlocul chipului ei ca de ceară, înconjurat de păr cărunt, ce-i stătea vâlvoi pe cap, luceau doi ochi mari, negri, stranii, înfiorători.

Cuprins de groază, Egizio Ettore făcu un pas înapoi trăgând cu sine şi pe iubita sa. Dar unde să fugă? Nu încăpea nici o îndoială că, între timp urmăritorii pătrunseră în casă, aşa că, acolo nu se mai putea înapoia. In faţa lui stătea nemişcată stafia care le închidea drumul ce duce în spre libertate,

— Pleacă din calea noastră — strigă tânărul, rugător. Dacă eşti o apariţie din altă lume, atunci fie-ţi milă de noi şi nu ne împiedica să fugim.., Dacă însă eşti o făptură din carne şi oase, atunci lasă drumul căci de nu, te voi sili cu plumbul puştii mele, care n'a dat greş niciodată.

Cu aceste cuvinte Ettore duse arma la umăr, dar mai

înainte ca degetul său să fi apucat să atingă trăgaciul, o voce slabă, aproape numai ca o suflare, îi zise:

— Sunt trei ani de când Iolanda, nefericita copilă, zace în pământ! Vrei să ucizi morții, fratele meu, Egizio?

Un urlet ca de fiară ieși atunci din pieptul lui Ettore. Arma îi căzu din mână și în clipa următoare luând-o în brațe pe Letiția, se năpusti ca un nebun mai departe pe coridor, trecând pe lângă strigoi. După câțiva pași însă se opri și zise, cu buze tremurânde:

— Duh al nefericitei mele surioare, iartă-mă! Facă Domnul ca liniștea mormântului tău să nu mai fie turburată!

Pe urmă trecu mai departe și în curând lumina fulgerelor de afară începu să pătrundă până la el, dovadă că era aproape de ieșirea din tunelul misterios. Peste câteva clipe apoi, se văzu într'adevăr pe o potecuță, care ducea printre stânci înalte, prăpăstioase, Egizio Ettore își ducea iubita în brațe, urcându-se tot mai sus, în munți.

Letiția își încolăcea tot mai strâns brațele sale moi și pline, în jurul gâtului voinicului, obrajii săi se odihneau pe obrajii lui, părul său se amesteca cu buclele lui.

Așa, așa, scăpărați fulgere, bubuiți trăsnete, cântați-vă cântecul înfiorător printre prăpăstiile munților, pândiți, văgăuni lacome, pândiți până în ziua de apoi, căci Egizio Ettore cunoaște fiecare pietricică a acestor munți și nu se teme de prăpăstii, nu se teme de copacii doborâți la pământ, de stânci prăbușite, nu se teme de întortochierea cărărilor!

Egizio Ettore își ducea iubita pe o potecuță atât de îngustă, încât deabia puteai să-ți așezi un picior în fața celuilalt. Mergea încă iute, și sprinten ca un cerb, căci de mii de ori trecuse prin locurile acelea.

In depărtare se și zărise bisericuța, refugiul salvator.

— Scăpată... scăpată numai mulțumită ție, dragul meu Egizio!... șopti Letiția și în vreme ce voinicul urca acuma cu ea. Egizio simți două lacrimi, cari i se prelinseră pe față din ochii iubitei și buzele ei aprinse, cari i se apăsară pe gură.

Erau lacrimile recunoștinței, sărutările iubirei sale.

* * *

Câteva minute după fuga îndrăgostiților peste dărămăturile ușii doborâte de lovituri de topoare și paturi de pușcă, intrară în odaie o sumedenie de oameni, a căror purtare sălbatecă ar fi îngrozit chiar și pe omul cel mai obișnuit cu grosolăniile sbirilor autorităților.

— A fugit!... scrâșni contele Robert de Paris și lovi furios cu piciorul în podea.

— Scripțoroaica aceea depe pat trebuie să ne lămurească asupra dispariției — strigă căruntul și pipernicitul Rossati, răzând. Bătrâna este mama lui Ettore și dacă vom între-

buința mijloace nimerite, o vom face să vorbească. Ascultă, babo, unde...

Vicenzo Rossati amuți deodată, apoi strigă furios...

— Bătrâna e moartă...

— Ettore este liber — scrâșni contele de Paris, înfuriat peste măsură — și mi-a luat-o și pe Letiția! Mii de draci, lucrurile se încurcă! Țicălosul acesta ne va denunța! La naiba Rossati, ce te sgâiești așa în vatră?

Rossati scoase un strigăt răgușit de isbândă.

— N'am pierdut cei trei mii de franci, pe cari mi i-ați făgăduit pentru Leitiția, conte de Paris, îi strigă bărbatul cu barba neagră din fața sa. Acolo, în cămin se găsește ușa unui coridor subpământean, care fără îndoială duce în munți... Pe acolo au dispărut Egizio și Letiția... După mine! Adeseori l-am auzit pe Ettore poreclindu-mă: «Vulpea de Rossati». Ei bine, astăzi voi fi vulpea, care-i va smulge porumbița din ghiare!

Cu aceste cuvinte Rossati smulse o făclie din mâna unuia din servitorii contelui și luminându-și calea cu ea, se avântă prin gura coridorului subpământean. Trupul îi dispăru pe jumătate în cămin când deodată se auzi o detunătură, urmată de un țipăt răgușit.

Vincenzo Rossati se clătină, sângele îi țâșnea din piept ca dintr'o fântână și se prăbuși la pământ, horcăind.

— Morții îndeplinesc vendetta pentru cei uciși! mugi el.

Odată cu strigătul de groază al rănitului, încăperea fu străbătută și de un hohot fioros de râs, care părea că vine din vatră.

Contele Robert de Paris rămase încremenit, cu privirea ațintită în vatră. In deschizătura căminului se ivise pentru o clipă, o făptură învăluită în alb, ai cărei ochi strălucitori, fioros de strălucitori, se îndreptară cu priviri pline de o ură sălbatică, asupra contelui de Paris.

— Iolanda! strigă nobilul parisian, în vreme ce chipul său se făcu alb. Asa dar trăcește! Aceasta însemnează că părinții săi au îngropat de vie necinstea fiicei lor!

Năluca din gura vetrei dispăru. Contele de Paris se cutremură, ca trezit dintr'un vis urât.

Apoi se aplecă peste trupul sângerând al lui Rossati, pe care Luigi Carazoni îl ținea în brațe, luminând cu o făclie chipul crispat de durere al rănitului.

— Aceasta este fapta lui Egizio Ettore! strigă contele de Paris arătând în spre cocoșatul din brațele primarului. Ascultă Roossati, vrei să fii răsbunat? Ei bine, voi îngriji eu ca vendetta să se împlinească! Iute băeți, duceți-l pe Rossati acasă, la el! Unul din voi să pornească în goana calului până la Bonifacio și să vestească poliția că Egizio Ettore l-a rănit mortal pe baronul Vincenzio Rossati, ademenindu-l în casa sa. In ceeace mă privește, eu voi ști să aduc martori, cari să jure că, in noaptea aceasta mă găseam la Bastia, sau chiar!

Paris. Spuneți-i polițaiului să vină îndată cu sbirii săi la fața locului, ca mâine dimineață, când va răsări soarele, ucigașul Egizio Ettore să fie în lanțuri și aruncat în închisoare.

Un sfert de ceas mai târziu, un călăreț gonea în trap sălbatec pe drumul, care duce din Saint Etienne-en-Corse, la Bonifacio, iar două ceasuri după aceea, pe acelaș drum, veneau în goană douăzeci de jandarmi călări, înaintând în spre satul din munți.

Jandarmii aceștia se duceau la Saint-Etienne pentru a-l aresta pe Egizio Ettore, ucigașul.

La jumătatea drumului ei întâlniră o trăsură închisă, foarte elegantă, ale cărei perdele de mătase erau lăsate.

Pe pernele moi ale acestei trăsuri ședea nepăsător contele Robert de Paris, fumându-și în tihnă țigara de foi.

El dădu puțin la o parte una din perdele și se uită cu un zâmbet ironic la jandarmii, cari făcuseră loc trăsurii sale.

— Așa, așa! murmură el. Veți ajunge încă la timp pentru a-l pune în lanțuri pe Egizio, cel din urmă din familia Ettore! Felicitările mele, conte de Paris! Știu că ți-ai încheiat bine socotelile cu familia aceasta! Nici unul din ei nu va mai fi în stare să se ridice acuma împotriva mea, pentru a-mi dovedi că, orbit de frumusețea Iolandei, am făcut-o contesă de Paris, deoarece numai în chipul acesta s'a învoit îndărătnica să-și jertfească virtutea. Mă cutremur, când mă gândesc cât necaz mi-au mai pricinuit Ettorii aceștia, când m'am săturat de Iolanda și am alungat-o! Câtă bătaie de cap, până să scap de ei! Iolandei i-am dat eu însumi o otravă, care i-a întunecat mințile, pe bătrânul Ettore l-a împușcat Rossati, în pădure pe când tăia lemne, astă noapte a murit mama Iolandei, de inimă rea, iar mâine dimineață Egizio, cel din urmă dintre Ettori, va fi pus în lanțuri, sub învinuirea de a fi vrut să ucidă un om, pe care-l ademenise în casa sa. In chipul acesta, am scăpat și de el. Acesta este sfârșitul unui roman de dragoste al contelui de Paris! Ha, ha, ha să înceapă alt roman, acela, care-mi va aduce în brațe pe Letiția, Madona din Saint-Etienne!

* * *

Soarele răsări strălucitor. Noaptea furtunoasă fu urmată de o zi însorită.

In fața ruinelor bisericuței din munți, Egizio și Letiția stăteau mână în mână.

— La revedere, iubito!... zise Egizio, cu glasul înăbușit de fericire. Imi iau rămas bun dela tine, dar numai pentru câteva ceasuri. Trebuie să dau o raită până acasă, spre a vedea ce mai este cu sărmana mea mamă. Dacă totul este în bună rânduială, atunci mă înapoiez îndată și pe cărări știute numai de mine, te voi duce la Bonifacio, unde preotul va binecuvânta legătura noastră. Mai înainte de a porni la drum

însă, te rog, Letiția, mai spune-mi odată ceeace mi-ai șoptit de mii de ori în noaptea aceasta; mai spune-mi odată: Este adevărat că mă iubești? Este adevărat că vrei să fii soția unui biet tăietor de lemne?

— Te iubesc, Egizio și vreau să fiu a ta, pentru vecie!

— A mea! Letiția este a mea! strigă Egizio cu atâta putere, încât strigătul lui de bucurie fu redat înmiit de ecoul munților. Atunci eu sunt omul cel mai fericit de pe pământ!

Voinicul mai strânse odată trupul ca tras prin inel al iubitei sale și porni pe cărăruie.

— La revedere, Egizio! se auzi de sus, până jos la el. N'o lăsa pe Letiția ta să aștepte prea mult în singurătatea acestor stânci!

Egizio Ettore alerga acuma, nu mai mergea în spre Saint-Etienne. Inima însă i se strângea cu cât ajungea mai aproape la căsuța sa, în care mama lui zăcea pe patul de moarte. Printr'o ușă lăturalnică Egizio intră în casă.

— Maică-măicuță... eu sunt... Egizio... Sfinte Dumnezeule, a murit... Am venit prea târziu!... In vreme ce eu sorbeam fericirea astă noapte, depe buzele Letiției, tu ți-ai dat aici sfârșitul, măicuță, fără o lumânare la căpătâi.

Cuprins de o durere fără margini, Egizio Ettore se aruncă peste trupul mamei sale, pe care-l acoperi cu lacrimi și sărutări.

Deodată... se simți apucat de ceafă, de o mână de fier, care îl smulse brutal depe trupul neînsuflețit al mamei sale... Toate colțurile odăii se populară... jandarmii ieșiră ca din pământ... douăzeci de țevi de pușcă se îndreptară amenințătoare împotriva lui.

— Ce căutați aici?... tună Egizio Ettore, uitându-se înfuriat la sbiri. Cu ce drept ați călcat voi pragul acestei case? Egizio Ettore este un om cinstit! Afară cu voi, nelegiuiților cari veniți să turburați ultima rugăciune a fiului, la căpătâiul mamei sale moarte!

Atunci se ivi în fața lui Ettore, făptura înaltă, uscățivă, a polițaiului din Bonifacio. El își întinse mâna și o așeză pe umărul lui Egizio, în vreme ce în cealaltă ținea un revolver încărcat.

— Egizio Ettore, în numele legii, ești arestat! In noaptea aceasta ai vrut să-ți împlinești vendetta asupra lui Vincenzo Rossati și l-ai rănit mortal!

—Minciună! Eu vendetta?... Dumnezeu îmi este martor că sunt nevinovat... Nevinovat!... strigă Egizio Ettore, cu toată puterea desnădejdii, deoarece cei douăzeci de jandarmi se și repeziră asupra lui.

Urmă o încăerare scurtă, disperată, care însă se sfârși iute, cu isbânda celor cari luptaseră douăzeci împotriva unuia singur.

Legat de mâini și de picioare, ca un turbat, Egizio Ettore fu dus la închisoare în dimineața aceea în mijlocul a două-

zeci de jandarmi înarmaţi până în dinţi. Năucit pe jumătate, înebunit aproape. Egizio Ettore nu se mai împotrivea. Buzele lui tremurânde mai şopteau doar mereu, neîncetat, numele iubitei care-l aştepta în bisericuţa din munţi.

Dar când îl îmbrânciră cu lovituri de picioare în celula întunecoasă a închisorii, în care trebuia să trăiască până la sfârşitul procesului, el se îndreptă cu jumătate corpul, aşa legat cobză cum era, îşi ridică spre cer mâinile încătuşate şi în prada mâniei neputincioase, strigă, în vreme ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

— Dreptate! Stăpâne Atotputernic, dreptate! Tu ştii că sunt nevinovat! Nu lăsa ca răutatea vicleană, neîndurarea omenească să mă nimicească! Trebuie să trăiesc. Doamne, trebuie să trăiesc, pentru Letiţia şi pentru cinstea mea, care mi-a fost călcată în picioare!

CAP. II

Jurământul de răzbunare al lui Egizio Ettore

— Minciuna şi încăpăţânarea ta nu mai au nici un rost, acuzatule! Patrusprezece martori vrednici de toată încrederea, au jurat că l-au găsit pe Vincenzo Rossati, împuşcat în piept, în casa ta din Saint-Etienne. In decursul procesului s'a mai stabilit că, în repetate rânduri l-ai ameninţat pe Rossati cu vendetta. Nu mai tăgădui, nenorocitule, deoarece adevărul este clar, ca lumina zilei. In noaptea aceea l-ai ademenit pe Vincenzo Rossati în casa ta, şi l-ai împuşcat, din cămin, unde te ascunseseşi. Mărturiseşte-ţi vina, acuzatule, căci numai o mărturisire plină de pocăinţă îţi poate atrage îndurarea judecătorilor! Mărturiseşte-ţi păcatul, căci numai astfel Dumnezeu şi oamenii vor mai putea avea milă de tine!

— Milă ? Nu milă este ceeace aştept să mi se dea. domnule preşedinte, ci dreptate! Sunt nevinovat, jur pe unul Dumnezeu din Cer! Sunt nevinovat!

Aceste cuvinte le strigă Egizio Ettore în sala cea mare a Tribunalului din Bonifacio, unde se judeca procesul său.

Sala cea mare, în care judeca Curtea cu Juri, era arhiplină. Oamenii veniseră din toate părţile Corsicei, pentru a fi de faţă la desbaterile acestui proces puţin obişnuit. Şi procesul era puţin obişnuit nu pentrucă era vorba de o învinuire adusă unui corsican, ci fiindcă acuzatul aducea o groaznică învinuire altcuiva şi acesta era nici mai mult, nici mai puţin, decât contele Robert de Paris.

In mijlocul a patru jandarmi cu baionetele la armă, Egizio Ettore stătea în faţa judecătorilor săi, palid la faţă, cu părul căzut pe frunte, cu privirea sălbatecă de ură. Cu toate cele şapte luni petrecute în închisoare însă, voinicul corsican tot mai era o adevărată întruchipare a frumuseţei băr-

bătești. Privirile lui înfrigurate rătăceau necontenit în spre băncile publicului, dar aceea. pe care nădăjduia s'o găsească acolo nu era.

Nu departe de banca, pe care ședeau jurații, pe un fotoliu de purpură roșie, adus anume pentru el. ședea contele Robert de Paris. De câte ori privirea lui cădea asupra acuzatului, în jurul buzelor acestui bărbat frumos, dar ofilit înainte de vreme, din pricina destrăbălării în care trăia, se ivea câte un zâmbet de ironie.

— Acuzatul strigă sus și tare că este nevinovat! zise președintele, cu voce tunătoare. El îndrăsnește chiar, să mintă într'un chip destul de neîndemânatec, căutând să amestece în ticăloșia sa și numele unui înalt personagiu, acela al contelui Robert de Paris, cu toate că avem aici trei mărturii depuse de trei persoane în afară de orice bănuială, cari au jurat că, în noaptea cu pricina, Contele de Paris nu se găsia la Saint-Etienne-en-Corse, ci la Bastia, tocmai în celălalt capăt al insulei. Aceasta ne-a fost jurat solemn de Prințesa Francesca di Montenero, de bancherul Fernando Herner și de servitorul domnului conte, Pierre Leblanc.

— Toți acești trei martori sunt niște sperjuri! — strigă Egizio Ettore cu glasul răgușit de mânie. Ei au jurat strâmb pentru a mă nimici prin mărturia lor, întocmai ca și Luigi Carazoni, primarul din Saint-Etienne și ceilalți șapte locuitori din satul meu.

— Taci, nerușinatule! — strigă procurorul, de pe fotoliul său. Să nu îndrăsnești să mai jignești încă odată pe martori, prin obrăsnicille tale.

— Au fost cumpărați cu aurul contelui de Paris — strigă cu toate acestea Ettore tremurând din tot trupul. Aurul acesta blestemat! Să fie oare adevărat că noi săracii n'avem nici un fel de armă împotriva acestui monstru, care ne atacă și ne sfâșie cu dinții lui nesățioși? Blestemat să fie aurul, isvorul celor mai multe păcate în lumea aceasta! El omoară dreptatea și spiritul binelui din om și dacă astăzi eu voi fi osândit, atunci nu voi fi nici cel dintâi și nici cel din urmă sărac, pe care aurul celor bogați îl trimite la ocnă.

Un murmur de aprobare și de compătimire se auzi atunci din mijlocul mulțimii, care fusese martoră la strigărul de durere al unui om martirizat de aur.

— Bine! strigă atunci tânărul procuror, care ținea morțiș ca acuzatul să fie osândit. Îl voi așeza pe ucigaș în fața victimei sale. Să fie adus în fața onoratei Curți cu Jurați, nenorocitul, care a fost lovit de gloanțele lui Egizio Ettore!

Atunci fu deschisă o mică ușă lăturalnică. In mijlocul unei tăceri solemne adânc emoționante, patru aprozi aduseră în sala de ședințe. un scaun, pe care ședea un om, care părea ieșit din mormânt.

— Vincenzo Rossati — strigă Ettore. întinzându-și

amândouă mâinile în spre cel ce fusese adus în sală. Numele Domnului binecuvântat fie că te-a lăsat să rămâi în viaţa. Obrajii tăi căzuţi înăuntru, ochii tăi duşi în fundul capului, chipu-ţi ca de ceară trădează îndeajuns, ce ai îndurat pe patul tău de suferinţă. Un om care a stat odată atât de aproape de mormânt, cum ai stat tu, nu poate minţi. Gândeşte-te, Vincenzo Rossati că, va veni o zi, când va trebui să dai socoteală, Judecătorului nostru al tuturor, despre faptele tale depe acest pământ şi spune adevărul. Mărturiseşte. Este adevărat că în noaptea aceea, ai pătruns în casa mea, alături de contele Robert de Paris, sau eu te-am ademenit acolo şi tot eu, Egizio Ettore, pe care-l vezi în faţa ta, am fost acela, care a ridicat arma asupra ta şi ţi-a trimis în piept plumbul ucigător?

— Da, mărturiseşte, Vincenzo Rossati! strigă contele de Paris — povesteşte-ne cum ai ajuns în casa lui Ettore, jură pe numele Celui de Sus, n'a fost omul acesta, de aici, acela care te-a împuşcat?

Trecu un minut, în decursul căruia înfrigurarea tuturor fu împinsă la culme un minut îngrozitor pentru acuzatul, a cărui viaţă atârnă de cuvintele, pe care avea să le rostească buzele lui Vincenzo Rossati.

— Omul acesta — zise apoi cocoşatul, din care nu mai rămăsese decât o umbră şi care îşi întinse mâna dreaptă în spre Egizio Ettore — omul acesta m'a ademenit în casa sa... Ca un lup, care-şi pândeşte prada, aşa m'a pândit din dosul vetrei şi... deabia deschisei uşa că, gloanţele lui mi se înfipse în piept. Jur pe Sfânta Cruce şi pe numele lui Dumnezeu că, tot ceeace am spus este adevărat!

Un urlet, care nu mai avea în el nimic omenesc ieşi atunci din pieptul lui Egizio Ettore, care vru să se arunce asupra lui Rossati, cu o săritură de panteră rănită. Jandarmii de lângă el îi săriră însă înainte şi-l împiedicară.

— Un nou sperjur! O nouă minciună! gemu Ettore, doborât, cu desăvârşire. Vai, oamenilor, oamenilor ce v'am făcut eu oare, de v'aţi unit aşa, cu toţii, ca să mă nimiciţi?

— Priviţi-l, cât este de doborât! — strigă procurorul, triumfător. In sfârşit, adevărul a ieşit la lumină şi în faţa lui ucigaşul nu-şi mai poate ţine frutea sus, cum a făcut-o până acum! In urma mărturiei nefericitei jerife nu mai am nimic de adăugat. Priviţi la omul acesta, care nu mai este decât o umbră din ceeace a fost. Onorată Curte cu juri, omul acesta care bizuindu-se pe ospitalitatea atât de cunoscută mai ales în satele din inima munţilor, a intrat în casa unui consătean al său, pentru a fi atacat, în chipul cel mai josnic, când nici nu se putea gândi să se apere. Pentru justiţie vendetta nu există. Crima rămâne crimă şi deaceea, cer pedeapsa cu moartea pentru acuzat!

Un ceas întreg rămase Egizio Ettore cu capul între mâini, nemişcat, ca o stană de piatră, aşteptându-şi verdictul.

Din când în când se cutremura doar, din tot trupul, apoi își ridică încet capul, își rotea năuc privirile în jurul său și murmura:

— Unde ești, Letiția?... De ce nu ești lângă mine, în clipa aceasta a desnădejdii?... Nu mi-ai jurat oare credință, până la moarte?... Letiția, Letiția, moartea se apropie, mormântul se va deschide în curând pentru mine!... Vrea să mă înghită!... Și tu să fii oare necredincioasă?... Nu, de o mie de ori, nu!... Tu ești curată, Letiția mea... Tu ești...

Juraților se înapoiară din camera de chibzuire. Ei își reluară locurile, cu obișnuita solemnitate în mișcări. Egizio Ettore se ridică în picioare. Privirile-i căutară să citească pe chipurile juraților, verdictul, pe care-l aduseseră aceștia asupra vieții sale.

Tăcere!

Primul jurat se sculă în picioare și începu să citească:

— La prima întrebare: «*Este Egizio Ettore vinovat de încercare de omor cu premeditare, săvârșită asupra lui Vincenzo Rossati?*». *Curtea cu juri răspunde... DA!*

La a doua întrebare: «*I se poate aplica acuzatului Egizio Ettore, pedeapsa cu moartea?*» *Curtea cu juri răspunde... NU!*

Președintele Tribunalului adăugă îndată, cu glas tunător.

— *Deoarece victima a rămas în viață și nu i se poate aplica acuzatului pedeapsa cu moartea, Egizio Ettore, GĂSIT, VINOVAT DE ÎNCERCARE DE OMOR CU PREMEDITARE, ESTE CONDAMNAT LA DOUĂZECI DE ANI DE CARCERA GREA, ÎN TEMNIȚA DIN CAPUL PERTUSAFO!*

Un hohot de râs sfâșietor, înfiorător, urmă acestor cuvinte...

Hohotul acesta de râs ieșise din gura lui Egizio Ettore.

— Condamnat! strigă el, ca un nebun, de se cutremură mulțimea. Așa dar condamnat! M'ați condamnat pe mine, nevinovatul, care n'am vărsat niciodată sânge de om, care n'am săvârșit nici o fărădelege, nici un păcat! Mie vreți să-mi răpiți viața, osândindu-mă la douăzeci de ani de carceră grea, în cea mai îngrozitoare închisoare din toată Europa! Și Dumnezeu îngăduie să se săvârșească o asemenea nedreptate?... Ha, ha, ha, nu eu sunt ucigaș, ci voi, înțelepți judecători... tu, procurorule, care ești mulțumit de isbândă... și tu, criminalule, care porți numele răsunător de conte de Paris... și toți lingăii plătiți de tine... Mărturia strâmbă este cuțitul cu care ucid lingăii tăi, defăimarea este otrava, de care se slujesc ei... Eu în temnița din Capul Petrusafo?... Sfântă Madonna, îndură-te de mine... Fă ca adevărul să iasă la lumină, adevărul... Trimite-mi un martor, care să nu fie sperjur... Trimite-mi un martor, care să spună adevărul!

— Martorul este aici, Egizio Ettore! strigă o voce, depe treptele sălii, tocmai în clipa cea mai înfrigurată a acestui neobișnuit proces. Martorul este aici... Dumnezeu i-a îngăduit să-și părăsească patul suferinții încă la timp... Loc... faceți-mi loc... Sunt Letiția, Madonna din Saint-Etienne. Pun viața mea chezășie pentru nevinovăția lui Egizio Ettore... Toți martorii de până acuma au jurat strâmb... toți... Lăsați-l... redați-i libertatea.

Mulțimea, care umplea sala de ședințe, făcu loc cu înfrigurare apariției de o frumusețe îngerească, care își croia drum cu forța, până la masa judecătorilor. Ea urcă iute treptele, cari duceau la estrada judecătorilor, apoi se întoarse și întinzându-și amândouă brațele în spre Egizio Ettore, strigă:

— Am sosit iubitule... Este adevărat că Letiția ta a venit cam târziu, dar tot a venit... Ea îți aduce inima sa plină de dragoste și libertatea!

— E nebună! — strigă contele de Paris, galben ca ceara. Nu-i dați ascultare. Onorată Curte! Dealtfel desbaterile sunt închise și sentința a fost dată. Ea sosește prea târziu pentru a mai depune mărturie în acest proces!

— Prea târziu! — repetă și procurorul, cu voce tunătoare. — Prea târziu, doamnă, Egizio Ettore a și fost osândit la douăzeci de ani de carceră grea.

— Netrebnicilor! Ați osândit un nevinovat! — strigă frumoasa femee, cuprinsă de o sfântă revoltă.

In clipa următoare Letiția se clătină. Lumea o văzu ducându-și amândouă mâinile la inimă, apoi se prăbuși, trupul ei rostogolindu-se pe treptele estradei judecătorilor.

Atunci jandarmii, cari îl păzeau pe Egizio Ettore se văzură îmbrânciți cât colo, de o putere, căreia nu i se mai puteau împotrivi și peste o clipă, osânditul îngenunchia lângă iubita sa. Mâinile lui tremurânde căutară să simtă bătăile inimii Letiției, privirile lui, cari trădau o teamă îngrozitoare se ațintiră întrebător pe chipul ca de mort al Madonei din Saint Etienne. Dar inima iubitei nu mai bătea, nici chiar atingerea lui nu mai era în stare s'o facă să mai bată.

Egizio Ettore se ridică din genunchi și pe fața lui era întipărită o durere sălbatecă, sfâșietoare.

— Vai, soartă nemiloasă, de ce mi-ai răpit și singurul bun ce-mi mai rămăsese în lumea aceasta? — strigă el, cu glas înfiorător. In decurs de un ceas, de un singur ceas, vrei să mă nimicești cu totul! Oamenii mi-au răpit cinstea, libertatea, acuma tu vii să mi-o răpești și Letiția, iubita inimii mele! Letiția moartă... Atunci nici lumea nu mai are nici un rost de a fi... Atunci totul... totul este pierdut!

Strigătul acesta de durere al osânditului era atât de sfâșietor, încât nici chiar așprii judecători nu se încumetară să se amestece, spre a-l întrerupe. Intre timp, un bătrân cu barba albă se aplecase și el deasupra Letiției. Era medicul

legist. Dar o cercetare foarte scurtă îi fu îndeajuns pentru a-l încredința că, nenorocirea se întâmplase.

— A murit — zise el, cu glasul vădit mișcat. — Să fie dusă la Morgă.

Aprozii se apropiară de trupul nemișcat al Letiției și își întinseră mâinile, spre a o ridica depe podea. Atunci însă, Egizio Ettore se îndreptă ca o stâncă în fața lor și cu o mișcare poruncitoare a mâinii sale, îi opri.

— Stați... încă o clipă... Lăsați-mă să-mi iau rămas bun dela moartă!... A fost a mea... numai a mea... Cine îndrăsnește să se așeze între Egizio și Letiția?... Inapoi! N'auziți?... Să se facă tăcere, să nu vorbească nimeni, deoarece Egizio Ettore vrea să-și ia rămas bun dela singura fericire, pe care a avut-o în lumea aceasta!

Ce priveliște impresionantă! Mii de oameni, cari stăteau nemișcați, împietriți, fără a scoate un singur cuvânt, fără a îndrăsni să respire măcar mai tare. Chiar nici împărțitorii dreptății, aspri judecători învestmântați în toga lor neagră, sumbră, nu îndrăsniră să se împotrivească celei din urmă dorințe a osânditului. Și ei stăteau nemișcați, ca și când scena din fața lor i-ar fi făcut stane de piatră.

In timpul acesta Egizio Ettore cuprinse în brațe trupul ca de statuie al iubitei sale, mâna dreaptă însă și-o ridică în semn de jurământ și strigă:

— Să-mi iau rămas bun dela tine și pentru totdeauna. Letiția, dragostea, fericirea mea?... Ei bine, ascultă atunci jurământul, pe care-l face Egizio Ettore, aici, lângă trupul tău neînsuflețit:

Oamenii aceștia, neîndurători, ți-au sfâșiat inima, frumoasa mea Madonă... ei mi-au călcat cinstea în picioare, mi-au nimicit toată viața, mi-au luat tot, tot, până și nădejdea, dreptul de a mai spera! Ei bine, dacă acesta este darul, pe care omenirea a ținut să mi-l facă, atunci declar războiu acestei întregi omeniri și jur să mă răsbun, jur ca vendetta mea să-i ajungă pe toți ticăloșii, pe toți nemernicii, cari și-au dat mâna, spre a mă nimici.

Țineți bine minte, ceeace am jurat, judecători nemiloși,... martori falsi, sperjuri... Voi toți, bărbați și femei, cari stați aici, încremeniți în jurul meu, nu uitați niciodată ceeace ați auzit... jurământul de răzbunare al unui nevinovat, să vă răsune în urechi.

Egizio Ettore a fost un om cinstit, muncitor, credincios legilor și așezămintelor acestei țări, mâinile lui nu erau pătate de sânge, conștiința lui nu era încărcată de păcate. Cu toate acestea, voi l-ați făcut tâlhar, ucigaș, criminal de rând. Ei bine, pentru fiecare picătură de sânge, care se scurge acuma din inima lui chinuită, vor curge pe pământul Corsicei torente, puhoaie de sânge, iar pentru flacăra mâniei nepotincioase, care arde acuma în ochii lui, mări de flăcări vor mistui satele și orașele acestui colț de pământ. Numele lui

Egizio Ettore va fi blestemul Corsicei... va fi biciul acestei insule!

Vouă, mai ales, lași și mârșavi sperjuri, ție, conte Robert de Paris, ție procuror Amedeo Feruccio, vouă tuturor jur că vă voi răsplăti cu vârf și îndesat toată josnicia, toată cruzimea voastră. Voi toți veți plăti cu propria voastră viață, viața Letiției și chinurile, pe cari le-ați pricinuit lui Egizio Ettore.

Vă uitați batjocoritor la mine, omul care este în lanțuri, omul în fața căruia se deschide temnița și care totuș vă amenință cu vendetta? Ei bine, Curtea cu Juri m'a osândit la douăzeci de ani de temniță grea... *când voi scăpa din închisoare voi avea patruzeci de ani și atunci, fiți siguri, că chiar dacă v'ați găsi în celălalt capăt al pământului, eu tot voi da peste voi, pentru a mă răsbuna, iar dacă voi veți fi murit, atunci mă voi răfui cu copiii voștri!*

O liniște mormântală urmă acestor cuvinte ale lui Egizio Ettore. Numai după câteva minute se auzi glasul poruncitor al procurorului Amedeo Feruccio, care strigă:

— Duceți-l de aici... În închisoare cu el... Vom îngriji noi ca, porțile închisorii din Capul Pertusato să se închidă atât de bine în urma ta, încât să nu se mai deschidă niciodată... niciodată...

Atunci Egizio Ettore se mai aruncă odată peste frumosul trup al Letiției, trup atât de rece, atât de nemișcat acuma și în prada unei dureri nemărginite, își apăsă buzele pe gura rece a iubitei.

Dar... ce însemna asta?... Dumnezeule, ce se întâmplase?.. I se părea numai, sau buzele reci ale iubitei răspunseră într'adevăr la sărutările lui?... Răsuflase ea oare într'adevăr, sau era numai o închipuire a minții sale prea înfrigurate?

Ca un fulger trecu prin mintea lui Egizio Ettore gândul:

— Letiția nu este moartă... Letiția este...

Jandarmii îl înșfăcară pe nenorocitul, care se cramponase de Letiția cu puterea desnădejdii. În zadar erau toate rugămințile sale, de a-l mai lăsa lângă iubită măcar câteva minute, măcar câteva clipe. Unul din sbiri își trase sabia și lovi cu tăișul ei peste mâna osânditului. Sângele țâșni din degetele lui Ettore și picură pe vestmintele Letiției. Animat de dureri și de teama ca sabia sbirului nu cumva să atingă și trupul iubitei, Ettore se dădu la o parte. Jandarmii îl trântiră la pământ, îl loviră cu picioarele... un ultim geamăt surd, un ultim blestem pentru chinuitorii săi, un ultim rămas bun pentru Letiția, apoi totul se sfârși.

Egizio Ettore fu legat cobză și scos din sala de ședințe, în vreme ce în jurul contelui Robert de Paris se adunară câțiva lingăi cari îl felicitară pentru izbânda dobândită.

Isbândă?... Tremurați, nenorociților, căci blestemul lui Egizio Ettore apasă asupra voastră și îngerul răsbunării a și

început să-şi fâlfăie aripile lui negre. desupra capetelor voastre păcătoase.

* * *

Trei zile mai târziu, poarta temniţei din Capul Pertusato se închise în urma lui Egizio Ettore. *Casa Iadului!* Sub acest nume este cunoscută în Corsica, cea mai cumplită închisoare a insulei. Acolo urmă să-şi petreacă Egizio Ettore douăzeci de ani din tânăra sa viaţă.

Dar numai *urmă!...* Căci soarta hotărâse altfel.

CAP. 3.

Evadarea

De multă vreme nu mai fusese Carnavalul din Ajaccio, capitala Corsicei, atât de strălucitor, ca în anul acela. In ajun de lăsata secului mai ales, defilarea măştilor ajunsese la punctul culminant..

In palatul prinţesei Francesca di Montenero luceau mii şi mii de lumini, sunetele melodioase ale orchestrelor umpleau toată casa şi veselia oaspeţilor se auzea până departe în stradă. In palatul acesta ca din basme se adunase tot ce Corsica avea mai ales ca nobilime, deoarece în seara aceea prinţesa Francesca di Montenero, care din pricina părului său auriu, ce-i ajungea până la călcâie, fusese poreclită «Zâna cu plete de aur», dădea unul din cunoscutele şi mult admiratele sale baluri.

Prinţesa di Montenero îşi şi merita însă această poreclă. Niciuna din fermecătoarele chipeşele. aprinsele corsicane nu se putea lua la întrecere. în frumuseţe, cu stăpâna casei. Francesca le întrecea pe toate invitatele sale în frumuseţe şi drăgălăşenie.

Ea trecea prin sălile feeric împodobite, la braţul contelui Robert de Paris şi privirile pismuitoare ale tuturor nobililor de faţă urmăreau înciudate frumoasa pereche. Lumea ştia de mult că, mândrul conte de Paris era singurul bărbat. care isbutise să atragă asupra sa privirile Zânei cu plete de aur. Indepărtată pentru oricare alt bărbat, ea fusese captivată cu desăvârşire de contele Robert de Paris, bărbatul cu faţa palidă, cu barba scurtă, neagră, cu ochii cenuşii, plini de mister şi prinţesa nici nu-şi dădea osteneala măcar să ascundă de ochii lumii patima ce-i mistuia sufletul.

Chiar şi în seara aceea frumoasa prinţesă căută să scape de complimentele, pe cari i le făceau oaspeţii săi. La braţul contelui de Paris, ea străbătu minunata seră împodobită cu cele mai scumpe plante din sud şi se îndreptară înspre o încăpere mică, ascunsă privirilor, care se găsea în capătul scării.

— Mi-ai şoptit, Robert, că ai vrea să-mi spui ceva între

patru ochi — zise Francesca, încrucişându-şi braţele ca de marmoră peste minunatul său piept. Aici nu ne vede nimeni, aşa că putem sta de vorbă nestânjeniţi.

Contele Robert de Paris se uită neîncrezător în jurul său, apoi clătină din cap şi răspunse:

— In casa aceasta nu este decât o singură încăpere, în care sunt sigur că nu ne aude nimeni. Incăperea aceasta este budoarul frumoasei prinţese de Montenero. Inainte deci, fermecătoare signora, condu-mă în alcovul tău.

Francesca tresări. Sângele îi năvăli în obraji, cuvintele contelui de Paris fusese parcă nişte lovituri de biciu pentru frumoasa femee.

— Te implor, Robert — şopti ea, cu glasul nesigur — nu-mi cere să te duc acuma în budoarul meu, acuma când toată casa este plină de mosafiri. Dacă vrei să te adapi la sărutările mele, vino mai târziu, după ce va fi plecat lumea. Atunci vei găsi la balcon, scara de mătase, pe care ai mai venit de atâtea ori. Acuma însă...

— Ţi-e teamă de reputaţia ta? — strigă contele, ironic.— Ha, ha, ha, femeea, pe care am smuls-o de lângă masa de joc dela Monte Carlo, aventuriera, pe care am împiedecat-o să se arunce în mare de desnădejde, când a fost descoperită că este o hoaţă şi era urmărită de poliţie, femeea care a reînceput cu banii mei comedia vieţei largi, este atât de geloasă de buna ei reputaţie? Dar eu ştiu că, nu întotdeauna, şi-a păzit cu atâta străşnicie uşa budoarului său!

La fiecare din aceste cuvinte aspre, cumplite, pe cari le rosti contele Robert de Paris, capul frumoasei Zâne cu plete de aur, cădea mai îngrozit peste piept. Contele de Paris o apucă atunci de mână, o strânse ca într'un cleşte de fier şi-i şopti la ureche:

— Francesca di Montenero, nu uita că-mi datorezi ascultare oarbă. Eşti păpuşa, eşti unealta, eşti creatura mea şi te voi nimici, ca pe un guzgan dacă vei îndrăzni să te împotriveşti dorinţelor mele. Condu-mă în budoarul tău!

Fermecătoarea Zână cu plete de aur nu mai îndrăzni să se împotrivească. Ea se strecură înainte doborâtă cu desăvârşire, distrusă, căzută cu totul în prada puterii acestui om diabolic. Ea deschise o uşă de cristal, într'un coridor, la capătul căruia apoi deschise o uşă, ce ducea în alcovul său.

Incăperea aceasta mobilată cu un lux uluitor, era luminată de becuri, cari răspândeau o lumină trandafirie, deasupra patului acoperit cu dantele scumpe al frumoasei, dar falsei prinţese, atârna tabloul unui chip de Madonă.

— Aşa! Aici suntem singuri şi într'adevăr nestingheriţi de nimeni — zise contele Robert de Paris. Află însă, frumoasă Francesca, cum că, nu te-am chemat aici pentru a-mi îmbăta simţurile cu sărutările tale. Nu, este vorba despre o

însărcinare, pe care aveam să ţi-o dau. Insărcinarea aceasta te va sili să părăseşti Ajaccio încă în noaptea aceasta.

— Incă în noaptea aceasta?... strigă Francesca, adânc mirată. Şi mă rog, unde-mi porunceşti să mă duc?

— La Capul Pertusato, în Casa Iadului!

Un fior de ghiaţă străbătu trupul frumoasei femei.

— Tremuri ,chiar şi numai când auzi vorbindu-se de Casa Iadului? — zise atunci contele de Paris, batjocoritor. — Ehei, dacă pe vremea aceea nu te-aş fi ascuns din faţa poliţiei, care te căuta, fără îndoială că ai zăcea de mult în una din celulele Casei Iadului, în care va trebui să pătrunzi în noaptea aceasta ca prizonieră..., dar, nu te speria, ca pentru aparenţă, ca prizonieră!

— Ca prizonieră? Sfinte Dumnezeule, dar ce însărcinare poţi tu să-mi dai pentru temniţa din Capul Pertusato?

— Să înlături un om din calea mea! — răspunse contele de Paris cu voce răguşită. — Un om, care mi-ar deveni foarte primejdios, dacă ar isbuti vreodată să scape din închisoare.

— Şi numele acestui om?... întrebă Francesca, cu voce tremurândă.

— Nu bănueşti? Egizio Ettore!

Fermecătoarea femee se prăbuşi pe un scaun, ca lovită de trăsnet. Mâinile ei încă apăsau cu toată puterea pe inima-i, care părea că vrea să-i sară din piept.

— Dar de ce eşti atât de împresionată frumoasa mea Francesca?.., urmă contele de Paris aplecându-se peste prinţesa, care-şi pierduse aproape cunoştinţa. — Este vorba de acelaş Egizio Ettore, pe care cu trei luni în urmă, l-ai nimicit fără sovăire, prin mărturia ta strâmbă. Acest Egizio Ettore trebuie să moară!

— Să moară?... repeta Francesca, tremurând din tot trupul. Dar oare, nu l-ai nimicit îndeajuns, făcându-l nevătămător şi aruncându-l în închisoare, pentru douăzeci de ani?

— Nu! Nu pot uita groaznicul jurământ de răsbunare, pe care l-a făcut acest Ettore. Oriunde m"aşi găsi, oriunde m'aş duce, mi se pare mereu că aud cumplitul blestem al lui Egizio Ettore, blestem, care a fost aruncat pe capetele noastre ale tuturor. Eu care n'am cunoscut frica niciodată, mă svârcolesc ca un nebun noaptea în pat şi este îndeajuns să-mi aduc aminte de numele lui, ca somnul să nu se mai lipească de ochii mei. Vreau să scap de urmărirea acestui jurământ de vendettă şi, de-aceea, Egizio Ettore trebue să moară!

— Şi cum... cum să-l ucid? — întrebă Francesca, ridicându-se depe scaun, galbenă ca ceara.

— Ia scrisoarea aceasta — zise contele de Paris, scoţând din buzunarul fracului un plic plin cu sigilii. — O vei preda directorului închisorii din Capul Pertusato. El te va lua drept spionul, care are însărcinarea să-l tragă de limbă pe Ettore

prefăcându-se prietenul lui. Firește că va trebui să-ți schimbi puțin îmbrăcămintea. In celula lui Egizio Ettore va trebui să intri îmbrăcată în zdrențe, ca un derbedeu. Timp de trei zile vei rămâne în aceeași celulă cu Egizio Ettore și vei căuta să te folosești de cel dintâi prilej prielnic, pentru a-i turna în mâncare cuprinsul acestei sticluțe. Otrava mea are un efect foarte repede, poți avea încredere în ea.

— Am toată încrederea în ea! — răspunse fermecătoarea femee cu păr auriu-bronzat, cu o privire ciudată.

Ea luă sticluța cu otravă și o ascunse în sân.

— Jur, conte Robert de Paris — urmă ea — că peste trei zile Egizio Ettore nu se va mai găsi în viață, printre prizonierii temniței din Capul Pertusato!

— Foarte bine! Ești un adevărat giuvaier, Francesca! Ai nemărginita mea recunoștință! Și acuma, la lucru! Lasă-ți oaspeții să dănțuiască și să petreacă. La trăsura mea, care te așteaptă în fața porții. Incă înainte de revărsatul zorilor va trebui să fii la Capul Pertusato. Eu îți doresc mult noroc, Zână cu plete de aur! Zău că ești uluitor de frumoasă, Francesca! Și totuși, în noaptea aceasta vei fi îngerul morții lui Egizio Ettore!

Contele de Paris o cuprinse în brațe pe frumoasa aventurieră și o sărută pe gură și pe ochi. El nu văzu însă privirile pline de ură ale acestor ochi și nici zâmbetul disprețuitor al fermecătoarelor buze.

Dar deabia se închise în urma contelui ușa budoarului, deabia se îndepărtă zgomotul pașilor lui pe coridor, că Francesca di Montenero se îndreptă din tot trupul și ridică amenințător pumnii încleștați.

— Mi-ai spus că voi fi îngerul morții peitru Egizio Ettore, conte de Paris! — strigă ea cu o voce, în care se amestecau ura și disprețul. De data aceasta însă, te înșeli, diavol cu coroană de conte pe cap! Nu îngerul morții, ci îngerul păzitor al lui Egizio Ettore vreau să fiu!

In clipa în care buzele sale rostise numele nenorocitului, o roșeață trădătoare se ivi în orbajii săi.

Dintr'o săritură ușoară, ca de căprioară, Francesca ajunse în fața patului! O apăsare pe un buton ascuns și tabloul cu chipul Madonei dispăru. In locul lui se ivi tabloul unui bărbat tânăr, cu plete ca pana corbului, un bărbat, care purta portul pitoresc al Corsicanilor din sudul insulei.

Era tabloul lui Egizio Ettore!

Francesca di Montenero se aruncă în genunchi în fața tabloului și din pieptul său ieși un strigăt de admirație, un strigăt cum nu poate ieși, decât din pieptul unei femei îndrăgostite.

— Pe tine să te omor eu? Pe tine să te ucid mișelește? — murmurară buzele ei, pătimaș. Pe tine, care ești sufletul vieții mele, care ești steaua, înspre care se îndreaptă toate sim-

ţirile mele? Ce ciudate sunt căile destinului! In aceeaş clipă, în care te aruncam în ghiarele pieirei prin mărturia mea strâmbă, în aceeaş clipă inima mea începu să bată pentru tine. În aceeaş clipă dragostea îmi încălzi sufletul. De-atunci inima mea îndură chinuri diabolice, de câte ori mă gândesc la tine, biet om osândit pe nedrept... căci nu, tu nu eşti un răufăcător... eşti un martir, Egizio Ettore... un zeu, pe care oamenii l-au aruncat în lanţuri. Fii Dumnezeul meu, Egizio Ettore şi fă-mă fericită!... In sfârşit... în sfârşit mă voi putea apropia de tine... uşa celulei tale se va deschide în faţa mea... Iţi mulţumesc, îţi mulţumesc din tot sufletul conte Robert de Paris, că mi-ai dat putinţa de a-i duce lui Egizio Ettore libertatea, nădejdea şi toată dragostea mea fierbinte!... La drum... la drum în spre Capul Pertusato!... Deschide-te înaintea mea. Casă a Iadului, încă în noaptea aceasta... Mâine, când va răsări soarele, vei fi liber, scumpul meu iubit!... Francesca di Montenero... îngerul tău păzitor, se apropie!

* * *

Trei luni pline de nemărginită groază a petrecut Egizio Ettore în temniţă, trei luni, cari lui îi părură trei ani.

Celula lui se găsea în turnul «Casei Iadului» şi era poreclită «celula de plumb». In această celulă de plumb erau aruncaţi numai criminalii cei mai sângeroşi şi numai aceia, cari nu-şi mărturisiseră crima. Dar chiar nici acestia nu erau ţinuţi în celula de plumb, decât şase luni, deoarece mai mult nu putea îndura nici chiar omul cel mai vânjos şi mai voinic din lume. Chilia aceasta era o adevărată cameră de tortură a secolului douăzeci. Da, celula în care fusese aruncat Egizio Ettore era o cameră de tortură în înţelesul cel mai strict şi mai îngrozitor al cuvântului. Când soarele înfierbântă acoperişul de tablă de plumb al turnului, în celulă se făcea o căldură, care înăbuşea, care ucidea. Atunci tot ce se găsea în chilie se înfierbânta. Piatra depe jos, zidurile acoperite cu ciment, zăbrelele ferestrii, prin care altădată nefericitul prinzonier se mai putea uita la marea, care bicuia zidurile închisorii. Marea aceasta, care ziua se evapora din pricina căldurii copleşitoare, noaptea părea o imensitate neagră, întunecoasă, care ameninţa să înghită toată insula nu numai semeţul turn al temniţei.

In decursul primelor săptămâni, Egizio Ettore alerga prin celulă, ca un animal turbat. De nenumărate ori încercase să facă o gaură cu unghiile în pereţii de ciment ai celulei, de nenumărate ori se trudise să rupă drugii de fier dela fereastră. Din zorii zilei şi până în miez de noapte nu înceta o clipă de a munci la acest lucru nebunesc şi nu se astâmpăra, decât numai atunci, când sângele îi ţâşnea de sub unghii şi când istovirea îl trântea la pământ.

Incercările lui de evadare fură observate şi cu toate că toată lumea îşi dădea seama că fuga era cu neputinţă, totuşi direcţia închisorii îl pedepsi într'un chip barbar.

— Să i se taie apa! — sună îngrozitoarea pedeapsă.

Timp de trei zile Egizio Ettore nu bău nici o picătură de apă, cu care să-şi mai fi udat gâtul uscat şi limba umflată, pe care deabia o mai putea mişca. Deabia a patra zi fu scăpat de chinurile teribilei pedepse. Paznicul clătină din cap, deoarece Egizio Ettore nu zăcea după cum se aşteptase el, nemişcat şi mistuit de friguri, ci se rezemase doar, palid la faţă şi furios, de unul din pereţii celulei. Cerberul acesta însă, care deobicei observa tot ce se petrecea în celula unui condamnat, nu observă rana adâncă din braţul stâng al osânditului.

Nenorocitul, ne mai putând îndura chinurile setei îşi spintecase braţul cu dinţii şi gustase câteva picături, din propriul său sânge.

Egizio Ettore făcuse aceasta, de teamă să nu-şi piardă minţile. Nebunia îl pândise necontenit în decursul ultimelor trei luni de zile, ca o pasăre neagră, groaznică, de pradă, care nu aştepta decât momentul prielnic, pentru a-şi înfige ghiarele în creerul său.

Nu, Egizio Ettore nu voia să înebunească şi nici nu voia să moară.

Voia să trăiască, spre a ajunge liber, deoarece răsbunarea este a celor vii.

Şi el trebuia să se răsbune împotriva tuturor acelora, cari îl necinstiseră, îl aduseseră în temniţă, îi nimiciseră fericirea, despărţindu-l de Letiţia, de scumpa şi mult iubita lui Letiţia, trebuia să se răzbune pe aceia, cari erau puşi pe lista lui neagră, pe lista neagră a lui Egizio Ettore.

El nu scrisese niciunde lista aceasta. La ce bun s'o scrie? O purta în cap, în inimă, ea alcătuia fiecare gând, îl însoţea în fiecare acţiune a sa. Murmurul valurilor mării îi aducea numele acestea blestemate, norii, cari se iveau în zare, i se părea că alcătuesc litere uriaşe, din cari apoi se întocmeau numele duşmanilor săi. Nu trecea zi să nu repete de zeci, de sute de ori cuprinsul acestei liste negre şi de fiecare dată ochii săi aruncau fulgere, glasul său trăda ură nemărginită, inima sa răsfrângea o duşmănie neţărmurită.

Contele Robert de Paris, Francesca di Montenero, Fernand Herner, Vincenzo Rossati, Leblanc, camerierul, Luigi Carazoni, primarul, Amedeo Feruccio, procurorul, toţi, toţi aceştia, ei sau copiii lor, dacă părinţii nu mai erau în viaţă, toţi trebuiau să fie ajunşi de răsbunarea lui, o răsbunare cum nu se mai văzuse pe pământ... vendetta celui împins la desnădejde.

Tăcere... Uşa celulei se deschide... Vine cineva... Oare care este noua tortură pe care au născocit-o, pentru a-l chinui pe Egizio Ettore?

Razele unui felinar căzură tremurânde pe pardoseala de piatră a celulei de plumb. Indată după aceea se auzi şi glasul răguşit al paznicului ; de data aceasta însă cuvintele lui nu se adresau lui Egizio Ettore, ci altcuiva.

— Aici, aici, tinere candidat la spânzurătoare... să faci şi tu cunoştinţă cu celula de plumb. Domnul director mi-a poruncit să te arunc şi pe tine în salonul lui Egizio Ettore... Căutaţi să vă mângâiaţi unul pe altul... bestiilor !

— Milă... îndurare... nu în celula de plumb... sunt...

Uşa de fier scârţâi şi se închise în faţa mâinilor implo-ratoare ale noului prizonier al temniţei din Capul Pertusato. Pe patul mizerabil al lui Ettore căzu apoi un trup omenesc. Luna îşi trimitea razele sale palide, prin fereastra îngustă şi zăbrelită. La razele acestei slabe lumini, Egizio Ettore zări alături de sine chipul tânăr, aproape copilăresc al unui om, îuvestmântat în zdrenţe.

— Nenorocitule ! Atât de tânăr şi ai şi ajuns în Casa Iadului ! Dar care este crima fără seamăn, pe care ai săvâr-şit-o, de te-au aruncat în celula de plumb !

Atunci Egizio Ettore simţi deodată că două braţe se în-colăcesc în jurul genunchilor săi, că un chip nespus de fru-mos îşi îndreaptă privirile asupra sa şi o voce mângâietoare îi şopteşte :

— Am venit, Egizio Ettore, să te scap de chinul pe care-l îndură aici ! Nu mă întreba cine sunt, nu cerceta, ce m'a îm-pins să pătrund în iadul din Capul Pertusato, nu-ţi pierde timpul cu întrebări zadarnice, ci caută să fugi cât mai iute de aici, caută să evadezi, pentru a-ţi redobândi libertatea.

— Libertatea... evadarea ! Eşti un înger trimis de Dum-nezeu sau Letiţia mea, de-mi vorbeşti în felul acesta !... Ce prost sunt ! Eşti un biet nenorocit, căruia vitregia soartei i-a luat clara judecată a minţii, căci altfel ţi-ai da seama că din iadul acesta nimeni nu poate scăpa.

— Şi totuşi se poate ! — strigă noul prizonier. Ţine sti-cluţa aceasta ! Ea conţine o apă tare cu care dacă vei unge zăbrelele de fier, le vei putea rupe, ca pe nişte bucăţi de sticlă. Mai departe ţine şi această scară de mătase, pe care mi-am legat-o în jurul trupului. Ea ne va ajuta să ajungem până jos, la picioarele turnului.

— Toate bune, însă jos ne aşteaptă şase soldaţi cu puş-tile încărcate şi nu vom putea trece neobservaţi pe lângă ei, pentru a ajunge până la drum. Pe celelalte părţi nu există scăpare, căci de jur-împrejur se întinde marea.

— Soldaţii dorm, căci un necunoscut le-a dat vin, pe sub mână, un vin care-i va fi obosit îndeajuns, pentru a nu mai deschide ochii, până mâine dimineaţă. La lucru Egizio Ettore căci dacă nu scapi de aici astăzi, nu vei mai scăpa niciodată!

— Astăzi, sau niciodată ! Ai dreptate, prietene fără nu-me ! Sunt hotărât.

Marea urla vijelioasă, nori negri se adunau la orizont, nici o stea nu strălucea pe cer. Era o noapte furtunoasă. Dar vijelia de afară era o binefacere pentru prizonieri, deoarece în chipul acesta paznicul nu putea prinde de veste despre pregătirile de evadare ale osândiților.

Egizio Ettore unse zăbrelele cu conținutul sticluței ce-i fusese înmânată de noul venit și într'adevăr fierul se frânse cu ușurință, de parcă ar fi fost lemn.

Peste câteva minute scara de mătase fu și ea întărită de fereastră, celălalt capăt atârnând în jos, de-a lungul zidului, până la picioarele turnului. Ochii lui Egizio Ettore începură să lucească neobișnuit, văzând că drumul libertății se deschisese în fața sa. Cuprins de înfrigurare, el începu să murmure ca în delir, numele înscrise în lista neagră :

— Contele Robert de Paris, Francesca di Montenero...

— Cum ?... Ce-ai spus, Egizio Ettore ?... M'ai strigat ?

— Să te strig ? — exclamă Ettore, ca trezit din vis. Cum vrei să te strig, când nu-ți cunosc nici măcar numele ? Nu băga în seamă ceeace am spus eu... Inainte, să fugim și... Dumnezeul răsbunării să ne apere !

Ettore încălecă fereastra și puse piciorul pe cea dintâi treaptă a scării de mătase, apoi coborî, pentru a-i face loc și tânărului său însoțitor. Scara tremura sub picioarele lor. Mai apoi, vântul se înfipse în ea și o izbi de zid.

— Sfântă Fecioară, nu mă lăsa... cad... Ettore ține-mă, căci amețesc...

— Vino în brațele mele, băiete... Te voi duce eu până jos... Incolăcește-ți brațele în jurul gâtului meu... așa... Te simți bine așa ?

— Mă simt dumnezeește la pieptul tău, Egizio... Spune-mi că ai vrea să mă porți așa toată viața și nu numai că ți voi reda libertatea, dar te voi face chiar și fericit.

Egizio Ettore se opri în mijlocul scării cu povara sa, pe care o ținea cu o mână, în vreme ce cu cealaltă se ținea de scară. Privirile lui se înfipseră pe chipul frumos al necunoscutului și cu voce tremurândă de enervare, strigă :

— Ești femee... simt asta după brațele tale moi... Femee, spune cine ești și ce te face să mă scapi din Casa Iadului ?

— Nu mă întreba, ci hai să fugim, până nu este prea târziu... gândește-te că plutim între cer și pământ... Mai târziu...

— Nu, acuma... Cine ești ? Mie mi se pare că am mai auzit odată glasul tău...

— L-ai mai auzit, dar atunci l'am ridicat împotriva ta, depunând o mărturie falsă, cu gândul de a te nimici. Astăzi însă, îți jur Egizio Ettore că te iubesc mai mult decât îmi iubesc propria mea viață. Vreau și pot să te fac cel mai fericit din toți muritorii depe acest pământ, deoarece sunt... *prințesa Francesca di Montenero...*

Un urlet ca de fiară urmă acestor cuvinte... Două tru-

puri strâns îmbrăţişate străbătură aerul... Un hohot de râs întrecu prin puterea lui urletul valurilor înfuriate... Scara de mătase se bălăbănea, purtată de vânt... Era goală.

CAP. 4

Moştenitoarea unei coroane princiare

In adevăr, Letiţia nu-şi dădu sufletul în sala Tribunalului din Bonifacio, ci îşi pierduse doar cunoştinţa. Dându-şi seama că venise prea târziu, pentru a împiedica osândirea iubitului său, sângele îi îngheţă în vine, inima-i se sbătea atât de încet, încât nici chiar mâna obişnuită a doctorului nu-i mai simţi bătăile ; o înţepenire a muşchilor puse stăpânire pe drăgălaşa fată, o înţepenire cum nu se poate observa, decât numai la morţi şi deaceea fu luată drept moartă. Medicul legist porunci se ca trupul ei să fie transportat la morgă. După ce Egizio Ettore fu pus în lanţuri şi îndepărtat din sala de şedinţe, aprozii aduseră o targă neagră, pe care o aşezară pe sărmana Letiţia. Doctorul mai spuse odată :

— Să fie dusă la morgă.

In vreme ce aprozii duceau targa cu trupul înţepenit al frumoasei copile, mulţimea adunată în sala de şedinţe isbucni într'un murmur de compătimire, iar femeile şi fetele îşi ştergeau ochii înlăcrămaţi. Apoi, ca la o poruncă, atât fetele, cât şi femeile îşi desprinseră florile dela brâu, sau dela urechi şi o adevărată ploaie de flori căzu asupra târgii în care se găsea frumosul trup al Madonei din Saint-Etienne.

Peste câteva minute apoi, în faţa aprozilor, cari duceau targa, se deschise o poartă neagră lugubră. O boare rece, cu miros de mucigai isbi în faţă pe purtătorii târgii şi chiar şi slujitorii fără suflet ai justiţiei se cutremurară, când coborâră treptele încăperii dela subsolul Tribunalului, încăpere în care dădea poarta mică, neagră.

Acolo era camera mortuară a Institutului Medico-Legal din Bonifacio, lăcaşul acela sinistru, unde erau depuşi nenorociţii răpuşi de moarte nefirească, sau aceia, a căror moarte dădea de gândit poliţiei, care ordona să se facă autopsia cadavrelor. Chiar şi acuma erau aşezate de-alungul pereţilor mai multe târgi negre, pe cari zăceau trupuri omeneşti.

Era acolo cadavrul unui bătrân, cu părul alb, care fusese găsit cu o zi mai înainte, spânzurat, în podul casei sale ; pe urmă cadavrul unei tinere femei, pe care valurile mării îl aruncaseră la ţărm. Trupul acesteia stătuse mult în apă şi intrase în putrefacţie. Chiar şi acuma se mai auzea sgomotul regulat al picăturilor de apă, cari se scurgeau depe targă, pe lespezile de piatră ale camerei mortuare.

Aprozii aşezară targa, pe care zăcea Letiţia în mijlocul

încăperii, pe urmă fugiră, în adevăratul înțeles al cuvântului, din lăcașul groazei. Când văzură ușa încuiată în urma lor, își făcură semnul crucii și îngânară o scurtă rugăciune pentru odihna sufletească a acelora cari zăceau acolo, în anticamera mormântului.

Adânc impresionată de cele întâmplate, mulțimea părăsi sala de ședințe, revărsându-se în valuri pe stradă. Printre cei din urmă, cari coborâră treptele de piatră ale Tribunalului, fu contele de Paris. Alături de el mergea medicul legist, un om bătrân, cu chipul blând, care în clipa aceea nici nu bănuia măcar, ce grozăvie săvârșise, trimițând o făptură vie printre morți.

— Așa dar fata a murit într'adevăr ? — îl întrebă pe bătrânul doctor contele Robert de Paris, care se trudea să-și ascundă înfrigurarea sub un ton nepăsător. E păcat, domnule doctor, căci, chiar dacă a fost iubita lui Egizio Ettore, totuși nu merita o soartă atât de cumplită.

— Fără îndoială că nu ! răspunse doctorul. In orice caz în privința morții sale nu ne mai putem îndoi. Este adevărat că acolo, în sala de ședințe n'am putut-o cerceta decât în fugă, dar sunt anumite semne, cari pe noi, doctorii, nu ne pot înșela. Ochii își pierduseră lucirea, pulsul i se oprise, inima nu-i mai bătea.

— Și ce se va întâmpla acuma cu cadavrul nenorocitei ? — continuă contele cu întrebările sale. Va fi îngropat încă în decursul zilei de astăzi ?

— Nu, domnule conte, — răspunse doctorul, mândru că un nobil ca Robert de Paris, vorbea atât de prietenește cu el. Ar fi o dovadă de cea mai desăvârșită lipsă de precauție din partea noastră, dacă am îngădui ca oameni, morți subit, să fie îngropați așa, fără niciun fel de cercetare. In cazuri asemănătoare, legea prescrie autopsia cadavrului, iar doctorul cercetează trupul decedatului cu toată luarea aminte, spre a putea stabili adevărata pricină a morții.

— Asta este foarte interesant, — exclamă contele Robert de Paris. Și cum eu n'am mai văzut niciodată o asemenea autopsie, v'aș fi foarte îndatorat, domnule doctor, dacă mi-ați îngădui să fiu și eu de față la autopsia Letiției. S'ar putea ?

— Dacă-mi faceți cinstea de a trece astă seară pe la mine, domnule conte, — răspunse doctorul, — atunci puteți lua parte la acest ultim și trist act din viața unui om. Luați, vă rog, carta mea de vizită, veți găsi pe ea adresa mea. Astăseară, la ceasurile zece, cadavrul Letiției se va găsi în odaia mea de studii și acolo vă voi aștepta, domnule conte !

— Voi fi punctual ! — zise contele de Paris și ochii săi începură să lucească ciudat. Până atunci, vă rog să primiți mulțumirile mele, stimate domnule doctor. Nădăjduesc că în seara aceasta îmi voi îmbogăți cunoștințele.

Robert de Paris strânse mâna bătrânului doctor, pe ur-

mă coborî iute scările tribunalului din Bonifacio şi se urcă în trăsura, care-l aştepta în stradă.

— Trebue să mă încredinţez că a murit, — murmură el, rezemându-se de pernele trăsurei sale. — Diavolul şi el s'a înşelat dar hodorogul acesta de doctor!... Dacă Letiţia nu a murit !... Ea ar fi singura fiinţă de pe pământ, care mi-ar putea deveni primejdioasă. Dacă Letiţia trăieşte, atunci ea poate dovedi că am fost nişte sperjuri, atât eu, cât şi toţi aceia, cari au depus împotriva lui Egizio Ettore. Minunată idee a mai avut şi doctorul acesta, de a hotărî să facă autopsia cadavrului ! Căci chiar dacă Letiţia nu şi-ar fi dat încă sfârşitul, ea şi-l va da sub bisturiul doctorului, sub cuţitul acestui bătrân, care luptă pentru ştiinţă. In orice caz, eu trebuie să ştiu, care este adevărul cu moartea Letiţiei.

Trăsura opri în faţa celui mai bun hotel din Bonifacio, hotel ridicat nu de mult şi care era amenajat cu tot confortul modern. O adevărată armată de chelneri se aşezară pe două rânduri, când îl zăriră sosind pe distinsul oaspe, iar proprietarul casei veni el însuş, spre a-l conduce pe contele de Paris în sala de mâncare, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu picturi de mare preţ.

— Timpul mesei a trecut, domnule conte, — se scuză restauratorul, — dar pentru domnul conte se va găsi oricând ceva, numai că va trece puţin timp până când se va pregăti mâncarea. Sau... poate că domnul conte ar fi dispus să-i servim şi d-sale acelaş «menu» pe care l-am pregătit pentru un alt oaspe de seamă, care a sosit acum câteva minute. Priviţi, domnul acela, de colo... Doriţi să luaţi masa împreună ?

Contele de Paris îşi ridică plin de mândrie capul.

—Nădăjduesc, omul cu care vrei să mă aşezi la masă este de acelaş rang social cu mine, — zise el, — căci altfel n'aş putea sta alături de el ! Cum se numeşte oaspele d-tale ?

Dar mai înainte ca restauratorul să fi putut răspunde, bărbatul cu barba căruntă dela masa cu pricina îşi întoarse capul şi...

— Raymond, fratele meu ! — strigă Robert de Paris. Pe Dumnezeul meu el este... prinţul Raymond de Paris... şeful familiei noastre !

— Robert ! — strigă şi domnul în haine negre, dela masă şi ridicându-se, se îndreptă în spre contele de Paris — Intâmplarea a făcut să te întâlnesc mai curând decât m'aş fi aşteptat ! Domnule restaurator, te rog ia măsurile necesare ca deocamdată să nu mi se servească masa, deoarece am ceva de vorbit cu fratele meu.

Tot felul de a se purta al prinţului, felul lui de a vorbi, de a se uita, trăda ceva... princiar. Chipul lui, puţin cam palid, trăda bunătate şi înţelegere a sufletului omenesc, ochii lui mari, albaştri-cenuşii împrăştiau raze blânde, aproape duioase. Cu inima deschisă, cu adevărată sinceritate, prinţul

Raymond — ca şef al familiei, el avea dreptul să poarte titlul de prinţ, pe când Robert era numai conte — întinse amândouă mâinile în spre fratele său, care le strânse, în aparenţă cu toată dragostea şi tot respectul, pe care-l datora fratelui său mai mare.

— Sunt aproape douăzeci de ani, de când nu ne-am mai văzut, — zise Raymond — cu toate astea te-am recunoscut şi eu, îndată. Chipul tău este leit chipul mamei noastre.

— Dacă nu ne-am văzut vreme atât de îndelungată,—zise contele de Paris, aşezându-se alături de fratele său pe un divan, — de vină eşti numai tu. Din nefericire tu ai început să fugi de oameni prea de timpuriu şi cu toate că stăpâneşti averea nemărginită a familiei noastre, cu toate acestea, după cum am aflat din isvoare vrednice de toată încrederea, ai dus o viaţă plină de primejdii, ca vânător, prin pădurile virgine ale Americii.

— Este adevărat, dar numai în trecere, — răspunse prinţul Raymond. In orice caz, este pentru prima oară, în decurs de douăzeci de ani, că pun piciorul pe pământul Franţei. Tot timpul acesta de aproape un sfert de veac, l'am petrecut în călătorii şi am cutreerat, aş putea spune, toată suprafaţa locuită a pământului. Dar vai, acuma ea mi-a fost răpită, ea, care m'a însoţit ca un prieten credincios şi iubitor, în tot timpul acestor călătorii ! Frate, ştiu că inima ta bună mă va înţelege şi mă va compătimi, când vei afla că scumpa mea soţie, draga mea Carmencita, a murit.

— A murit ? — exclamă Robert de Paris, ascunzându-şi cu multă greutate bucuria, pe care o simţi la auzul acestei ştiri. — Carmencita, frumoasa spaniolă, a murit ?

— Da ! Am înmormântat-o la Madeira, într'o grădină de o frumuseţe paradisiacă ! — strigă Raymond, ştergându-şi două lacrimi din ochi. — Acolo se odihneşte, sub o statuie de marmură, care este menită să arate şi celor ce vor veni după noi, cât de frumoasă a fost Carmencita. De acolo am venit de-a dreptul aici, în Corsica. Frate dragă, sunt douăzeci de ani, decând am părăsit pământul Franţei şi douăzeci de ani, de când o taină îmi apasă pieptul cu greutatea unei stânci. Acuma însă am venit să îndrept un păcat, pe care l'am săvârşit cu un sfert de veac în urmă.

— Dar ce păcat poţi tu avea, frate Raymond ? — întrebă contele de Paris linguşitor, apropiindu-se de fratele său şi luându-l de braţ cu bine jucată prefăcătorie. Spovedeşte-te mie, Raymond, căci în cine ai putea avea încredere, dacă nu în fratele tău ? Fraţii n'au voie să aibă taine, unul faţă de altul, chiar dacă nu s'au mai văzut timp de douăzeci de ani. Dealtfel, cine ştie, dacă nu ţi-aş putea fi de folos şi eu, pentru ca să scapi de grija, de păcatul, cum spui tu, care văd că te neliniştesţe.

— Da, Robert... ţie, numai ţie vreau să-ţi încredinţez

această taină — zise prinţul Raymond, după ce mai aruncă o privire cercetătoare în spre uşă. — Află deci că... *îmi caut fiica!*

— Fiica ta?

Cuvintele prinţului îl loviră pe Robert ca un trăsnet. Până atunci nici nu bănuise măcar că, fratele său, după a cărui avere jinduia de multă vreme, avea un copil, care, după lege urma să fie şi moştenitorul său.

— Da, fiica mea — continuă prinţul Raymond, adânc mişcat — şi singurul copil, pe care mi l-a născut iubita mea Carmencita şi de care a trebuit să ne despărţim, dintr'o pricină, care pe vremea aceea atârna ca o sabie a lui Damocles deasupra capului nostru. Nu, nu căuta să ghiceşti ce a putut fi pricina aceasta şi mulţumeşte-te să ştii numai atât că, din cauza acestei despărţiri, atât eu, cât şi scumpa mea Carmencita, am suferit chinuri îngrozitoare, chinuri cu nu-şi poate închipui nici-o minte omenească. Dar nu puteam face altfel. Am fost siliţi să ne lepădăm de scumpa şi dulcea noastră Letiţia, cu toate că ni se rupea inima de durere.

Contele Robert de Paris sări depe divan, ca muşcat de o năpârcă. Trăsăturile feţei i se contractară, privirile lui se înşurubară în ochii fratelui său.

— Letiţia — îngână el — Letiţia se chema copila ta?.. Şi unde... unde ai lăsat-o?

— In munţi — răspunse prinţul Raymond, cu capul plecat — în munţii cari împrejmuesc cătunul Saint-Etienne en Corse. Eu însumi am părăsit-o acolo pe sărmana copilă. In hăinuţă însă i-am cusut o sumă frumoasă de bani, precum şi un bileţel, în care arătam că fetiţa este contesa Letiţia.

— Ea este! — scrâşni contele de Paris, dar atât de încet, încât fratele său Raymond nu-l auzi. — Letiţia, copila găsită din Saint-Etienne, ar fi devenit contesă de Paris, dacă soarta nu hotăra să moară mai înainte... tocmai la vreme!

Prinţul Raymond se repezi la fratele său şi se aruncă în braţele acestuia.

— Frate, scumpe frate — strigă el. — Ajută-mă să-mi regăsesc copila, căci inima îmi şopteşte că Letiţia mea mai este încă în viaţă. La căpătâiul scumpei mele moarte, la mormântul Carmencitei mele am jurat să nu mă odihnesc, până când nu voi fi dat de urmele copilei mele, spre a-i face dreptate, spre a-i face parte de tot ceeace i-am refuzat atunci, de numele şi averea principilor de Paris. Căci tot, tot ce am, se cuvine numai sărmanei mele Letiţia! Numai de mi-ar îngădui Cerul s'o mai pot strânge în braţe!

Contele de Paris prinse mâna întinsă a fratelui său şi în vreme ce un zâmbet diabolic se juca în jurul buzelor sale răspunse:

— Iţi făgăduiesc, din fundul inimei mele de frate, că te voi ajuta să ţi-o regăseşti pe scumpa ta Letiţia şi fii încre-

dințat că. va veni o zi. când ți-o voi găsi chiar eu și ți-o voi aduce-o, spre a o strânge în brațe.

Adânc înduioșat de atâta dragoste frățească și spirit de jertfă. prințul Raymond strânse la pieptul său pe diavolul. care se numea contele Robert de Paris.

După aceea se așezară la masă. Dar prințul Raymond deabia se atingea de mâncări, deoarece mereu îl frământa gândul, cum și ce să facă, pentru a da de urma scumpei sale dispărute.

— Mâine ne vom așeza pe lucru, cu puteri unite — zise contele Robert de Paris când se ridicară dela masă, spre seară. — Acuma însă scumpe frate, vino, trebue să te odihnești... Ești palid și obosit. Somnul te va întări.

— Îți voi urma sfatul — răspunse prințul Raymond. — Ai dreptate, sănătatea mea cam șubredă îmi impune să mă cruț puțin și tocmai deaceea sunt atât de mulțumit de a fi găsit în tine un tovarăș de suflet și credincios. Acuma, noapte bună. scumpul meu Robert. Mâine pornim în căutarea Letiției.

— Da, mâine de dimineață vom începe cercetările — răspunse contele de Paris și ochii lui falsi luciră viclean. Dealtfel, noaptea aceasta nu poate aduce niciun fel de schimbare. Ce să se și întâmple într'o singură noapte cu Letiția. dacă timp de peste optsprezece ani a fost apărată de Sfânta Fecioară! Noapte bună, scumpe frate și, visuri plăcute... despre Letiția ta regăsită!

Prințul Raymond se retrase, pentru a se duce să se odihnească în apartamentele sale. pe cari le locuia în hotelul din Bonifacio. Dar dacă s'ar mai fi întors odată din capul scărilor, și ar fi privit la chipul contelui de Paris, și-ar fi dat seama ce diavol cu chip de om era fratele lui, căruia se spovedise. In mijlocul odăii Robert de Paris se oprise, cu pumnul ridicat amenințător și îngână, de îndată ce ușa se deschise în urma fratelui său:

— Ai venit prea târziu, scumpul meu frate, spre a-ți regăsi fiica și mostenitoarea, căci ea zace pe targa morților, iar eu... eu voi fi de față încă în noaptea aceasta, când doctorul îi va smulge inima din piept, spre a i-o cerceta... ha, ha, ha! inima aceea care, fără îndoială că a băut de multe ori pentru părinții săi, pe cari nu și-i cunoștea.

Robert de Paris își strânse mantia în jurul trupului. Ceasurile erau nouă și jumătate când părăsi hotelul, spre a se îndrepta în spre casa doctorului Coriolan Fraticci. Medicul legist al orașului Bonifacio din Corsica era un român ardelean, născut pe Valea Someșului și se numea Frățiciu. Italienii însă, spre a-i putea pronunța numele mai ușor îi ziceau *Fraticci*. Coriolan Frățiciu învățase la Blaj teologia și fiind un student foarte silitor, Mitropolia greco-catolică din Blaj îl trimisese la Roma, spre a-și face ucenicia în slujba Bise-

ricii, chiar la Sfântul Scaun. La Roma însă, Coriolan Frăticiu se îndrăgosti de medicină şi de ştiinţele pozitive şi urmă Universitatea, ieşind doctor în medicină, iar mai apoi se înscrise şi la ştiinţe. O mică aventură de dragoste îl aşvârli însă în Corsica şi aici, în curând ajunse medicul legist al oraşului Bonifacio.

Acuma, doctorul Frăticiu, sau Fraticci, cum îi ziceau italienii din Corsica, locuia o căsuţă curată şi îngrijită dela marginea oraşului.

Deoarece mai avea o jumătate de ceas, până la ora stabilită pentru întâlnire, contele Robert de Paris făcu drumul pe jos, până acolo.

Când apăsă pe butonul soneriei, doctorul Fraticci veni singur să-i deschidă.

Doctorul era un om ciudat, care trăia foarte retras şi nici măcar servitori nu ţinea. Lumea spunea că, trăieşte numai pentru ştiinţă şi pentru a nu fi stânjenit în lucrările sale, ţinea pe curioşi cât mai departe de casa lui.

— Dv. sunteţi, domnule conte! — strigă doctorul, când îl zări pe Robert de Paris. — Vă rog să mă urmaţi. Putem începe chiar îndată.

Cu aceste cuvinte el îl conduse pe conte într'o încăpere cu trei ferestre, ai cărei pereţi erau acoperiţi în întregime cu cărţi şi instrumente chirurgicale. Alături de odaia aceasta, se găsea o încăpere, prin a cărei uşă deschisă, contele de Paris obeervă o adevărată uzină de unelte şi aparate ştiinţifice de fizică. Doctorul însă, închise iute uşa aceasta, ca şi când nu i-ar fi fost pe plac că, vizitatorul său aruncase o privire în acest al doilea laborator.

In mijlocul primei odăi se găsea o masă de autopsie, care era acoperită cu un cearceaf subţire, de sub care ieşeau la iveală liniile desăvârşite ale Letiţiei.

— Cadavrul a fost adus aici de câteva ceasuri — zise doctorul. — Eu însă am fost ocupat cu o chestiune ştiinţifică, aşa că, până acuma nu m'am putut interesa de el. Dar, după cum puteţi vedea, totul este pregătit, cuţitele sunt aici la îndemână şi în curând vom şti, din ce pricină a murit Letiţia aşa de timpuriu.

Contele Robert de Paris îşi aruncă mantia depe umeri şi se apropie de masa de operaţii. Privirile lui căutară să pătrundă prin desimea linţoliului, sub carea zăcea aceea, care printr'o moarte nemiloasă, fusese deposedată de o viaţă plină de fericire şi strălucire, şi eră moştenitoarea principilor de Paris.

Doctorul îndepărtă încet linţoliul depe trupul moartei. Un uşor ţipăt de admiraţie, de încântare ieşi depe buzele contelui de Paris. Letiţia zăcea acolo, în faţa lui, dar nu ca o moartă, nu, ci ca o zână, furată de somn. In camera mortuară ea fusese pregătită pentru autopsie. In jurul cor-

pului său se găsea o bucată de muşama, care acoperea cea mai mare parte a trupului. Umerii rotunzi, pieptul minunat format păreau de marmură, pe fondul închis al mesei de operaţie. Părul strălucitor, albastru de negru ce era, aluneca mătăsos pe umeri, iar chipul Letiţiei, sub razele becului electric atârnat în tavan, părea trandafiriu.

— Doamne ! — zise doctorul Fraticci clătinând trist din cap — ai zice că doarme, legănată de visuri de fericire şi totuşi, ochiul obişnuit al doctorului nu poate fi înşelat. Deoarece el ştie prea bine că, somnul şi moartea sunt fraţi gemeni şi că adeseori, înainte de a intra în putrefacţie, cadavrele nu poartă niciun semn al morţii.

Contele Robert de Paris nu răspunse niciun cuvânt. Era scuturat de friguri. Dacă Letiţia nu murise? Dacă era cuprinsă numai de o înţepenire a muşchilor? Atunci... atunci, Raymond îşi va regăsi fiica şi... şi aceasta ar însemna că, fata găsită, Madonna din Saint-Etienne, Letiţia, iubita lui Egizio Ettore, ar intra în stăpânirea unei averi uriaşe, după care îi lăsa şi lui gura apă, deoarece numai în chipul acesta putea scăpa de ruină.

— Atunci, să trecem la lucru — zise doctorul Fraticci, cu oarecare solemnitate, luând în mână un cuţitaş mic, dar nespus de ascuţit. Voi începe autopsia. Farfuria aceea de metal este menită să primească inima moartei, inimă, pe care eu apoi o voi cerceta până în cele mai mici cute ale sale.

După aceea doctorul se aplecă peste trupul fetei şi aşeză cuţitul pe piept, în dreptul inimei. Contele de Paris îşi strângea pumnii şi trebui să-şi adune toată puterea de stăpânire de sine, pentru a nu isbi cu pumnul în cuţit, spre a-l face să pătrundă mai iute în inima Letiţiei.

Dar cuţitul şi spintecase pielea, doctorul se şi aplecase mai tare, spre a urma cu autopsia, câteva picături de sânge se şi prelinseră pe lângă sân, când, deodată...

— Sfinte Dumnezeule, ce este asta? — strigă doctorul Fraticci, ridicând cuţitul cu o mişcare fulgerătoare. Aţi auzit, domnule conte !... Sunetul... suspinul acela ? Nu, nu... nu se poate să mă fi înşelat! Letiţia, Madonna din Saint-Etienne nu este moartă !... Dumnezeule Atotputernic, îţi mulţumesc că mi-ai deschis ochii la timp... Încă o clipă numai şi aş fi devenit ucigaşul acestei fermecătoare făpturi!

Contele de Paris făcuse îngrozit un pas înapoi. Acuma stătea încremenit, deoarece îşi vedea toate planurile năruindu-i-se, nădejdea la titlul de prinţ şi la bogăţiile principilor de Paris, spulberată. Intre timp, doctorul se repezi, cât putu de iute, la un dulăpior din perete, luă de acolo o sticluţă şi vărsă cuprinsul ei peste faţa Letiţiei. Atunci pieptul Letiţiei începu să se ridice şi să se lase, respiraţia devenea din ce în ce mai adâncă şi mai puternică. Pe urmă, Letiţia îşi ridică puţin capul, îşi deschise ochii şi pe buzele ei se înfiripă cel dintâi cuvânt, cu care saluta ea viaţa: Egizio Ettore!

Atunci, contele Robert de Paris se repezi ca un nebun la doctorul Fraticci, îl prinse cu amândouă mâinile şi-l privi cu ochi, cari băgară groază în bătrânul om de ştiinţă.

— Doctore, şuieră contele în şoaptă, la urechea doctorului — fata aceasta nu trebuie să trăiască. Iţi dau douăzeci de mii de franci, dacă o ucizi. Nimeni nu va ştii că autopsia a fost făcută asupra unei fiinţe vii!

— Domnule conte! — strigă doctorul Fraticci, tremurând din tot trupul. — Domnule conte, v'aţi pierdut minţile? Sunt doctor şi am în urma mea un întreg trecut de trudă, spre a alina suferinţele semenilor mei... Cum vrei d-ta, Robert de Paris, ca astăzi să-mi ucid pe unul din aceşti semeni? Pentru toate comorile lumii n'aş face una ca asta!

— Doctore, te rog, te implor, te conjur, sfârşeşte autopsia începută... Nimeni, afară de d-ta şi de mine nu va afla vreodată, ce s'a petrecut în noaptea aceasta în casa d-tale! Numai noi doi vom cunoaşte această taină, iar noi doi vom tăcea!

— Ai uitat că, va mai şti şi conştiinţa noastră, domnule conte! — zise doctorul Fraticci, smulgându-se din strânsoarea de fier a mâinilor contelui. — Iar eu, vreau să-mi păstrez conştiinţa curată, domnule conte! Nu vreau ca atunci, când va trebui să apar în faţa lui Dumnezeu, să trebuiască să tremur pentru o mărşăvie săvârşită pe pământ!

— Aşa dar, te împotriveşti de a te supune poruncii mele? — strigă contele Robert de Paris.

— O poruncă, pe care o dispreţuiesc, domnule conte!... Şi acuma, afară!... Părăseşte casa aceasta, căci nu vreau să mai am de a face cu d-ta!

— Aşa? Ei, bine, atunci să te ia dracul şi pe tine! — şuieră contele de Paris. — Tu singur ai vrut astfel, bătrân nebun. Dacă nu ţi-a plăcut să-mi fii complice, atunci fii jertfa mea.

Cuprins de o furie fără margini, contele de Paris se repezi asupra bătrânului şi încercă să-i smulgă cuţitul din mână.

— Ajutor... Ajutor! — strigă Fraticci, cât îl ţinea gura. Doamne, de ce nu mi-ai deschis ochii mai devreme, spre a-mi da seamă ce ticălos este omul acesta!

Cu o mişcare neaşteptată, contele de Paris îl trânti pe doctor la pământ şi îngenunchie peste pieptul lui. Peste câteva clipe ticăloşia fu dusă la capăt. Doctorul Fraticci zăcea întepenit, cu ochii ieşiţi din orbite, pe podeaua propriei sale camere de autopsie. Îngrozit de fapta sa, contele Robert de Paris rămase cu privirile aţintite asupra victimei sale. Deodată apoi, auzi în spatele său un suspin uşor. Acesta îi aduse aminte că Letiţia mai trăia încă. Cu un strigăt sălbatic, contele se întoarse. Cuţitul strălucea în mâna lui ridicată spre a lovi. Viaţa tinerei şi fermecătoarei făpturi atârna de un fir

de păr. Dar când Robert zări chipul ca de marmură a celei de a doua victimă a sa, când privirea-i căzu asupra frumuseţei nemărginite a Letiţiei, cuţitul îi alunecă din mână.

— Nu — zise el, repezindu-se la Letiţia, luând-o în braţe şi ridicând-o depe masa de autopsie — nu, nu trebue să mori... nu poţi să mori, căci te iubesc! In schimb te voiu îngropa în cea mai desăvârşită singurătate, te voi ascunde acolo, unde nici privirile dragostei şi nici ale urei să nu te poată ajunge, până când va suna ceasul, când va trebui să fii a mea! Te voi duce cu braţele mele din casa aceasta şi voi părăsi împreună cu tine Bonifacio încă în noaptea asta şi te voi duce la Mânăstirea Maicilor din insula Călugărilor Acolo vei fi în siguranţă.

Contele de Paris o învălui pe Letiţia, care tot mai era cuprinsă de un fel de amorţeală, în linţoiul negru, cu care fusese acoperită pe targă şi ridicând-o depe masa de autopsie părăsi cu ea casa doctorului Fraticci. In odaia de studii zăcea trupul neînsufleţit al doctorului, care până cu o jumătate de ceas mai înainte, lucrase pentru binele semenilor săi. Trăsăturile mortului erau schimonosite şi ochii lui ieşiţi din orbite priveau ţintă în spre tavan, ca şi când ar fi căutat să străpungă şi să pătrundă până la cer, pentru a implora pedepsirea ticălosului, a nemerniculuí ucigaş şi răpitor, pedepsirea contelui Robert de Paris.

CAP. 5

Curioasele maici din insula Călugărilor

Cuprins parcă de nebunie, Egizio Ettore o strânse cu toată puterea în braţele sale pe duşmana-i neîmpăcată şi o smuci cu el, în prăpastie, în valurile furioase ale mării, cari peste câteva clipe se împreunară deasupra capetelor lor. Dar chiar în apă, în dansul sălbatec al valurilor nu-i dădu drumul, deoarece nu voia să-i scape atât de uşor, voia să se încredinţeze cu proprii săi ochi de moartea ei. Oare Francesca di Montenero nu era una din aceia, cari batjocoriseră numele lui Dumnezeu, pentru a depune mărturie împotriva lui? Nu era oare şi ea una din creaturile cumpărate de contele Robert de Paris? Oare nu avea şi ea partea ei de vină că Curtea cu juri îl găsise vinovat, îl osândise, îl aruncase în temniţă? Ba da şi atunci trebuia să se răsbune şi pe ea şi lucrul acesta voia să-l facă încă chiar atunci, în valurile mării.

După câteva clipe înfiorătoare, amândouă trupurile veniseră din nou la suprafaţa apei. Şi atunci începu o luptă îngrozitoare, cu atât mai fioroasă, cu cât tânăra femee se crampona de viaţă cu toată puterea desnădejdii. Ea se ţinea cu amândouă mâinile agăţată de Ettore, aşa încât nu putea să

facă nicĭ o mişcare pentru a înota. Curentul apei îi luă însă pe amândoi şi când Ettore, când Francesca ajungea la suprafaţă.

— Ce vrei să faci, nebunule ? — gemu Francesca. — Vrei să mă ucizi pe mine, care ţi-am dat libertatea ?

— Libertatea care vine dela tine, sperjuro, nu poate fi decât un blestem pentru mine ! — strigă Egizio Ettore. — Trebue să mori !

Şi în vreme ce valurile îi purta mai departe, mâinile lui se ridicară deasupra apei şi se încleştară în jurul gâtului său alb. Atunci Francesca strigă, cu voce rugătoare :

— Bine. omoară-mă, căci dela tine primesc cu dragă inimă, chiar şi moartea. Află însă, neîndurătorule, că te iubesc mai mult chiar decât îmi iubesc propria viaţă şi că dacă te-am scos din Casa Iadului, am făcut-o numai pentru a repara răul pe care ţi l-am pricinuit.

— Nu minţi, până chiar în pragul morţii ! — se răsti Egizio Ettore. — O lume întreagă strigă că eşti ibovnica contelui de Paris, aşa că lui Egizio Ettore nu-i poţi aduce nici fericire şi nici libertate !

In clipa aceea un val uriaş trecu peste cei doi înotători, cari erau încă tot în apropierea Capului Pertusato. Trupurile lor se scufundară din nou, dar peste câteva clipe se iviră iarăş la suprafaţă.

— Nenorocitule! — strigă Francesca di Montenero, după ce reuşi să respire — află că eu îl urăsc pe contele de Paris, tot atât cât îl urăşti şi tu, că îl disprețuiesc ca şi tine. că aş vrea să-l nimicesc, întocmai cum vrei tu ! Este adevărat că am fost amanta lui, dar am fost fiindcă m'a silit să fiu. Ce crezi tu oare, Egizio Ettore, că o femee, căreia i s'a răpit cinstea, nu poate să urască cu aceeaş îndârjire ca şi bărbatul, care a fost călcat în picioare? Pune-mă la încercare, Egizio Ettore ! Porunceşte-mi să-l nimicesc pe contele de Paris şi jur pe Dumnezeul, în mâinile căruia sunt viețile noastre în clipa aceasta, că îl voi nimici fără crâcnire pe mândrul, înfumuratul conte de Paris.

— Ah. femee. dacă vorbele tale ar fi mai mult decât o josnică viclenie femeească, dacă ai vorbi adevărul, dacă şi tu l-ai urî pe contele de Paris şi ai dori într'adevăr să-l nimiceşti, atunci... atunci ţi-aş dărui viaţa, pentru a face din tine unealta mea.

— Ascultă-mă, — se rugă frumoasa femee, cu părul bronzat, — dă-mi opt zile. o săptămână, nu mai mult şi jur că Robert de Paris nu va mai fi printre cei vii. Aici, în sân, am o sticluţă cu otravă. pe care el mi-a dat-o pentru tine, să ţi-o torn în mâncare. — Egizio Ettore văzu ochii frumoasei femei arzând de ură nemărginită. — Acuma însă, îi voi da chiar lui otrava aceasta şi tu, tu Egizio Ettore să te încredinţezi cu proprii tăi ochi de aceasta ! Crede-mă, Egizio, crede că Fran-

cesca di Montenero nu vrea nimic altceva, decât să fie unealta ta.

Timp de câteva secunde Egizio Ettore își adânci privirile în ochii strălucitori de dragoste și de ură ai frumoasei femei și tonul cu care-i vorbise ea îl încredință de adevărul spuselor sale. Deaccea răspunse cu hotărâre:

— Bine, de data aceasta îți dau crezare, Francesca di Montenero. Nu cred ca în pragul morții cineva să îndrăsnească a se face sperjur pentru a doua oară. Iute, aruncă-te pe spatele meu, voi înota eu și pentru tine. Trebuie să încerc să trec până dincolo, în Sardinia, căci în Corsica nu pot pune piciorul pe pământ, în noaptea aceasta.

Francesca își făcu vânt și se agăță cu amândouă mâinile de gâtul lui Egizio Ettore, apoi, încă o smucitură și era pe spatele voinicului.

— Vai, Egizio, mi-e teamă că sunt prea grea pentru tine și nu vei putea înota în spate cu povara trupului meu... Fugi singur, Egizio Ettore și lasă-mă să mă prăpădesc aici, căci viața ta este mai prețioasă decât a mea!

— Aproape că nici nu te simt, numai că dă-mi drumul brațului, așa... acuma pot înota... Uite că chiar și valurile ne duc într'acolo!

Dar ceeace Egizio Ettore crezuse că este curentul apei, în realitate era numai un singur val, care venea răsfrânt dela mal. Curentul îi era tocmai potrivnic și-l împingea mereu înapoi, înspre Capul Pertusato. Jur împrejur domnea un întuneric besnă, așa că Egizio Ettore nu putea nici măcar să-și dea seama dacă se îndepărtează de primejdiosul loc sau nu.

Deodată o dâră de lumină țâșni în urma lor și o bubuitură îngrozitoare spintecă tăcerea nopții, întrecând urletul furtunii. Un glonte trecu la câțiva metri deasupra capului lui Egizio Ettore.

— Ai milă de noi, Sfântă Madonă! — strigă Francesca di Montenero îngrozită. — Evadarea noastră a fost descoperită... Uite, colo, pe stânci, umbre cari aleargă de colo până colo... Sunt soldații din Capul Pertusato!... Suntem pierduți!... Egizio, suntem pierduți!

Cuvintele ei fură urmate de o adevărată ploaie de gloanțe.

Dar în clipa în care Egizio Ettore auzise țăcănitul armelor, se și cufundă sub apă, împreună cu frumoasa sa povară, așa încât niciunul din gloanțe nu-l nimeri pe el și nici pe însoțitoarea sa. Dar când ieși din nou la suprafață, voinicul văzu în jurul său marea luminată ca în miez de zi. Erau puternicele raze ale farurilor electrice ale închisorii, cari alergau de colo până colo pe suprafața mării, spre nesfârșita groază a fugarilor, cari acuma nu mai aveau complice nici măcar întunericul, care să-i ascundă de privirile iscoditoare ale celor depe uscat. Acuma soldații puteau ochi cu ușurință

şi trebuia să se petreacă o adevărată minune ca gloanţele lor să nu-l nimerească pe Ettore, sau pe însoţitoarea sa.

— Pentru noi nu mai poate fi decât o singură scăpare — îi strigă Francesca lui Egizio Ettore, care se lupta cu valurile. — Acolo, la stânga, se şi vede. din pricina farurilor uriaşe ale închisorii, se găsesc cele două insule ale Călugărilor. In cea dintâi, cea mai mare, se află Mănăstirea Maicilor. pe cari poporul le-a botezat Ingerii Călugărului. Dacă isbutim să ajungem până acolo, suntem salvaţi. deoarece Mănăstirea se bucură de drepturile oraşelor libere şi când un răufăcător pune piciorul pe pământul insulei Călugărilor. chiar dacă el ar fi cel mai sângeros criminal din lume. el nu poate fi predat autorităţilor.

— Atunci să înotăm în spre insula Călugărilor! — strigă Egizio Ettore şi Zâna cu părul auriu simţi că această nădejde avusese darul de a mări, de a înzeci puterile lui Egizio Ettore. Chipeşul voinic spinteca apa ca un peşte, cu toată povara, pe care o ducea pe umeri. Din când în când se ridica cu jumătatea de sus a corpului din apă, spre a respira aer mai curat, decât cel sărat dela suprafaţa apei, pe urmă se scufunda din nou şi înota cu capul sub apă. Acuma. după ce schimbase direcţia, curentul apei îi era prielenic şi-l ajutau şi valurile să înainteze. Se părea că şi mării îi plăcea curajul voinicului şi căuta să-l îndepărteze cât mai iute de locul primejdios.

Deodată însă, începură să bubuie tunurile de alarmă ale închisorii. Bubuiturile îngrozitoare, cari scăpau din gurile acestor tunuri de alarmă, se isbeau de stâncile pleşuve ale Capului Pertusato şi se răspândeau însutite pe suprafaţa mării, ca şi cum ar fi vrut să imobilizeze toate forţele vrăjmaşe împotriva lui Egizio Ettore, fugarul. Şi sgomotul lor putea să aibe urmări fatale pentru nenorociţii evadaţi. Fiecare pescar sau locuitor depe coastă, până dincolo de Bonifacio, auzea bubuiturile tunurilor de alarmă şi fiecare ştia că acuma i se oferea prilejul de a câştiga cinci mii de franci, deoarece atâta plătea direcţiunea închisorii din Capul Pertusato, pentru fiecare evadat, care era adus înapoi.

— Francesca di Montenero, cât crezi tu că mai este până la insulele Călugărilor ? — întrebă voinicul. întorcându-şi capul în spre aceea, care şedea pe umerii săi.

— Răspunsul, pe care va trebui să ţi-l dau la această întrebare, te va îngrozi, Egizio Ettore... Va trebui să mai înotăm cel puţin un ceas pentru a ajunge la limanul salvării noastre.

— Cu toate acestea vom ajunge ! Ai încredere în mine ! Egizio Ettore vrea aceasta şi sunt pe deplin încredinţat că dumnezeul vendettei...

— Sfântă Madonă ! — strigă Francesca în clipa aceea. — Intoarce capul Ettore şi priveşte ! Vezi tu raza aceea luminoasă ridicându-se deasupra valurilor !... Vezi tu norii aceia

de fum, cari ies parcă din mare !... Este vaporaşul pe care direcţiunea închisorii îl trimite pe urmele fugarilor. Acuma soarta noastră este pecetluită, deoarece cu un vapor nu te poţi lua la întrecere în înot.

Egizio Ettore nu răspunse niciun cuvânt. In schimb îşi îndoi, îşi înzeci puterile şi încă tot mai putea nădăjdui că va scăpa, deoarece dela el şi până la vaporaş era o depărtare destul de mare. Vaporaşul însă, venea cu iuţeala vântului.

Infiorătoarea cursă de întrecere începu. Voinicul înainta cu o viteză aproape asemănătoare aceleia a vaporaşului. Francisca rămase înmărmurită la vederea puterii de rezistenţă a acestui copil al munţilor şi uită chiar de propria sa primejdie şi nu se mai gândi decât la acest voinic, care o ducea ca pe o jucărie, prin mijlocul valurilor înfuriate.

In timpul acesta vaporaşul aluneca pe apă cu toată presiunea şi nu trecu nici un sfert de ceas, un sfert de ceas înfiorător de lung, când Francesca scoase deodată un ţipăt de groază.

— Sunt în spatele nostru !...Auzi geamătul maşinilor !... N'auzi tu, Egizio Ettore, zgomotul făcut de elice !... Peste câteva minute vom cădea în mâinile lor !

— Eu nu voi cădea viu în mâinile lor!—gemu corsicanul, care acuma începu să-şi simtă puterile scăzându-i. Jură-mi, Francisca di Montenero că chiar după ce valurile mă vor fi înghiţi, tu tot te vei ţine de jurământul pe care l-ai făcut mai adineaori... Jură-mi că mă vei răsbuna pe Robert de Paris !

— Iţi jur, Egizio Ettore!—strigă frumoasa femee solemn.

— Dacă însă voi rămâne în viaţă, atunci să mi-l dai viu în mână ! — urmă Ettore. — Ai auzit, Francesca di Montenero ? Vreau să mă răsbun eu însumi pe acest Vampir al Corsicei !

— Predaţi-vă ! — se auzi atunci o voce tunătoare ce venea printr'un megafon de pe bordul vaporaşului. — Predaţi-vă de bună voie, căci de nu, vă vom ciurui cu gloanţele soldaţilor depe bord.

— Să ne predăm ?... Egizio Ettore nu se predă decât numai morţii ! — răspunse curagiosul corsican, cu voce sonoră.

Şi cu aceste cuvinte îşi mai adună odată toate puterile pentru a încerca pentru ultima oară să se îndepărteze de vaporul urmăritor. Braţele lui obosite loveau apa cu îndârjire, picioarele lui o împingeau şi mişcarea se repeta cu o iuţeală desnădăjduită.

Deodată însă vâjâi ceva în urma fugarilor, de ai fi crezut că trece prin aer o armată întreagă de iele şi în aceeaş clipă Francesca di Montenero scoase un ţipăt disperat.

— Rămâi cu bine, Egizio Ettore — zise ea. — A sosit clipa, când trebuie să ne luăm rămas bun unul dela altul. Ur-

mărîtorii au întins un năvod, în care vor să ne prindă, ca pe niște pești.

Ettore își făcu vânt și se ridică cu jumătatea trupului din apă. O singură clipă însă îi fu îndeajuns spre a se încredința că clipele libertății sale erau numărate. Direcțiunea închisorii din Capul Pertusato se folosea de un mijloc drăcesc, spre a pune mâna pe fugarii, cari se aruncau în mare.

Ea avea o plasă uriașă, pe care o întindea deschisă în fața vaporașului de urmărire. Cu plasa aceasta ea prindea pe fugari, într'adevăr cum se prind peștii cu năvodul.

Egizio Ettore mai făcu câteva salturi sălbatice, mai încercă odată să scape de plasa care se apropia amenințătoare de el. Deodată însă simți că împletitura se strânge tot mai mult în jurul său. Era întocmai ca și când mii de brațe de polipi s'ar fi strâns în jurul său, paralizându-i mișcările din ce în ce mai mult. Peste câteva clipe plasa începu să se ridice.

Francesca di Montenero fu aruncată de pe umerii bărbatului iubit. Ea se încurcase în împletitura plasei, făcea încercări desnădăjduite să-și redobândească putința de a se mișca, dar în zadar.

— Cuțitul, — gemu ea. Am un cuțit în sân.., dacă aș putea pune mâna pe el, am tăia plasa... Egizio, încearcă tu... iute, iute.. Cuțitul !

Cu o mișcare fulgerătoare, Egizio Ettore se repezi la frumoasa sa salvatoare, îi vârî mâna în sân și scoase cuțitul, pe care Francesca îl purta acolo, într'o teacă de piele. In clipa următoare lama ascuțită a cuțitului spintecă plasa și într'adevăr, în curând se făcu în împletitură o gaură mare.

— Mai iute, băieți ! tună glasul căpitanului vaporașului depe puntea de comandă. — Trageți plasa mai repede, să nu cumva să ne scape minunata pradă. Cinci mii de franci, gândiți-vă, cinci mii de franci, pe cari îi veți împărți între voi !

— Nu merge, domnule căpitan, — răspunse unul din marinari. — S'a încurcat ceva la macara. Fiți fără grijă însă, căci din plasă peștele nu mai poate scăpa, așa că nici ticălosul nu va putea să mai fugă din mâinile noastre.

Cu toate acestea, peștele ajunse iarăși în mare. Peștele omenesc, pe cari vroiau să-l prindă ticăloșii depe vaporaș, își trecea trupul prin deschizătura făcută în plasă de cuțit. Incă o mișcare, încă o săritură și trupul lui Egizio Ettore căzu înapoi în apă.

— Urmează-mă, Francesca di Montenero ! — îi strigă atunci Ettore tovarășei sale de nenorocire. — Acolo... uite acolo este gaura... Strecoară-te prin ea!

— Viu ! — fu răspunsul înăbușit al fermecătoarei femei. — Vai, mi s'a încurcat piciorul în împletitura plasei ! Egizio, Egizio scoate-mă de aici.., trage, chiar dacă ar trebui să-mi rămână piciorul aici ! Nu-ți fie milă, căci mai bine vreau să

fiu schiloadă, dar în brațele tale, decât întreagă, în ghiarele urmăritorilor !

Cuprins de o înfrigurare ca de nebun Egizio Ettore își făcu vânt, valurile îl ajutară și ele să se ridice cât mai sus, își întinse mâinile. Degetele lui atinseră mâinile Zânei cu plete de aur, când deodată... pe bordul vaporașului răsună un strigăt de isbândă, apoi plasa începu să se ridice cu o iuțeală vertiginoasă. Egizio Ettore mai auzi odată țipătul sfâșietor al tovarășei sale de nenorocire, apoi, pentru Francesca di Montenero se sfârși totul. Ea fusese ridicată cu plasa pe bordul vaporașului.

Egizio Ettore nu mai putea face nimic pentru tovărașa sa. Să mai rămână acolo ar fi însemnat să fie și el însuș prins de cei depe vapor. Deaceea se gândi să scape măcar el, dacă în ajutorul Franciscăi nu mai putea veni.

Se scufundă sub apă și înotă multă vreme, pe sub valuri. Numai din când în când își scotea capul, pentru a respira, apoi dispărea din nou sub valurile mării. Numai astfel isbuti el să se îndepărteze neobservat din apropierea vaporașului atât de primejdios pentru el.

Nu peste mult timp apoi, Egizio Ettore văzu în fața sa uscatul. Era una din Insulele Călugărilor, Insula Lavezzi, aceea, pe care se găsea Mânăstirea Maicilor.

— Acolo se întinde limanul mântuirii! — își zise Egizio Ettore. — Acolo nu mă mai poate prinde nimeni. Inainte!

Intr'adevăr, în curând picioarele îi atinseră pământul și apa nu-i mai ajungea, decât până la piept. Se strecură apoi printre stâncile cari ieșeau din mare și ajunse la țărm.

Istovit de moarte se prăbuși la pământ.

O dulce toropeală puse stăpânire pe întreaga sa făptură și în cântecul valurilor cari se isbeau de țărm, Egizio Ettore adormi.

Când se trezi, urechile îi fură isbite de un cântec ciudat. Visa oare, sau tot ceeace vedea se petrecea în realitate?

Prin noaptea luminată de lună, trecea un convoi fantomatic, la vederea căruia pe Egizio Ettore îl trecură fiori de ghiață. Nu putea să-și dea seama, dacă făpturile acelea, cari treceau nu departe de el, în vestminte lungi, albe, erau strigoi, sau oameni în carne și oase.

Ah, erau cuvioasele maici din Insula Lavezzi, cari fără îndoială că, se îndreptau în spre bisericuța, care se ridica chiar pe malul mării. Ettore nu mai avu decât tocmai atâta timp, ca să se ascundă printre buruienile din apropierea locului unde se găsea, spre a nu fi văzut de călugărițe. Fără să vrea Egizio Ettore asista la o procesiune solemnă, care avea loc în noaptea aceea, pe Insula Lavezzi.

In noaptea aceea urma ca o tânără făptură să ia vălul călugăriei, o nouă logodnică a lui Isus care intra în rândul cuvioaselor maici depe Insula Călugărilor. O fată, poate că

tânără, frumoasă, plină de dorul de a trăi, urma să fie sfințită, spre a purta tot restul vieții sale, crucea martiriului resemnării, a singurătății, a privațiunilor. Gândurile acestea umplură de adâncă tristețe sufletul lui Egizio Ettore.

Intr'un târziu, Ettore își ridică încet capul lăsat peste piept. O voce lăuntrică îi poruncise parcă, să-și ridice în clipa aceea capul.

In mijlocul convoiului călugărițelor se ivise tocmai un baldachin alb, sub care mergea nespus de tristă și de abătută o fată tânără, de o frumusețe uluitoare. Pe buclele-i negre ca pana corbului frumoasa novice purta o cunună de flori de lămâiță. Era împodobită încă, întocmai ca miresele. In curând însă, acolo, în bisericuță, cununa de lămâiță urma să-i fie schimbată cu coroniță de trandafiri albi, simbol al nevinovăției și al resemnării, coroniță, care nu poate împodobi, decât să clatine măcar poarta grea de stejar prins în fier, a

Egizio Ettore sări în picioare, ca muşcat de o năpârcă. Privirile lui se aţintiră îngrozite de moarte, asupra făpturii de sub baldachin.

— Letiția! — murmurară buzele sale tremurânde, căci într'udevăr, ființa de sub baldachinul alb, era Letiția, pe care Ettore o văzuse pentru cea din urmă oară la picioarele sale, în sala Tribunalului din Bonifacio. Atunci însă, Letiția era.. moartă!

Ah, nălucire a Iadului, gânduri nebune, își bătea joc de ei oare închipuirea? Nu, nu se putea! Aceasta era Letiția, Letiția lui, iubita lui scumpă, care-i jurase dragoste până la capătul vieții! Acuma o revedea aici, pe stâncile Insulei Lavezzi și nu el era acela, care o conducea la altar, ci maicile acelea curioase, în mijlocul cărora voia să-și îngroape tot restul vieții.

Egizio Ettore vru să se repeadă înspre convoiul maicilor. Primul lui gând fu să se arunce la picioarele Letiției, s'o roage, s'o implore, să renunțe, cât mai era timp, la pasul acesta groaznic, asupra căruia nu se mai putea reveni niciodată. Dar mai înainte de a se fi putut hotărî, mai înainte de a se fi desmeticit din uluială, convoiul călugărițelor trecu prin fața sa și intră în bisericuță, prin porțile larg deschise ale acesteia. Clopotele începură să sune, din lăuntrul bisericuții se auziră sunete monotone de orgă. Melodia religioasă se împrăștie în toată insula și Letiția intră în biserică, urmată de celelalte maici.

— Letiția! — strigă atunci Egizio Ettore. — Iubita sufletului meu, ascultă mă!

Din câteva sărituri el și ajunse la poarta bisericii. In aceeaș clipă însă, cele două canaturi ale porții se închiseră, mișcate parcă de mâini nevăzute și Egizio Ettore rămase singur în fața Casei lui Dumnezeu. Desnădejdea amenința să-i întunece mințile. Fără să-și mai dea seama de ceeace

face, se isbi cu toată puterea în poartă, apoi încercă să spargă broasca, numai cu mâinile goale. Dar mai curând ar fi isbutit să miște din loc stâncile depe insulă și să le arunce în mare, decât să clatine măcar poarta grea de stejar prin în fier, a bisericuței.

Văzând că orice încercare i-ar fi fost zadarnică, se rezemă de ușă, își lipi urechea de scândurile înegrite de vremuri și pândi.

Dinăuntru se auzeau cântece de orgă. In curând însă, orga tăcu și Ettore auzi un glas rece și poruncitor, fără îndoială al stariței, care se adresă novicei. Nu se rosti niciun nume. Starița o sfătuia însă pe aceea, care urma să se călugărească, să-și ia rămas bun dela lume, odată pentru totdeauna, să renunțe la toate plăcerile lumești și să nu-l mai iubească de astăzi înainte decât pe Isus, cu care va fi logodită peste câteva clipe.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi se auzi un plâns înăbușit, un murmur de neînțeles, o voce sugrumată de lacrimi. Egizio Ettore se cutremură până 'n măduva oaselor, deoarece i se păruse că, auzise glasul iubitei sale.

— Jură — o auzi el apoi pe stariță zicând. — Repetă jurământul, pe care-l voi spune eu și care te va lega de noi, pentru totdeauna.

Atunci răsună un țipăt înfiorător și lui Ettore i se păru că se pornește o vânătoare sălbatică împotriva cuiva, care se refugia înspre ușă.

El își dădea seama ce însemna aceasta. Letiția refuzase să depună jurământul și acuma călugărițele voiau s'o silească să se lepede pentru vecie de toate legăturile sale lumești, iar ea fugea dinaintea maicilor cari o urmăreau.

— Letiția — strigă frumosul corsican, începând să lovească cu amândoi pumnii în ușă. — Letiția, iubita mea, eu sunt. Egizio al tău și te voi scăpa din mâinile lor... Ușă blestemată, deschide-te prăbușește-te sub loviturile pumnilor mei. Vai mie, pentru prima oară în viața mea puterile nu mă ajută!... Mai sunt eu oare vechiul Egizio Ettore!... Oare nu mai există nici o putință de a veni în ajutorul nenorocitei?

— Egizio, Egizio! — răsună atunci un țipăt sfâșietor, în dosul ușii. — Egizio, ajută-mă... vor să mă...

Atunci deodată se făcu liniște, o liniște înfiorătoare. Lui Egizio Ettore, care stătea ghemuit, ca un biet animal învins și care nu se mai poate împotrivi soartei, care-i fusese scrisă, i se păru că aude zgomotul caracteristic făcut de

Cereți mâine fascicola 4-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, precum și la

LIBRARIA EDITOARE IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei No. 5.

un trup, care este târât pe lespezile de piatră ale bisericii. Voinicul căzu în genunchi, doborât de durere.

In bisericuţă orga începu să cânte din nou. Zeci de voci femeeşti întovărăşiră sunetele de orgă, într'un cântec de slavă. In timpul acesta, voinicul corsican stătea în faţa bisericuţii, cu cuţitul în mână, gata să înlăture din calea sa pe oricine, în momentul, când s'ar deschide uşa.

Orga tăcuse de mult şi zorile se iviră turburi deasupra mării.

Era cea dintâi zi de libertate, de care trebuia să se bucure Egizio Ettore. Dar ziua aceasta începea pentru el cu durere şi groază, cu tristeţe şi desnădejde.

Deodată se auzi sgomotul unor paşi, cari se apropiau de uşă. Canaturile acesteia se deschiseseră încet, dar scârţâind cu o gălăgie aproape tot atât de mare, ca şi vuetul mării.

Razele unei lumânări, pe care o ţinea în mână o călugăriţă căzură asupra chipului palid şi îndurerat al voinicului.

— Ce cauţi aici străine? — îl întrebă ea, cu vocea sonoră — şi de ce ridici cuţitul asupra mea?

— Ce caut? — strigă Egizio Ettore. — Pe Letiţia o caut, pe care aţi silit-o să se călugărească! Pe Letiţia, care este iubita inimii mele şi pentru care mă voi măsura chiar şi cu toţi sfinţii din cer, pentru a o elibera din mâinile voastre!

— Aşa dar tu eşti Egizio Ettore? — exclamă călugăriţa.

— Eu sunt, dacă tocmai vrei să ştii şi mai află că vin aici din Capul Pertusato, de unde am fugit din celula de plumb a Casei Iadului. Acuma îţi dai seama că, ai de a face cu un desnădăjduit, care nu se dă înapoi dela nimic.

— Aşa dar, d-ta eşti Egizio Ettore!.. Sărmana, ne-a vorbit adeseori de d-ta!

— V'a vorbit de mine? — exclamă Ettore, în prada unei bucurii neţărmurite. — Vai, maică, maică, dacă ai o inimă, dacă ai o inimă de om în pieptul d-tale, du-mă la ea... Lasă-mă să ajung până la ea şi-ţi voi fi veşnic recunoscător!

— Să te duc la Letiţia? — repetă călugăriţa. — Bine, vino cu mine! Aruncă însă în mare cuţitul acela, căci nimeni n'are voie să treacă înarmat pragul acestui sfânt lăcaş.

In clipa următoare, cuţitul lui Egizio Ettore descrise un semicerc prin aer şi căzu în valurile mării. După aceea intră în bisericuţă. Picioarele însă deabia îl mai ţineau, o înfrigurare de nedescris pusese stăpânire pe el. Călugăriţa înveşmântată în negru, care-l conducea, felul ciudat, nespus de trist, cu care-i vorbise de Letiţia, împrejurarea că femeea aceasta se arătase gata, fără nici-o şovăire, să-l ducă la iubita sa, îi însuflă corsicanului un simţământ de nelinişte, de teamă.

CAP. 6.

Înapoi, în munții Cagna

Când ajunse în fața altarului, călugărița se opri și își luă vălul negru depe ochi. Egizio Ettore zări un chip rece, liniștit, sever, de femee — un chip înconjurat de păr cărunt.

— Eu sunt portăreasa Mănăstirii Maicilor depe Insula Lavezzi — murmurară buzele ei subțiri — și vreau să-ți răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o, în privința Letiției.

«Privește la marginea altarului se găsește o placă de marmură. Placa aceasta acoperă mormântul acelora, cari mor în mănăstire.

— Cari mor în mânăstire?... repetă Egizio Ettore, îngrozit. Nu știu dacă te-am înțeles bine! Este adevărat că vrei să mă faci să cred că Letiția nu mai este printre cei vii? Atunci truda îți este zadarnică deoarece am văzut-o cu proprii mei ochi, mergând în mijlocul convoiului sub baldachin și am auzit cum ați vrut s'o siliți pe sărmana fată, lipsită de apărare, să depună cumplitul jurământ, care ar fi legat-o pentru vecie de mănăstirea aceasta. Tot atât de bine știu că Letiția a refuzat să facă acest jurământ și dacă în clipa aceasta se mai găsește aici, înseamnă că, ea nu stă de bună voie, ci că este ținută cu sila, de voi.

— Te înșeli, Egizio Ettore — răspunse portăreasa, cu voce tristă, dar prietenoasă. — Ceeace ai văzut d-ta în noaptea aceasta, a fost convoiul mortuar al Letiției, al novicei pocăite.

Ettore își duse ambele mâini la inimă. Un pumnal i-o sfâșiase, parcă. In clipa următoare însă, se îndreptă cu hotărâre, privirile lui fulgerătoare o măsurară pe portăreasă din creștet până'n tălpi și cu voce tunătoare strigă:

— Letiția n'a murit! Am văzut-o și ochii unui îndrăgostit nu se înșeală niciodată. Tot ceeace mi-ai spus până acuma, nu sunt decât minciuni. Află însă că, cu toată încăpățânarea d-tale de a mă păcăli, eu tot voi da peste ea, chiar dacă pentru aceasta ar trebui să dau foc întregei mânăstiri.

«Eu nu mă tem, chiar dacă ați fi apărate de o sută de păzitori și, sau o voi elibera pe Letiția din ghiarele voastre, sau veți pieri cu ea cu tot, aici, pe stâncile Insulei Lavezzi!

Dar nici chiar cuvintele acestea pline de amenințări și mânie n'o făcură pe portăreasă să-și piardă cumpătul.

— Nenorocitule — strigă ea — crezi că vreau să te păcălesc? Ei bine, urmează-mă și-ți voi arăta trupul neînsuflețit al Letiției tale.

Portăreasa făcu un semn și Egizio Ettore porni în urma ei, clătinându-se pe picioare, ca un om beat. O groază

nețărmurită îi chinuia sufletul. In fața plăcii de marmură portăreasa se opri și ridică lumânarea pe care o avea în mână, astfel ca razele sale să cadă asupra ei. Pe placă erau săpate cu litere de aur, următoarele cuvinte:

«Aici se odihnește contesa Letiția.»

— Știu — zise portăreasa, mai înainte ca Egizio Ettore să fi apucat să rostească vreun cuvânt — că nu vei da crezare acestor litere neînsuflețite. Deacea te voi duce să-ți arăt chiar trupul fără viață al Letiției tale. Mai înainte însă, este de datoria mea să te întreb, Egizio Ettore, dacă ai curajul să cobori cu mine în lăcașul unde se păstrează rămășițele pământești ale călugărițelor?

— Dacă pentru a o vedea pe Letiția, ar trebui să cobor în fundul iadului, n'aș șovăi o clipă s'o fac! — răspunse curagiosul flăcău. — Deacea, lasă-mă să-mi văd iubita, măcar moartă, dacă altfel nu se mai poate.

Călugărița apăsă pe un buton ascuns și placa de marmură se mișcă îndată dela locul ei.

In fața lui Egizio Ettore se ivi un coridor îngust. Fără să șovăie, voinicul intră. După câțiva pași însă, își zise că e mai prudent s'o lase pe maică să meargă înainte, deoarece în chipul acesta nu putea avea nicio surpriză neplăcută. El se hotărî chiar să urmărească fiecare mișcare a portăresei, ca nu cumva aceasta să-l atragă într'o cursă. La capătul coridorului ajunseră în fața unei uși de fier. In aceeaș clipă însă, un curent de aer stinse lumânarea, așa că, Egizio Ettore se văzu înconjurat de un întuneric beznă.

— Ce înseamnează aceasta? — strigă voinicul, bănuitor. — De ce ai stins lumânarea? Maică, nu încerca să te joci cu desnădejdea unui om!

— Vântul a stins lumânarea, nu eu — răspunse portăreasa. — Mi se pare însă că, Egizio Ettore nu este tocmai atât de curagios, după cum vrea să pară, căci altfel nu s'ar teme de întuneric. Dacă vrei însă, ne putem înapoia.

— Nu, să mergem înainte!

— Atunci calcă fără teamă înainte! Vei păși pe o scară, care duce în cavoul, în care o vei găsi pe Letiția d-tale.

— Și d-ta nu vii cu mine?

— Dar eu mă găsesc pe scara de care ți-am vorbit! — răspunse portăreasa și într'adevăr vocea ei suna astfel, ca și când ar fi venit din adâncime. — Curaj, Egizio Ettore, în curând te vei putea ruga lângă trupul neînsuflețit al iubitei tale Letiția!

Atunci Egizio Ettore păși cu hotărâre înainte și într'adevăr piciorul lui întâlni o treaptă. El coborî trei trepte, apoi... scoase un urlet înfiorător. Treapta îi fugise deodată de sub picioare și nenorocitul se prăbuși în adâncime.

Egizio Ettore își îndreptă gândurile în spre Dumnezeu,

deoarece era încredințat că, trupul i se va sdrobi de fundul prăpastiei, în care căzuse.

Dar după trei secunde de groază, valurile mării se împreunară deasupra capului său și curentul apei îl luă cu sine.

Când corsicanul reveni la suprafața apei, se văzu deasupra valurilor, în revărsatul zorilor, la o oarecare depărtare de Insula Lavezzi.

Așa dar, portăreasa n'avusese de gând să-l ucidă. Ea se descotorosise însă, într'un chip foarte comod, de vizitatorul nepoftit, prin capcana din coridorul ce pornea din bisericuță și care fără îndoială că ducea până pe una din stâncile cari împrejmuiau insula.

Acuma lui Egizio Ettore nu-i mai rămânea altceva de făcut, decât să încerce încă odată să se salveze prin înot. Să se înapoieze pe Insula Lavezzi nici nu se mai putea gândi. Curentul apei i-ar fi fost potrivnic și cu membrele-i obosite, nici prin gând nu-i putea trece să mai lupte împotriva valurilor, cari îl îndepărtau tot mai mult de insulă. Trebuia să se lase purtat de valuri, oriunde ar fi duse acestea.

De data aceasta însă, soarta nu mai fu tocmai atât de vitregă cu el.

După un ceas de luptă desnădăjduită cu valurile mării, zări la orizont o mică barcă de pescari. Ettore se ridică din apă cu jumătatea trupului, începu să facă semne, să strige și într'adevăr, barca își schimbă drumul și se apropia tot mai mult de el.

Fugarul își mai adună odată toate puterile, o ultimă, dar hotărâtoare luptă cu valurile, apoi ajunse lângă barcă. Patru mâini salvatoare se întinseră înspre el și peste câteva minute evadatul din Casa Iadului era în siguranță, în barca de pescari.

Alături de el îngenunchiau un pescar tânăr și o femee, cari îl îngrijeau, cu adâncă compătimire.

Ei îi dădură să bea vin întăritor și frumoasa pescăriță își luă basmaua depe cap, pentru a acoperi cu ea pieptul gol al celui salvat.

Deabia peste vreun sfert de ceas fu Egizio Ettore în stare să vorbească și cea dintâi întrebare pe care o puse salvatorilor săi, fu:

— Unde aveți de gând să mă duceți?

— Noi suntem pescari din Porto Vecchio — îi răspunse bărbatul, care părea ca de vreo douăzeci și cinci de ani. — Eu mă numesc Paolo Santese și aceasta este Santuza, soția mea!

— Așa dar, drumul vostru duce în spre Porto Vecchio! — zise Ettore, dând din cap. — Acolo eu n'am ce căuta.

Spune-mi însă, Paolo Santeze, n'ai vrea să mă duci până pe coasta dela Roccapina dacă te-aş răsplăti bine pentru acest ocol, pe care l-ai face?

— Iartă-mă, străine — răspunse pescarul râzând — dar nu prea ai înfăţişarea unui om, care are asupra sa comori nestemate!

—Ai dreptate, sunt tot atât de sărac, ca şi un şoarece de biserică. Cu toate acestea, priveşte în ochii mei, Paolo şi dacă vei găsi acolo ceva, ce să-ţi inspire încredere în mine, atunci îţi dau cuvântul meu că, nu vor trece patru săptămâni şi voi veni la coliba voastră de pescari din Porto Vecchio, spre a vă aduce trei mii de lire, drept răsplată pentru a-mi fi îndeplinit rugămintea de a mă lăsa pe coasta dela Roccapina.

— Te cred, străine! — răspunse pescarul, după o scurtă şovăire. — Numai că, peste patru săptămâni nu mă vei mai găsi în Porto Vecchio, deoarece acolo treburile merg prost şi ne mutăm la Ajaccio, la nişte rude ale nevestei mele. Dar asta n'are afacel Inainte, Santuza! Il vom duce pe omul acesta acolo unde doreşte şi nu atâta, pentru banii făgăduiţi, ci mai mult pentru a îndeplini o faptă omenească.

Cu câtă uşurinţă sări atunci Santuza şi întoarse pânza! Muşchii braţelor sale arse de soare se încordară şi lucrul, pe care mulţi bărbaţi n'ar fi fost în stare să-l îndeplinească, ea îl desăvârşi, jucându-se.

— Fii fără teamă — îi strigă ea lui Egizio Ettore — dacă vântul ne este prielnic, vom ajunge pe coasta dela Roccapina încă înainte de apusul soarelui.

Vântul le fu prielnic, marea deveni liniştită şi barca de pescari înainta ca o săgeată deasupra valurilor. Când cele dintâi stele apărură pe cer şi luna lumina cu razele ei argintii luciul apei, stâncile coastei Roccapina se iviră înaintea ochilor lui Egizio Ettore.

Acolo, în zare, se ridicau munţii locului său de baştină, stâncile copilăriei sale şi pădurile negricioase de verzi ce erau şi cari de astăzi înainte urmau să-i slujească drept adăpost. Acolo avea el să-şi înceapă o viaţă nouă, pentru care Zeul Vendettei îl scăpase din atâtea primejdii. Da, acolo, în văgăunile şi peşterile munţilor Cagna, acolo în prăpăstiile fără fund, acolo avea să se desfăşoare viitorul lui Egizio Ettore, a temutului, dar mult încercatului corsican, despre care ziarele din luna Ianuarie a anului acesta 1932, au adus vestea că, s'a predat de bună voie autorităţilor franceze, deoarece el se socoteşte nevinovat, cum de altfel îl socoteşte şi marea majoritate a populaţiei din Corsica.

Barca ajunse la ţărm. Paolo Santese, pescarul, îşi aşează mâna pe umărul voinicului şi-i zise:

— Iată-te, unde ai dorit! Nu, nu-mi mulţumi! Dumnezeu să-ţi călăuzească paşii.

— Da, Dumnezeu mi-i va călăuzi — îi răspunse Ettore pescarului, în vreme ce o lumină ciudată se aprinse în ochii săi. — Dar nu Dumnezeul căruia vă rugaţi voi, Paolo Santese, deoarece El este un Dumnezeu bun şi milostiv şi-L rog să vă binecuvânteze, ci Dumnezeul Răzbunării, Dumnezeul Vendettei, care mă va întovărăşi la fiecare pas, în fiecare clipă. Căci dacă astăzi sunt încă un necunoscut, un străin fără nume, în curând lumea va vorbi despre Egizio Ettore mai mult, decât ar dori oamenii să se vorbească.

— Noi ştim cine eşti şi pentru noi nu eşti un necunoscut! — răspunse Paolo Santese, luând mâna Santuzei sale şi strângând-o într'a sa. Dela început, de când te-am zărit luptându-te cu valurile mării i-am spus soţiei mele: Nenorocitul acela nu poate fi decât Egizio Ettore, fugarul din Casa Iadului dela Capul Pertusato, care este căutat de poliţie pe toată coasta.

Egizio Ettore făcu un pas înapoi, chipul îi deveni galben ca ceara şi glasul îi tremură de emoţie, când zise:

— Şi cu toate acestea m'aţi scăpat, Paolo Santese? N'aţi fost ispitiţi de răsplata Iudei, de premiul, care a fost pus pe capul fugarului din Capul Pertusato? Atunci nu vă voi răsplăti cu trei mii de franci, deoarece o asemenea răsplata ar fi prea mică, pentru fapta voastră. Din clipa aceasta însă, Egizio Ettore este prietenul vostru. Şi aceasta înseamnează că, din coliba sărăcăcioasă de pescari, pe care o locuiţi astăzi la Porto Vecchio, sau o veţi locui mâine la Ajaccio, veţi ajunge într'un palat, asemenea căruia numai puţini oameni au în Corsica.

Santuza îşi făcu semnul crucii, iar Paolo îşi trase soţia mai aproape de sine. Amândoi credeau că, au de aface cu un nebun.

— Nu vă speriaţi, căci nu vă vorbeşte un nebun! Imi dau seama prea bine de ceeace v'am făgăduit în clipa aceasta şi veţi vedea că, Egizio Ettore nu este omul, care făgăduieşte şi nu se ţine de cuvânt. Fiţi fără teamă, căci nu veţi rămâne fără răsplata promisă. Tot ceeace vedeţi aici şi ceeace nu vedeţi, Corsica şi Franţa toată îmi aparţine mie, cu toate operele sale de artă, cu toate comorile sale, cu toţi zeii şi toţi banii săi. Imi voi umple mâinile cu aur, voi veni în coliba voastră şi vă voi spune: *Luaţi, cât vreţi, căci fapta voastră a fost mult mai nobilă, decât faptele acelora, cari au adunat aurul acesta!**)

Acuma rămâneţi cu bine, Paolo şi Santuza! Egizio Ettore se va ţine de cuvânt şi pe deasupra, va rămâne pentru vecie, prietenul vostru.

*) Cuvintele acestea ale lui Egizio Ettore, sunt cunoscute în toată Corsica

Şi mai înainte ca Paolo şi Santuza să-i mai poată adresa vreun cuvânt, Egizio Ettore sări din barcă şi se căţără cu o iscusinţă şi o iuţeală de nedescris, pe o stâncă dreaptă, care se ridica din mare.

Paolo se întoarse atunci în spre soţia sa şi-i zise:

— Omul acesta se va ţine de cuvânt, Santuza! Vai de Corsica fiindcă de astăzi înainte va fi lovită cu un bici, cum n'a mai cunoscut de veacuri.

Santuza nu răspunse la cuvintele soţului său. Din ochii ei mari şi negri însă, i se scurseseră încet pe faţă, două lacrimi.

Lacrimile acestea erau vărsate pentru frumosul fugar din Casa Iadului, pentru nefericitul Egizio Ettore.

CAPITOLUL 7.

Trădătorul

Egizio Ettore intrase în inima pădurilor, croindu-şi drum prin desişurile neumblate de oameni decât foarte rar şi sărind ca un cerb, peste prăpăstii ameţitoare.

Aici era acasă la el, aici cunoştea fiecare cărăruie, fiecare tufă, aici puteau să-l urmărească sbirii, căci nu-i era teamă că va fi prins.

Trecuseră mai bine de douăzeci şi patru de ceasuri, de când nu mâncase şi nu băuse nimic. Dar aproape că, nici nu simţea nevoia mâncării şi a băuturii, atât de mult îl absorbeau gândurile la aceia, pe cari trebuia să se răsbune. Chiar dacă duşmanii săi nu se găseau toţi aici, în pădure, doi din ei totuş erau la îndemână şi mânia sa, vendetta sa trebuia să-i ajungă, cât mai neîntârziat.

In vreme ce se trânti puţin să se odihnească, la rădăcina unei zade, care se ridica chiar pe coasta unei stânci prăpăstioase, voinicul corsican murmură două nume, pe cari le ura tot atât de mult, cum ura păcatul: Vincenzo Rossati şi Luigi Carazoni.

Apoi se lăsă pe pântece şi se aplecă cu un sfert din corp peste prăpastia de sub el.

Acolo, în vale, zăcea Saint-Etienne, vârât între stânci şi păduri, un simbol de pace şi linişte. Locuitorii se înapoiaseră de mult dela îndeletnicirile lor şi acuma se odihneau în paturi moi şi călduroase.

— In curând — murmură Egizio Ettore, în ochi cu o ură sălbatecă — din toate casele acelea nu va mai rămâne decât o grămadă de dărâmături, deoarece toţi, toţi locuitorii lor au păcătuit împotriva mea. In mijlocul atâtor zeci şi sute de oameni nu s'a găsit nici măcar unul singur care să fi fost de partea mea.

« Nu, nici-unul n'a făcut aceasta şi deaceea fii blestemat, cuib păcătos. Chiar dacă eşti satul meu de baştină. eu te urăsc, te dispreţuiesc şi nu mă voi linişti, până când nu te voi vedea pierind în flăcări !

După aceea se rezemă din nou de trunchiul zadei şi îşi dădu seamă că, nu va fi în stare să mai reziste multă vreme foamei, care-l chinuia.

Dar unde să se ducă, spre a cere o bucată de pâine, sau mămăligă ?

In Saint-Etienne nu se putea arăta, deoarece acolo erau prea mulţi aceia, cari ar fi fost buni bucuroşi să-l denunţe, pentru a pune mâna pe premiul de cinci mii de franci.

. Dar stai.. N'avea el oare un prieten, un om, căruia îi putea da numele aceasta, cu drept cuvânt?

Ba da, pe Pietro, cărbunarul, de care-l lega cea mai strânsă prietenie, încă din copilărie. Pietro, cărbunarul, locuia într'o colibă sărăcăcioasă pe drumul ce ducea la piscul Fontanella şi fără îndoială că vechiul prieten nu-i va refuza ospitalitatea.

Egizio Ettore se ridică încet şi cu paşi obosiţi, târâgănaţi, se îndreptă în spre coliba cărbunarului. Şi în vreme ce mergea aşa, deabia mai putându-se târî, gândurile i se întoarseră din nou la Letiţia, la iubita inimei sale.

Pentru Ettore era în afară de orice îndoială că Letiţia era în viaţă, că portăreasa Mânăstirii depe Insula Lavezzi îl atrăsese doar într'o capcană şi că treapta din misteriosul coridor al bisericuţii nu dispăruse numai din întâmplare de sub picioarele sale.

— Mă voi întoarce, Letiţia — strigă Ettore, stăpânindu-şi lacrimile numai cu multă greutate. — Da, iubita sufletului meu, mă voi întoarce, spre a te smulge din ghiarele acelora, cari te ţin cu de-a sila în mânăstire. Tu trebuie să devii soţia mea, Letiţia, fireşte, dacă banditul Egizio Ettore îţi este tot atât de drag, ca şi acel Egizio Ettore, a cărui inimă era tot atât de curată, ca şi sufletul tău.

In depărtare se ivi o colibă sărăcăcioasă de cărbunar. Ea era aşezată într'o vale înconjurată de stânci abrupte.

Deasupra acestor stânci pluteau nori de fum, cari ieşeau din groapa în care se ardeau cărbunii.

Egizio Ettore se opri şi căută de trei ori, ca o pasăre de pradă.

Peste câteva clipe, Pietro, cărbunarul ieşi din colibă şi repetă şi el acelaş semnal.

— Pietro, prietene, eşti singur ?

— Sfântă Madona — strigă Pietro uimit — el este, Egizio Ettore! Tu eşti, într'adevăr tu? Pentru numele lui Dumnezeu, omule, dar oare tu nu ştii că eşti urmărit? Luigi Carazoni, primarul, a umblat ieri cu toba prin tot ţinutul

şi a vestit poporului că, acela, care te va preda poliţiei, va primi un premiu de cinci mii de franci!

— Eu cred însă — răspunse Egizio Ettore, strângând mâna prietenului său, că, în coliba ta sunt în siguranţă, chiar dacă pe capul meu ar fi un premiu de cinci zeci de mii de franci!

— Fireşte, fireşte Egizio! — exclamă Pietro, îmbrăţişându-şi prietenul. — Sărman prieten, ce palid eşti la faţă şi ce îngândurată îţi este fruntea! Intră în casă, Egizio, mănâncă şi bea! Cerul fie binecuvântat că ţi-a îndreptat paşii în spre coliba unui adevărat prieten.

Ettore îi prinse amândouă mâinile şi se uită cu ochii înlăcrămaţi la Pietro.

— Aşa dar, nu m'am înşelat! Tot mai am un prieten credincios în lumea asta! — zise el, cu glasul înăbuşit de lacrimi. — Nu este adevărat că toţi oamenii sunt răi şi josnici. Pietro cărbunarul nu mă va lăsa să pier de foame şi de sete. Lui îi este drag Egizio Ettore, osânditul, fugarul din Casa Iadului.

Cei doi bărbaţi intrară în coliba, care era mobilată mai mult decât sărăcăcios.

O masă alcătuită din crăci de copac, două scaune la fel, un pat mai vechi decât amândoi prietenii la olaltă, aceasta era toată averea lui Pietro cărbunarul.

Egizio Ettore se aşează pe unul din scaune, scoţând un oftat de uşurare, în vreme ce Pietro trase zăvorul de lemn la uşă. După aceea cărbunarul dispăru într'un fel de firidă mai mare, de unde se întoarse cu pâine, brânză de capră şi o sticlă cu vin negru.

— Mănâncă şi bea — îi zise el lui Ettore. — Iţi dau tot ce am! Ştii pre bine, Egizio, că noi doi am împărţit întotdeauna frăţeşte, mult-puţinul cât am avut.

— Da, întotdeauna! — răspunse Ettore, turnându-şi un pahar de vin. — Şi întotdeauna vom face la fel, nu-i aşa, Pietro?

— Jur pe numele Sfântului dela Roma, al cărui nume îl port, că voi rămâne întotdeauna prietenul tău, chiar dacă toată lumea s'ar întoarce împotriva ta.

După aceea Egizio Ettore se aşează să mănânce şi în timpul mesei îi povesti prietenului său, tot ceeace pătimise.

Deodată Egizio Ettore sări depe scaun şi se uită speriat în spre uşa, în care cineva bătuse de trei ori.

— Cine este acolo? — strigă Pietro, pălind. — Cine cere să intre, la o oră atât de târzie?

— Eu sunt, Gilda, Pietro — răsună de afară. — Deschide-mi, căci desnădejdea îmi sfâşie pieptul!

— Gilda! — murmură Egizio Ettore. — Nu-mi aduc aminte să te fi auzit vreodată vorbindu-mi de vre-o Gildă! Sau este poate logodnica ta?

— Logodnica mea,— răspunse cărbunarul, trist.— Aproape că nu îndrăsnesc s'o numesc astfel. In orice caz, este fata care mi-e dragă. O cunoşti doar şi tu, este Gilda, fata primarului, a lui Luigi Carazoni.

Egizio Ettore îşi întoarse capul, iute, pentru ca prietenul său să nu bage de seamă cumplita mânie, care i s'ar fi putut citi în ochi.

După aceea se aruncă în pat şi-i şopti lui Pietro :

— Las-o să intre! Mă voi ascunde sub pături. Bagă de seamă însă, să nu se apropie prea tare de pat.

In clipa următoare Ettore dispăru sub păturile găurite depe patul sărăcăcios. Pietro se îndreptă în spre uşă, trase zăvorul şi deschise uşa. In pragul ei se ivi chipul blond al unei fete foarte drăgălaşe, chipul Gildei Carazoni.

— Pietro, iubitule... scapă-mă... ajută-mă... altfel sunt pierdută! — strigă fata, aruncându-se în braţele tânărului cărbunar şi plângând la pieptul lui.

— Aşa dar, tatăl tău este neînduplecat? — întrebă Pietro, cu voce tremurândă. Oare lacrimile tale au rămas tot atât de zadarnice, ca şi rugăminţile mele? Tot se mai încăpăţânează să te dea de soţie lui Vincenzo Rossati?

— Tata este pe deplin înţeles cu Vincenzo Rossati — suspină fata, plângând. — Astă seară au încheiat târgul tiăloşii, la un pahar cu vin. Mâine, în zori, călugărul cerşetor, Crispinus, ne va uni în bisericuţa Lacrimilor lui Isus şi atunci, va trebui să-l urmez pe Rosatti în casa sa şi... şi...

Cu un ţipăt de cumplită groază, Gilda se smulse din braţele iubitului, îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă în hohote, aşezându-se pe marginea patului, în care se ascunsese Egizio Ettore. Numai o mişcare fulgerătoare a trupului acestuia îl feri de a fi descoperit.

Pietro uitase cu totul de prietenul său; propria sa durere îl copleşise prea mult, pentru a-i da răgaz să se gândească la tovarăşul din copilărie.

Se aşeză şi el pe marginea patului, alături de Gilda, pe care o cuprinse din nou în braţe.

— Suntem oamenii cei mai nefericiţi, depe toată suprafaţa pământului — zise el, desnădăjduit — căci acuma nu mai putem face nimic, chiar nimic, pentru a înlătura nenorocirea!

— Nimic, nimic! — şopti Gilda. — Dealtfel am venit numai spre a-mi lua rămas bun dela tine, cel din urmă rămas bun. Voiam să te mai văd odată, să-ţi mai simt odată buzele, căci pe urmă... drumurile noastre nu se vor mai întâlni.

— Şi pentru cât te-a vândut tatăl tău, nemernicului acela de Vincenzo Rossati? — întrebă cărbunarul.

— Pentru un preţ — răspunse frumoasa Gilda — asupra căruia s'a înţeles după nesfârşite târgueli. Mâine, după

cununie, Vincezo Rossati îi va plăti tatii patru mii de franci.

— Patru mii de franci! — strigă Pietro, smulgându-şi iubita de pe pat ca şi când s'ar fi ascuns vreun şarpe acolo.

Cărbunarul o conduse apoi încet, până la uşă şi când păşiră pragul, Egizio Ettore îl auzi lămurit pe Pietro, spunându-i Gildei :

— Te voi însoţi până în sat, Gilda mea, pentru a mai trece odată pe lângă locurile acelea, unde am fost fericit! Vino, comoara mea, este cea din urmă noapte, în care ne mai e îngăduit să ne întâlnim. Să ne folosim de cele câteva ceasuri pe care le mai avem de petrecut împreună.

Ia-o încet înainte, te voi ajunge îndată... Vreau să mai văd doar puţin de foc!

Dar în loc să se ducă la groapa cu cărbuni, Pietro se furişă înapoi, în colibă şi apropiindu-se de pat, şopti:

— Egizio, las coliba în grija ta, în noaptea aceasta. Ai auzit că Gilda va fi mâine soţia altuia... Nu-mi mai rămâne decât noaptea aceasta, spre a-mi lua rămas bun dela iubită.

— Du-te — răspunse Egizio Ettore, privind ţintă în ochii prietenului său.—Iţi voiu păzi coliba în noaptea aceasta şi fi încredinţat că, bunul tău n'a fost niciodată pe mâini mai bune, ca în ale lui Egizio Ettore, puşcăriaşul!

Cu aceste cuvinte Ettore se îndreptă în pat şi îşi întinse amândouă mâinile în spre cărbunar. Dar când Pietro prinse mâinile voinicului. Ettore simţi că mâinile acestea erau reci şi înăduşite şi tremurau în chip neînţeles.

— Sărmanul de tine — exclamă Egizio Ettore — aşa dar şi tu vei fi nefericit! Du-te Pietro şi ai încredere în Dumnezeu, căci Gilda nu este încă soţia lui Rossati.

— Nu, nu este încă!... răspunse Pietro, dar în vreme ce rosti cuvintele acestea, cu voce tremurândă, îşi întoarse privirile dinaintea lui Egizio Ettore, care se uita pătrunzător, cu ochii lui mari, negri.

După aceea cărbunarul părăsi coliba şi luându-şi iubita de braţ, porni cu ea la vale, în spre Saint-Etienne.

Deodată, cam după vreun sfert de ceas de când porniseră dela colibă, Pietro se opri. Ochii îi luceau neobişnuit, iar glasul îi tremura, când zise:

— Aşa dar, tatăl tău te-a vândut lui Vincenzo Rosatti, pentru patru mii de franci!

— Da, ţi-am mai spus doar odată... Sfântă Fecioară, cum îţi strălucesc ochii, ce galben eşti la faţă şi ce schimonosit îţi este chipul! Pietro, scumpul meu Pietro... eşti scuturat de friguri... eşti bolnav!

— Da, mă scutură frigurile — strigă cărbunarul, lipind deodată de pieptul său, trupul frumoasei fete. — Frigurile de a te şti a mea!... Cum, să te ştiu a altuia, să trăiesc frământat, chinuit de gândul că, ticălosul acela de Vincenzo

Rossati, monstrul acela va avea drepturi asupra ta în vreme ce eu, omul pe care tu îl iubești, nu te voi mai putea vedea niciodată în coliba mea! Gilda, Gilda, gândul acesta mă înebunește!... Dar slavă Domnului că, mi-a luminat mintea și am găsit mijlocul, prin care voiu putea pune capăt acestei nenorociri!

— Sărmanul meu Pietro, un asemenea mijloc nu poate exista. Da, dacă ai putea să-i plătești și tu tatii, patru mii de franci, cum va face ticălosul acela, atunci... atunci poate că ar mai fi cu putință să se învoiască la căsătoria noastră.

— Fii liniștită, Gilda, căci voi mulțumi pofta nesăturată de bani a tatălui tău... Mi-ai spus că, mâine, în zori, Vincenzo Rossati îi va plăti tatălui tău patru mii de franci și pe urmă te va duce dela biserica Lacrimilor lui Isus, ca pe soția sa... Voi deveni un ticălos și-i voi plăti tatălui tău cinci mii de franci, pentru a te putea numi soția mea! Dumnezeu să fie îndurător cu sufletul meu!

Gilda se smuci din brațele iubitului și multă vreme rămase nemișcată, fără a fi în stare să rostească vreun cuvânt.

— Pietro — murmurară buzele ei într'un târziu — vrei să-i plătești tatii cinci mii de franci pentru mine? Omule, cum ai ajuns tu în stăpânirea unei sume atât de mari?

— Încă n'o am! — răspunse cărbunarul — însă voi pune mâna pe ea, încă în noaptea aceasta!

— Pietro, aceasta nu se poate întâmpla în mod cinstit! Ori și cât te-aș iubi, nu pot îngădui să-ți vinzi sufletul pentru mine, nici să-ți încarci cugetul cu vreo faptă nevrednică!

Dar era prea târziu. Diavolul își pusese stăpânire pe sufletul tânărului cărbunar, care până atunci fusese un om cinstit, nepătat. Gândul de a-și pierde iubita, de a o vedea în brațele altuia, îi zăpăciseră mintea. Prilejul prielnic, de a câștiga cinci mii de franci, ivindu-i-se pe neașteptate, ispitise sufletul său care acuma era înclinat să primească drept bună, orice nimicnicie.

— Să mergem, Gilda! — zise cărbunarul după ce se mai uită odată cercetător, în jurul său. — Trebue să ne înapoiem cât mai iute la tatăl tău, dacă vreau să te mai pot smulge din ghiarele lui Vincenzo Rossati.

Frumoasa copilă nu îndrăsni să-i mai adreseze niciun cuvânt cărbunarului, care era cuprins parcă de nebunie. Ea se lăsă dusă, fără voință, fără împotrivire.

*

Cam în acelaș timp, când Pietro și Gilda străbăteau pădurea spre a coborî în sat, în una din odăile casei primarului, Luigi Carazoni stătea față în față, la masă, cu viitorul său ginere, Vincenzo Rossati. Pe masă se găseau mai multe sticle de vin, pahare și fructe dulci.

Capetele celor doi oameni erau învăluite în fumul albăstriu ce ieșea din țigaretele lor.

— Hai să mai ciocnim odată, tată socrule! — zise Vincenzo Rossati, cocoşatul, ridicându-şi paharul. — Să bem în sănătatea frumoasei mele logodnice, care mâine va fi soţia mea.

Târgul este încheiat. Iţi voi plăti patru mii de franci, în bani buni, mâine dimineaţă, încă înainte de a părăsi bisericuţa, de îndată ce Gilda şi cu mine vom fi soţ şi soţie.

— Dracul să mă ia, ginere Vincenzo — strigă primarul, cu glasul răguşit de băutură — ai făcut un târg cum nu se poate mai bun; căci de când a dispărut din Saint-Etienne, contesa Letiţia, în tot ţinutul acesta nu este fată mai frumoasă ca Gilda Carazoni. Şi la drept vorbind, acuma după ce târgul este gata, pot să-ţi spun că, aveam cu totul alte planuri cu fata decât de a ţi-o da de soţie, ţie, care, fie vorba între noi, ai putea să-i fii tată!

— Aş fi tare curios să ştiu şi eu, cam ce planuri vei fi avut cu fata, Luigi Carazoni? — spuse Rossati, scuturându-şi scrumul ţigaretei pe faţa de masă. — Sau poate că, voiai să i-o dai de nevastă lui Pietro, cărbunarul, cerşetorului acela?

Ha, ha, ha! Frumos ginere ţi-ai mai fi ales în el. Toată ziulica n'ar fi făcut altceva, decât să-ţi ceară parale şi cu timpul te-ar fi adus la sapă de lemn.

— Tocmai deaceea m'am şi ferit de a i-o da pe Gilda de nevastă — răspunse primarul, iute. — Dar fii fără teamă Vincenzo Rossati, cuvântul meu e sfânt şi fata va fi a ta! Mâine, în revărsatul zorilor, te voi aştepta cu ea, în faţa bisericuţii „Lacrimile lui Isus". Tu să îngrijeşti numai ca, părintele Crispinus să fie la faţa locului, spre a nu fi nevoiţi să amânăm cununia.

— Mâine, în zorii zilei, voi fi la locul hotărât, împreună cu călugărul. Nu voi uita să iau cu mine nici cele patru mii de franci.

Ha, ha, tată socrule, cum îţi mai strălucesc ochii, când auzi vorbindu-se de bani! Recunosc însă că, este o sumă destul de frumuşică!

— Pe care însă, ai câştigat-o şi tu, îndeajuns de uşor. Vincenzo Rossati! — răspunse primarul, râzând năuc, aşa cum numai oamenii beţi ştiu să râdă. — Contele Robert de Paris ţi-a umplut buzunarele cu aur, nu tăgădui, căci e în zadar. Condamnarea lui Egizio Ettore ţi-a adus o avere, ticălos bătrân ce eşti!

Rossati se repezi ca un turbat la viitorul său socru.

— Dar tu — zise el, ironic — tu ai ieşit poate mai pârlit decât mine, din afacerea aceasta. Oare tu n'ai stat cu buzunarele deschise, pentru a prinde ploaia de aur? Cred că ar fi mai bine să nu mai vorbim despre chestiunea aceasta, fiindcă chiar şi pereţii casei tale ar putea avea urechi şi dacă vreodată se află că am pus mâna pe cruce pentru a jura strâmb, atunci suntem pierduţi amândoi, sin-

gura mângâiere care ne-ar mai putea rămâne fiind aceea de a locui împreună, în aceeaş celulă de închisoare.

— Tocmai atât de departe n'am ajuns încă! — zise primarul cu voce răguşită. — În orice caz, nu e bine să vorbim de funie în casa spânzuratului şi ai dreptate Vincenzo Rossati, e mai bine să nu mai desgropăm povestea aceasta, cu atât mai mult — zicând acestea, Carazoni coborî glasul până la şoaptă — cu cât Egizio Ettore nu se mai găseşte în temniţa din Capul Pertusato, deci nu mai este în lanţuri.

Cocoşatul Rossati se clătină.

— Ai înebunit, omule! — strigă el, îngrozit de moarte. — Ce tot îmi îndrugi aici? De unde ai mai scos-o şi pe asta, că Egizio Ettore n'ar mai fi în Casa Iadului? Nu cunoşti oare zicătoarea corsicană, care spune că: „Morţii pot învia dar nu aceia, cari au intrat în Capul Pertusato"!

— Atunci Egizio Ettore a desmințit zicătoarea corsicană — urmă Luigi Carazoni, — îndreptându-se în spre o masă de scris veche şi luând de pe ea o foaie de hârtie i-o întinse prietenului său. — Aici... aici stă scris negru pe alb că osânditul Egizio Ettore e evadat din Capul Pertusato, este liber şi acela care va pune mâna pe el, va câştiga un premiu de cinci mii de franci.

— Asta... asta este o veste rea, amice Carazoni — îngână Rossati — şi-ţi mărturisesc sincer că aş fi preferat să n'o aflu niciodată. Dracul să-l ia! Ettore acesta mi-a pricinuit şi aşa destule nopţi de groază şi adeseori, îl vedeam în vis, venind în spre mine, cu... Vai, ce prost mai sunt şi eu! Să se sfârşească odată cu acest Egizio Ettore! Nu vreau să-i mai aud numele! Mâine facem nunta şi când frumoasa şi mititica Gilda va fi soţia mea, va îngriji ea să nu mai am visuri de acestea urâte!

Vincenzo Rossati se ridică iarăş de pe scaun, îşi apăsă pălăria pe ochi, îşi strânse pelerina în jurul trupului şi câteva minute mai târziu, părăsi casa primarului.

În mână cu foaia de hârtie, care vestea fuga lui Egizio Ettore din Casa Iadului, Luigi Carazoni se întoarse gânditor la masa de scris.

— Rossati are dreptate! — îşi zise el. — Ettore acesta ne poate băga la răcoare pe toţi! Fulgere, trăsnete şi mii de draci! Şi de vină nu sunt decât dobitocii aceia din Capul Pertusato, care l-au lăsat să fugă!... Dar să-l ferească Dumnezeu să pună piciorul prin ţinutul acesta, căci dacă-l prind în bătaia puştii, îl culc la pământ.

Dar... ce Dumnezeu mai era şi asta?... I se părusе numai, sau într'adevăr cineva deschise uşa de jos?...

Cereţi mâine fascicola 5.-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. 2 Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Nu, nu i se părusel Cineva urca scările... Trebue să fie Gilda... se pare însă că nu este singură!

— Cine este acolo? Pe cine îmi aduci, Gilda?

— Eu sunt, Luigi Carazoni!

— Pietro, cărbunarul, — strigă primarul, ridicând ameninţător mâna asupra tânărului care se ivise în pragul uşii, alături de fiica sa.

— Ce caută cerşetorul acesta în casa mea? — urmă Carazoni, înfuriat. — Afară, cărbunarule! Ştii prea bine că între tine şi Gilda s'a sfârşit totul! Mâine fata mea va fi soţia bogatului Vincenzo Rossati!

— Mâine în revărsatul zorilor — răspunse cărbunarul Pietro, cu voce seacă — Gilda, fiica d-tale, va fi soţia mea!

— Gilda, soţia ta? — exclamă primarul, batjocoritor. — Mai curând se vor coborî până aici culmile Muntelui Cagna, decât să fie Gilda soţia ta!

— Culmile nu se vor mişca din loc, dar Gilda va fi soţia mea! — Iubito, lasă-mă puţin cu tatăl tău, vreau să vorbesc ceva cu el, între patru ochi. Fii încredinţată însă că peste un sfert de ceas, când te voi striga din odaia ta, Luigi Carazoni îţi va aşeza el însuş mâna, în mâna mea!

— Mă duc! — răspunse Gilda. — Totuş, mai înainte de a te lăsa singur cu el — adăugă ea, în şoaptă, pentru a nu fi auzită decât de iubitul său — te conjur, Pietro, nu face nimic, de ceeace ai putea să te căieşti pe urmă! Dragostea este lucrul cel mai sfânt din lume şi tocmai deaceea, dragostea fără gânduri cinstite, nu este dragoste. Ţine minte, Pietro: E vai de acela, care-şi jertfeşte cinstea pentru dragoste, căci templul dragostei lui se va nărui şi-l va ucide sub dărâmăturile sale.

In clipa următoare Gilda dispăru din odaie.

Dar ea nu coborî treptele, ci îşi lipi urechea de uşă şi pândi.

O presimţire ciudată o împiedica să se îndepărteze de odaia, în care iubitul său voia să vorbească cu primarul, o presimţire, care îi poruncea să tragă cu urechea, la ceeace urma să se discute.

— Ce mai însemnează şi caraghioslâcul acesta? — îl auzi ea spunând pe tatăl său. — Mă întreb ce vei mai fi vrând să-mi îndrugi? Că o iubeşti pe Gilda mai mult decât orice în lumea aceasta? Am auzit-o de sute de ori! Şi îţi repet, ceeace ţi-am mai spus: Dragostea e bună numai pentru aceia, cari o pot plimba pe drumuri presărate cu aur! Tu eşti un biet cărbunar, Pietro, pe când Vincenzo Rossati e bogat, are casa lui, vie, pădure, măslini; cum dracul să ţi-o dau deci ţie pe Gilda?

— Răspunde-mi, Luigi Carazoni — îl întrerupse cărbunarul cu voce tremurândă, pe primar — este adevărat

că Vincenzo Rossati îţi plăteşte patru mii de franci pentru Gilda?

Carazoni tresări. Dar încurcătura lui nu ţinu decât o secundă. Era îndeajuns de îmbătrânit în rele, pentru a nu se făstăci în faţa unui biet cărbunar, chiar când acesta îi amintea de lucruri, pe cari ar fi preferat ca lumea să nu le cunoască.

— Fiindcă văd că fata nu şi-a putut ţine gura, la ce bun să mai tăgăduiesc! — răspunse el rece, dispreţuitor, ca şi când ar fi vorbit despre un scaun, o masă, o mobilă oarecare. — Am o fată frumoasă, de ce n'aş căuta să trag şi eu un folos de pe urma ei? Oare eu n'am cheltuit parale cu ea, crescând-o şi dându-i de mâncare până acum? Patru mii de franci poate că nu m'a costat fata! Dar camăta paralelor, timp de optsprezece ani? Asta nu trebue socotită?

Pietro se apropie de josnicul, sgârcitul, denaturatul părinte al Gildei şi-i zise, dispreţuitor:

— Atât de dragă îţi este fata aceasta, sânge din sângele d-tale, încât nu şovăi s'o vinzi unui schilod, unui om care i-ar putea fi tată, pentru un pumn de aur? Dacă ştiam că fata îţi este de vânzare, eu îţi dădeam cinci mii de franci şi pe deasupra te mai făceam şi poliţai, în Bonifacio.

— Dragostea ţi-a luat minţile, Pietro. Du-te acasă băiete şi pune-ţi o prişniţă rece la cap! Tu şi cinci mii de franci?!... Ha, ha, ha! Ia spune Pietro, ai avea tu, dacă ar fi vorba, bani pentru cinci mii de boabe de porumb?

— Eu am vorbit de cinci mii de franci şi nu de boabe de porumb! — strigă cărbunarul, care nu se mai putea stăpâni. — Jur pe Sfânta Madonnă că sunt în stare să-ţi dau cinci mii de franci, încă în noaptea aceasta, peste un ceas dacă vrei şi pe deasupra şi decretul de numire ca poliţai la Bonifacio!

Apoi, se apropie şi mai mult de primarul din Saint-Etienne, îi apucă amândouă mâinile şi cu vocea răguşită de emoţie, îi şopti:

— Egizio Ettore a fugit din Casa Iadului! Acela care-l predă autorităţilor, primeşte un premiu de cinci mii de franci! Eu... eu pot să-l predau deoarece eu ştiu unde se ascunde Egizio Ettore!

Cuvintele acestea fură urmate de o scurtă tăcere.

Dar cu toate că Gilda îşi lipise urechea de uşă şi îşi reţinea chiar şi răsuflarea, totuşi nu putu prinde niciun crâmpeiu de vorbă din ele.

După o scurtă pauză însă, îl auzi pe tatăl său, spunând:

— Dacă mă faci să pun mâna pe Egizio Ettore, atunci eşti ginerele meu, Pietro, iar mâine, în zorii zilei, călugărul cerşetor, Crispinus ţi-o va da pe Gilda ţie de nevastă, şi nu bătrânului Rossati!

— S'a făcut! răspunse cărbunarul, cocoşatului, îngâmfatului tremurând de emoţie. Dă-mi mâna, Luigi Carazoni, ca să încheiem târgul! Eu ţi-l dau pe Ettore, iar tu mi-o dai pe Gilda, fata ta!

Cei doi îşi strânseră mâna, pecetluind mârşavul lor târg.

In timpul acesta Gilda se clătină în dosul uşii şi cu lacrimi în ochi, căzu pe treapta cea mai de sus a scării.

— Ticălosule, nemernicule! — îngână fata. Vrei să-ţi vinzi cel mai bun prieten? Să-l vinzi pe omul, care te-a scăpat de două ori de la moarte? Dumnezeule, cum am putut iubi, chiar şi numai o clipă, un atare ticălos! Cine ştie dacă nu m'ar fi vândut la fel şi pe mine dacă ajungeam soţia lui! Dar Dumnezeu mi-a arătat la timp sufletul lui negru, aşa că mai am vreme să mă feresc din calea nenorocirii! Nu, trădătorule, Gilda nu va fi nicicând soţia ta, căci ea n'ar putea împărtăşi dragostea unui trădător!

Cu aceste cuvinte se ridică, îşi aruncă cu o mişcare hotărâtă pe spate o buclă blondă, ce-i căzuse pe frunte, apoi coborî în odaia ei şi încuie uşa, pe dinăuntru.

Trecuse ca o jumătate de ceas şi cei doi oameni tot nu se despărţiseră încă. Firește că nu se puteau despărţi când aveau de pus la cale o chestiune atât de însemnată ca aceea a vânzării unui om, a vânzării pentru cinci mii de franci a libertăţii, a vieţii unui semen al lor.

In sfârşit, într'un târziu, Gilda auzi paşii lui Pietro şi ai tatălui său, coborând treptele.

— Vin! — zise Gilda şi ridicându-se de pe scaun, se duse de descuie uşa, încet. Sfântă Prefăcătorie, de care nu m'am folosit până acuma niciodată, vino-mi în ajutor, căci este vorba să scap dela pieire un nevinovat, să împiedic trădarea unui prieten nerecunoscător.

— Gilda! zise Pietro ivindu-se în pragul uşii. Gilda, îţi aduc o veste bună. Tatăl tău s'a învoit şi mâine, în revărsatul zorilor, călugărul cerşetor Crispinus ne va uni în bisericuţa Lacrimilor lui Isus! I-am îmbiat tatălui tău ceva, ce-i este mai preţios decât cei patru mii de franci ai lui Vincenzo Rossati. Vei fi a mea, Gilda! Sărută-mă, puicuţă, sărută-mă, căci mâine vom fi soţ şi soţie!

Gilda se aruncă în braţele iubitului, se lăsă să fie sărutată de acesta şi Pietro găsi că era foarte firesc, ca de prea multă fericire fata să nu fie în stare să îngâne nici un cuvânt şi să-i răspundă numai cu lacrimi.

Carazoni venise şi el cu cărbunarul şi acuma murmură ceva, ce voia par'că să fie o binecuvântare părintească.

— Aşa dar, mâine facem nunta! — exclamă Gilda, în cele din urmă. Atunci, iubitule dă-mi pălăria, să ţi-o împodobesc după obiceiul corsicanilor, cu flori şi pene, ca toţi

aceia cari te vor întâlni pe drum, să ştie că eşti mire şi că mâine va avea loc cununia ta!

— Cine să mă întâlnească pe drumul în spre munţi? — zise Pietro, râzând.

Cu toate acestea, cunoscând obiceiul, îşi întinse pălăria Gildei, care se retrase cu ea, într'un colţ al odăii.

Când peste câteva minute îi înapoiă lui Pietro pălăria, aceasta era împodobită cu flori de lămâiţă şi cu două pene mari, roşii.

Gilda aşeză ea însăşi pălăria împodobită, pe capul îndrăgostitului.

După aceea se duse la un mic scrin, scoase de acolo o batistă de mătase, împăturită cu îngrijire şi se înapoiă la cărbunar, zicându-i:

— Să-ţi legi mâine la gât batista aceasta! Am cusut-o cu mâinile mele şi va aduce noroc.

Dar cui îi va aduce noroc, Gilda nu spusese.

Cărbunarul ştia că şi dăruirea unei batiste de mătase, care să ţină loc de cravată, era tot un obicei corsican şi o luă, încântat de darul viitoarei sale soţii.

— Acuma, rămâi cu bine Gilda — zise Pietro, grăbit. In noaptea aceasta mai am mult de lucru! Nu-i aşa, tată Carazoni? D-ta ştii ce multe mai am eu de făcut, în noaptea aceasta? Mâine, în zorii zilei, tatăl tău te va conduce până la bisericuţă unde eu vă voiu aştepta, cu inima tremurând de fericire.

Cărbunarul mai strânse odată la pieptul său, capul auriu al fetei, care se mai lăsă odată, fără împotrivire, pradă sărutărilor lui sălbatice, pe urmă Pietro, părăsi casa primarului.

Carazoni îşi însoţi viitorul ginere, până la uşă. Deschizându-i-o îi şopti la ureche:

— Nu uita ce am hotărât, ginerică! Il vei ademeni la bisericuţă, cerându-i să-ţi fie martor la cununia cu Gilda. Intre timp eu voi împresura ruina cu jandarmi şi cred că de data aceasta blestematul de Egizio Ettore nu ne va mai scăpa.

Cei doi nemernici îşi strânseră mâna şi Pietro dispăru în noapte.

El îşi vânduse prietenul, singurul prieten din copilărie, pentru un pumn de aur.

CAPITOLUL 8

Ingerul păzitor

— Egizio, scumpul meu prieten! Sunt fericit, nespus de fericit!

Cu aceste cuvinte intră Pietro, cărbunarul, în sără-

căcioasa lui colibă, în care-l aştepta Egizio Ettore, care nu închise ochii tot timpul lipsei prietenului său de acasă. Nici amintirile şi nici grija pentru lucrul prietenului său nu-l lăsară să aţipească măcar.

Când auzi însă exclamarea de fericire a lui Pietro, sări depe scaun şi se uită nedumerit la prietenul său.

— Da, minunează-te, Egizio, — urmă cărbunarul, făcându-şi de lucru prin un colţ al colibei, spre a nu fi silit să privească în ochii prietenului său. In noaptea aceasta soarta mi-a hărăzit o bucurie mare, neaşteptată. Gilda s'a învoit să se cunune cu mine, cu un ceas mai înainte de sosirea lui Vincenzo Rossati la Biserioţa Lacrimilor lui Isuş. Părintele Crispinus a primit să ne cunune, pentru a încurca puţin socotelile ticălosului de Rossati.

Doamne, aproape că nici nu mai pot vorbi de bucurie!... Mâine, înainte de răsăritul soarelui, Gilda va fi a mea, va fi soţia mea!

Ettore luă mâinile lui Pietro într'ale sale şi se uită emoţionat, în ochii prietenului său, care însă nu avea aerul unui om, care se găsea în aşteptarea unei bucurii atât de mari.

— Iţi urez din toată inima, mult, mult noroc. Pietro! — zise el, cu vocea înăbuşită de lacrimi. Pe tine Dumnezeu te-a ajutat să-ţi vezi visul împlinit! Eu n'am avut norocul acesta. Du-ţi acasă iubita, mâine dimineaţă, Pietro şi cerul să binecuvânteze unirea voastră, aceasta este ura-rea pe care v'o face Egizio Ettore, nenorocitul.

Ettore îşi întoarse capul, deodată, deoarece nu-şi mai putuse stăpâni emoţia şi lacrimile îi curgeau pârae pe obraz. O durere nemărginită îi sfâşia sufletul, la gândul că răutatea oamenilor îl împiedicase de a putea fi şi el fericit, de a-şi putea duce acasă, ca soţie, pe scumpa lui Letiţia.

Un dangăt de clopot îndepărtat fu adus de vânt, până la fereastra săracăcioasei colibe de cărbunar.

— Sunt clopotele din Saint-Etienne! — zise Pietro. — Sună miezul nopţii! Mai avem deci cinci ceasuri până la cununie... Egizio, prietenul, bunul şi vechiul meu prieten, aş avea o mare rugăminte...

— Vorbeşte şi fii încredinţat că ţi-o voi îndeplini!

— Nimeni, afară de tine, nu trebuie să ştie că Gilda va deveni soţia mea încă în noaptea aceasta. Deaceea, te rog, Egizio, fi-ne tu martor la însemnata ceremonie, care ne va uni pentru veci pe mine şi pe Gilda. De călugărul Crispinus nu trebuie să te temi, deoarece el nu te cunoaşte şi chiar dacă te-ar cunoaşte, el, care trăieşte în creerul munţilor, n'are de unde să ştie că Egizio este căutat de sbiri. Dealtfel, Crispinus este un biet moşneag, deci n'avem de ce să ne temem de el, iar satul cel mai apropiat e cale de o poştă de bisericuţa lui.

— La ce bun atâta vorbărie? — îl întrerupse Egizio

Ettore pe cărbunar. Voi fi martorul vostru la cununie. Firește însă, dragă Pietro că, în ceeace privește darul de nuntă, pe care ar trebui să-l fac frumoasei tale mirese, vei fi nevoit să mai aștepți câteva săptămâni, căci în clipa de față buzunarele mele sunt atât de goale, încât oricât le-aș scutura, n'ar cădea din ele nici măcar o para chioară.

— Dar nu mai vorbi despre asemenea lucruri! — strigă Pietro. Nu trebuie să gândești la niciun dar pentru noi! Dimpotrivă, noi vom fi aceia, cari vom îngriji de tine!

— Asta nu se va întâmpla!... răspunse Ettore, cu o hotărâre în vorbă, care nu mai îngăduia nicio împotrivire. După cununia ta cu Gilda voi dispare în munți, deoarece nu vreau să-ți stau pe cap mai mult. Gândește-te, ce puțin plăcut ar fi pentru tânăra voastră căsnicie, ca Egizio Ettore să fie găsit la voi!

„Și acuma, te las pentru două ceasuri. Până în revărsatul zorilor însă, mă voiu înapoia.

Pietro tresări.

— Dar unde vrei să te duci, Egizio? — întrebă el, cu voce tremurândă. Nu, nu, nu se poate să pleci dela mine! Gândește-te ce s'ar întâmpla, dacă te-ar vedea cineva!

— Nu mă va vedea nimeni — răspunse Ettore, liniștit — deoarece acolo unde mă duc eu acuma, oamenii nu obișnuiesc să umble noaptea. Mă duc la cimitir, la mormântul sărmanei mele mame. Vreau să mă rog și să plâng la mormântul ei, poate că biata-mi inimă sbuciumată, va găsi acolo puțină liniște și pace!

— Dar te înapoiezi neapărat la coliba mea? — întrebă Pietro și dacă în clipa aceea Ettore n'ar fi fost copleșit cu desăvârșire de durerea și tristețea sa, fără îndoială că s'ar fi mirat de ciudata strălucire a ochilor prietenului său și ar fi băgat de seamă și teama care pusese stăpânire pe Pietro, din clipa în care îi vorbise despre drumul, pe care voia să-l mai facă încă în noaptea aceea.

Totuși, chiar dacă Ettore ar fi băgat de seamă toate aceste ciudățenii, el tot nu ar fi bănuit nimic, deoarece Pietro era singurul său prieten și de prietenia cărbunarului n'avea dreptul să se îndoiască.

Nu-l scăpase oare de două ori de la o moarte sigură? Odată, pe când erau copii încă, se scăldau în apa repede a unui râu de munte. Pietro nu se ținuse îndeajuns de bine de o ieșitură de stâncă și curentul îl luă cu sine, isbindu-l de bolovani și stânci. Egizio însă, ieși din apă, alergă ceva mai la vale și cu prețul vieții sale, își prinse prietenul din ghiarele curentului apelor furioase. A doua oară, un șarpe îl mușcase pe Pietro și Ettore nu șovăi o clipă să-i sugă otrava din picior. O sgârietură neînsemnată în cerul gurii, ar fi fost îndeajuns să pricinuiască moartea lui Egizio.

Deci, când ai scăpat viața cuiva de două ori, te mai poți gândi că acesta ar putea fi în stare să te vândă?

— La revedere Pietro, zise Egizio Ettore. Voi fi înapoi, mai înainte de răsăritul soarelui. Aș avea însă și eu o rugăminte. Împrumută-mi pelerina și pălăria ta. În chipul acesta voi fi amenințat și mai puțin să fiu recunoscut de cineva. Dealtfel cred că și semănăm puțin. Așa!... Ce bine e, pe o noapte răcoroasă ca aceasta, să-ți știi trupul învăluit într'o pelerină uscată!... Adio, Pictro, mâine te voi însoți pe drumul ce duce la fericirea ta!

Ettore părăsi coliba, iar Pietro se duse la fereastră și se uită după prietenul său, care dispăru printre copacii pădurii.

— Se va înapoia, — șuieră cărbunarul — căci nu bănuește nimic. Da, mă va însoți până la bisericuța, unde-l așteaptă Carazoni și jandarmii... iar apoi.... apoi Hilda va fi a mea și în brațele ei voi uita că am avut odată un prieten, care se numea Egizio Ettore...

*

Micul cimitir din Saint Etienne era învăluit în razele argintii ale lunii. Crucile depe morminte străluceau sinistru, iar micii nourași, cari străbăteau cerul, în lumina aceasta fantomatică păreau niște îngeri cu aripile întinse, cari priveau trist la lăcașurile morților.

Egizio Ettore sări cu ușurință zidul ce împrejmuia cimitirul. Dar ajuns de partea cealaltă a lui, rămase nehotărît deoarece nu știa unde era mormântul scumpei lui mame. Deaceea, începu să ia cărările pe rând și la lumina lunei citi toate numele, cari erau scrise pe cruci.

Numele mamei sale însă, nu era nicăieri.

Totuși, nu încăpea nicio îndoială că trebuia să fie undeva acolo, în cimitirul din Saint-Etienne. Dar unde? Unde îi rânduiseră bietei bătrâne ultimul lăcaș?

Deodată mintea lui Egizio Ettore fu străbătută de un gând care-l făcu să se cutremure.

Să fi îndrăsnit oare ticăloșii s'o înmormânteze pe mama lui în colțul acela, de acolo, unde de obiceiu nu se îngroapă decât sinucigașii, în pământ nesfințit?

Nu, nu, răutatea oamenilor nu putea merge atât de departe, încât să se răsbune, până chiar și pe un mort!

Totuș, aproape fără să vrea, se îndreptă înspre colțul acela, care aproape că nici nu mai făcea parte din cimitir și pe lângă care trecea cu groază, chiar și mai înainte de a fi căzut năpasta pe capul lui.

Acolo erau numai vreo câteva morminte ,cari nu erau însemnate nici măcar cu o cruce.

La capătul acestor morminte erau aşezate doar pietre vechi, pe cari se scriau în grabă, cu litere deabia vizibile, numele acelora, cari fuseseră îngropaţi acolo.

Deodată din pieptul lui Egizio Ettore ieşi un strigăt, un strigăt sălbatec de mânie.

In clipa următoare căzu în genunchi, lângă o moviliţă făcută aproape una cu cărarea de trecătorii cari o călcaseră în picioare, o moviliţă, la capătul căreia stătea, răsturnată pe jumătate o lespede de piatră, cu următoarea inscripţie:

„Aici zace Margareta Ettore, care a adus pe lume un răufăcător"

— Mamă, scumpă mamă — suspină Egizio Ettore, îmbrăţişând cu amândouă mâinile piatra sărăcăcioasă — pe tine te-au pedepsit pentru mine, pe tine te-au înmormântat lângă sinucigaşi şi răufăcători, pe tine, care ai fost atât de bună, atât de curată, pe tine al cărei suflet era tot atât de neprihănit, ca şi cerul însuşi. Mamă, mamă, iartă-mă... Dumnezeu îmi este martor că nu sunt vinovat!

In clipa următoare însă urmă, furios, în vreme ce trăsăturile chipului său frumos, se schimonosiră, apărând şi mai grozave în lumina fantastică a lunei.

— Blestem şi moarte pe capul ticăloşilor, cari pedepsesc pe mama, pentru faptele fiului... dar, am păcătuit eu oare, m'am făcut eu vinovat de vreo fărădelege? Nu, de o mie de ori, nu! Tu ştii doar, mamă, că fiul tău a fost întotdeauna un om cinstit, sărguincios, un om care n'a făcut rău nimănui, niciodată! Ei... ei însă m'au împins pe povârnişul fărădelegilor, ei m'au pecetluit cu pecetea de răufăcător şi deaceea, răsbunarea să fie marea ţintă a vieţii mele, numele lui Egizio Ettore să fie groaza tuturor... a tuturor!

„Dar nu, nu a tuturor — adăugă îndată Ettore, cu glas mai potolit. Mamă, tu care eşti acuma un duh scăpat de cătuşe pământeşti, învăluî-o pe Letiţia cu aripile tale ocrotitoare, oriunde s'ar găsi, roagă-te lui Dumnezeu, la picioarele căruia stai, pentruca s'o ferească de nenorociri şi mai roagă-te şi pentru Pietro, prietenul meu, singurul care s'a îndurat de mine şi m'a primit în casa sa.

Suspinele sguduiră trupul chipeşului şi voinicului bărbat. Egizio Ettore plângea ca un copil la mormântul mamei sale, în vreme ce vântul susura frunzele sălciilor plângătoare, cari se ridicau în cimitirul din Saint-Etienne-en-Corse.

— Şi acuma încă o ultimă rugăminte, scumpa mea măicuţă, zise Ettore, ridicându-se din genunchi. Intoarce-te spre mine, duh neprihănit al mamei mele şi când mă ameninţă vreo primejdie, vre-o înşelăciune, vre-o trădare, dă veste, prin vre-un semn oarecare, ca să recunosc trădarea ce se ascunde sub zâmbetul mişelesc al vânzătorului, căci

de dușmanul fățiș mă pot apăra, maică dragă, dar în fața trădării sunt neputincios!

Pe unul din copacii din apropiere o privighetoare începu să cânte.

Era oare răspunsul, pe care mama i-l dădea fiului?

— Și acuma, rămâi cu bine, măicuță — urmă Egizio Ettore, după ce ascultase câteva minute, cu adâncă evlavie, cântecul privighetoarei, —rămâi cu bine și îți jur că va veni o zi, când rămășițele tale pământești se vor odihni într'un mormânt prețios și vrednic de curățenia sufletului tău.

Între timp se făcuse și mai frig. Ettore își strânse mai bine în jurul trupului pelerina pe care i-o împrumutase Pietro și-și adânci pălăria pe frunte.

Dar cu tot frigul, nu-i venea să se despartă de mormântul mamei sale. Cât ar fi vrut el să depună măcar o floare pe acest mormânt! Dar n'vea de unde! Mai târziu, însă, da, mai târziu va aduce cununi întregi.

— Primește, măicuță dragă sărutarea aceasta în loc de flori! — zise voinicul și se lăsă iarăș în genunchi.

Dar în clipa în care își apleca încet capul peste piatră, vântul îi luă pălăria depe cap.

— O minune! — murmură Ettore, care ca toți corsicanii era foarte superstițios. Tocmai mi-am dorit o floare pentru a împodobi tristul mormânt al mamei mele bune și iată că floarea nu-mi lipsește, căci pălăria lui Pietro poartă cea mai curată din toate florile, floarea de lămâiță. O, Pietro, bunul meu prieten nu se va supăra, dacă voi lua numai o ramură din lămâița, cu care fără îndoială că Gilda i-a împodobit pălăria de mire.

Cu mâini tremurânde Egizio desprinse cununa de lămâiță, dar în clipa când o luă depe pălărie, de sub panglica acesteia îi căzu în mână o fițuică.

— Fără îndoială un cuvânt de dragoste, pe care Gilda vrea să i-l mai șoptească lui Pietro, înainte de nuntă... La drept vorbind, poate că n'ar trebui să-l citesc... Dar, cuvintele de dragoste nu pot fi decât o mângâiere pentru inima-mi amărâtă... Să vedem, deci, ce spune Gilda... Dumnezeule... am înebunit oare?... Cuvintele depe bilețel... nu-i sunt adresate lui Pietro... nu, nu... ci mie.... mie... și...

Ettore se uită cu ochi mari deschiși la hârtiuța, pe care cu litere nesigure era scris:

„Ettore, ferește-te de Pietro! Vrea să te vândă!"

Chipeșul voinic avu simțământul unei stânci uriașe care-i cade peste cap.

Totuș, Ettore nu se putea îndoi de adevărul acestei înștiințări, caci ea venea dela aceea, care era mai în măsură decât ori-cine altul să cunoască gândurile lui Pietro, venea dela iubita acestuia, dela Gilda.

— Vrea să mă vândă? — murmură Egizio Ettore, cu buzele tremurânde de emoție. Să mă trădeze? Dar nu, nu

se poate... nu pot da crezare... Şi totuş, cum să mă îndolesc de adevărul celor cuprinse în bileţel?.. Vai, maică dragă, tocmai te-am rugat să mă înştiinţezi, când vreun trădător ar vrea să mă vândă şi iată că duhul tău neprihănit mi-a şi venit în ajutor! Acuma înţeleg totul! Tu ai fost aceea, care ai dus mâna Gildei să-mi scrie cuvintele salvatoare,

Lacrimi şi broboane de năduşală se prelinseră, amestecându-se, pe obrajii lui Egizio Ettore. El îşi vârî mâna în buzunar, spre a căuta acolo o batistă, cu care să-şi şteargă faţa şi iată că într'adevăr găsi o batistă, dar o batistă scumpă de mătase.

El o desfăcu, spre a se şterge cu ea, dar când s'o apropie de obraz văzu că într'un colţ, albul neprihănit al batistei era pătat de mai multe cuvinte, brodate acolo cu arnici roşu.

Cuvintele acestea depe batistă sunau astfel:

„Mâine Pietro îţi va întinde o cursă! Fereşte-te, Ettore, de trădător!"

— Îţi mulţumesc, frumoasă Gilda! — exclamă Egizio Ettore, cu glasul înăbuşit de lacrimi. Îţi mulţumesc pentrucă ai preţuit mai mult onoarea, decât dragostea! Îţi mulţumesc pentru această prevenire, care mă scapă dela o soartă cumplită.

Aşa dar vrei să mă trădezi, Pietro? — urmă Ettore, cu glas tunător. — Vrei să mă vinzi pe mine, fratele tău de cruce, căruia i-ai jurat credinţă până la groapă? Ah, ti-

călosul! Atunci să fii tu cea dintâi jertfă a mea, pentru ca toată lumea să vadă, cum pedepseşte Egizio Ettore!

Voinicul se ridică, cu o mişcare hotărâtă, mai aruncă o ultimă privire asupra mormântului mamei sale, pe urmă părăsi cimitirul, alergând nebuneşte ca un vânat încolţit.

CAP. 9

Răsplata trădătorului

Pornise în goană din cimitir şi totuş, pentru a ajunge până la coliba lui Pietro, cale de vreo jumătate de ceas, Ettore făcu acuma două ceasuri împlinite.

Nenorocitul se oprea aproape la fiecare copac, spre a se rezema, atât de cumplit îl lovise ştirea trimisă de Gilda şi atât de mult îl frământa dorul de răsbunare.

Zorile începuseră să se ivească de după crestele munţilor, când Ettore se înapoie la coliba cărbunarului.

Pietro, care era îmbrăcat în portul de sărbătoare al coraicanilor din sudul insulei, scoase un strigăt de bucurie, când îl văzu pe Egizio.

— Te-ai înapoiat? Slavă Domnului că ai venit!

— Te-ai temut — întrebă Ettore, lăsându-şi ochii în jos, ca Pietro să nu bage de seamă furia privirilor sale, — că s'ar putea întâmpla să nu mă mai înapoiez?

— M'am temut... fireşte.... pentru tine!

— Ah! Ţi-era teamă să nu cad în mâinile urmăritorilor?

— Da... Mă cutremuram la gândul acesta!

— Fiindcă atunci ai fi fost mai sărac cu cinci mii de franci, ticălosule! — se gândi Ettore, aruncând o privire iute în spre cuţitul de pâine, depe masă.

— Acuma dă-mi pălăria — se rugă Pietro — şi... n'ai găsit cumva în buzunarul peleriinei o batistă albă, de mătase, pe care mi-a dat-o Gilda, ca să mă gătesc cu ea, de ziua cununiei noastre?

— N'am găsit nicio batistă! — răspunse Egizio, care ascunsese încă din cimitir batista în sân.

— Atunci pesemne că am pierdut-o! — zise cărbunarul, dând din cap, amărât. — Asta nu e semn bun, când mirele pierde darul pe care l-a primit dela mireasă pentru ziua nunţii!

— Eşti superstiţios, Pietro? Crezi în semne? La urma urmelor tu ai tot dreptul să fii fericit, de ce să te temi? Ai fost întotdeauna un om cum se cade, bun la suflet, cinstit, prieten credincios, mie de pildă, mi-ai fost ca şi un frate, nu-i aşa Pietro?

— Da, da... întotdeauna!.., murmură cărbunarul întorcându-şi privirile dela acela, pe care se pregătea să-l dea pe mâna sbirilor.

Teama ascunsă a lui Pietro însă, care era atât de puternică, încât îi schimonosise chipul, nu-i scăpă lui Ettore, care acuma nu se mai îndoia de temeinicia prevestirii Gildei.

— Eu cred că e timpul să plecăm, Pietro! — zise Egizio Ettore. — Clopotele din Saint-Etienne au sunat tocmai ceasurile patru. Or, până la Bisericuța Lacrimilor lui Isus avem de făcut mai bine de un ceas, peste stânci și drumuri prăpăstioase. La ce ceas ne așteaptă călugărul?

— La cinci! Mi-a făgăduit că va fi acolo neapărat.

— Cu atât mai bine. Un preot poate fi trebuincios oricând! Să mergem!

Pietro se îndreptă în spre ușă. În timpul acesta, fără să vadă cărbunarul, care era întors cu fața în spre ieșire, Ettore, trecând pe lângă masă- luă cuțitul și-l vârî iute în buzunar.

Cei doi bărbați porniră pe cărarea, care-i ducea în sus, tot mai în sus în munți. Amândoi erau obișnuiți cu urcușurile și acolo unde nimeni n'ar mai fi găsit o cărare, ochiul lor obișnuit tot mai descoperea o potecuță, pe care puteau înainta.

Deodată Egizio Ettore rămase locului și arătând în spre un copac bătrân, în vreme ce trăgea cu coada ochiului la tovarășul său de drum, zise.

— Aici a fost, Pietro!

— Ce vrei să spui? — întrebă cărbunarul, cu voce nesigură.

— Sub copacul acesta ședeam amândoi, când deodată o năpârcă ieși din scorbura lui, se repezi la piciorul tău, se încolăci în jurul lui și te muscă. Mușcătura aceasta însemna pentru tine moartea, în decurs de zece minute, dacă otrava nu era suptă îndată din rană. Îți mai aduci aminte, Pietro, cum m'am trântit atunci în iarbă, cum mi-am lipit buzele de piciorul tău și cum am supt otrava aducătoare de moarte? Ți-am scăpat viața atunci, Pietro, nu-i așa?

— Da... îmi aduc aminte... Mi-ai scăpat viața! — îngână cărbunarul. Dar vino, vino să mergem mai iute, căci ne așteaptă călugărul!

— Te grăbești atât de mult? — întrebă Ettore, cu ironie deabia reținută. — Fii pe pace, căci vei ajunge la țintă la timp!

Când peste un sfert de ceas trecură pe lângă o apă repede de munte, Ettore apucă mâna prietenului său și strângând-o cu putere, zise:

— Și din puhoiul acesta te-am scăpat! Îți mai aduci aminte, Pietro?

— Mi-aduc aminte... Dar vino... vino!

Peste o jumătate de ceas apoi, ei ajunseră la partea cea mai primejdioasă din munți.

Aici chiar nici vânătorii și nici păstorii de capre nu se abăteau decât foarte rar, deoarece mulți din ei se pră-

buşiseră în fioroasa prăpastie ce se deschidea între două stânci uriaşe.

Dela o stâncă la cealaltă ducea o punte foarte îngustă, alcătuită, aşa cum se obinuieşte în vârfuri de munţi, numai din două trunchiuri de copaci aşezaţi unul lângă altul. Puntea aceasta avea numai o rezemătoare, destul de slabă însă, pentru a te ţine cu mâna de ea, pe una din părţi, aşa că peste ea nu putea îndrăsni să treacă, decât numai aceia cari nu ştiu ce-i groaza şi ameţeala.

Puntea aceasta fusese botezată de popor: Spinarea Dracului".

De partea cealaltă a „Spinării Dracului", printre copaci şi stânci înalte, se putea zări vechea ruină a Bisericuţei Lacrimilor lui Isus, unde urma să aibă loc, peste o jumătate de ceas, cununia lui Pietro, cărbunarul, cu Gilda, fata primarului din Saint-Etienne-en-Corse.

Fără ca Pietro să bage de seamă, din pricina emoţiei care-l stăpânea, Egizio Ettore se uita cu luare aminte la fiecare copac scorburos, pe lângă care trecea. El nu ştia, dacă trădarea nu-l pândea încă dincoace de Spinarea Dracului.

— Am ajuns la Spinarea Dracului, Egizio! — zise Pietro. Ia-o tu înainte, căci din noi doi, întotdeauna tu ai fost cel mai îndrăsneţ!

— Poate şi cel mai credincios! — răspunse Ettore, dar îşi însoţi cuvintele cu un râs, care-l făcu pe însoţitorul său să creadă că răspunsul acesta fusese numai o glumă.

— Ai dreptate — urmă Egizio Ettore. — Voi păşi eu întâi pe Spinarea Dracului. Totuş, te rog să vii îndată după mine, căci uite, ploaia din urmă a făcut lemnul alunecos şi dacă s'ar întâmpla să-mi scape piciorul, să fii lângă mine, ca să mă poţi prinde la timp. Cred că dacă ar fi să cad, m'ai ţine, nu-i aşa, Pietro? Mi-ai fost doar întotdeauna un adevărat prieten, care a tremurat de multe ori şi poate că mai tremură şi acuma, pentru viaţa preţioasă a fratelui său de cruce.

Cu aceste cuvinte Egizio Ettore păşi pe puntea îngustă.

Fără a se ţine de rezemătoare, el merse cu paşi siguri înainte, cam până la jumătatea punţii, unde se opri, ca şi când ar fi vrut să-şi aştepte prietenul, care venea după el.

Voinicul aruncă o privire fugară în spre prăpastia, care se căsca la picioarele sale, cu fioroasa ei adâncime de şase sute de metri. Acolo, jos, în fundul ei, se ridicau stânci ascuţite, colţuroase.

Cu dinţii ei ascuţiţi ca uriaşe vârfuri de săbii, cu lighioanele-i fioroase, prevestitoare sau aducătoare de moarte, cu adâncimea-i fără fund, prăpastia de sub Spinarea Dracului părea într'adevăr un iad, care aştepta să primească pe cei mai răi, pe cei mai decăzuţi, pe cei mai păcătoşi fii ai omului.

In viaţa sa. Pietro trecuse peste Spinarea Dracului cel puţin de cincizeci de ori, dar niciodată nu-l apucase ameţeala, niciodată genunchii nu-i tremuraseră.

Dar astăzi, ce se întâmplase astăzi cu el oare? De ce-şi strângea dinţii unii de alţii, cu atâta putere? De ce?

— De ce te-ai oprit, Egizio?—întrebă el, când îşi văzu prietenul stând în mijlocul primejdioasei punţi, cu mâinile încrucişate peste piept, cu capul uşor aplecat. — Egizio, e o nebunie să te opreşti în mijlocul punţii! Ia-o înainte, să scăpăm odată de ea!

— Eu nu mă grăbesc de loc! — răspunse Ettore, întinzându-şi încet mâna şi lăsând-o să cadă pe umărul cărbunarului. — Eu am conştiinţa împăcată, Pietro şi de aceea aş putea trece Spinarea Dracului chiar şi cu ochii închişi şi sunt încredinţat că nu mi s'ar întâmpla nimic.

— Crezi — zise Pietro, cu un zâmbet silit — crezi că ceeace spun oamenii despre puntea aceasta poate să fie adevărat?

— Nu încape nicio îndoială în privinţa aceasta! — strigă Egizio Ettore cu o anumită solemnitate în voce. — Tu ştii prea bine că legenda spune că puntea aceasta a fost aruncată peste prăpastie, cu multe sute de ani înainte, chiar de Dracul, deoarece a făcut rămăşag cu un înger că acolo, jos, în Saint-Etienne, n'ar fi nici-un om care să nu fi minţit măcar odată în viaţa lui.

— Astea sunt poveşti! — zise Pietro, încercând să râdă. — Dar să mergem mai departe, Egizio, căci nu e nimerit să discutăm aici, pe puntea aceasta, poveştile închipuirii păstorilor.

— De ce nu? Eu mă simt foarte bine pe puntea aceasta. Atunci Dracul a ridicat puntea aceasta şi a strigat, cu toată puterea lui drăcească, în spre Saint Etienne:

„Cine n'a minţit şi nu s'a făcut vinovat niciodată de trădare, acela va putea trece puntea, fără să i se întâmple ceva; acela însă, care a fost necredincios, trădător, mincinos, linguşitor şi lacom, acela va fi cuprins de ameţeală şi va..."

— Dumnezeule, sfârşeşte odată cu poveştile tale fioroase!—strigă Pietro.—Nu vezi că genunchii au început să-mi tremure, picioarele nu mă mai ţin, ameţeala mă cuprinde... vai, Egizio, fratele meu, ţine-mă... nu mă lăsa.... cad.,

Pietro se apucă cu amândouă mâinile de rezemător, faţa i se făcu albă ca varul, capul îi căzu greoi, într'o parte. parte.

. . . . . .

Cereţi mâine fascicola No. 6 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

— Ce slab eşti, Pietro — râse Egizio în urechea prietenului său, dar cu un râs îngrozitor, prevestitor de nenorociri — şi doar tu faci parte din aceia, cari pot trece puntea cu capul sus, cu fruntea ridicată, căci nu-i aşa, scumpul meu prieten, că orice minciună şi linguşire stă departe de tine şi pentru nicio comoară din lume nu m'ai trăda, de pildă pe mine, prietenul tău, Egizio Ettore?

Pietro răspunse numai ca un sunet nearticulat. Atunci, deodată, mâinile lui Egizio îl apucară de piept şi-l ţinură în aşa chip, încât vrând nevrând, cărbunarul trebuia să se uite în ochii prietenului său. Pietro făcu o slabă încercare să se ţină şi pe mai departe de rezemător, dar nu se putu împotrivi puterii voinicului său prieten şi fu silit să se întoarcă cu faţa spre el.

—Egizio, ce faci?

— Priveşte în ochii mei — tună evadatul din Capul Pertusato. — Stai! Priveşte în ochii mei, când îţi spun şi răspunde la întrebările mele!

Lui Pietro genunchii începură să-i tremure şi mai tare, privirile lui deveniră nesigure şi de trei ori încercă să se uite în ochii prietenului său, dar de trei ori încercarea-i fu zadarnică.

— Nu pot... nu pot să mă uit în ochii tăi. Egizio.... nu pot aici... pe puntea aceasta... — gemu el. Dincolo.... lângă bisericuţă... acolo...

— Lângă bisericuţă — strigă Egizio Ettore, cu un glas care stârni un ecou înăbuşit în munţi — lângă bisericuţă numai vrei să-mi răspunzi? Ei bine, trădătorule, mizerabile, ticălosule, îţi voi arăta că acolo, lângă bisericuţă m'ar aştepta pieirea, dacă m'aş duce!

Cu o mână Egizio Ettore îl îngenunchiă pe cărbunar, pe cele două trunchiuri de copac, cari erau aruncate peste prăpastie, iar cu cealaltă începu să-l strângă de gât, ca şi când ar fi vrut să-l sugrume.

— Acuma să faci ceeace-ţi voi spune eu —

îi porunci voinicul lui Pietro, care nici măcar nu încercă să se apere. Ştiu că m'ai trădat şi bănuisc chiar cui m'ai vândut. Lui Luigi Carazoni, tatăl Gildei, nu-i aşa?

— Indurare, Egizio, îndurare, cu toate că-mi dau seama că nu sunt vrednic de ea. Da, este Luigi Carazoni! Gândeşte-te că, gândul pierderii Gildei m'a făcut să-mi pierd mintile.

— Ei bine, Pietro, îţi voi lăsa viaţa, dacă acuma vei face tot ceeace-ţi voi spune eu! Vei rămâne aici, în mijlocul punţii şi voi striga, tare: „Luigi Carazoni, vino până aici!"

— Vai mie, pricep acuma! Vrei să-l atragi în cursă pe Carazoni, prin mijlocirea mea.

— Da, vei fi unealta răsbunării mele. Vrei să mă ajuţi, Pietro?

— Te voi ajuta, Egizio, numai să-mi dăruieşti viaţa! — strigă trădătorul, tremurând din tot trupul.

O privire plină de dispreţ căzu din ochii lui Egizio Ettore asupra trădătorului, apoi urmă:

— Nu tu eşti acela, care îmi vei pune mie condiţii, ci te vei supune orbeşte poruncilor mele. Să nu mai pierdem vremea! Strigă-l pe Carazoni.

Zicând aceste cuvinte, Ettore se aruncă deodată pe punte, în lungul ei, acoperind-o cu trupul, aproape în întregime. Cu mâna stângă însă, el cuprinse piciorul drept al cărbunarului şi-l ţinea strâns aşa ca acesta să nu-i poată scăpa.

— Acuma ademeneşte-l aici pe Carazoni! — porunci el încăodată.

Atunci cărbunarul îşi ridică glasul şi strigătul lui răsună în munţi:

— Luigi Carazoni, vino până aici!

In dosul unui tufiş, aşezat la o depărtare cam de o bătaie de puşcă, ceva începu să se mişte, apoi, de printre frunze se ivi un chip roşu, de beţiv.

— Tu eşti, Pietro? — strigă la rândul lui, cu vocea-i răguşită, primarul din Saint Etienne. — Ai pus mâna pe el?

— Totul este în bună regulă, acuma însă, vino până aici, căci trebuie să-ţi spun ceva de mare însemnătate!

— Dar nu-i nicio primejdie? Ettore nu e încă prin apropierea Spinării Dracului?

Pietro nu voia să răspundă la întrebarea aceasta. Dar Egizio îşi înfipse unghiile în piciorul cărbunarului şi mângâierea aceasta dureroasă nu întârzie să dea roade.

— Ettore va veni aici, deabia peste vreun sfert de ceas — îi răspunse el primarului, care începu să se apropie, încet.

— Dar ce naiba te-ai apucat să mă chemi pe puntea aceasta primejdioasă? — întrebă primarul mânios, aşezându-şi puşca pe umăr.

— Fiindcă aici e mai sigur decât oriunde că nu va auzi nimeni, ce vom vorbi — răspunse Pietro.

Intre timp Carazoni ajunse la câtiva paşi de Spinarea Dracului. Din pricina ceţii dimineţii, care învăluia încă Spinarea Dracului, primarul nu putea vedea trupul lui Egizio Ettore întins pe punte, cu atât mai mult, cu cât veştmintele prizonierilor din Capul Pertusato deabia se deosebiau în culoare de trunchiurile de copac cari alcătuiau puntea.

Afară de aceasta, Ettore stătea nemişcat, de parcă ar fi fost de lemn, sau din piatra stâncilor din apropiere.

In asemenea împrejurări, Luigi Carazoni nu-l zări pe voinic nici chiar atunci când păşi pe punte.

— La naiba, ginere — zise primarul, după ce făcu câtiva paşi — dar ciudat loc ţi-ai mai ales, pentru a sta de vorbă cu mine. Haide, spune iute, despre ce e vorba, căci Gilda şi călugărul ne aşteaptă în biserică, iar în dosul stâncilor — aici primarul vorbi aproape în şoaptă — jandarmii n'aşteaptă decât un semn al meu, pentru a se năpusti asupra lui Ettore.

— De ce nu te năpusteşti tu ,asupra lui Ettore, ticălosule? — strigă atunci Egizio, care dintr'o mişcare sări în picioare.

Luigi Carazoni scoase un strigăt de groază. El vru să sară înapoi de pe punte, acolo, pe stâncile sigure, dar era prea târziu.

Cu o mişcare iute ca fulgerul, Egizio Ettore îl şi apucase de picior şi cu puterea-i cunoscută îl trânti pe primar într'o clipă, lângă celălalt trădător.

Luigi Carazoni se prăbuşi cu un urlet de groază pe puntea îngustă şi înspăimântat de moarte, se prinse cu amândouă mâinile de rezemător. Era năucit cu desăvârşire şi nu-i lipsea mult să-şi piardă cunoştinţa. Dar teama care-l stăpânea era mai puternică, gândul că ar putea cădea în prăpastia fioroasă de sub punte îi făcu sângele să-i îngheţe în vine, îi făcu părul măciucă, în cap, îl înebuni de groază, aproape, dar îl împiedică să leşine.

Şi soarta ar fi fost mai îndurătoare cu el, dacă îi lua cunoştinţa, căci aşa nu şi-ar fi putut da seama măcar de cruzimea destinului ce-i fusese pregătit.

Ca un tigru asupra prăzii sale, aşa se repezi nefericitul fugar din Capul Pertusato asupra omului, care dăduse şi el o mână de ajutor acelora cari voiau să-l împingă la pieire.

El nu se mai gândi la Pietro, ci sări cu amân-

doi genunchii pe pieptul primarului şi se aplecă asupra lui, întocmai după cum se apleacă pasărea de pradă asupra puiului răpit, pe care se pregăteşte să-l sfâşie în bucăţi.

— Mă recunoşti, Luigi Carazoni? — tună Egizio Ettore, în vreme ce ochii lui luceau ameninţător, cumplit de ameninţător.

— Ettore.... Egizio Ettore! — gemu primarul din Saint Etienne, care începuse să bănuie că-i sunase ceasul cel de pe urmă.

— Sperjurule! — tună fugarul din Casa Iadului. — Tu eşti acela, care ai jurat strâmb împotriva mea, tu eşti acela, care ţi-ai pus sbirii să mă prindă şi să mă maltrateze... Simt încă şi acuma laşa-ţi lovitură de picior pe care mi-ai dat-o, pe când zăceam la pământ, legat cobză... Nemernicule, de ce n'ai cerut să fii decorat, pentru că ai lovit un om, care nu se putea apăra?

Dar eu te voiu învăţa acuma ceva mai artistic, decât o simplă lovitură de picior, te voiu învăţa o săritură de câteva sute de metri, o săritură asemenea căreia nu prea sunt mulţi muritorii, carі să mai fi făcut.

Carazoni nu era în stare să îngâne niciun singur cuvânt. Stătea acolo încremenit, cu gura căscată, cu limba mişcându-i-se în gură, fără însă de a putea articula vreo vorbă.

— Şi nu-i aşa, Luigi Carazoni — urmă Egizio Ettore, ridicând pumnul ameninţător deasupra capului primarului, care-l privea îngrozit de moarte. — Nu-i aşa că astăzi aveai de gând să mai câştigi un pumn de aur cu mine? Cinci mii de franci primeşte acela, care-l aduce înapoi pe evadatul din Casa Iadului! Ei bine, nemernicule, află că pentru o asemenea ispravă trebue un om viu, or, tu eşti ca şi mort, tu te poţi socoti de acuma, cu un picior în groapa mult mai adâncă şi mai fioroasă decât aceea pe care mi-ai săpat-o mie!

Dacă primarul din Saint Etienne nu era în stare să lege nicio vorbă, ochii lui în schimb vorbeau mai mult, decât ar fi putut spune cu viu grai.

Ochii lui priveau țintă peste umerii lui Egizio Ettore, la Pietro, cărbunarul, care gata să leșine de spaimă și emoție, stătea agățat cu amândouă mâinile de rezemătoarea punții.

Ochii aceștia îi cereau lui Pietro să pună mâna pe pușca lui, a lui Carazoni, care-i alunecase de pe umăr în cădere, dar a cărei curea, se agățase într'un nod al punții.

De ce nu punea mâna pe pușcă, lașul acesta, spre a trage un glonte în capul lui Egizio Ettore?

Dacă nu era cu putință să-l predea pe fugar de viu autorităților, nu face nimic; direcția închisorii ar fi plătit cu dragă inimă cinci mii de franci pentru Egizio Ettore chiar dacă-l primea mort.

Dar Pietro era într'adevăr un laș. El tremura la gândul că ar putea pierde grațierea, pe care i-o dăruise Ettore și deaceea, chiar dacă pricepuse vorba ochilor lui Carazoni, îi lipsea curajul să treacă la fapte.

Deodată urechile cărbunarului prinseră un horcăit slab, pe care însă vântul îl purtase totuș până la Pietro.

— Gilda! — gemuse Luigi Carazoni.

In clipa aceea în fața ochilor lui Pietro se ivi iubita, cu toate farmecele ei, își închipui că mâine, Gilda în loc să fie a lui, va deveni soția bătrânului și cocoșatului Vincenzo Rossati și atunci se scuturâ, ca și când ar fi căutat să-și facă curaj, se aplecă și puse mâna pe arma care-i căzuse lui Carazoni.

— Roagă-te, ticălosule! — îi strigă Ettore primarului. — Peste un minut nu vei mai fi printre cei vii!

Deodată, în spatele lui Egizio Ettore trosni ur cocoș de pușcă. Pietro ridicase cocoșul armei lu Carazoni .Când Ettore își întoarse iute capul, î văzu pe cărbunar, pe prietenul său, căruia îi ier tase trădarea și-i dăruise viața, cu arma în mâin ținând-o îndreptată asupra lui.

O singură mișcare și Ettore fu în picioare

In mai puțin de o clipă, pușca trecu din mâinile lui Pietro în acelea ale lui Egizio, apoi căzu cu putere pe capul cărbunarului, care se prăbuși.

Falșul, nemernicul, nerecunoscătorul prieten căzu ca un sac și dacă nu se mai apuca la timp cu mâinile de rezemătorul punții, s'ar fi prăbușit în prăpastie.

Dar Egizio știa că Pietro nu-și va reveni prea iute după cumplita lovitură și deaceea, mai iute decât cum se așternă pe hârtie cuvintele acestea, el se înapoie la primarul din Saint Etienne, care între timp încercase să se ridice.

Voinicul îl apucă cu amândouă mâinile pe omul, care se sbătea acuma în prada unei spaime de nedescris, cu puterea-i nebănuită ridică deasupra capului, trupul umflat și greu al lui Luigi Carazoni, o clipă îl ținu așa, apoi...

Un urlet ca de nebun străbătu liniștea desăvârșită a munților, un trup omenesc spintecă văzduhul, căutând în zadar cu mâinile și picioarele un sprijin în el, apoi căzu, căzu vertiginos în spre dinții ascuțiți ai fundului prăpastiei, dinți cari rânjeau parcă voioși că vor mai putea sfâșia încă o pradă.

Unul din sperjuri, unul din ajutoarele ticălosului conte Robert de Paris, unul din aceia, cari îl smulseseră de lângă scumpa lui Letiția, își primise pedeapsa cuvenită, mai iute decât ar fi putut nădăjdui chiar și cel lovit de nemernicia lui.

Toate acestea se petrecuseră însă atât de iute, răsbunarea voinicului se împlini cu atâta repeziciune, încât într'adevăr cărbunarul nici n'apucase încă să-și vină în fire, spre a putea fugi de pe blestemata Spinare a Dracului.

Egizio Ettore se uită numai o singură clipă după jertfa sa, care acuma zăcea tras în țeapă, pe un vârf de stâncă, din fundul prăpastiei, apoi se întoarse la Pietro. Cuprins de o îndreptățită mânie pe prietenul, care chiar după ce-i dăruise viața, tot mai încercase să-l ucidă, mișelește, Egizio Ettore îl luă de piept, îl ridică deasupra capu-

lui, ca şi pe Carazoni, dar se opri deodată şi nu-l aruncă în prăpastie, ci-l isbi doar cu toată puterea de rezemătoarea punţii, peste care trupul său rămase îndoit, atârnând pe jumătate în spre abisul fioros.

— Prieten necredincios! — striga Egizio Ettore. — Nu ţi-a fost îndeajuns prima trădare şi când ai văzut că voi scăpa, te-ai folosit de cel dintâi prilej, pentru a încerca să mă trimiţi din nou din lumea aceasta, unde dacă mai eşti astăzi, îmi poţi mulţumi numai mie.

Inrâurit încă tot de vechea-mi prietenie pentru tine, îţi iertasem nemernicia, îţi făgăduisem îndurare. Sufletul tău negru însă, te-a împins să-ţi baţi joc de bunătatea mea şi ai vrut să mă pierzi pentru a doua oară, pe semne, fiindcă eu te-am scăpat de două ori dela moarte.

Dar eu ţi-am dat viaţa, eu ţi-o voi lua! Te-ai arătat mai mult decât nevrednic de mila mea, deci te voi socoti ca pe oricare trădător şi te voi pedepsi la fel. Vechea-mi prietenie te va scăpa însă de chinurile cumplite ale morţii tovarăşului tău de nemernicie. Nu te voi arunca de viu în fundul prăpastiei, ci mort. Un glonte este singura îndurare pe care o mai pot avea pentru tine.

Cu aceste cuvinte Egizio Ettore ridică arma, se încredinţă că e încărcată, o duse la ochiu şi.... glontele porni.

Pietro scoase un strigăt înfiorător, care te pătrundea până în măduva oaselor! Cel din urmă strigăt al trădătorului în viaţa aceasta.

Dar urletul de durere al cărbunarului fu atât de puternic, încât el ajunse chiar şi până la jandarmii, cari erau ascunşi prin tufişurile din jurul bisericuţei, aşezate la vreo două mii de paşi depărtare de Spinarea Dracului.

Egizio Ettore îi zări pe sbiri ivindu-se unul după altul din aceste tufişuri, îi văzu fugind în pas alergător în spre locul de unde venise strigătul acela înfiorător, zări lucirea armelor lor în razele soarelui şi-şi dădu seama că era timpul să

se îndepărteze de locul trădării, dacă nu voia să cadă în mâinile urmăritorilor.

Pumnii lui se ridicară amenințători în spre jandarmi și un râs plin de batjocură îi ieși din piept. Apoi se întoarse, disprețuitor.

In aceeaș clipă sbirii traseră o salvă în urma lui, dar cea mai mare parte a gloanțelor fură oprite de stâncile înalte, cari alcătuiau un scut minunat pentru fugar.

După această salvă, rămasă fără rezultat, Egizio Ettore făcu o săritură, despre care se mai vorbește încă și astăzi în Corsica. Saltul acesta, peste o parte a prăpastiei, îl aduse pe voinic în fața unui perete înalt și drept de stâncă, pe care însă trebuia să-l treacă, dacă voia să scape de gloanțele jandarmilor.

Dar dacă o asemenea ispravă ar fi fost cu neputință pentru marea parte a muritorilor de rând, pentru Ettore ea era o jucărie de copil.

Ca mic copil și mai târziu ca tânăr adolescent, el fusese de zeci și sute de ori pe aici, se cățărase pe pereții cei mai drepți, sărise peste prăpăstiile cele mai primejdioase și se obișnuise să se folosească de cel mai neînsemnat colț, de cea mai mică ieșitură de stâncă, pentru a sta pe ea cu siguranța omului, care calcă pe podeaua unei odăi. Deaceea, ceeace făcuse pe vremuri în joacă, pentru a-și uimi tovarășii de năsdrăvănii copilărești, îi prindea acuma nespus de bine, în situația grozavă în care se găsea.

In vreme ce sbirii alergau din răsputeri, pentru a-l prinde pe fugar în bătaia puștii, Egizio Ettore se cățărase ca o pisică pe perete în sus, iar când jandarmii ieșiră de după stânci și puseră puștile la ochi, voinicul ajunse pe vârful cel mai înalt al munților Cagna, pe piscul Fontanella, unde treceau ani și zeci de ani, până când se rătăcia vreun muritor și unde nu trăiau decât vulturii.

Acolo sus, unde nu mai creștea nimic, unde natura părea că murise de sute de veacuri, acolo stătea acuma Egizio Ettore, cu trupul ca un brad

înfipt în vârful Fontanella şi strigă, cu voce tunătoare, înzecită de ecou, în spre slujitorii dreptăţii omeneşti:

— Sbiri din Saint Etienne! Aţi văzut cum şi-au dat sfârşitul doi oameni, pe Spinarea Dracului.

Duceţi-vă acasă şi spuneţi-le acelora, cari vă vor întreba, că Egizio Ettore a fost acela, care i-a nimicit pe aceşti doi oameni.

Răsbunarea i-a ajuns. S'au prăbuşit în prăpastie, unul fiindcă a jurat strâmb, celălalt fiindcă a trădat, cu toate că era prieten şi-l lega o adâncă recunoştinţă de cel pe care încercase să-l vândă.

Duceţi-vă acasă şi vestiţi tuturor că Egizio Ettore s'a înapoiat în munţii Cagna şi că nu va avea odihnă şi nu va avea linişte, până când nu-i va pedepsi pe toţi duşmanii săi, în frunte cu blestematul conte Robert de Paris, tot atât de cumplit şi tot atât de sigur, după cum i-a pedepsit pe aceştia doi. Căci să ştiţi că ,Soarele se poate stinge de pe bolta cerului, pământul se poate sfărâma, isbindu-se de cine ştie ce planetă, tot şi toate pot dispărea sau muri, numai un singur lucru nu va pieri nici când, câtă vreme va mai curge o picătură de sânge în vinele mele: dorul de vendettă, această sfântă lege a Corsicei, din pieptul lui Egizio Ettore.

Să tremure deci nemernicii, cari m'au făcut să apuc calea codrului, căci răsbunarea mea, vendetta mea îi va ajunge şi va fi cumplită!

Sbirii stăteau încremeniţi, cuprinşi de o furie neputincioasă şi nu încercară nici măcar să trimită un glonte după fugar, deoarece acesta se ascunsese după un colţ de stâncă, unde nu putea fi ajuns.

Dar niciunul din jandarmi n'avu curajul de a încerca să ajungă până pe piscul Fontanella, unde într'adevăr, numai un Egizio Ettore se putea cătăra.

O rază de soare luci orbitor, răsfrântă cine ştie de ce corp lucios de stâncă şi piscul Fontanella dispăru din ochii sbirilor, împreună cu Egizio Ettore.

CAP. 10

Cel dintâi tovarăş al lui Egizio Ettore

Noaptea se lăsase. Luna trecea liniştită pe cer, învăluind în lumina-i argintie piscul Fontanella, ca şi când ar fi vrut să-l împodobească, semeţul vârf fiind o mireasă, pe care luna voia să-l unească cu cerul întunecat, încă în noaptea aceea.

Din dosul unui străvechi măslin, singurul care putea fi văzut în regiunea aceea, se furişa cu grabă o umbră întunecoasă.

Umbra aceasta cobora acuma necontenit, cu paşi repezi, dar prevăzători, în spre ruinele Bisericuţei Lacrimilor lui Isus.

Era Egizio Ettore.

Toată ziua rătăcise prin munţi, hrănindu-se cu smeură şi afine şi potolindu-şi setea cu apa rece a isvoarelor de munte.

Acuma însă, după coborârea nopţii, chiar şi el, urgisitul, simţea nevoia unui loc mai apărat, unde să se poată odihni.

Adăpostul acesta, greu încercatul voinic credea că-l va găsi în bisericuţa unde foarte rar se rătăceau oamenii, poate doar din când în când câte un evlavios, care venea să se roage pentru ai săi, sau pentru a fi vindecat de vreo boală fără leac pământesc, deoarece bisericuţa trecea drept făcătoare de minuni.

Acela care venea aici, la altarul Mântuitorului, aducând cu sine o ofrandă, pleca măcar cu cugetul împăcat că şi-a făcut datoria şi către Cel de Sus şi adesea chiar şi numai gândul acesta avea darul de a lecui, prin acea „autosugestie", pe care medicina din zilele noastre o socoteşte ca unul din factorii principali de vindecare.

Egizio Ettore nu venise acolo cu asemenea gânduri, el nu venise să ceară ajutorul Cerului, fiindcă oamenii îl părăsiseră, lui i se părea chiar că nici nu mai are dreptul să se apropie de altarul Domnului.

„Sunt eu oare într'adevăr alungat, chiar şi de cei din Cer? — se întrebă el, după ce intră în bisericuţă şi căzu în genunchi pe treptele altarului. — Nu, nu! Oamenii mă pot alunga şi osândi, dar Tu, mare şi bunule Dumnezeu, Tu îmi cunoşti sufletul, Tu ştii de ce am devenit un răufăcător, Tu ştii că păcătuind, n'am făcut decât să îndeplinesc un jurământ, pe care l-am luat într'o clipă solemnă.

Poate — urmă Egizio Ettore — că simţământul acesta fierbinte, arzător de răzbunare, s'ar fi răcit în sufletul meu, dacă oamenii mi-ar fi lăsat singura fiinţă omenească, pe care am iubit-o.

Dar răutatea lor a fost atât de mare, încât mi-au luat-o şi pe ea, m'au smuls şi de lângă scumpa mea Letiţia. Nu, de o mie de ori nu! Nu pot, nu trebuie să fiu îndurător faţă de nemernicii aceştia!

Şi Ettore repetă iarăş, cu buze tremurânde, numele duşmanilor săi:

— Contele Robert de Paris, Fernando Hernez, bogatul, mizerabilul bancher Vincenzo Rossati, Amedeo Feruccio, procurorul; Luigi Carazoni pătimise, pe el îl şi ajunsese răsbunarea lui Ettore.

Dar Francisca di Montenero? O iertase oare

Ettore într'adevăr? Scăpase ea oare de vendetta lui?

— Hotărâsem ca şi Francisca di Montenero să-şi primească pedeapsa — murmură voinicul — dar dacă se va ţine de cuvânt şi-l va face nevătămător pe contele de Paris, în decurs de patru săptămâni, atunci acesta va fi preţul, cu care-şi va răscumpăra viaţa.

Dar dacă nu, atunci răsbunarea mea o va ajunge şi pe ea, cu toate jurămintele ei de dragoste.

Dar Egizio Ettore era un om cu judecată şi îşi dădea seamă că, deocamdată nu trebuia să se mai gândească la împlinirea dorului său de vendettă, căci mai înainte de toate îi lipsea tot, dar chiar totul pentru a-şi putea vedea scopul ajuns.

El n'avea nici măcar un adăpost sigur, unde să se ascundă de sbirii cari îl urmăreau în toată partea de miază-zi a Corsicei.

Rătăcind toată ziua prin munţi, el cercetase mai multe peşteri, prin cari se ascunde vânatul din faţa vânătorilor; dar niciuna din aceste peşteri nu era îndeajuns de încăpătoare şi sigură, pentru a-i oferi lui Ettore un adăpost bun.

Tocmai deaceea se şi gândise să se refugieze pentru noaptea aceea în bisericuţă. Dealtfel, un bătrân păstor de capre îi povestise în mai multe rânduri că sub altarul bisericuţii s'ar găsi un cavou ascuns, o catacombă tainică.

Păstorul mai spunea că acest cavou ar fi foarte mare, că ar avea toţi pereţii de marmoră, dar că nimeni de atunci n'a mai fost în stare să dea peste tainica lui intrare.

Acuma, când Egizio se găsea într'o situaţie atât de nenorocită, când era silit să-şi caute un adăpost, fie el chiar şi sub pământ, se hotărî să caute să se încredinţeze singur, dacă nu cumva tot era ceva adevărat din povestea de mult răposatului cioban.

Printr'o deschizătură din zidul bisericuţei, unde pe vremuri era o fereastră în culori de toată frumuseţea, razele lunii pătrundeau în sfântul lăcaş.

El căută cu luare aminte fiecare colţ, fiecare firidă, fiecare lespede, dar niciunde nu dădu peste

vre-o ușă secretă, niciunde peste vreo urmă măcar, care să dovedească, cum că vreuna din pietre se putea mișca din loc.

După vreun ceas de căutări zadarnice, voinicul trebui să-și dea seama că, nici aici nu găsise ceeace căuta, un adăpost, un zid, unde să se simtă în afară de primejdie.

Așa că se vedea silit să înopteze în capelă, care n'ar fi fost un adăpost tocmai de disprețuit, dacă n'ar fi fost la mijloc teama că sbirii îl vor căuta și acolo.

Și în cazul unui atac, el n'avea nici măcar o armă, cu care să încerce să se apere, deoarece chiar și cuțitul de pâine luat din coliba lui Pietro, îi căzuse din buzunar, în timpul încăerării de pe Spinarea Dracului.

Pe de altă parte, Egizio își dădea seama că mâncarea cu care se mulțumise în ziua aceea, zmeură, afine, câteva rădăcini dulci, nu putea să alcătuiască hrana lui pentru vreme mai îndelungată.

— Mâine voi porni în căutare — își zise el — A mea este doar toată Corsica. Voi intra în cea dintâi casă de oameni bogați și voi cere să mi se dea tot de ceeace am nevoie. Astăzi însă, vreau să dorm. Nu mai sunt în stare să mă împotrivesc oboselii. Și chiar dacă aș ști că vin sbirii, pentru a pune mâna pe mine, tot m'aș întinde aici, pe treptele altarului, pentru a închide puțin ochii.

Da, firea își cerea dreptul ei.

Egizio Ettore se lungi pe treapta cea mai de jos a altarului, își așează capul pe piatra tare și rece și nici n'apucă bine să se gândească la Letiția, pentru a o visa pe ea, că și adormi.

Dar deodată voinicul tresări. Minunatul lui auz îl ajută să prindă chiar și în somn un sgomot, care veni dinspre intrarea în bisericuță.

Cereți mâine fascicola 7-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini, Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

El se trezi îndată, dar rămase şi mai departe culcat pe treapta altarului, deoarece nu voia să se trădeze, prin vreun sgomot, sau prin umbra trupului său ridicat în picioare.

Erau oare urmăritorii săi, era poliţaiul din Bonifacio, care fără îndoială că între timp aflase şi el despre moartea lui Pietro şi a lui Luigi Carazoni şi venea acuma într'o „razzia" pentru a-l căuta chiar şi în bisericuţă?

Nu, nu puteau să fie urmăritorii săi. La intrarea în bisericuţă nu se găsea decât o singură persoană.

— Egizio Ettore! — răsună deodată, o voce clară, tremurândă.

Dar acesta era glasul unei femei! Şi nu era oare acceaş voce, pe care a auzise cu o seară mai înainte, în coliba cărbunarului?

Presimţirea nu-l înşelase. Aceea care se ivise în uşa bisericii era Gilda Carazoni, fata care-i prevenise, care-l scăpase dela moarte.

Voinicul sări acuma în picioare şi strigă, cu voce tunătoare:

— Tu eşti Gilda? Ai venit să-l răsbuni pe tatăl tău? Dacă acesta ţi-e gândul care te aduce, atunci te rog, te implor, fugi din apropierea mea! Dacă însă într'adevăr tu eşti aceea, care m'ai prevestit despre trădarea, pe care o punea la cale cel mai bun şi singurul meu prieten, atunci vino mai aproape, căci aceea care m'a scăpat dela pieire este vrednică de veşnica mea recunoştinţă şi gânduri rele n'o pot împinge să pornească în urmărirea mea.

Gilda nu răspunse niciun cuvânt, ci păşi încet în spre altar. Egizio tresări când văzu că frumoasa copilă purta veştminte cernite.

— Porţi doliu, Gilda! — exclamă voinicul.

„Mi se pare, copilă, că acuma îţi pare rău de ceeace ai făcut! Fără îndoială că te aşteptai să fug, în urma prevenirii tale, nu credeai însă că-ţi voi ucide iubitul şi părintele!

— Nu, Egizio Ettore, răspunsa fata, îndreptându-şi privirile umede asupra chipeşului voinic — te înşeli. Ştiam că-l vei ucide pe Pietro, bănuiam că te vei răsbuna pe tatăl meu şi totuşi i-am trădat pe amândoi!

„Şi acuma... acuma dispreţuieşte-mă, Egizio, căci mi-e nu-mi pare rău de ceeace am făcut, ba mai mult chiar decât atâta, aş fi în stare s'o fac şi a doua oară, dacă aş şti că viaţa îţi este în primejdie.

— Şi ai venit aici *numai* pentru a-mi spune asta? — întrebă Egizio Ettore după o pauză îndelungată. Dar mai înainte de toate, de unde ştiai tu că eu sunt aici în bisericuţă?

— Am bănuit că veĭ petrece noaptea aici! Oare unde aĭ fi putut să găseşti linişte pentru sufletul tău sbuciumat, dacă nu în casa Domnului?

— Ciudat.. Tu spui ceeace eu bănuiam numai!

— Dar eu n'am venit aici numai pentru a-ţi spune acestea, n'am venit cu mâna goală. Dacă am venit până aproape de piscul Fontanella, am făcut-o pentru a-ţi aduce tot de ceeace ai nevoie.

Cu aceste cuvinte Gilda ieşi din bisericuţă, dar peste câteva minute se înapoie.

Ea trăgea după sine un sac, care părea să fie greu. Ettore alergă îndată spre a-i da o mână de ajutor.

— Ce ai în sacul acesta? —întrebă el. L-ai adus singură aici? Gilda, asta este o povară, pe care tu niciodată n'ai fi fost în stare s'o aduci peste stâncile prăpăstioase ale Fontanellei.

— Nu l-am adus eu, ci un măgăruş, cu care am venit până acolo în munţi, până unde se poate veni cu un animal. Peste stâncile din urmă însă am fost nevoită să duc sacul eu însămi. Este adevărat că povara lui mă trăgea aproape la pământ, dar am făcut-o pentru tine... Egizio!

In vreme ce rostea aceste cuvinte Gilda desfăcuse sacul şi în faţa cuprinsului lui Egizio se dădu înapoi, uimit.

Cel dintâi lucru ce ieşi din sac fu o puşcă cu două ţevi. Ea fusese pe vremuri proprietatea lui Luigi Carazoni, care era foarte mândru de ea.

— Ia-o, Egizio! Să dea Dumnezeu ca în mâinile tale să aibă o întrebuinţare mai bună, decât aceea pe care i-a dat-o tatăl meu. Aici mai ai şi vre-o cinci sute de cartuşe. Toate pe cari le-am găsit prin casă.

Voinicul luase puşca în mână şi se uita la ea nedumerit, nevenindu-i par'că să creadă că ceeace trăieşte este aevea. O armă, asta era ceeace-şi dorise el atât de mult. Fără armă nici nu se putea gândi să se răzbune asupra duşmanilor săi şi să-şi ţină jurământul. Egizio Ettore duse patul puştii la buze şi-l sărută cu ardoare.

Dar sacul Gildei mai conţinea şi alte comori pentru el.

Biata fată se gândise la tot ceeace putea să-i facă trebuinţă în singurătatea lui.

Era acolo o sabie, călită din cel mai bun oţel de Toledo, două pistoale cu gloanţele necesare, o pătură de lână, pentru nopţile friguroase din munţi, un amnar pentru a putea face foc şi lumină, un topor, cleşte, ciocan, sfredel ,cuie, cârlige şi chiar şi o pârghie.

Cu toate aceste unelte şi lucruri aduse de fata primarului din Saint Etienne, Egizio Ettore ar fi putut, în cel mai rău caz, să-şi ridice şi singur în pădure o colibă, în care să poată locui chiar şi iarna.

Dar îi mai adusese şi de ale mâncării, ba chiar şi câteva cratiţe şi oale, pentru a avea în ce să-şi pregătească cele trebuincioase hranei. La urmă apoi îi întinse o cruciuliţă de argint, zicându-i:

— Asta s'o porţi întotdeauna la piept. Aduce noroc şi te va feri de primejdii.

— Gilda — strigă atunci Ettore, luând mâinile fetei şi sărutându-le — tu eşti îngerul păzitor al lui Egizio Ettore! Chiar dacă Dumnezeu ţi-ar fi poruncit să îngrijeşti de mine şi n'ai fi putut să te

gândeşti mai bine la tot ceeace-mi putea face trebuinţă.

— Dar ştii tu, Egizio, pentru ce am făcut eu toate acestea pentru tine? — întrebă Gilda, privindu-l pe voinic zâmbind. Nu, n'ai de unde să ştii, căci nu-ţi mai poţi aduce aminte. Eu însă n'am uitat mica şi neînsemnata poveste a unei întâmplări petrecută acum vreo zece ani.

„Intr'o frumoasă zi de Duminică ne jucam mai mulţi copii în faţa bisericii din Saint-Etienne. Am spus, ne jucam, dar nu acesta e cuvântul. Vă jucaţi, voi, ceilalţi, căci pe mine nimeni nu mă putea suferi, din pricina răutăţii tatălui meu, a primarului, faţă de copiii din sat.

Eu stăteam tristă şi plină gând rezemată de zidul bisericii. Doamne, cum aş fi vrut să sar, să cânt şi eu ca voi în jurul flaşnetarului, care venise în piaţă!

Dar de mine nu voia să ştie nici un băiat şi când vre-unul ajungea prin apropierea mea, cu mica lui dănţuitoare, îmi striga batjocoritor:

— Ia vezi şi şterge-o de aici, tu, faţă de spion! Când vei ajunge mare nu vei fi nici tu altceva, decât ceeace este tatăl tău acuma, o trădătoare.

„Plânsul meu se transformă în hohot şi tocmai mă pregăteam să plec, pentru a-mi plânge necazul în odaia cea mai întunecoasă a casei noastre, când ai venit tu lângă mine, m'ai luat duios de braţ şi mi-ai zis:

— Nu plânge, Gilda, căci eu voi juca cu tine!

Iar când ceilalţi băieţi au început să râdă de tine că dănţuieşti cu fata unui spion, te-ai înfuriat, l-ai trântit la pământ pe cel care râdea mai tare şi ceilalţi au amuţit îndată, căci se temeau de tine, deoarece tu erai mai tare, decât ei toţi laolaltă.

După aceia m'ai însoţit până acasă, în poartă m'ai sărutat şi mi-ai spus chiar:

— Nu mai plânge, mica mea Gilda, eu ştiu că tu nu eşti spioană!

Vezi tu, Egizio, deaceea mi-ai fost drag o

viață întreagă și Dumnezeu îmi este martor, de câte ori nu m'am rugat Madonei să întoarcă și inima ta în spre mine.

Dar Madona nu mi-a ascultat rugăciunea! — încheie Gilda cu un oftat adânc.—Nu tu ai fost acela, care mi-a dat târcoale zi și noapte, ci prietenul tău, Pietro, cărbunarul.

Și pentru ca să-ți mărturisesc totul, află că nu l-am iubit pe Pietro, decât numai fiindcă era prietenul tău. Dar în clipa, în care am aflat că toată prietenia lui pentru tine nu ținuse decât până la cel dintâi prilej ce i se oferi pentru a te vinde, atunci s'a sfârșit și cu dragostea mea pentru el și inima-mi nu mai avea altă dorință ,decât să te prevestesc, decât să te scap de trădarea josnică ce se punea la cale.

Egizio Ettore rămăsese năucit cu desăvârșire. In ochii fetei el zărise strălucirea unei flacări, care-i trăda o taină a inimei, pe care el nici măcar n'o bănuise vreodată.

Gilda îl iubea... dar el... vai, el nu-i putea răspunde la această dragoste, căci tot ceeace cunoscuse inima sa ca duioșie și iubire aparținea numai Letiției.

— Știu — zise Gilda, luptându-se să-și stăpânească lacrimile — că te-am pierdut pentru veșnicie, fără ca la drept vorbind să fi fost al meu vreodată... In vis însă, da, în vis te-am avut în brațele mele, te-am strâns la pieptul meu, buzele mele te-au sărutat, răsuflarea mea s'a unit cu răsuflarea ta... Aevea însă, tu n'ai fost al meu niciodată.

— Niciodată — zise Egizio Ettore, care socotea că este o datorie de onoare a lui, de a nu lăsa pe fată să nutrească speranța zadarnice — nu, Gilda și nici nu vei putea fi a mea vreodată!

Iți voi fi însă un prieten, un bun prieten, pe care te vei putea bizui oricând, dela care vei putea cere orice jertfă, afară de aceea a dragostei. Nu, Gilda, dragostea mea tu n'o poți avea, căci ea este toată a Letiției, a Madonnei din Saint Etienne!

Gilda făcu un pas înapoi, foarte mirată.

După cât se părea, ea se aştepta la orice, numai la numele acesta, nu! Sprâncenele i se încruntară o clipă, în jurul buzelor sale se înfiripă un zâmbet ciudat, pieptul i se ridică de câteva ori, ca sub puterea unei furtuni, care ameninţa să isbucnească, apoi sbuciumul se linişti, chipul ei îşi reluă înfăţişarea de tristeţe şi cu privirile în pământ, zise:

— Aşa dar Letiţia a fost aceea, care a ştiut să câştige inima lui Egizio Ettore!.... Dar Letiţia e moartă... Unei moarte îi dăruieşti un gând pios, o amintire frumoasă, dar dragostea ţi-o dai celor vii!

Atunci Egizio Ettore făcu o mare nesocotinţă.

— Letiţia nu e moartă! — strigă el, luând mâna fetei şi trăgând-o aproape de tot de el. — Află deci Gilda, ceeace afară de mine nu mai ştie niciun alt muritor:

Letiţia trăieşte şi în clipa de faţă se găseşte undeva... de unde eu o voi scăpa în curând! Atunci va fi soţia mea şi eu ştiu, simt că tu te vei bucura de fericirea noastră!

Buzele blondei corsicane — corsicane blonde se întâlnesc foarte rar şi deobicei numai acolo unde sângele italian al corsicanilor s'a unit cu sângele francezilor, cari stăpânesc astăzi Corsica — buzele ei nu rostiră niciun răspuns.

Intr'un târziu însă, Gilda îşi ridică brusc capul şi zise:

— Ascultă-mă, Egizio! Ceeace am făcut până acuma, nu tâlmăceşte decât o mică, foarte mică parte din ceeace simt eu pentru tine. Vreau să-ţi fiu de folos şi de acum înainte şi-ţi voi fi o prietenă credincioasă. Spune-mi ce să fac pentru tine? Să fiu spioana ta, să îngrijesc de ceeace ai nevoie şi deacum înainte, să te urmez în haine bărbăteşti şi să lupt alături de tine, când vei fi în primejdie? Hotăreşte tu şi eu mă voi supune orbeşte poruncilor tale!

Egizio Ettore rămase câteva clipe pe gânduri. Da, Gilda avea dreptate! Lui îi trebuia o prie-

tenă credincioasă şi cu toate că nu prea avea experienţă în asemenea chestiuni, totuş, simţi instinctiv că o femee credincioasă îi putea fi de mare folos.

— Gilda — strigă el. — Vrei să mă slujeşti într'adevăr?... Vrei într'adevăr să te supui poruncilor mele?... Vrei să fii cel dintâi tovarăş al lui Egizio Ettore?

Atunci frumoasa fată cu păr bălai îngenunchie în faţa altarului, ridicând mâna dreaptă în chip solemn şi cu voce tremurândă de emoţie, zise:

— Jur pe mântuirea sufletului meu că vreau să fiu cel dintâi tovarăş al lui Egizio Ettore. Cu toate că nu sunt decât o femee slabă, totuş, mă voi dedica lui, cu trup şi suflet, voi lupta pentru el, voi suferi, voi trăi şi voi muri pentru el! Eşti mulţumit acuma, căpitane, vrei să mă iei în ceata ta?

— Sunt mulţumit! — răspunse Egizio, apoi, după o scurtă pauză, urmă:

— Ascultă care este cea dintâi poruncă a mea: Du-te la Ajaccio şi caută să intri în slujba contelui Robert de Paris. Eşti frumoasă şi contelui de Paris îi place să fie înconjurat de fete frumoase. Tocmai deaceea nici nu mă îndoiesc că vei isbuti să pătrunzi în casa contelui.

Dealtfel te poţi folosi şi de împrejurarea că tatăl tău a fost sluga plecată a lui Robert de Paris. O mână spală pe cealaltă! El n'o va părăsi pe fata celui ucis, mai ales dacă te vei preface că-i porţi o ură de moarte lui Egizio Ettore.

— Mă voi preface că-l urăsc pe Ettore — răspunse fata — dar va fi o minciună.

— Bine! Pleacă deci chiar mâine din Saint-Etienne. Nu uita însă să-mi mai dai ştiri din când în când, despre ceeace plănuieşte contele Robert de Paris.

— Dar în ce chip să-ţi trimit scrisorile? — întrebă fata. — Până acolo unde vei locui tu, nu se va rătăci niciun poştaş!

— Ai dreptate, Gilda — zise voinicul. — Trebuie să primesc ştirile tale şi totuş îmi dau seama că asta nu prea este cu putinţă.

— Ei bine, îţi voi da cea dintâi dovadă că femeile nu sunt tocmai atât de proaste, cum crede lumea! — strigă Gilda. — Am acasă doi porumbei, pe cari i-am învăţat de mult să facă pe poştaşii. Când am fost la Ajaccio, la neamurile mele, i-am trimis de acolo, cu mici scrisorele, la Pietro. Coliba cărbunarului e goală acuma şi în curând nici nu se va găsi nimeni, cine să se mute în ea, deoarece cunoşti şi tu îndeajuns superstiţia muntenilor.

Aşa că, vino în fiecare întâi şi cincisprezece ale lunii la coliba lui Pietro şi vei găsi acolo porumbelul, care-ţi va aduce ştirile mele.

— Intr'adevăr, Gilda, agerimea minţii tale este vrednică de toată lauda. Porumbeii sunt curierii cei mai siguri, deoarece nimeni nu va bănui că chiar şi ei sunt tovarăşii lui Egizio Ettore.

Iţi mulţumesc, Gilda. Acuma însă coboară iarăş în sat şi fă după cum te-am învăţat. Te voi însoţi şi eu o bucată de drum.

Ettore ieşi cu fata din bisericuţă, în faţa uşii căreia crescuse o adevărată perdea de iederă şi o luă apoi în spre partea, unde-i arătă Gilda că o aşteaptă măgăruşul.

Egizio era mulţumit. El hotărâse să o trimită pe Gilda la Ajaccio, nu numai pentru a avea un spion în jurul contelui de Paris, dar şi fiindcă se gândea că, fiind departe de el şi mereu printre străini, fata putea uita mai iute dragostea pe care i-o purta lui. Pe când dacă stătea acolo, lângă el, sau chiar şi numai în apropiere, la Saint Etienne, îl putea vedea în fiecare zi şi în loc ca simţămintele ei să slăbească, ar fi sporit tot mai mult; or, el nu voia s'o chinuiască, să-i pricinuiască dureri tocmai aceleia, care-l scăpase dela moarte.

Deaceea Egizio Ettore era mulţumit că-i venise ideea de a o trimite pe Gilda la Ajaccio.

Voinicul o însoți pe fată, până la locul unde-și lăsase ea măgărușul. Acolo, după ce o așeză în șea, îi mai întinse odată mâna și-i zise:

— Pietro, iubitul tău, m'a trădat; tatăl tău, Luigi Carazoni, m'a nenorocit prin jurământul lui strâmb; tu însă, Gilda, tu nu mă vei trăda, tu-mi vei fi prietenă credincioasă. Adu-ți aminte că mi-ai jurat aceasta și când măgărușul te va trece peste Spinarea Dracului, privește în prăpastia fără fund și gândește-te că Egizio Ettore îi pedepsește fără îndurare pe toți aceia, cari îl trădează!

Mai înainte ca Gilda să fi apucat să mai răspundă ceva, voinicul dispăru în dosul unei ieșituri de stâncă. Blonda corsicană își îndemnă la drum măgărușul, care o ducea prin noaptea înstelată și liniștită.

Dar în vreme ce măgărușul pășea sigur și nepăsător pe cărăruia îngustă, Gilda nu se gândi la ceeace-i spusese Egizio Ettore, la pedeapsa neîndurătoare care-i lovea pe trădători.

— Da, îți voi fi supusă și credincioasă, Egizio Ettore — murmura ea — chiar dacă nu vei putea

fi al meu. Dar..., vai ţie, de trei ori va ţie, dacă vei strânge vreodată în braţe o altă femeie!... Dragostea iartă totul, atâta vreme cât nu are ce invidia.

Gilda Carazoni nu mai urmă. Ochii ei însă, cari priveau în noaptea liniştită, aveau o lucire, care l-ar fi speriat pe acela ce i-ar fi zărit atunci.

CAP. 11

Cel dintâi atac la drumul mare

Egizio Ettore nu mai avea astâmpăr în vechile ruine ale bisericuţei, sub acoperişul căreia îşi căpătase adăpost pentru o noapte. Acuma, că avea o puşcă, nu mai putea sta locului, dorul de aventuri îl împingea să plece, să-şi încerce puşca.

Infrigurarea firească începutului vieţii lui de bandit îl cuprinsese şi i se părea că acest început trebuia să aibă loc în noaptea aceea, prima noapte în care ţinea în mâini o armă, care de atunci avea să trimită moartea în oamenii, cari îl făcuseră să fugă din societatea lor, cari îl pecetluiseră ca răufăcător, ca ucigaş.

Nici el însuş nu putea să-şi dea seama ce-l trăgea cu o putere de neînvins afară din bisericuţă, acolo, jos, la poalele munţilor şi la drept vorbind, nici nu ar fi fost în stare să spună, cum ajunsese acolo, la marginea drumului, care duce dela Saint Etienne în spre Bonifacio.

Clopotele din Saint Etienne sunaseră ceasurile două din noapte şi Egizio ştia că la trei trecea pe acolo poşta, care ducea scrisorile şi coletele dela Ajaccio la Bonifacio, căci din capitala Corsicei nici atunci şi nici acuma nu este cale ferată, care să ducă până la Bonifacio.

Egizio ştia însă că poştalionul acesta ducea nu numai scrisori, dar chiar şi bani, adeseori mulţi.

— Am nevoie de bani — îşi zise Ettore —

nu pentru mine, căci ce aş putea face eu cu banii, în creerul munţilor? Imi trebuiesc însă bani, pentru oamenii de cari voi avea nevoie de astăzi înainte şi cari toţi se închină idolului auriu.

Zicând acestea, mâna lui strânse cu şi mai multă putere patul armei, iar ochii lui scrutară şi mai înfriguraţi, drumul ce ducea în spre Saint Etienne.

Şoseaua era pustie. La o asemenea oră nimeni nu călătorea, căci Corsica a fost şi va rămâne — cu toată expediţia cumplită pornită în anul 1931 de autorităţile franceze împotriva bandiţilor corsicani — ţara bandiţilor şi a aventurii. Ceeace în zilele noastre pare cu neputinţă, într'o ţară civilizată, în Corsica este la ordinea zilei. Dealtfel nici nu este de mirat, căci corsicanul, cu toate legile civilizate, pe cari caută francezii să le introducă în insulă, socoteşte că tot vendetta, legea strămoşească, este cea bună şi firea lui îi porunceşte să verse sânge, pentru sângele vărsat.

Mulţi din aceia cari îşi împlinesc vendetta, nici nu se ascund din faţa autorităţilor, fiind încredinţaţi că n'au săvârşit niciun rău. Mulţi însă, de teamă că totuş vor fi osândiţi, iau drumul întunecos al codrului, înmulţind numărul acelora, cari stau de pândă la drumul mare, nu pentru a aduna averi, ci pentru a avea ce mânca şi ce trimite acasă familiei rămase fără sprijin.

Din această cauză, noaptea drumurile Corsicei sunt neumblate şi deaceea nu era nici acuma nimeni pe şoseaua dintre Bonifacio şi Saint Etienne.

Egizio Ettore stătea cam de vreo jumătate de ceas la pândă, cea dintâi pândă a sa, în calitate de bandit, când deodată auzi un uşor zornăit de clopoţei.

— Poştalionul! — murmură Egizio. — Ha, ha, ha, ce mutră vor face cei din Bonifacio mâine dimineaţă, când poştalionul va sosi fără scrisori şi fără bani! Sună, sună tu din trompetă, sărman

poştaş, căci peste o jumătate de ceas nu vei mai sufla atât de vesel în trâmbiţa ta.

Poştaşul suna din trâmbiţă câteva acorduri dintr'un vechiu cântec de dragoste, pe care-l cântase adeseori şi Egizio. Pentru un moment voinicului i se strânse inima. Imaginea liniştitei sale copilării îi reveni înaintea ochilor şi un simţământ de duioşie îi cotropi sufletul. Dar totul nu ţinu decât o clipă şi trecu.

Din întunericul nopţii se desprinseseră umbrele poştalionului.

Egizio Ettore se aruncă în şanţul care mărginea şoseaua.

Poştalionul venea aproape, tot mai aproape.

Voinicul avea un simţământ ciudat. Era cea dintâi fără-de-lege a lui. Moartea lui Pietro şi a lui Luigi Carazoni nu însemnau decât pedeapsa bine meritată a celor doi nemernici. Acuma însă voia să pună mâna pe un bun străin.

— Ha, ha, — râse el, deodată — sunt banii statului, care prin funcţionarii săi m'a osândit pe nedrept, la douăzeci de ani de carceră grea...

Poștalionul nu mai era, decât la douăzeci de pași de Ettore. Postașul ridică trâmbița și o așează din nou la gură.

Atunci însă, din șanțul de pe marginea drumului se ivi deodată un bărbat voinic, care se așeză în mijlocul șoselei, cu arma în mână.

— Stai! Sunt Egizio Ettore! Încă un pas și ești un copil al morții!

— Ha, ha! — făcu poștașul și cât ai clipi din ochi, își trase revolverul, pe care-l avea pregătit, lângă cisma dreaptă. — Îți mulțumesc că mi-ai dat prilejul să câștig cinci mii de franci!

Zicând acestea, apăsă pe trăgaciu și tocmai se pregătea să apese și a doua oară, când răsună o altă detunătură și poștașul se rostogoli de pe capră.

Neobișnuit să se folosească de revolver, mai ales noaptea, când ținta nu era destul de deslușită, poștașul trase la întâmplare, nădăjduind că unul din cele șase gloanțe, pe cari le avea în armă tot îl va nimeri pe agresor. Dar cum glontele dintâi nu nimerise, el n'apucă să-l mai tragă și pe al doilea, căci Egizio Ettore, cu mâna-i și ochiul lui sigure, îl și rostogoli de pe capră, cu glontele său aducător de moarte.

Din câteva sărituri Ettore fu lângă poștaș și dintr'o privire iute se încredință că murise.

Pe urmă se apropie de trăsură și băgă de seamă că în aceasta se găsea un călător. El deschise ușa, și cu revolverul în mână zise:

— Coborâți domnul meu!

Un călător înalt, subțire, cu părul cărunt, îmbrăcat într'un elegant pardesiu de drum coborî din trăsură. Străinul nu purta barbă, nici mustață; fruntea lui mare, ochii lui căprii, pătrunzători, trădau multă inteligență.

Totuș, în clipa în care coborî din trăsură, el făcu o mișcare care dădea de bănuit. El își vârâse mâna sub pardesiu, în dreptul pieptului.

Care nu fu însă mirarea voinicului, când în loc de revolver, străinul scoase de sub pardesiu o

cruce de aur, pe care i-o întinse înaintea ochilor.

— Privește la semnul acesta, fiule și căește-te de fapta nesocotită, pe care ai săvârșit-o adineauri — zise el, cu demnitate. — Nu ucide și nu fura, spun două din cele zece porunci. Nu te temi de pedeapsa Judecătorului de Apoi, chiar dacă judecătorii tăi pământești te vor ierta?

— Domnule — răspunse Egizio — felul dv. de a-mi vorbi mi se pare foarte ciudat! În orice caz, ar fi mai nimerit, în cazul de față, să vă gândiți la propria dv. conștiință, deoarece nu se știe cât veți mai avea de trăit, până veți ajunge înși-vă, în fața Judecătorului de Apoi, deoarece se pare că n'ați auzit că vă găsiți înaintea lui Egizio Ettore.

Dar străinul rămase foarte liniștit.

— Am auzit numele acesta încă la Saint Etienne — răspunse el. — Mi s'a povestit că acest Egizio Ettore, după ce a isbutit să fugă din Capul Pertusato, a ucis doi locuitori din sat.

— A ucis?!... Spuneți a pedepsit, fiindcă ticăloșii erau doi trădători. Dar domnule, dv. nu mă cunoașteți încă. Priviți în ochii mei și veți vedea pentru prima oară poate, întruchiparea desnădejdii.

— Dacă ești un desnădăjduit — răspunse necunoscutul, cu aceeaș neturburată liniște — atunci te compătimesc și mai mult. Trebuie să știi însă că sunt locuri, unde desnădejdea poate fi schimbată în speranță și locurile acestea sunt lăcașurile Domnului.

— Cine sunteți dv. domnule — răspunse Ettore — că chiar și în fața morții vă mai gândiți la mântuirea sufletelor altora?

Sub haina de voiaj a necunoscutului se ivise veștmântul de catifea roșie a unui cardinal.

Cereți mâine fascicola 8-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Le. 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București L. Calea Victoriei 5.

— Vrei să mă ucizi şi acuma— întrebă cardinalul — când ştii că sunt un slujitor al bisericii?

— Asta nu m'ar împiedica — răspunse banditul. — Nici biserica nu m'a ajutat, când am fost pus în lanţuri .Când i-am spus preotului, care mi-a fost trimis să mă spovedească, cum că sunt nevinovat şi l-am rugat, să facă ceva, pentru a-mi putea dovedi nevinovăţia, el a ridicat din umeri, nepăsător şi mi-a spus că asta nu e misiunea lui, şi să mă rog. Ah, să te rogi, când simţi iadul în piept, să te rogi, când chiar şi slujitorul Domnului trece pe lângă tine, nepăsător! Domnule, am crezut şi eu pe vremuri şi m'am rugat zile şi nopţi întregi, însă, după cum vezi, nici chiar credinţa nu m'a ajutat.

Cu aceste cuvinte Egizio ridică din nou revolverul şi-l îndreptă asupra cardinalului.

— Dar să nu mai pierdem timpul de pomană! — urmă el, pe un ton poruncitor. — Răspundeţi-mi la câteva întrebări, pe cari vi le voi pune şi în urmă voi şti ce am de făcut! Cum se face că v'am găsit în acest poştalion, care, după cât ştiu eu, nu obişnueşte să ia călători?

— Un cardinal întrebuinţează orice mijloc de transport, pentru a ajunge cât mai iute la ţintă — răspunse cel întrebat. — Şi cu toate că eu, cardinalul Tosselli, aş fi putut cere să mi se pună la dispoziţie o trăsură specială, totuş am preferat să călătoresc cu poştalionul, crezând că aşa va fi mai sigur. Văd însă că m'am cam înşelat în privinţa aceasta.

— Dv. sunteţi cardinalul Tosselli, omul de încredere al Sfântului Părinte dela Roma? Vă cunosc numele şi ştiu că dv. faceţi parte din acei slujitori ai bisericii, cari sunt binecuvântaţi de popor. Aşa dar, călătoriţi la Bonifacio?

— Nu, ţinta călătoriei mele este dincolo de Bonifacio. La alte întrebări însă nu voi mai răspunde.

— A nu-mi răspunde, ar însemna moartea dv. Acela care-i rămâne dator cu un răspuns lui Egizio Ettore, trebuie să moară.

— Atunci voi muri! — răspunse cardinalul cu demnitate. — Ingăduе-mi numai să-mi fac ultima rugăciune şi să cer iertare Tatălui Ceresc, pentru toate păcatele pe cari le voiu fi săvârşit în lumea acesta.

— Domnule cardinal — zise atunci Ettore, din nou — sunt gata să vă las viaţa, dacă-mi mai răspundeţi numai la o singură întrebare!

— Bine — zise cardinalul Tosselli — cred că viaţa mea mai are şi alt rost pe pământ, în slujba bisericii, decât aceea de a se sfârşi în mijlocul Munţilor Cagna şi deaceea îţi voi mai răspunde la întrebare.

— Unde vă duceţi dela Bonifacio?

— Pe insula Lavezzi! — răspunse cardinalul.

— Pe insula Lavezzi! — exclamă Ettore, uimit. — Acuma înţeleg! Pe insula Lavezzi nu este decât o singură casă, unde v'aţi putea duce: Mânăstirea Maicilor.

— Acolo şi vreau să mă duc!

— Şi în ce scop vă duceţi acolo? — întrebă voinicul, deabia putându-şi stăpâni înfrigurarea. — Dar să-mi spuneţi adevărul, cardinal Tosselli, căci altfel îmi voi aduce iarăş aminte că mă numesc Egizio Ettore!

— Eu nu mint niciodată — răspunse cardinalul, mândru — îmi vine doar greu să desvăluiesc o însărcinare ce mi s'a dat de Sanctitatea Sa. Totuş, îţi voiu satisface curiozitatea. Află deci că Sfântul Părinte a primit mai multe plângeri împotriva conducerii acestei mânăstiri. Se pare că acolo lucrurile nu merg tocmai după prescripţiunile bisericii. Deaceea Sanctitatea Sa m'a însărcinat să fac o anchetă foarte aspră la Lavezzi, să cercetez pe Stariţă şi pe maici şi să fac chiar şi o perchiziţie în schit.

Deabia rostise înalta faţă bisericească cuvintele acestea, că Egizio Ettore îşi şi asvârli revolverul din mână şi se repezi la cardinal cu o sălbăticiune, care-l făcu pe acesta să se dea îngrozit

un pas înapoi, crezând că banditul înebunise deodată.

— Domnule cardinal — se auzi acuma glasul lui Ettore, mai blând, mai rugător, decât fusese înainte — dv. vă duceţi pe insula Lavezzi, vă duceţi să-i cereţi socoteală stariţei, să faceţi o perchiziţie în mânăstire... să faceţi să triumfe iarăş dreptatea... Vai, ce am făcut eu, de ce v'am împiedicat să vă urmaţi drumul, chiar şi numai o singură clipă!

Cardinal Tosselli, acuma îmi pare rău de fapta mea, şi mi-aş da bucuros zece ani din viaţă, dacă prin aceasta l-aş putea reînvia pe poştaş!

Da, duceţi-vă la Lavezzi, duceţi-vă cât mai iute, căci eu, Egizio Ettore, vă spun că în schitul cuvioaselor maici, o făptură omenească este ţinută în captivitate, fără niciun drept, fără nicio pricină îndreptăţită.

Domnule cardinal, vă dăruiesc viaţa şi nu mă voiu atinge nici de un capăt de aţă ce este al dv. dacă-mi făgăduiţi să faceţi ceeace vă voi ruga acuma.

Juraţi-mi că veţi pune în libertate, chiar în ziua în care veţi călca pe insula Lavezzi, pe fata pe care o veţi găsi prizonieră în schit şi care se numeşte Letiţia. Dacă veţi face aceasta, vă veţi îndeplini nu numai cea mai sfântă datorie, dar veţi face şi din Egizio Ettore un prieten al dv. care nu vă va uita niciodată.

— Nimic mai uşor, decât să-ţi fac acest jurământ — răspunse cardinalul, îndată. — Să fac dreptate este doar cea dintâi îndatorire a mea şi dacă într'adevăr se găseşte pe insula Lavezzi cineva, cine este ţinut cu sila acolo, poţi fi încredinţat că-l voi elibera îndată şi voi cerceta cazul cu cea mai mare asprime.

— Aceasta este, domnule cardinal, tot ceeace voiam să vă cer — zise Egizio Ettore. — Şi acuma vă rog să mă iertaţi, pentru felul purtării mele. Scopul lui Egizio Ettore nu este să lovească în cei drepţi, în aceia, a căror activitate este binecu-

vântată de popor, ci în aceia, cari îi asupresc pe cei slabi și săraci, în aceia cari trec prin sate și orașe în trăsuri cu perne de mătase și se uită dispreţuitor la cei mulţi, cari umblă pe jos. Domnule cardinal, Egizio Ettore n'are nimic împotriva dv.

Cardinalul Tosselli se uită la voinic cu adâncă părere de rău și în ochii lui buni și blânzi se iviră două lacrimi.

— Nenorocitule — îi zise el — cât de bine mi-ar părea dacă aș putea părăsi locul acesta cu conștiința împăcată că, am lăsat aici un pocăit.

Dar în ochii d-tale, pe fruntea d-tale stă scrisă o ură nemărginită împotriva oamenilor și deaceea nici nu-mi dau măcar osteneala să te readuc pe calea binelui și deaceea mă și îndoiesc că mă voi gândi vreodată cu plăcere la această întâlnire a noastră. Dealtfel, sunt încredinţat că n'ai atacat poștalionul, pentru a mă avea pe mine ca tovarăș de drum, ci pentru a-i prăda conţinutul.

Ei bine, uite aici ai punga-mi plină cu aur! Ţi-o dăruiesc, în nădejdea că în chipul acesta te voi fi împiedicat măcar să săvârșești și un furt.

— Domnule cardinal — răspunse Egizio, refuzând punga oferită — eu nu sunt un hoţ ordinar. Aveţi dreptate când aţi spus că atacând poștalionul, m'am gândit la bani, dar n'am făcut aceasta pentru a mă îmbogăţi pe mine. Atacând poștalionul însă, voiam să le fac o mică rană autorităţilor corsicane. Deaceea, domnule cardinal, îngăduiţi-mi ca în baza dreptului meu, dreptul celui mai tare, să-mi însușesc cuprinsul acestui poștalion.

Cu aceste cuvinte Egizio Ettore se apropie de trasură, vârî mâna sub capră și scoase de acolo un sac, a cărui închizătură era întărită cu un sigiliu.

— Domnule cardinal — zise voinicul, după ce-și întări sacul de cureaua dela brâu — acuma nimic nu vă mai stă în cale să vă urmaţi călătoria.

— Nimic, decât doar că nu mai am vizitiu! — răspunse cardinalul Tosselli. — Și cu toate că mă pricep îndeajuns de bine la mânatul cailor, totuș, n'aș îndrăzni să pornesc singur pe drumul

acesta de munte, pe care nici nu-l cunosc şi ale cărui primejdii nu le-aş putea înfrunta singur. Voi fi deci nevoit să mă înapoiez pe jos până la Saint Etienne, pentru a face rost de o altă trăsură, cu care să-mi urmez călătoria.

— Aceasta v'ar pricinui o mare pierdere de timp, nu numai dv. ci şi operei de dreptate, pe care vreţi s'o îndepliniţi — zise voinicul. — Deci, domnule cardinal, vă rog urcaţi în trăsură, căci nu vă va lipsi vizitiul, care să vă ducă până la porţile oraşului Bonifacio.

Tosselli nu şovăi să se urce în trăsură.

Deabia se închise uşa în urma lui, că Egizio Ettore luă mortul dintre cai şi-l aşeză în şanţul dela marginea drumului. După aceea se aruncă pe capră, luă hăţurile în mână şi dădu bice cailor.

După program poştalionul trebuia să fie în Bonifacio la ceasurile 5 şi 20 de minute. La 4 şi 56 de minute, poştalionul se opri cam la vreo zece minute depărtare de porţile oraşului.

Atunci Ettore sări de pe capră, deschise uşa trăsurii şi zise:

— Eminenţă, am ajuns. De aici şi până în oraş va trebui însă să mergeţi pe jos. Vă rog nu uitaţi ce mi-aţi făgăduit. Iar dacă mai vreţi să-mi faceţi o bucurie, şoptiţi-i prizonierei eliberate că Egizio Ettore trăieşte, se găseşte în Munţii Cagna şi se gândeşte numai la Letiţia lui.

Câteva sărituri şi voinicul dispăru după un deal din apropiere.

Cardinalul se uită după el şi zise, îngrijorat:

— Încă o jertfă a legilor! Şi totuş, un om, care în altfel de împrejurări, fără îndoială că ar fi fost folositor semenilor săi. Sărmane Egizio Ettore... Cine poate şti, ce soartă te mai aşteaptă şi pe tine!

*

Egizio Ettore, fiind silit să meargă pe jos şi încă pe drumuri ocolite, ajunse înapoi la bisericuţa Lacrimilor lui Isus, deabia după răsăritul soare-

lui. El nu-şi făcu nici măcar timp pentru a-şi pregăti ceva de ale mâncării, din merindele aduse de Gilda, atât de curios era să cunoască cuprinsul sacului luat din poştalion.

Ce desamăgire însă!

In grabă el nu luase sacul cu bani, ci sacul în care se găseau scrisorile.

Chipul voinicului se întunecă, sprâncenele i se încruntară. Mica rană, pe care voise să le-o facă autorităţilor corsicane, nu reuşise.

Deodată însă trăsăturile feţei sale se înseninară şi în acelaş timp îl cuprinse o înfrigurare de nedescris.

El ţinea în mâini o scrisoare sigilată, a cărei adresă era următoarea: Contelui Robert de Paris, Bonifacio.

Ettore deschise scrisoarea cu mâini tremurânde şi citi următoarele:

„Scumpul meu frate,

Am primit scrisoarea ta şi din cuprinsul ei am înţeles cu durere că, toată truda ta de a da de urma nefericitei şi dispărutei mele copile, a rămas zadarnică. Din nenor cire nici eu n'am putut găsi vreo urmă. Totuş, nu desnădăjduiesc încă şi cred că Cerul nu-mi va refuza bucuria, de a-mi mai putea strânge odată în braţe sărmanul meu copil. Imi scrii că cercetările făcute prin diferiţi agenţi ţi-au pricinuit cheltueli mari. Mă grăbesc deci a-ţi trimite un cec de cincizeci de mii de franci, pentru Banque Generale d'Ajaccio, unde ţi se va plăti suma, îndată. După cum vezi, mă găsesc la Roma. Dar sbuciumul săptămânilor din urmă m'au istovit cu desăvârşire, aşa că zilele acestea voi pleca la Paris.

Cu frăţeşti sărutări şi cu rugămintea să nu uiţi să mai faci ceva pentru găsirea copilei mele iubite, al tău frate...

Prinţul Raymond"

Egizio Ettore mototoli scrisoarea şi cecul care-i era alăturat. Chipul îi devenise ca de ceară, ochii lui aruncau fulgere.

— Unul din familia conţilor şi prinţilor de Paris! — strigă el. — Şi acesta va cădea pradă vendettei mele, ca şi celălalt, care poartă numele acesta. Pe toţi dracii din iad, aş vrea ca şi această copilă să-mi cadă în mână, pentru că şi ea să fie ajunsă de răsbunarea mea. Va trebui să pătimească şi ea, pentru păcatele unchiului său.

Incă un nume pentru lista mea! După contele Robert de Paris urmează prinţul Raymond de Paris şi fiica lui, al cărei nume nu-l ştiu încă, dar pe care s'o ia toţi dracii din iad şi să fie blestemată în lumea aceasta, că şi în cea de apoi.

Nefericitul Egizio Ettore nu ştia că în clipa aceea rostise un blestem înfiorător asupra capului aceleia, care-i era lui mai dragă chiar decât propria-i viaţă, un blestem, care dacă se îndeplinea, însemna noi şi nesfârşite chinuri pentru sărmana lui Letiţia, Madonna din Saint Etienne.

CAP. 12

Visul lui Egizio Ettore

Neînchizând ochii nici în noaptea aceea, Egizio Ettore nu se mai putu împotrivi oboselii care-l dobora de pe picioare şi cu toate că-şi dădea seama că era prea mare cutezanţa de a dormi ziua în bisericuţă, se hotărî să se culce, căci nu mai era în stare să aştepte până la apusul soarelui.

Dealtfel, cine să se şi rătăcească până acolo? Doar vreun cioban, sau vreun evlavios. Niciunul, nici altul însă nu credea el că vor fi în stare să-l trădeze, chiar dacă l-ar fi recunoscut, ceeace nu era tocmai atât de sigur.

Totuş, din spirit de prevedere se gândi să caute un colţ ceva mai ascuns, ceeace şi găsi în apropierea altarului.

Aici se găsea o firidă, care fără îndoială că pe vremuri fusese acoperită de o perdea. Pe semne că în firida aceasta se îmbrăca preotul, care venea din când în când din Saint Etienne pentru a mai ține câte o liturghie și la îndepărtata bisericuță din creerul munților.

Două coloane mari de piatră, împodobeau oarecum intrarea în această firidă, din care Egizio se gândi că și-ar putea rândui o odăiță destul de plăcută, dacă s'ar pune o ușă între cele două coloane.

— Asta se poate face mai târziu — își zise el, zâmbind. — Dealtfel, vrând nevrând, va trebui să-mi rânduiesc o locuință aici, în singurătatea Fontanellei, căci cine poate ști cât va mai trece, până când mă voi înapoia printre oameni, pentru a mă arăta lor liber și fără teamă.

In privința culcușului nu prea avea mult de ales. El își îndoi sacul adus de Gilda și și-l făcu pernă, se lungi apoi pe pătura, așternută pe podeaua de piatră a bisericuței, își așeză pușca lângă el și peste câteva minute, dormea dus.

In tot timpul zilei, Egizio Ettore nu se trezi nici măcar o singură dată și el dormea încă, chiar și când se înseră.

O visase pe Letiția, deci cum putea să fie somnul lui decât întăritor?

Deodată Ettore tresări. Avusese un vis ciudat.

I se păruse că se mai găsea încă în Saint Etienne, în casa mamei sale și auzise sunând clopoțelul dela poartă.

La început clopoțelul acesta sunase foarte încet. Pe urmă însă devenise din ce în ce mai tare, sfârșind într'un sgomot asurzitor.

Egizio se ridică pe jumătate de pe culcușul său.

— Cum se poate, să viseze cineva atât de ciudat de aevea? — se întrebă el. — Aș putea jura că am auzit un clopoțel, sau mai bine zis, sunetul unei sonerii, cum nu mi s'a întâmplat să mai aud, decât o singură dată în viața mea, într'o gară de cale ferată de pe lângă Ajaccio.

Acolo, în gara aceea am văzut un aparat te-

legrafic, care începu deodată să sune, întocmai așa... Dar, Sfântă Fecioară, ce însemnează asta?

Cu această exclamație rostită cu o înfrigurare de nedescris, Egizio sări în picioare și își luă pușca în mâini Fu nevoit însă să se rezeme în ea, căci tremura atât de tare, încât picioarele amenințau să nu-l mai țină.

Liniștea bisericuței fusese străbătută iarăș de sunetul soneriei.

Trebui să treacă un minut întreg, până când Egizio Ettore se desmeteci într'atâta, încât să-și dea seama că nu dormea, că nu visa și că într'adevăr auzea aevea sunetul soneriei, care trebuia să fie ascunsă undeva acolo, deasupra capului său.

Dar cum era cu putință una ca asta? Tonul acesta era al unei sonerii electrice și ce să caute acolo, în vechea și părăsita ruină, unde rareori se rătăcea câte un om, — o sonerie electrică?

Și totuș, sunetul continua să se audă și acuma Egizio își dădea parcă seama că, sunetul acesta venea dintr'un anumit colț al bisericuței. El se repezi într'acolo dar când își ridică privirea, auzi sunetul strident, ca de alarmă al soneriei, sunând în spatele său.

Atunci porni înfrigurat în spre altar. Voia cu tot dinadinsul să desvăluie taina care-l înconjura aici .Dar când puse piciorul pe cea dintâi treaptă a altarului şi întinse mâna, ca şi când ar fi vrut să prindă misteriosul clopoţel, auzi deodată o voce, al cărei sunet îi îngheţă sângele în vine.

— Ocupaţi uşa! — porunci vocea aceasta. — Împrăştiaţi-vă prin toată ruina, ţineţi-vă puştile gata de tragere şi de îndată ce-l veţi zări pe Egizio Ettore, împuşcaţi-l, dacă nu se predă la a treia somaţie.

Egizio Ettore căzu în genunchi. Gândul că este pierdut îl doborâse pentru o clipă. Ruina nu-i mai oferea niciun adăpost. Ea n'avea decât o singură ieşire şi dacă aceasta era ocupată, nu mai exista mântuire pentru el şi era prins ca un şoarece în capcană.

Vocea care dăduse porunca de mai sus i se păru cunoscută lui Egizio... Da, acuma îşi aducea aminte că o auzise în clipa cea mai hotărâtoare a vieţii sale şi de atunci îi rămăsese atât de întipărită în minte, încât chiar dacă ar mai fi avut de trăit o sută de ani, tot n'ar fi uitat-o. Atât de clar şi de aspru nu suna decât glasul unui singur om în toată Corsica şi omul acesta era procurorul Amedeo Feruccio.

Aşa dar el era acela, care se căţărase cu jandarmii până acolo, aproape de piscul Fontanella, pentru a-l prinde pe voinic, pentru a-l face nevătămător şi astfel, pentru a-şi asigura premiul care fusese pus pe capul lui Egizio Ettore.

Dar soneria electrică?... Cine o pusese în mişcare?... Să fi fost şi ea în legătură cu Amedeo Feruccio? Nu, nu era cu putinţă! Procurorul nu putea să pună în mişcare această sonerie, care fusese parcă menită să-l prevină pe fugar de primejdia ce se apropia.

Nu, soneria aceasta de alarmă, fusese pusă în funcţiune numai de mâna unui prieten şi nu a unui duşman.

Dar acuma... acuma amuţise şi soneria. Prin

spărtura din zid, unde pe vremuri fusese o fereastră colorată, Egizio Ettore auzi zăngănitul săbiilor şi al armelor. Urechea lui ageră prinse îndată sgomotul pregătirilor făcute de Amedeo Feruccio, care nu voia să-şi scape prada. După aceste sgomote se părea că procurorul adusese cu el, acolo, în munţi, o companie întreagă de soldaţi şi Ettore îşi dădu seama că o luptă, cu un număr, atât de mare de duşmani, ar fi fost cu totul zadarnică.

Dar ce să facă?... Să fugă în spre uşă, ar fi însemnat să alerge în braţele urmăritorilor săi. Să se ascundă undeva, prin bisericuţă? Cu totul în zadar, deoarece bisericuţa va fi scotocită până în colţurile cele mai ascunse.

Egizio coborî treptele altarului, clătinându-se ca în vis.

Iată... iată că în pragul uşii se şi ivise Amedeo Feruccio, urmat de zece... douăzeci... cincizeci de fantasini, ale căror puşti străluceau în lumina lunei.

Atunci brigandul puse mâna pe puşcă, o cercetă, spre a se încredinţa că amândouă ţevile erau încărcate, se uită iute şi la revolvere şi apoi... apoi îi veni ideea nebunească de a primi lupta cu numărul covârşitor al fantasinilor.

Îşi dădea seama prea bine că nu va putea scăpa niciodată de urmăritorii săi, ştia că nu va putea străbate prin întreitul lanţ de soldaţi, care se alcătuise în faţa uşii, dar voia să-şi vândă viaţa cât mai scump şi măcar pe unul să-l doboare, unul singur din toată mulţimea armată care pornise împotriva lui, pe Amedeo Feruccio. Pe urmă putea să moară.

Se şi repezise în spre ieşirea din bisericuţă, dar n'ajunse nici până la mijlocul ei, când deodată, un sunet strident, îi opri orice avânt. Clopoţelul misterios sunase din nou de undeva din jurul altarului.

Egizio se întoarse şi atunci... atunci văzu, cu priviri încremenite, o flacără mică, albastră, ivindu-se într'un loc, deasupra altarului.

Flacăra aceasta se învârtea necontenit, alcătuind un cerc, mergând însă mereu pe acelaş loc, fără a se învârti nici măcar cu un centimetru mai la dreapta, sau mai la stânga.

Cuprins de un simţământ nelămurit şi supunându-se poate mai mult imboldului, sau poate exasperat de taina aceasta, pe care n'o putea deslega, Ettore fugi iarăş înapoi la altar şi întinse mâna.

Flacăra mai luci odată, apoi se stinse.

Mâna brigandului rămase iarăş în vânt, deoarece întunericul învălui din nou altarul.

In aceeaş clipă însă, voinicul simţi că lespedea mare de piatră ,pe care stătea, începuse să se mişte sub picioarele sale, scufundându-se parcă, apoi....

— Acolo! — strigă Amedeo Feruccio. — Acolo am zărit umbra unui om! După mine, fantasini! Nu poate fi decât Egizio Ettore!

Procurorul din Bonifacio nu pierdu din ochi

făptura care se vedea în faţa altarului şi alerga din răsputeri într'acolo.

Dar... făptura aceasta dispărea parcă adânc, tot mai adânc în altar şi...

Când Amedeo Feruccio ajunse lângă altar, umbra, pe care tocmai o văzuse înaintea ochilor săi, dispăru fără urmă.... Egizio Ettore fusese înghiţit parcă de pământ.

— Aduceţi făclii aici! — strigă procurorul. — Luminaţi toată biserica... Mai ales aici însă, la altar, să cercetaţi fiecare colţişor... Să mă fi înşelat eu oare?... Să fie oare numai o închipuire a minţii mele?... Pe Sfânta Madonă, locul acesta nu este curat... Aş vrea să-l am cât mai iute în spatele meu!

Fantasinii năvăliră în bisericuţă, o umplură cu strigătele lor, o cercetară până în colţurile cele mai ascunse, niciunde, însă, nu dădură peste vreo urmă de a lui Egizio Ettore.

Amedeo Feruccio îşi lăsă oamenii să cerceteze timp de un ceas încheiat şi numai după aceea porunci să se oprească percheziţia. Işi zicea că, fără îndoială că se înşelase, când crezuse că-l vede pe Egizio Ettore.

In tovărăşia procurorului mai era şi noul primar din Saint Etienne.

Amedeo Feruccio îl întrebă, în ce stare se găseşte vechea bisericuţă şi acesta îi răspunse că sfântul lăcaş este la fel, cum era pe vremea copilăriei sale şi la fel îl cunosc şi cei mai bătrâni oameni din sat. Pietrele din cari era zidit erau atât de solide, încât nici chiar vremea nu le-a putut roade încă, cu atât mai puţin pe acelea, din cari era făcut altarul.

— Dar ce crezi d-ta, domnule primar — întrebă procurorul — ar fi în stare un om să mişte singur din loc vreo piatră ca aceasta?

— Nu! Ar trebui să fie un adevărat Hercule — răspunse primarul, zâmbind. — Pentru a mişca din loc una singură din pietrele acestea, ar fi nevoie de cel puţin zece oameni şi ar trebui ca şi aceştia

să fie înzestraţi cu uneltele cele mai bune. Altfel n'ar fi nimic de făcut.

— Aşa dar, d-ta socoteşti că ar fi cu neputinţă ca Egizio Ettore să se fi ascuns în dosul altarului?

— Cu neputinţă! Este adevărat că se povesteşte despre un cavou, care s'ar găsi sub altar, dar temeinicia acestei legende n'a fost dovedită cu nimic.

— Atunci — zise Amedeo Ferucio, care mai ales după aceste povestiri ale primarului din Saint Etienne, se simţea şi mai puţin bine în misterioasa bisericuţă — să nu ne mai pierdem vremea în zadar pe aici. Să pornim acuma să cercetăm văgăunile şi peşterile din jurul Fontanellei, poate că norocul ne va ajuta să dăm pe acolo, pe undeva, de urma lui Egizio Ettore. La drum, fantasinii!

Dar ce se întâmplase cu Egizio Ettore?

Ştim că în clipa, în care ajunse la altar, pentru a desvălui taina flacării albastre, podeaua începu să se mişte sub picioarele sale şi una din lespezile de piatră, despre cari primarul din Saint Etienne spunea că nu pot fi ridicate nici de zece oameni, începu să se lase în jos, ca un chepeng, iar Egizio Ettore dispăru dinaintea lui Amedeo Feruccio.

Intrând prin acest chepeng sub altar, Egizio nu căzuse aproape de loc şi totuş nu lipsi mult să-şi piardă cunoştinţa. El îşi dădu seama, totuş, că se găsea într'o încăpere subterană, care însă era rânduită ca o locuinţă în adevăratul înţeles al cuvântului.

Dealungul pereţilor erau aşezate rafturi înalte, pline cu cărţi, legate după moda evului mediu. Voinicului nostru i se păru chiar că vede şi o sobă, în care ardea focul, apoi sticle, retorte şi în general un aranjament ca în laboratorul unui chimist.

Deodată, mai înainte ca brigandul să-şi fi putut da seama dacă visează, sau e treaz, alături de el se ivi o făptură ciudată.

Cereţi mâine fascicola 9-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Era un moşneag, al cărui chip cu trăsături hotărâte, era înconjurat de o barbă albă. El purta un fel de halat lung până în pământ, de culoare închisă şi încins peste mijloc cu o cingătoare de aur, iar pe cap o tichie de catifea, cum se purta în evul mediu.

Moşneagul acesta se uită liniştit, aproape fără curiozitate chiar, la brigandul întins la pământ, apoi se aplecă şi-i întinse mâinile.

— Ridică-te, Egizio Ettore — zise ciudatul om, care după cât se părea, îşi căutase adăpost şi locuinţă tocmai aici, într'o subterană de lângă piscul Fontanella. — Ridică-te şi fii bine-venit!

Egizio Ettore se ridică şi-l privi pe bătrânul, care părea să nu fie o făptură pământească, cu un amestec de teamă şi neîncredere.

Moşneagul acesta, care arăta cel puţin de optzeci de ani, avea trupul drept ca o lumânare şi privirile-i luceau ca ale unui tânăr.

— Urmează-mă — zise moşneagul. — Mai înainte însă de a intra mai departe în locuinţa mea, trebuie să-mi făgăduieşti un lucru, Egizio Ettore.

— Tot ceeace vreţi, domnul meu — răspunse voinicul — căci dacă nu mă înşel, dv. mi-aţi scăpat viaţa!

— Asta aşa este — zise bătrânul, mângâindu-şi barba albă. — Timpul tău n'a sosit încă. Oameni ca tine sunt necesari acolo, sus, pe pământ. Trebuie să mai vină, măcar din când în când şi câte un bici pentru cei trufaşi, pentru aceia cari nu ştiu să-şi pună frâu patimilor, trebuie să mai fie şi un lup pentru turma aceasta, din care să smulgă din când în când câte o oaie şi s'o sfâşie. Rugămintea pe care vreau să ţi-o fac este în acelaş timp şi condiţia mea.

Atât timp cât vei sta aici la mine, cât timp vei fi oaspele meu, să nu-mi pui nicio întrebare, să nu încerci să-mi afli numele şi să nu te trudeşti să descoperi cine sunt şi cum am venit aici şi

pentru ce mă ascund de lume, când nu sunt un prigonit ,un osândit ca tine.

Deslegarea acestei enigme, prietene Egizio, s o laşi timpului, care odată şi odată îţi va destăinui toate misterele acestei ruine.

Vreau să fim vecini buni — urmă moşneagul — şi te voi ajuta, atâta vreme cât vei sta prin Munţii Cagna. Să nu încerci însă niciodată să pătrunzi cu forţa în locuinţa mea, căci lespedea de piatră nu ţi se va deschide niciodată fără voia mea iar flacăra albastră, care astăzi ţi-a arătat calea mântuirii, într'un chip atât de prietenos, te-ar ucide fără milă.

Când rosti aceste cuvinte moşneagul apăsă pe clanţa unei uşi, la care ajunsese între timp, şi brigandul scoase un strigăt de uimire.

Casa aceasta ducea din laboratorul bătrânului — căci acolo căzuse Egizio Ettore — într'o încăpere, care era mobilată nu numai plăcut, ci chiar cu o eleganţă ce nu se întâlneşte decât prin palate.

Dealungul pereţilor se ridicau mobile vechi de mare preţ, un scrin bătut cu argint, iar în mijlocul odăii se găsea o masă pusă cu o bogăţie princiară, de pe care nu lipseau nici chiar delicatesele cele mai rare.

— Mănâncă şi bea, Egizio Ettore — zise ciudatul bătrân, conducându-şi oaspele la masă. — Este puţin cam întuneric, însă voiu face puţină lumină.

Cu aceste cuvinte moşneagul apăsă pe un buton, aşezat într'un anumit loc în perete şi deodată... se aprinseră zeci de becuri electrice şi luminară încăperea subterană cu razele lor albe.

Dar Egizio Ettore nu se aşează la masă. Uimirea îl încremenise pe loc şi deodată îngână următoarele:

— Domnule... domnule, dv. trăiţi aici într'o lume, despre care oamenii nici nu bănuiesc... Aveţi încredere în mine... Taina dv. nu va fi nici când trădată... Cum aş putea să şi fac una ca asta? N'aş fi oare omul cel mai nerecunoscător din lume?

— Gândeşte-te întotdeauna la ce ai spus acuma,

Egizio Ettore — răspunse moșneagul. — Atâta vreme cât îți vei ține jurământul, îți voi fi prieten credincios. Să nu spui nimănui ce ai văzut aici și dacă în gândul tău vrei să-mi dai un nume, atunci spune-mi „Electrus".

— Electrus — exclamă brigandul — înțeleg acuma. Tot ceeace ați făcut aici, se reazămă pe descoperiri în domeniul electricității. Nu-i așa, distinsul meu prieten?

— Intr'adevăr, așa este — răspunse bătrânul — Eu îi datorez foarte mult acestei puteri misterioase. Prin electricitate am clădit locuința aceasta, ea îmi procură lumină și căldură, ea îmi pregătește mâncările, ea mă ajută în lucrările pe cari le desăvârșesc în adâncimea aceasta și pe cari nu le-am sfârșit încă, electricitatea — după cum dealtfel te-ai putut încredința tu însuți — îmi înlocuește glasul, când vreau să-i spun ceva vreunui muritor de pe suprafața pământului.

— Și flacăra accea albastră?

— Un semnal electric, prin care îți dădeam de știre unde trebuie să stai pentru a putea coborî în imperiul meu subpământean.

— Dar vă rog mai spuneți-mi, cum v'a fost cu putință dv. care vă găseați aici, adânc sub pământ, să vedeți ce se petrece la suprafață?

— Cum mi-a fost cu putință?... Văd că măcar această curiozitate trebuie să ți-o mulțumesc. Te rog deci, vino cu mine până la oglinda aceea, pe care o vezi așezată pe mescioara de colo!

Egizio Ettore se supuse și-l urmă pe moșneag până la masa arătată.

— Vezi oglinda aceasta — zise bătrânul — pe care tu o crezi o oglindă cu totul obișnuită? Acuma fii cu luare aminte... Voi pune în funcțiune razele electrice... Anumite stânci, de pe drumul spre Saint Etienne sunt prevăzute cu faruri, alcătuite de mici oglinzi, în care trimit de aici razele electrice... Privește acuma în oglinda aceasta și spune-mi ce vezi?

Brigandul aruncă o privire în oglinda de pe

măsuță, dar în clipa următoare făcu uimit un pas înapoi.

Tot drumul dela Fontanella și până la Saint Etienne se vedea lămurit, cum zăcea scăldat în razele lunii... Fiecare stâncă, fiecare copac, așa cum era în realitate... Pe când însă afară, la suprafața pământului, regiunea era învăluită în întunericul nopții, aici, în oglinda aceea magică, ținutul apărea luminat ca ziua.

Electrus — după cum se numise singur moșneagul — închise oglinda și își conduse oaspele uluit din nou la masă.

Egizio Ettore nici nu găsea cuvinte pentru a-și tâlmăci admirația, uimirea, stima pe care i-o purta misteriosului său binefăcător.

— Aici... aici sub scoarța pământului, aici în întunericul unei grote trăiește spiritul luminat, care săvârșește asemenea minuni, despre cari oamenii nici nu bănuiesc?... Mărturisesc sincer că, stând acolo, sus, pe lespezile de piatră cari alcătuiesc podeaua bisericuței, nici prin minte nu mi-ar fi trecut să bănuiesc că sub picioarele mele se săvârșesc asemenea minunății!

— Era și firesc să nu poți bănui nimic! — răspunse Electrus, zâmbind. — Acuma însă te rog gustă din mâncările mele, pe care mi le pregătesc tot cu ajutorul electricității. Uite, aici pe farfuria aceasta ai o friptură de căprioară, pe care am doborât-o cu ajutorul razei electrice... aici ai un fazan, pe care l-am prins cu lațu-mi electric, aici vezi vinul acesta, pe care tot prin electricitate l-am stors din struguri aduși la coacere înainte de vreme. Mănâncă Egizio, căci rare ori vei avea prilejul să te ospătezi la o cină ca aceasta.

Dar brigandul tot nu era încă în stare să-și mulțumească foamea, care dealtfel îi era îndeajuns de mare, deoarece nu mâncase nimic, de peste douăzeci și patru de ceasuri.

Intrebări noi îi veneau mereu pe buze și mereu căuta să capete o nouă explicație dela Electrus, asupra ciudățeniilor întâlnite acolo.

— Ce s'ar fi întâmplat însă — întrebă el — dacă urmăritorii ar fi ajuns odată cu mine pe lespedea, care m'a adus aici? Ce s'ar fi întâmplat dacă vedeau şi ei flacăra albastră, care m'a scăpat pe mine din mâinile fantasinilor? Dacă pătrundeau şi ei aici, odată cu mine?

— Asta nu s'ar fi întâmplat! — răspunse moşneagul, îndată. — Electricitatea, care-mi dă mâncare şi băutură, căldură şi lumină, îmi este în acelaş timp şi o armă grozavă, mai cumplită decât toate armele de cari se foloseşte astăzi spiritul omenesc.

Prin electricitate am făcut din locuinţa mea subpământeană o cetate, care nu poate fi luată cu asalt nici chiar de regimente întregi. In aceaş clipă, în care următorii tăi, Egizio Ettore, ar fi încercat să pătrundă în locuinţa mea subpământeană aş fi pus în mişcare bateriile mele electrice şi fantasinii s'ar fi prăbuşit grămadă la pământ, fără cunoştinţă. Te îndoieşti oare de ceeace ţi-am spus? — întrebă bătrânul, văzând un zâmbet în jurul buzelor lui Ettore.

— Nici de cum! — răspunse brigandul. — Oare trăsnetul nu omoară şi el? Or, ştiu şi eu că trăsnetul nu este decât o descărcare de electricitate.

In orice caz, Electrus, după ceeace am văzut aici, în ascunsa d-tale locuinţă, nu mă mai îndoiesc de nimic.

— Foarte bine faci! — răspunse bătrânul. — Dar acuma mănâncă şi Dumnezeu să-ţi bine-cuvinteze cina.

Atunci Egizio Ettore nu se mai lăsă îmbiat, mâncă cu poftă şi trebui să-şi mărturisească cum că bucătăria bătrânului era minunată.

Friptura de căprioară era mai gustoasă decât toate pe cari le mâncase el până atunci, fazanul mai bine pregătit, fructele mai dulci, vinul mai de soi.

— Acuma — zise Electrus, după ce oaspele său mâncă şi bău bine — urmează-mă într'o altă odaie, căci după masă nu strică puţină muzică.

Cu aceste cuvinte bătrânul ridică o perdea, în

dosul căreia se ivi o odăiță, în care se găsea o orgă și un crucifix mare în perete.

Electrus îi oferi oaspelui său un scaun, așezat lângă orgă. După aceea el însuș se așeză în fața instrumentului, învârti de o manivelă și orga începu să cânte atât de dulce, atât de fermecător, cum nu mai auziseră niciodată urechile lui Egizio Ettore. El mai auzise cântece de orgă, chiar și în Biserica Sfântului Petru, din Roma, unde papa însuș ținea slujba; dar aici, în tăcerea stâncilor de pe Fontanella, cântecul de orgă i se păru mai curat, mai dumnezeesc, mai cucernic.

Orga lui Electrus nu cânta, decât cântece bisericești... nimic altceva. Niciun cântec ușor de lume nu ieșea din minunatul instrument muzical și totuș, muzica aceasta avu o înrâurire atât de mare asupra sufletului lui Ettore, încât ochii lui se umeziră.

Parcă întreaga lui viață se perinda prin fața ochilor săi sufletești în sunetele de orgă și își revăzu copilăria fericită, se revăzu apoi alături de Letiția, în noaptea aceea îngrozitoare, când biata fată îi mărturisi pentru prima oară că-l iubește și revăzu apoi tot șirul nenorocirilor, arestarea, cercetările justiției, osândirea, temnița din Capul Pertusato, fuga...

—Ajunge... ajunge! — strigă Ettore deodată, ridicându-se de pe scaun. — Ajunge, Electrus, căci cântecele d-tale îmi topesc în lacrimi toată bărbăția!

Electrus se ridică și el dela orgă. El își conduse oaspele iarăș înapoi în odaia, în care Egizio își luase cina.

Brigandul se minună din nou.

Masa rămasă încărcată încă de mâncări, nu era nicăieri. Ce se întâmplase cu ea? Ce se întâmplase cu tacâmurile, cu mâncările cari mai rămâseseră acolo?

Voinicul își întoarse privirile întrebătoare în spre Electrus. Acesta însă numai zâmbea și-i făcu semn să se uite înainte.

Brigandul își reîntoarse capul în spre locul unde mâncase și... și fu gata să se prăbușească.

Masa se ivise din nou. Ea nu mai era însă încărcată cu bucate, ci era doar acoperită cu o față scumpă de catifea, în mijlocul căreia se găsea un vas cu florile cele mai rare.

— Nu... nu locuiți singur aici? — bâigui el, ne mai știind ce să zică. — Aveți slugi?

— Slugile mele sunt tot electricitate! — răspunse bătrânul. In vreme ce noi eram în odaia de alături și ascultam muzică, am pus în mișcare mașinile electrice, cari au strânsa masa, au făcut curat, au întins fața aceasta de catifea roșie și au așezat florile în mijlocul ei.

— Florile, da — îngână uluit Egizio — dar cum este cu putință să crească flori aici, sub pământ?

— Din nefericire nu sunt flori naturale! — răspunse Electrus cu părere de rău. — Sunt tainele naturii, pe cari omul nu le va pătrunde niciodată. Florile nu cresc nici pe stânci, nici în locuințe subpământene, unde soarele nu le poate săruta. Dar florile acestea se asemănă cu cele naturale nu numai în formă și culoare, ci și în parfum. Apropie-te, Egizio Ettore și miroase-le, spre a te încredința!

Brigandul n'așteptă să fie poftit de două ori. El se apropie de masă și se aplecă peste flori. Intr'adevăr, viorelele, trandafirii, hiacinții aceia aveau miros, ca și când atunci ar fi fost rupți din vreo seră.

Dar în vreme ce mirosea florile, Egizio nu băgă de seamă că Electrus își vârâse ușor mâna sub masă, unde apăsă pe un buton.

In clipa următoare Egizio Ettore tresări, se îndreptă din tot trupul, ca o fumânare, apoi... căzu încet înapoi, în brațele lui Electrus, care-l prinse cu băgare de seamă, fără să fie surprins de neașteptata întorsătură. Dimpotrivă, privirile lui trădau că era mulțumit.

— Doamne! Așa vreau să-l duc înapoi la suprafața pământului. Mâine, când se va deștepta,

va crede că totul n'a fost decât un vis, un vis nebun, fantastic!

Dormi, Egizio Ettore! Te-am scăpat din ghiarele groaznicei primejdii care te pândea şi locuinţa mea subpământeană ţi se va deschide din nou, când vei mai fi în primejdie. Atâta timp cât vei fi vrednic, atâta timp cât nu te vei lăsa cuprins de patimi înjositoare, atâta timp cât vei rămâne, ceeace ţi-ai propus să fii: răsbunătorul nedreptăţii ce ţi s'a făcut, atâta timp va rămâne şi Electrus prietenul tău!

*

Egizio Ettore se trezi în aceeaş firidă, în care se culcase în ajun.

Deşteptându-se îşi frecă ochii şi se uită în jurul său. Nimic nu se schimbase. Vechea ruină era la fel, cum o văzuse în ajun.

Şi totuş, ştia prea bine că nu petrecuse toată noaptea în firida aceea, ci jos, în locuinţa subpământeană a noului său prieten, Electrus.

Brigandul se ridică cu înfrigurare şi căută urmele cari i-ar fi putut arăta locul, unde se găsea intrarea în misterioasa locuinţă a moşneagului.

Dar toate căutările lui fură zadarnice.

Clopoţelul electric nu era de găsit niciunde în bisericuţă, niciunde nu se vedea vreo urmă despre flacăra albăstruie, ce se învârtea în cerc. Iar când cercetă şi lespedea de piatră, cu care credea el că coborâse în locuinţa lui Electrus, rămase năucit văzând că, nicio sgârietură, nicio crăpătură, nici un loc liber, cât de mic nu se putea observa în jurul pietrii, spre a dovedi că aceasta fusese vreodată mişcată din loc.

— Aşa dar, să fi visat numai? — strigă el, nedumerit. — Sfântă Madonna! Dar chiar dacă totul n'a fost decât un vis, eu tot îţi mulţumesc, pentru că mi-ai trimis un vis frumos, înviorător, un vis dătător de speranţe!

Dar — urmă el, după o scurtă pauză — credeam

că mi-am găsit un prieten, care să fie aproape de mine, care să mă poată ajuta și.... iată că tot singur sunt, numai cu mine însumi!

Egizio ieși din bisericuță, afară, unde soarele strălucea pe cer. El înconjură bisericuța, mai cercetă odată colț cu colț, nădăjduind că tot va da peste intrarea în locuința lui Electrus, sau măcar peste vreo urmă, care să-i dovedească cum că într'adevăr acolo sub pământ se găsea o ființă omenească. In curând însă trebui să-și dea seama că, nu exista nicio urmă, care să-l facă să continue a crede în existența unui Electrus.

— A fost un vis... numai un vis! — murmurară cu tristețe buzele brigandului, care urcă tot mai sus, în spre cele mai înalte piscuri ale Fontanellei.

CAP. 13

Fata cu capul de mort

Una din cele mai frumoase clădiri din Ajaccio, c adevărată minune a arhitecturii, era palatul bancherului Fernando Hernez.

El venise din Spania—așa se povestește cel puțin—cu mulți ani înainte și ca băiat sărac lipit pământului, vindea portocale pe străzile din capitala Corsicei.

Spaniolii însă sunt foarte buni negustori, au spiritul negustoresc înăscut și ca și israeliții, nu fac niciodată afaceri, din cari să nu le rămână ceva.

Pe semne că tocmai deaceea spaniolii, cari nu au avere, sunt de o economie și o cumpătare în cheltueli, care atinge adeseori marginea sgârceniei.

Care a fost baza fantasticei averi adunată de Fernando Hernez nu știau nici chiar locuitorii din Ajaccio, în mijlocul cărora trăise zeci de ani.

Sigur este doar că spaniolul se îmbogățise an cu an, tot mai mult, iar acuma nu se mai amesteca decât în afacerile, cari puteau să-i aducă câștiguri foarte mari. Și cu toate că trecuse de cinci

zeci de ani, Fernando Hernez tot nu se astâmpăra şi lucra zi şi noapte la înmulţirea averii sale.

Fernando Hernez era poreclit Rotschild-ul Corsicei, Vanderbilt-ul Sudului, dar toate aceste porecle măgulitoare nu-i ajungeau. El voia să se ridice mai sus, tot mai sus şi pe lângă înmulţirea averii, ambiţia lui mai era să joace un rol de căpetenie în viaţa Corsicei, sau chiar şi a Franţei, dacă se putea, să-şi câştige titluri şi decoraţii, într'un cuvânt să-i facă pe oameni să-i uite origina, să uite că tatăl lui fusese un biet vânzător de peşte prăjit, în Sevilla.

Se înserase. In unul din saloanele mobilate cu lux princiar ale palatului său, bancherul stătea de vorbă cu soţia sa, o femee ca de vreo treizeci şi cinci de ani, care mai avea încă în înfăţişarea sa toată fierbinţeala frumuseţilor dela miază-zi.

Doamna Esmeralda Hernez fusese aceea, care-l împinsese pe soţul său să urce treaptă cu treaptă scara măririlor şi tot ea îşi pusese în cap să le întreacă pe toate celelalte femei din Ajaccio, nu numai în bogăţie, dar şi în rang social.

— Aşa dar astăzi se va hotărî? — întrebă Esmeralda, care şedea trântită pe o canapea şi îşi

făcea vânt cu un evantai foarte scump. Dar oare eşti încredinţat că va veni?

— Va veni — răspunse Fernando Hernez, scuturându-şi scrumul ţigaretei într'o scrumieră de argint — fii încredinţată Esmeralda că va veni şi încă astă seară va avea loc logodna lui cu fata noastră.

— Nu te bucura prea de vreme — îi tăiă vorba dona Esmeralda. — El nu şi-a văzut încă logodnica şi tremur când mă gândesc la clipa, în care se va vedea în faţa nefericitei noastre copile...

— Il ţiu prea bine în mâinile mele, pe acest distins domn conte şi chiar dacă la vederea sărmanei noastre Estrella îşi va pierde cunoştinţa, totuş, va fi silit s'o ia de soţie.

— Aşa dar îl ai la mână? — şopti Esmeralda. — I-ai împrumutat mulţi bani, nu-i aşa?

— Contele Robert de Paris este îndatorat până peste cap — răspunse bancherul, la întrebarea soţiei sale. — A avut pe piaţă o sumedenie de poliţe. Prin agenţii mei însă, am cumpărat toate poliţele acestea, cari trebuesc plătite peste opt zile. Şi atunci, sau plăteşte, domnul conte Robert de Paris, sau dacă nu îl ruinez, împreună cu distinsul nume pe care-l poartă.

De plătit, nu poate să plătească — urmă Fernando Hernez, cu ascunsă bucurie. — M'am interesat bine şi-i cunosc starea financiară, cum îmi cunosc propriile mele buzunare.

In asemenea împrejurări nu-i rămâne altceva decât să facă pace cu mine, or, cea dintâi condiţie a mea, sună:

„Vei deveni ginerele meu, conte Robert de Paris.... te vei însura cu fata mea"!

In clipa aceea intră un servitor şi vesti că domnul conte Robert de Paris a sosit.

— Clipa hotărâtoare a sosit! — exclamă Fernando Hernez, cu înfrigurare. — Tu retrage-te, scumpa mea Esmeralda şi lasă-mă pe mine să-i fac cunoştinţă contelui cu Estrella noastră. Ah! îi datorez sărmanei noastre copile, care a fost atât de crud lovită de soartă, măcar un soţ distins, or, cine

ar putea fi mai distins în toată Corsica, decât contele Robert de Paris, care se trage din neamul prinţilor cu acelaş nume?

Esmeralda se ridică de pe canapea.

Ea mai strânse odată mâna soţului său, privindu-l ţintă în ochi.

Peste o jumătate de minut Esmeralda dispăru după o portieră de catifea, iar Fernando Hernez se îndreptă în spre o altă uşă, în pragul căreia se ivise tocmai contele Robert de Paris.

— Ah, d-ta eşti scumpul meu prieten? — îi strigă el contelui de Paris, întinzându-i amândouă mâinile. — Aşa dar te-ai ţinut de cuvânt şi îmi aduci cuvântul hotărâtor, pe care rămăsese să mi-l dai astăzi... Foarte bine, conte de Paris, căci ştii care este situaţia dintre noi.... Eu am poliţe de ale d-tale, pentru o sumă care se ridică până la vreo două milioane de franci... Un singur cuvânt rostit de d-ta şi toate hârtiile acestea, atât de primejdioase pentru contele Robert de Paris se vor face scrum, în soba aceea de acolo.

Cuvântul acesta însă, dragă conte, trebuie să-l rosteşti încă astăzi... chiar acuma!

— Fernando Hernezz — zise contele cu voce nesigură — d-ta ai ştiut să învârteşti lucrurile astfel, încât să ajungi creditorul meu cel mai de seamă. Am înţeles dela început ce scop urmăreai, băgându-ţi banii în poliţele mele. Voiai să mă sileşti să mă însor cu fata d-tale, voiai să uneşti numele meu, atât de cunoscut în istoria Franţei, cu numele d-tale.

— Şi crezi oare că ţi-ar strica o asemenea legătură, dragă domnule conte? — întrebă spaniolul, arătându-şi mereu inelele cu briliante, carı îi împodobeau degetele ambelor mâini. — Să privim puţin toată chestiunea din punct de vedere negustoresc....

D-ta ţi-ai trăit viaţa, cele mai frumoase femei ale Franţei, Corsicei şi Italiei ţi-au stat la picioare şi nu în zadar ai fost poreclit Don Juanul din Ajaccio.

Dar la drept vorbind, nici nu ştiu de ce te îm-

potrivești? Eu nu-ți cer s'o iubești pe Estrella cu dragoste pătimașe. Te vei însura cu ea, Estrella se va numi contesă de Paris, iar d-ta vei găsi cassa mea de bani deschisă, de câte ori vei avea nevoie.. Domnule conte, părerea mea ar fi să nu mai stai pe gânduri și să nu dai norocului cu piciorul, căci — cu aceste cuvinte spaniolul își așează mâinile lui mari pe umărul subțireluțului conte și trăgându-l în spre sine, urmă:

— ...căci situația d-tale este foarte sdruncinată, domnule conte, cuțitul ți-a ajuns la gât și dacă vreau eu, mâine încă poate intra în carne.

Un fior nervos străbătu trupul contelui de Paris.

— Mi-ai vorbit pe față, dragă Hernez — zise el — și sinceritatea d-tale mă obligă să răspund la fel.

Ei bine, îți mărturisesc că, n'aș fi tocmai pornit împotriva propunerii d-tale și aș trece chiar și peste anumite scrupule, ca de pildă, originea, dar...

— Dar? — repetă bancherul, când văzu că Robert de Paris tace deodată, încurcat.

— Dar eu n'am văzut-o încă niciodată pe fiica d-tale, or... se povestesc lucruri atât de ciudate pe socoteala ei!

Dealtfel, nici d-ta nu poţi să iei aceasta în nume de rău, deoarece până acuma fiica bogatului Fernando Hernez n'a fost văzută încă niciodată la seratele pe cari le-ai dat.

La auzul acestor cuvinte ale contelui, o umbră trecu peste chipul spaniolului.

— Nu-ţi voi răspunde la întrebarea aceasta — zise el, cu voce aspră. — Totuş, socotesc că ai dreptate să ceri să-ţi vezi viitoarea soţie, mai înainte de a te hotărî.

Aşa dar, urmează-mă, conte Robert de Paris! Ţi-o voi arăta pe Estrella!

Robert de Paris se duse lângă bancher, acesta îl luă de braţ şi fără a mai spune vreo vorbă, străbătură împreună un şir întreg de odăi, care mai de care mai încărcate cu lucruri preţioase.

Deodată spaniolul se opri în faţa unei uşi încuiate.

El bătu de trei ori în ea şi uşa fu deschisă, pe dinăuntru.

Bancherul se apropie de o masă şi sună din clopoţelul ce se găsea acolo.

Indată intră în odaie o femee bătrână, cu părul cărunt, îmbrăcată într'o rochie neagră, sumbră.

— Ines — îi zise bancherul — vreau să vorbesc cu Estrella. Spune-i că o aşteaptă contele Robert de Paris.

Bătrâna Ines tresări. Un moment se păru că-şi va împreuna mâinile, spre a şi le îndrepta implorător în spre stăpânul său, dar în clipa următoare mâinile îi căzură de-alungul trupului, se înclină şi dispăru.

Deodată lampa se stinse şi încăperea fu învăluită de un întuneric besnă.

Cereţi mâine fascicola 10-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. cu 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

In acelaş timp se deschise o uşă şi contele de Paris nu văzu, dar auzi foşnetul unei rochii de cucoană, care trecuse pragul. Incetul cu încetul apoi, desluşi contururile unui trup de femee, care era învăluit într'un văl alb, lung până în pământ.

Atunci începu să mijească o lumină trandafirie în odaie şi la lumina aceasta cfar-obscură, contele de Paris, zări sub văl un trup feciorelnic de toată frumuseţea.

— La naiba! — îşi zise Robert de Paris. — Dacă aceasta este fata lui Fernando Hernez, atunci toate svonurile, cari spuneau că fiica bancherului ar fi groaznic de urâtă, sunt numai născociri. Trupul acesta este mai frumos chiar decât trupul Venerei!

Hernez se apropiase de fata învăluită, care se oprise în mijlocul pragului, o luă de braţ cu gingăşie şi-i vorbi dulce, aşa cum nu era el obişnuit să vorbească cu oricine.

— Scumpa mea copilă, draga mea Estrella, te-am rugat să vii, pentru a-ţi prezenta pe viitorul tău soţ. Ţi-am trimis eu nişte fotografii de ale lui, aşa că la drept vorbind, tu-l cunoşteai mai înainte. Acuma însă, contele de Paris vrea şi el dela tine acelaş lucru. Estrella, copila mea, ia-ţi vălul de pe ochi, ca logodnicul tău să-şi cunoască şi el viitoarea lui soţie!

— Tată — se auzi atunci o voce dulce, mângâietoare, din dosul vălului — dragă tată... ţi-am spus de mult că am renunţat odată pentru totdeauna la fericirea, la care are dreptul orice fată pe acest pământ... Deaceea, te rog tată, cruţă-ţi ţie, mie şi contelui, o clipă dureroasă!

— Ia-ţi vălul de pe ochi! — strigă bancherul, cu voce aproape aspră. — Iţi poruncesc!

Atunci mâinile se mişcară sub văl... Robert de Paris se apropie fără să vrea. Lampa roză, care luminase odaia numai pe jumătate până atunci, se stinse şi în locul ei se aprinseră zeci de becuri electrice, luminând orbitor, până şi cel mai îndepărtat colţ al încăperii.

Vălul alb căzu... Contele de Parîs se clătină pe picioare, strigând îngrozit:

— Fata cu cap de mort! Ah, așa dar svonurile tot erau îndreptățite! Vestea despre nenorocirea acestei copile, discutată atât de mult în societaea lumii alese din Ajaccio era adevărată! Trupul unei Venere, care poartă pe umeri un cap de mort! Da... Intocmai așa este!

Robert de Paris era un om rău, un stricat, un suflet josnic, mârșav, un criminal chiar; totuș, chiar și inima lui de piatră avu un simțământ de compătimire, de milă, când văzu chipul acestei copile, cu care soarta fusese atât de vitregă.

Fata aceasta, care era înconjurată de bogăție și strălucire, făptura aceasta nenorocită, căreia i se îndeplineau dorințele, mai înainte de a apuca să și le spună, care se putea juca cu milioanele, cum se joacă copiii cu firele de nisip, făptura aceasta fusese groaznic lovită de soarta, care-i refuzase, ceeace nu refuză nici celei din urmă cerșetoare: un chip omenesc, pe care privirile semenilor săi să se odihnească cu plăcere.

Destinul o însemnase atât de cumplit pe Estrella, încă dela naștere. Să fi vrut oare Cerul să-l pedepsească pe Fernando Hernez, pentru fărădelegile sale, dându-i acest copil cu cap de monstru, la a cărui privire să-și aducă întotdeauna aminte de păcatele lui?

Dar oare nu era aceasta o nedreptate din partea Aceluia care ne stăpânește pe toți?

Cu ce păcătuise Estrella, ca să fie însemnată atât de înfiorător, cu groaznica pecete a naturii? De ce să fi fost ea, tocmai ea înlăturată dela cunoașterea bucuriilor copilăriei, de ce să nu fi avut dreptul și ea, ca ceilalți fii ai omului, să poată alerga sburdalnic, să se poată juca prin parcuri și grădini cu tovarăși de aceeaș vârstă cu ea?

Copilăria ei? Ani nesfârșiți, petrecuți în singurătate și veșnică tristețe, deoarece părinții ei erau prea mândri, pentru a arăta lumii monstrul căruia îi dăduseră ei viață.

Tinerețea ei? Ajunsă la vârsta adolescenței, cu

vârsta coaptă mai de timpuriu ca la ceilalți copii, Estrella se retrase ea singură și de bună voie de lume, deoarece se rușina de groaznica pecete pe care i-o pusese natura.

Așa că, singura fiică a nababului Corsicei, își trăia viața în dosul ferestrelor acoperite cu perdele groase, în încăperi dosnice, în cari nu intra nimeni, decât servitoarea sa, Ines, care-i fusese și doică, și am putea spune, îi slujise chiar și de mamă și de tată, deoarece părinții ocoleau pe cât puteau să aibă prea des înaintea ochilor această singură nenorocire a vieții lor.

Învățată cu resemnarea de mic copil, Estrella nici nu tresări măcar acuma, când auzi strigătul îngrozit al contelui Robert de Paris: Fata cu cap de mort!

Ea se apropie încet de contele, care la această apropiere simți un fior de ghiață străbătându-i trupul și cu ochii ei deștepți, așezați în capu-i groaznic, osos, cu fălcile căzute înăuntru, cu bărbia ascuțită și umerii obrajilor ieșiți, îl privi liniștită, nici măcar supărată.

— Nu-i așa, domnule conte — zise ea, cu vocea-i caldă, argintie — că chipul meu te îngrozește? Nu-ți iau aceasta în nume de rău, căci e firesc! Dar porunca tatălui meu este să mă mărit cu d-ta și voi fi soția d-tale... dacă d-ta te poți hotărî la aceasta.

Trecură câteva minute, până când Robert de Paris se reculese îndeajuns, pentru a putea răspunde cuvintelor atât de simțite ale nenorocitei copile.

— Domnișoară — îngână el, ștergându-și cu o batistă nădușeala de pe frunte — îmi pare rău din tot sufletul, de nenorocirea care v'a lovit, dar eu nu pot...

— Cred că amănuntele le putem vorbi mai liniștiți în odaia mea de lucru! — îi tăie vorba contelui Robert de Paris, Fernando Hernez. — Tu, copila mea, pune-ți vălul pe ochi și de mâine începe să-ți faci pregătirile pentru cununia, care va avea loc de astăzi în opt zile. Îți jur, copila mea că vei

devenî o contesă de Paris şi ştiî că Fernando Hernez are obiceiul să-şi ţină jurământul.

Vălul alb acoperi din nou sărmanul chip de mort. Ines, servitoarea credincioasă îşi luă dulos stăpâna de braţ şi porni cu ea afară din odaie.

Robert de Paris, care se uita după ea, ca după o stafie, care după ce a revenit odată pe pământ se înapoia acuma iarăş în mormânt, îl urmă îngrozit pe spaniolul, care-i făcu semn să vină cu el.

El nu răsufla uşurat, decât numai după câteva minute, când se văzu iarăş în odaia de lucru a bancherului.

Hernez luă loc într'un fotoliu şi de data aceasta nici Robert de Paris nu mai refuză de a se aşeza pe un scaun, în faţa lui.

— Acuma ai văzut-o pe fiica mea — zise Fernando Hernez, după o scurtă pauză. — Te rog să hotărăşti, când să aibă loc nunta.

— Fernando Hernez — exclamă Robert de Paris, cu glasul tremurând de mânie. — Tot îmi mai ceri să fiu ginerile d-tale, după ce ai văzut groaza ce m'a cuprins, când am zărit chipul nefericitei d-tale copile?

— Da... îţi cer aceasta! — răspunse spaniolul cu o voce, care nu părea înclinată să mai admită vreo împotrivire.

— Iar eu.... eu refuz să-mi dau numele, să iau de soţie o făptură, care nu este femee, decât până la umeri, iar de acolo în sus... un cadavru.

— Bine! Acuma cunosc părerea d-tale în chestiunea aceasta! — zise Fernando Hernez, foarte liniştit. — Nu strică însă, să cunoşti şi părerea mea. Ascult-o deci.

Peste opt zile o vei conduce pe Estrella la altar. In aceeaş zi eu îţi voi plăti toate datoriile, îţi voi înmâna toate poliţele iscălite de d-ta şi afară de aceasta, îţi voi mai pune la dispoziţie şi o zestre de zece milioane de franci.

Dacă totuş ziua aceasta, a opta de astăzi înainte ar trece, fără ca fiica mea să fi devenit contesă de Paris, atunci d-ta eşti un om ruinat şi por-

ţile închisorii se vor deschide pentru a te primi.

Robert de Paris se uita ca un năuc la bancher. O bănuială cumplită pusese deodată stăpânire pe mintea lui.

— Ce vrei să faci, nenorocitule? — strigă el, deabia putând lega cuvintele. — Ce-mi vorbeşti mie aici de... de închisoare? Sau poate crezi că putetrea d-tale merge chiar până acolo, încât...

— Da, cred! — răspunse spaniolul, batjocoritor. — Şi pentru ca să-ţi deschid porţile închisorii, nu trebuie, decât să fac să se mai judece odată procesul lui Egizio Ettore, procesul acelui nenorocit, căruia i s'a răpit libertatea şi cinstea, mulţumită uneltirilor domnului conte Robert de Paris... Ha, ha, ha, chiar şi eu am jurat strâmb în procesul acesta, îţi mai aduci aminte, Robert de Paris?

— Tocmai deaceea trebuie să taci! — răspunse contele de Paris. — Sau poate că vrei să te arunci singur în temniţă?

— In ceeace mă priveşte pe mine, am destule milioane ca să-mi pot răscumpăra libertatea. D-ta ştii prea bine că cu bani, poţi face orice, oriunde şi poate că mai ales în Corsica, unde îţi place şi d-tale să trăieşti.

D-ta însă, d-ta nu mai ai la îndemână mijloacele trebuincioase, pentru aţi cumpăra o sentinţă favorabilă şi deaceea, vei face cunoştinţă cu Casa Iadului, din Capul Pertusato.

— Hernez, d-ta eşti un diavol, nu un om!

— Numai atunci însă, când este vorba de fericirea singurei mele copile! — răspunse bancherul jucându-se cu tabachera lui de aur.

Şi acuma, dragă conte cred că pentru astăzi întrevederea noastră poate lua sfârşit. Astăzi suntem în 5 Februarie. In ziua de 13 cununia trebuie să aibă loc.

Robert îi aruncă spaniolului o privire plină de ură, pe care însă căută s'o ascundă, înclinându-se apoi părăsi odaia.

Mânia lui însă nu mai cunoştea margini şi pentru a şi-o vărsa pe ceva, îşi făcu cu ou şi cu oţet

vizitiul, care-l conduse în elegantul său echipaj, până la palatul pe care-l avea în Ajaccio.

— Spaniolul acesta mă are la mână — mormăi el — şi mă poate ruina... mai mult chiar, mă poate arunca chiar şi în închisoare, dacă nu mă însor cu fata lui.... Dar cum, cum să fac soţia mea din făptura aceasta cu cap de stafie, tocmai eu, care am ţinut în braţele mele cele mai frumoase femei din Europa, tocmai eu, care preţuiesc atât de mult frumuseţea femeiască? Să nu mai fie oare niciun singur mijloc de scăpare?...

— Ba da, este un mijloc... singurul dealtfel — urmă el. — Eu sunt sărac şi poate că am sărăcit din propria mea vină. Fratele meu, Raymond însă, e bogat, aproape tot atât de bogat ca şi Fernando Hernez.

Ah, de ce nu moare odată şi Raymond acesta! Dacă el ar muri, eu aş ajunge stăpânul marei lui averi, ba mai mult decât atâta, în loc de conte aş deveni prinţ.

De Fernando Hernez nu mă pot descotorosi, căci este prea bănuitor şi pe urmă, tot n'aş ajunge la niciun rezultat cu el, aş fi urmărit de moştenitori, pentru poliţele pe cari le am la bancher. Aşa dar, moartea spaniolului nu mi-ar folosi la nimic.

Dacă însă, l-aş mătura din calea mea pe prinţul de Paris, atunci... atunci aş fi un om salvat.

Şi cât de uşor mi-ar fi să fac asta! El este atât de încrezător, încât nu s'ar sfii să iasă noaptea, pe străzile cele mai nesigure, pe străzile unde oamenii nu mai îndrăznesc să iasă, după apusul soarelui.

Dar, ce ar fi, dacă l-aş ademeni în munţi şi l-aş arunca într'o prăpastie?... Sau poate să mă scap de el prin otravă?

Draci ai iadului, veniţi-mi în ajutor... ajutaţi-mă să născocesc un plan bun!

Prinţul Raymond de Paris trebuie să dispară pentru ca să-l moştenesc eu... nimic altceva nu mă poate scăpa.

Contele Robert de Paris, ajungând în palatul

lui, se duse de-a dreptul în odaia sa de lucru şi se încuie înăuntru.

Apoi se aşează în faţa mesei de lucru, îşi luă capul între mâini şi începu să se gândească, în ce chip ar putea să-şi ucidă fratele mai uşor, şi mai fără primejdie de a fi descoperit.

Fratricid! Da, ticălosul, nemernicul, decăzutul acesta nu se îngrozea nici chiar de o asemenea crimă, care dela Cain şi Abel, este socotită de oameni ca fapta cea mai desgustătoare, cea mai mârşavă, cea mai fioroasă.

Contele Robert de Paris, era în pragul ruinei şi i se cerea să se însoare cu fata cu cap de mort, cu fiica lui Fernando Hernez, bancherul atât de bogat din Ajaccio. Numai o minune, sau o crimă îl mai putea scăpa pe conte din situaţia groaznică, în care se găsea.

Or, cum Robert de Paris ştia că minuni în timpurile noastre nu se mai întâmplă, se hotărî să treacă la crimă, la cea mai fioroasă crimă, pe care o poate concepe o minte omenească.

E aproape în deobşte cunoscut că, un ticălos, un decăzut, când ajunge într'o încurcătură, nu se gândeşte la calea cea mai firească de a scăpa de ea, ci întotdeauna născoceşte, sau pune la cale noi ticăloşii, în loc să caute să scape de necaz într'un chip cinstit.

N'ar fi fost oare mult mai simplu şi mai firesc, să se ducă la nobilul său frate, să-i mărturisească situaţia grea în care se găsea?

Prinţul, care ajutase nenumăraţi oameni străini, cari veniseră să apeleze la el, care era cunoscut ca un suflet nobil şi mărinimos, n'ar fi stat o clipă la îndoială să vină în ajutorul propriului său frate. El ar fi plătit până la cel din urmă ban, toate datoriile lui Robert de Paris.

Sunt însă oameni, cari s'au desobişnuit de a mai călca pe drumul cel drept.

Un asemenea om era şi Robert de Paris. Afară de aceasta însă, contele de Paris mai era şi foarte îngâmfat. Pentru nimic în lume el n'ar fi primit

să se umilească în faţa fratelui său, care era cu aproape cincisprezece ani mai mare decât el. Nu, mai bine prefera să-şi însuşească suma de care avea nevoie, printr'o fără-de-lege, printr'un păcat strigător la cer.

Robert de Paris se hotărâse deci să-şi înlăture fratele şi acuma se gândea doar la chipul, în care urma să-şi pună în aplicare josnicul plan.

— Dacă Raymond nu mai este printre cei vii, atunci eu îl moştenesc, căci de Letiţia, fata fratelui meu şi singura moştenitoare îndreptăţită, nici nu poate fi vorba, deoarece pe ea o ţin ascunsă în schitul de pe insula Lavezzi şi de-acolo nu va putea ea fugi, niciodată.

Dar cum, cum să-l ucidă pe Raymond de Paris, fratele său? Ce mijloc să aleagă el din arsenalul de fără-de-legi al iadului, pentru a scăpa de nobilul şi mărinimosul său frate? Otravă, pumnal, un atac nocturn, o prăbuşire în prăpastie?...

Ah, toate acestea fuseseră prea des întrebuinţate şi pe urmă, un martor nechemat ar fi fost îndeajuns, pentru a-l nenoroci. Afară de aceasta, otrava lasă urme, pumnalul poate să alunece, iar prăbuşirea de pe stâncă, cum să aibă loc, când fratele său locuia la Paris? Pentru asta ar fi trebuit mai întâi să-l ademenească în Corsica.

— Nu, toate acestea — îşi zise mizerabilul — mă pot pierde, mă pot trăda.

Lui îi trebuia ceva cu totul deosebit, ceva ca să nu arunce nici cea mai mică urmă de bănuială asupra lui.

Deodată Robert de Paris sări de pe scaun, trăsăturile feţii îi erau contractate, în ochii lui se putea citi un triumf drăcesc şi cu o voce, care lui însuş i se păru străină — fiind pe semne a Satanei care pusese stăpânire pe sufletul său, strigă:

— Am găsit.. am găsit.... ha, ha, o capodoperă de blestemăţie, asemenea căreia niciun om n'a mai născocit vreodată. Da. Raymond să fie ucis de acela, în seama căruia se pun acuma toate fără-de-legile cari se săvârşesc în Corsica. Egizio Ettore,

dușmanul meu de moarte să-mi fie unealtă, el, ha, ha, ha, ce minunată idee, el însuș să mă ajute să pun mâna pe milioanele fratelui meu și pe titlul de prinț.

Dar ia să vedem, cam cum ar trebui să se petreacă chestiunea?... Da, da, așa... așa!

Letiția trebuie să-i fie redată lui Egizio Ettore. La drept vorbind, ce-mi pasă mie dacă fata va fi a lui? De când știu că-mi este nepoată și că-mi stă în calea scopurilor mele, nu mi se mai pare nici pe jumătate așa de frumoasă cum o vedeam pe vremuri. Dealtfel mie nici nu-mi plac femeile cari plâng, or, Letiția aceasta n'a încetat nici acuma să bocească în schitul maicilor din insula Lavezzi.

Da, da.. îi voi da drumul... o voi trimite înapoi la Egizio Ettore... ea îl va găsi, căci dragostea găsește în totdeauna ceeace caută și... atunci....

Contele de Paris nu-și mai desfășură planul înainte, ci se așează la masa sa de lucru și cu mână tremurândă așternu pe hârtie următoarele rânduri:

„Scumpul meu frate Raymond,

Aș fi dat jumătate din viața mea, dacă soarta ar fi rânduit lucrurile astfel, încât să nu fiu silit să-ți scriu rândurile acestea. Din nefericire însă, nu pot să nu ți le scriu, deoarece îmi ești frate, iubit și drag și trebuie să-ți vestesc ceeace am aflat despre soarta copilei tale, ca să știi ce măsuri să iei.

Letiția este găsită! Dar vai, scumpul meu frate, ar fi fost de o mie de ori mai bine, dacă o pierdeai pentru totdeauna, decât s'o găsești așa cum ai găsit-o. Fii tare, frate dragă, căci soarta te-a lovit crunt, ți-a dat o fiică nevrednică de tine, de numele tău, de sufletul tău mare și bun.

Lacrimile îmi întunecă vederea, când aștern rândurile acestea pe hârtie și toată noaptea trecută n'am putut dormi.

Frate, frate, dacă ai ști ce luptă s'a dat în sufletul meu, până când m'am hotărât să-ți

scriu adevărul. Dar m'am gândit că odată tot îl vei afla şi atunci mi-am zis că e mai bine să ştii de pe acuma.

Aşa dar află sărmanul şi greu încercatul meu Raymond, care vei primi prin aceasta cea mai cumplită lovitură a vieţii tale, că am găsit-o pe Letiţia, dar... ea este o decăzută, o pierdută... ea este iubita unui răufăcător, a unui bandit.

Un corsican, cu numele de Vincenzo Rossatti a crescut-o, căci el a fost acela, care a găsit-o. Bietul om îmi povestea cu lacrimi în ochi, ce jertfe a făcut pentru a creşte fata, el care nu este om însurat.

Până acum vreun an, Letiţia era o fată curată, plină de virtuţi, când apoi, a făcut cunoştinţa unui anume Egizio Ettore. Mizerabilul acesta a amăgit-o din casa tatălui său adoptiv şi de atunci locueşte împreună cu el în Munţii Cagna, ca tovarăşă a lui Egizio Ettore, dispreţuită şi blestemată ca şi păcătosul său iubit.

Da, scumpul meu Raymond, mâna îmi tremură de emoţie, sângele îmi năvăleşte tot în spre creer, când îţi scriu rândurile acestea. Pe Letiţia n'o mai poţi scăpa, fiindcă e prea jos căzută; dar nu-ţi este îngăduit să laşi pata aceasta să murdărească numele nostru, ci trebuie să încerci măcar să-l pedepseşti, după cum merită, pe ticălosul care a amăgit-o.

De îndată ce vei fi primit scrisoarea aceasta, vino numaidecât aici. Voi merge chiar eu însumi cu tine în munţi, pentru a pune mâna pe acest Egizio Ettore. Trebuie să-l ucizi, scumpul meu frate, căci numai astfel vei şterge de pe numele nostru ruşinea, cu care l-a mânjit fiica ta, Letiţia.

Te îmbrăţişez şi te sărut, nefericitul meu Raymond şi te aştept cu nerăbdarea cu care aştept să mă răsbun pe acest Egizio Ettore, fratele tău iubitor ROBERT"

Contele de Paris citi de două ori scrisoarea ticăloasă, apoi o băgă într'un plic şi scrise pe el adresa dela Paris a prinţui Raymond.

După ce-şi mai puse pe scrisoare şi pecetea cu blazonul familiei de Paris, contele începu să râdă cu lacrimi.

— Sunt un stricat! — exclamă el. — Ei bine, dar barem sunt regele stricaţilor. Cu un singur glonte îi împuşc pe toţi, cari îmi stau în cale.

Raymond va primi scrisoarea aceasta şi ruşinea îi va sdruncina şi mai mult sănătatea... Va veni aici, eu îl voi trimite în munţi, iar acolo va avea grijă Egizio Ettore să mi-l pună de pe picioare, pentru ca să intru eu în stăpânirea averii prinţilor de Paris.

Iar când Ettore îl va ucide pe prinţul de Paris, o personalitate atât de mare şi de cunoscută în toată lumea, atunci guvernul va lua cele mai întinse măsuri pentru a pune mâna pe bandit.

După moartea lui Raymond şi prinderea lui Egizio Ettore îi voi şopti Letiţiei la ureche că, la drept vorbind ea este vinovată de moartea tatălui său, şi ar trebui să n'o cunosc îndeajuns pe plângăcioasa aceasta, pentru a nu-mi da seama că-şi va pune singură capăt vieţii.

Iar atunci eu voi fi prinţ de Paris, voi avea la îndemână nenumărate milioane şi Fernando Hernez, dobitocul acela, va trebui să caute un alt soţ pentru fiica sa, fata cu cap de mort.

Contele sună dintr'un clopoţel de argint, pe care-l avea pe masă.

Dar rămase puţin cam mirat, când în locul cameristului său văzu intrând în odaie o fată îmbrăcată în doliu.

— Cine eşti d-ta, copila mea? — întrebă contele uimit de blonda frumuseţe a fetei. — De când te găseşti în palatul meu?... Stai, stai parcă îmi aduc aminte de ceva... Da, da, Leblanc mi-a vorbit despre d-ta. Eşti fiica lui Lugi Carazoni, primarul din Saint Etienne, care a fost ucis şi cauţi o slujbă în casa mea, nu-i aşa?

— Da, domnule conte, sunt Gilda Carazoni.

— Şi ţi-a dat Leblanc vreo însărcinare aici? — întrebă Robert de Paris.

— Da, domnule conte... m'a angajat ca supraveghetoare la palat şi însărcinarea mea este să îngrijesc ca totul să fie în bună ordine prin casă.

Astăzi însă Leblanc are puţină treabă pentru câteva ceasuri şi deaceea am venit eu să văd ce porunceşte domnul conte.

— Porunca mea este foarte simplă, frumoasa mea copilă. Este vorba numai ca scrisoarea aceasta să ajungă cât mai iute la poştă. Vrei să-ţi iei d-ta această sarcină?

— Sunt cu totul la ordinele domnului conte — răspunse Gilda.

Robert îi întinse scrisoarea cu o mână, iar cu cealaltă o prinse de bărbie.

— Imi placi, fetiţo — zise el cu tonul unui om care era învăţat să nu cunoască împotrivire la femei. — Eşti blondă şi frumoasă... O corsicană blondă este o raritate.

— Sunt foarte fericită că domnul conte mă găseşte pe placul său — răspunse Gilda, aplecându-şi privirile ruşinată. — Doream de mult să intru în slujba domnului conte.

— Serveşte-mă credincios şi nu-ţi va părea rău. Uite, ia acest galben şi cumpără-ţi ceva, care să te bucure.

Dealtfel l-am cunoscut bine pe tatăl tău şi mi-a părut foarte rău, când am auzit că a fost ucis de ticălosul acela de Egizio Ettore, banditul din Munţii Cagna.

Când rosti numele acesta, Robert de Paris băgă de seamă că fata se înfioră.

— Inţeleg, înţeleg copila mea — zise el — urăşti pe omul acesta, nu-i aşa?

— Il urăsc de moarte, domnule conte!

— Fireşte, e doar ucigaşul tatălui tău... Dar fii liniştită, copila mea, nu va mai trece mult şi moartea tatălui tău va fi răzbunată. Scrisoarea aceasta, pe care o ţii în mână, pecetluieşte soarta lui Egizio Ettore.

Mâna în care Gilda ţinea scrisoarea, începu să tremure. Ea se desfăcu iute din braţele contelui, cari se aşezaseră în jurul mijlocului său şi ieşi din odaie.

Cuvintele din urmă ale lui Robert de Paris o încurcaseră cu totul.

Aşa dar, scrisoarea aceasta, pe care ea o ţinea în mână, putea să-i devină primejdioasă lui Egizio... Aceasta însemna că, prinţul Raymond de Paris, căreia îi era adresată scrisoarea, era şi el un duşman neîmpăcat al brigandului. Bine, Egizzio Ettore va afla aceasta şi încă foarte repede.

Gilda ar fi preferat să se poată face stăpână pe scrisoarea aceasta, dar asta ar fi fost prea primejdios. Nici s'o desfacă nu îndrăznea, deoarece sigiliul ar fi crăpat şi prinţul Raymond şi-ar fi dat seama că scrisoarea a mai fost citită de cineva.

Aşa dar, trebuia să renunţe de a cunoaşte cuprinsul scrisorii şi să se mulţumească doar să-l vestească pe Egizio Ettore, că un nou duşman s'a ivit la orizont, prinţul Raymond de Paris, care locueşte în capitala Franţei.

Gilda se duse deci cu scrisoarea cât putu mai

iute până la poștă, iar pe urmă se înapoie la palat, unde alergă până în pod.

Când ajunse acolo, începu să facă așa cum fac porumbeii. Indată după aceea, doi porumbei, unul alb ca zăpada, celălalt negru ca noaptea, ieșiră la iveală dintr'un colț al podului și se așezară pe umerii fetei, ciupind-o încet de obraji, cu cioculeţele lor roze.

— Trebue să-mi dați o dovadă că sunteți animale cuminți și nu niște dobitoace — zise Gilda. — Fulg de Zăpadă în tine pot avea încredere, nu-i așa? Ei, ei, Michiduță, nu fi gelos, căci îți va veni rândul și ție! Voi avea destule vești de trimis lui Egizio, prietenul nostru.

Cu aceste cuvinte Gilda scoase din buzunar un mic carneţel și scrise pe una din foi, următoarele cuvinte:

„Fereşte-te de prințul Raymond de Paris, care se găsește acuma la Paris. Robert i-a trimis o scrisoare, al cărei cuprins îți poate fi fatal"

Fata rupse foaia de hârtie din carneţel, o îndoi de trei ori, chemă pe Fulg de Zăpadă la sine și cu un fir de ață de mătase îi legă bileţelul de pulpa piciorului stâng.

— Să sbori până la coliba cărbunarului — îi zise ea porumbiței, ca și când aceasta ar fi putut-o pricepe. — Du-te acasă, Fulguleţul meu și când vei ajunge acolo, salută munții patriei din partea mea. După ce însă Egizio Ettore îți va fi luat bileţelul, să te înapoiezi îndată aici, Fulguleţul meu! Și acuma, înainte!

Intre timp Gilda se apropie de o ferestruică din pod, pe care o deschise.

Dar în aceeaș, clipă, în care își întinse brațul

Cereți mâine fascicola 1 a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

pe fereastră, spre a da drumul porumbiței, cineva îi prinse mâna și o voce bărbătească răsună în spatele său:

— Așa dar acesta este misterul veșnicelor cotrobăiri prin pod ale frumoasei noastre Gilda! Se joacă cu porumbeii fetița!

Mai înainte de a răspunde, Gilda asvârli porumbița în aer și se încredință că aceasta nu se înapoiază, ci își ia sborul prin văzduhul albăstrui. Numai după aceea își întoarse capul și văzu că în fața sa se găsea Leblanc, cameristul contelui.

Gilda simțea un desgust adânc pentru omul acesta, a cărui înfățișare era dealtfel foarte respingătoare și care era vrednic de stăpânul său, cum spune zicătoarea românească: Cum e turcul și pistolul! Josnic, mârșav, lacom, decăzut, el avea toate defectele contelui Robert de Paris, pe care totuș îl înșela de câte ori și unde putea.

— Cred, domnule Leblanc — răspunse Gilda — că din pricina nevinovatelor mele păsări, nu mi-am neglijat serviciul. Dealtfel, cred că-ți amintești că, intrând în casa aceasta am cerut să mi se îngăduie să-mi iau și porumbeii cu mine!

— Dar departe de mine gândul de a fi vrut s'o dojenesc pe domnișoara Gilda — zise Leblanc, rânjind desgustător. — Dimpotrivă, aș putea spune că priveliștea pe care mi-ai oferit-o, așa cum erai, cu porumbelul în mână, m'a fermecat.

Dar acuma, fiindcă suntem singuri, cred frumoasă domnișoară Gilda că nu-mi vei refuza răsplata pe care o merit, fiindcă ți-am făcut rost de o slujbă în distinsul palat al contelui de Paris.

Cu aceste cuvinte Leblanc vru s'o îmbrățișeze pe fată, dar Gilda îl respinse cu o scârbă nespusă.

—Te rog să fii la locul d-tale, domnule Leblanc — strigă ea. — Eu nu sunt vânzătoare de dragoste.

— Oho, ești în schimb foarte îngâmfată.... Trebuia să mă gândesc mai din vreme la asta și atunci nu mi-aș fi bătut capul ca să pun o vorbă

bună pe lângă stăpânul meu pentru d-ta. Bagă de seamă, însă, căci s'ar putea întâmpla să sbori din casa aceasta tot atât de ușor, după cum ai intrat în ea.

Dar Gilda îu-l învrednici nici măcar de un răspuns. Ea se îndreptă în spre ușă și peste câteva clipe părăsi podul.

Leblanc însă se duse îndată la stăpânul său, care-l primi nu tocmai cum ar fi dorit el, deoarece contelui de Paris nu prea îi plăcea când servitorii săi părăseau casa, fără să ceară învoirea lui.

— Vă rog să mă iertați, domnule conte — zise Leblanc, înclinându-se adânc — chestiuni familiare foarte urgente m'au silit să părăsesc casa pentru câteva ceasuri. Și mi-a părut cu atât mai rău de aceasta, cu cât la înapoiere mi-am dat seama că fata, pe care am angajat-o, nu corespunde serviciului, pe cari i l-am încredințat. Vorbesc de Gilda Carazoni.

— Da, Gilda Carazoni nu corespunde serviciu-

lui pentru care ai angajat-o tu — zise contele apăsând pe fiecare cuvânt.

— Așa dar și dv. v'ați încredințat de asta! — exclamă Leblanc, triumfător, deoarece o și vedea pe Gilda sburând din casă. — Să-i spun să plece, domnule conte?

— Te rog să nu mă înțelegi greșit! — răspunse Robert de Paris, aspru. — Și mai ales, să nu îndrăsnești să te apropii de această domnișoară altfel, decât cu cel mai adânc respect. Află că o numesc pe domnișoara Gilda Carazoni administratoarea casei mele și deci, i se vor preda toate cheile palatului, chiar și vesela, pe cari până acuma li-ai avut tu.

Cinstitul Leblanc rămase încremenit, cu gura căscată, fără a fi în stare să rostească vreun cuvânt.

— Și acuma pleacă! — strigă contele. — Dă ordin să se pună caii la trăsură, deoarece vreau să mă duc în port, unde este ancorat yachtul meu. Trebuie să plec chiar astăzi încă, până la insula Lavezzi.

Leblanc nu-și dădu seama cum ajunsese afară din odaie. Dar când nu-și mai văzu stăpânul în fața ochilor, un zâmbet plin de înțeles începu să-i joace în jurul buzelor.

— Așa dar astfel stau lucrurile?... L-a și momit vrăjitoarea asta blondă?.... Și contele își ascute dinții asupra ei?

Foarte bine.... Atunci trebuie să schimbăm de picior.... De astăzi înainte frumoasa Gilda va fi sfântă pentru mine, dar... până când?... Ha, ha, îmi cunosc doar stăpânul îndeajuns de bine... Îți dau patru săptămâni, fetițo, ca să-ți umpli buzunarele și să faci pe grozava... căci după o lună, vei fi încetat de a mai fi favorita, o alta va veni în locul tău. Contele Robert de Paris este schimbător în dragoste...

Un ceas mai târziu din portul din Ajaccio porni un yacht, pe al cărui catarg flutura un steag al-

bastru, brodat cu argint. Era pavilionul casei de Paris.

Robert, contele de Paris era în drum în spre insula Lavezzi.

Contele stătea pe coverta elegantului său vaporaș și se uita la jocul valurilor care îi purtau yachtul în spinare.

Deodată îi ajunse la ureche un huruit de motor și întorcând capul, zări un alt vaporaș, care trecu pe lângă yachtul lui în plină viteză.

Și vaporașul acesta mergea în spre sudul Corsicei și el avea un pavilion înălțat pe catarg... Pavilionul era făcut din mătase albă și avea în mijloc brodată o cheie de aur.

CAP. 14

Pescuitorul de corali

— Deschideți!... Pentru numele lui Dumnezeu, deschideți!... Dacă locuește cineva în coliba aceasta să mă lase să intru.. căci altfel sunt pierdută!

Cuvintele acestea fură rostite de o voce care tremura de groază, în vreme ce marea, biciuită de o furtună puternică, lovea cu furie în stâncile insulei Lavezzi, ca și când ar fi vrut s'o desțelenească din loc, pentru a o cufunda în adâncimile ei fără de fund.

In fața unei colibe înjghebate numai din scânduri și așezată într'un vârf de stâncă, stătea o făptură fermecătoare, dar nespus de palidă și îngrozită. Făptura aceasta era învăluită într'un veștmânt alb ca zăpada și buclele negre ale părului său cădeau în neorânduială pe fruntea, a cărei albeață de marmoră se luase parcă la întrecere cu veștmântul neprihănit.

Nenorocita se agățase cu amândouă mâinile de clanța ușii, care era încuiată pe dinăuntru și cum nimeni nu-i răspundea la strigătele ei desnădăjduite, începu să bată cu pumnii în ușă, din când

în când aruncând priviri îngrozite în spre schitul, care se ridica mai încolo, aproape de țărmul mării.

Aceea, care striga cu ultima putere a desnădejdii, era Letiția, Madonna adorată a lui Egizio Ettore, pe care o regăsim aici, în mijlocul ploii și a furtunii.

Prin ce groaznice zile de chinuri trecuse sărmana fată, de când Robert de Paris o închisese aici, în schitul cuvioaselor maici din insula Lavezzi. Căci chiar dacă maicile se purtaseră blând cu ea și chiar dacă nu fusese supusă niciunui chin trupesc, totuș, stariția o urmărea zi și noapte cu propunerea de a o călugări, de a o sili să depună jurământul, care o împiedica pentru totdeauna de a se mai înapoia printre oameni.

In zadar se aruncase la picioarele ei, mărturisindu-i că poartă în inimă o dragoste pământească, în zadar, o rugase, o implorase să-i redea libertatea, pentru a se putea înapoia la acela, căruia îi aparținea cu tot sufletul.

Poate că Maica Anunziata, stariția schitului s'ar fi învoit și i-ar fi îndeplinit rugămintea, dacă Letiția, în rugămințile ei desnădăjduite n'ar fi amintit un nume, care lovi pe stariță ca un trăznet.

— Il iubesc pe Egizio Ettore — strigase Letiția și trăsăturile stariței se întunecară deodată.

— Pe Egizio Ettore îl iubești? — strigă Maica Anunziata, furioasă. — El este alesul inimii tale? Atunci tu ești o complice a banditului, ale cărui fărădelegi au îngrozit toată Corsica... Așa dar contele de Paris n'a mințit!... Ei bine, atunci află că pentru tine nu mai există nicio cale de reîntoarcere în lume... Te voi ține aici, până când te vei hotărî să iei vălul călugăriei, pentru ca astfel să-ți rescumperi păcatul de a fi fost iubita unui bandit de teapa acestui ticălos de Egizio Ettore... Sau, dacă nu vei voi să te supui voinței mele, atunci te voi preda autorităților, cari vor ști ce au de făcut cu iubita unui ucigaș, a unui netrebnic, a unui mizerabil ca Ettore.

— Maică stariță, nu vorbi astfel despre el...

nu este vinovat! — strigă Letiția, frângându-și mâinile.

— Nu este vinovat? — tună Maica Anunziata. — Vinovat este nu numai el, dar și mama care l-a adus pe lumea aceasta și a cărei datorie, văzând pornirile sângeroase ale fiului său, ar fi fost să-l sugrume de mic copil, pentru a nu lăsa să crească în mijlocul oamenilor un asemenea șarpe!

Letiția nu mai putea rezista unor cuvinte atât de groaznice și își pierdu cunoștința.

Când se trezi din leșin, se văzu într'o chilie întunecoasă, a cărei singură fereastră dădea în curtea schitului, dar atât de sus dela pământ, încât orice încercare de fugă ar fi fost zadarnică.

Dar ce nu poate face dragostea, dorul unei inimi de femei? Letiția încercă o ispravă destul de îndrăsneață. Ea rupse fășii cearceaful de pe pat, le înodă cap la cap și pe această frânghie destul de șubredă se lăsă până în curte. Acolo, spre norocul ei, găsise o scară, cu ajutorul căreia trecu apoi zidul mânăstirii și începu să alerge prin insulă în lung și în lat, căci ieșind din celulă nu însemna că a scăpat cu desăvârșire de sub puterea stariței.

Ea se găsea pe o insulă înconjurată de o mare înfuriată, fără ca undeva să se zărească vreo barcă, vreo luntre, cu ajutorul căreia să poată fugi din apropierea cuvioasei stariță. A doua zi de dimineață fuga ei va fi descoperită și Maica Anunziata va porni în urmărirea ei. Cum insula nu-i oferea nicio ascunzătoare, fără îndoială că maicile o vor găsi și atunci stariția va ști să vegheze mai bine asupra tovarășei lui Egizio Ettore, până când o va sili să se călugărească, sau până când o va preda autorităților.

Pe când alerga așa, de colo până colo, deodată zări o lumină, ale cărei raze străpungeau întunericul nopții ca niște suliță de aur.

— Unde este lumină, trebuie să fie și oameni! — își zise Letiția și porni în goană — în spre vârful stâncii unde licărea lumina.

Așa dar, tot mai erau pe insula Lavezzi și

alţi oameni, afară de călugăriţele din schit. O, fără îndoială că oamenii aceştia se vor îndura de ea şi nu o vor alunga dela uşa lor pe ea, o tată singură, fără scut, urmărită pe nedrept. Este oare în lumea aceasta un om cinstit, care să refuze o mână de ajutor unei făpturi atât de urgisite?

Letiţia ajunse la uşa colibei şi apăsă pe clanţă. Dar uşa era încuiată.

Atunci începu să strige şi când văzu că nici aceasta nu foloseşte, lovi cu pumnii ei mici în scândura uşii, strigând şi mai desnădăjduită:

— Deschideţi... aveţi milă... lăsaţi-mă să intru!

Atunci zăvorul fu dat la o parte pe dinăuntru, uşa se deschise încet şi în pragul ei se ivi un bărbat, la a cărui vedere Letiţia scoase un ţipăt de bucurie.

Omul acesta avea o statură de atlet, chipul îi era ars de soare şi de vânt, dar în fruntea lui înaltă luceau doi ochi buni, blânzi, cari trădau un suflet drept, cinstit. Intreaga lui îmbrăcăminte era alcătuită dintr'o pereche de pantaloni albaştri, prinşi de mijloc cu un brâu roşu şi o cămaşă roşie, deschisă peste pieptul înegrit de soare. Părul bogat, dar cărunt al omului îi insuflară încredere Letiţiei, deoarece trăda o vârstă, la care sufletul oamenilor nu prea mai este stăpânit de porniri pătimaşe.

— O călugăriţă! — strigă stăpânul colibei, uimit. — Cine eşti d-ta şi pentru ce apelezi la mila mea? Acolo, lă mânăstire, ţi se poate ajuta mai curând! Eu nu sunt decât un biet tolerat pe insula aceasta.

— Te înşeli — răspunse Letiţia, prinzându-se cu mâinile de uşă, deoarece simţea că puterile ameninţă s'o părăsească — eu nu fac parte din cuvioasele maici de pe insula Lavezzi, n'am depus încă jurământul, care m'ar lega pentru totdeauna de casa aceea tristă şi sumbră. Mi se cere însă să depun acest jurământ. Sunt însă încă atât de tânără... nu pot renunţa încă la bucuriile lumeşti... Vai, bădie, dacă inima d-tale a cunoscut vreodată focul

mistuitor al dragostei, atunci te implor nu mă lăsa și ajută-mă să fug!

— Dacă inima mea a cunoscut vreodată focul mistuitor al dragostei? — repetă omul din pragul ușii, lăsându-și trist capul peste piept. — Dar om este acela, care n'a cunoscut dragostea? Intră mai înăuntru, nenorocită copilă. Chiar dacă nu-ți pot veni în ajutor, dar căldura focului sobei mele nu-ți poate fi refuzată. Usucă-ți veștmintele și primește ca din toată sărăcia lui, *Xaranos*, pescuitorul de corali să-ți ofere o bucată de pâine și un pahar cu vin.

Letiția se târî până în colibă și acolo se ghemui suspinând lângă sobă.

Trecură câteva minute fără ca cei doi oameni să fi schimbat vreun cuvânt. Singurul sgomot ce putea fi auzit în cocioabă era trosnetul lemnelor de pe foc.

— Eu te înțeleg — zise într'un târziu omul, care-și zisese Xaranos — și crede-mă că te compătimesc din tot sufletul. Totuș, vezi d-ta, eu nu pot îndrăsni să mă împotrivesc stariței. Ea mi-a îngăduit să-mi ridic coliba aici, unde trăiesc de doi ani cu fiul meu Athos și de unde coborâm zilnic în fundul mării, pentru a aduce la suprafață coralii, din cari se găsesc numeroase colonii prin jurul insulei.

Costumul de scafandru, din colțul acela, coralii din colțul celălalt, astea alcătuiesc toată averea noastră. Dacă însă stariția te-ar găsi aici la mine, mâine dimineață, atunci ar trebui să părăsesc insula aceasta de îndată și mica noastră avere ar deveni proprietatea schitului.

— Atunci împrumută-mi o barcă — zise Letiția, împreunându-și mâinile, implorătoare — și chiar dacă ar trebui să mă avânt singură cu barca, pe marea înfuriată, nu voi șovăi s'o fac, numai să nu trebuiască să mă mai întorc în captivitate la schit.

— Vai, de ce n'ai venit două ceasuri mai de vreme? — strigă *Xaranos*, pescuitorul de corali.

Atunci barca mea se găsea acolo, la picioarele stâncii şi Athos ar fi putut chiar să te treacă până în Corsica. Acuma însă Athos e în largul mării, pentru a prinde ceva peşte şi înainte de răsăritul soarelui nu se înapoiază.

— Atunci ascunde-mă în noaptea aceasta aici, la d-ta, se rugă Letiţia — şi crede-mă, Xaranos, că Dumnezeu te va răsplăti pentru binele pe care mi-l faci.

Mă voi retrage acolo, în colţul acela, nu vreau să-ţi turbur somnul şi mâine, când se va înapoia fiul d-tale, ajută-mă să scap de pe insula aceasta... Xaranos... d-ta duci o viaţă mizerabilă, zilnic îţi pui viaţa în primejdie, când cobori în fundul mării... Ei bine, alesul inimii mele te va răsplăti cu aur sunător, crede-mă, nu te mint... Căci chiar dacă acuma sunt săracă şi părăsită, când voiu ajunge lângă el voiu spune numele aceluia care m'a scăpat şi el va veni spre a-ţi răsplăti fapta creştinească.

Fermecătoarea Madonnă din Saint Etienne se aruncase în genunchi în faţa pescuitorului de co-

rali şi în amărăcţunea, în tristeţea şi desnădejdea ei era atât de frumoasă, atât de gingaşă, încât mişcă chiar şi inima înăspriţă a lui Xaranos.

— Fie — exclamă pescuitorul de corali. — Mă voiu purta cu d-ta, ca şi când ai fi sora mea, sau propriul meu copil. Cu toate că... dacă stariţa prinde de veste că te-am ascuns la mine şi te-am ajutat să fugi, atunci sunt un om pierdut!

Dar Sfântă Fecioară, ce însemnează asta?

— Acolo trebuie să fie! — strigă o voce furioasă, în imediata apropiere a colibei. — Urmaţi-mă, servitori, autorităţile corsicane vă vor da un premiu însemnat ,dacă veţi pune mâna pe iubita nemernicului de Egizio Ettore... Nu poate să fie, decât în coliba lui Xaranos!

— Sunt pierdută! — gemu Letiţia, ascunzându-şi faţa în mâini — Xaranos, te conjur... nu mă lăsa să cad în mâinile urmăritorilor mei!

Grecul, căci Xaranos era grec de origină, se aşează iute în faţa Letiţiei, ca şi când ar fi vrut s'o apere cu propriul său trup. Se părea că pescuitorul de corali hotărâse s'o scape pe fugară, cu orice preţ.

Deodată privirile lui se îndreptară cu o expresie foarte ciudată, în spre unul din colţurile colibei.

După aceia o ridică pe Letiţia din genunchi şi-i şopti:

— Eşti salvată... dacă ai puţin curaj în piept!

— Orice.... orice sunt în stare să fac! — răspunse Letiţia. — Numai să nu mai cad iarăşi în mâinile stariţei.

— Intră în costumul de scafandru! — îi şopti Xaranos Letiţiei. — Din precauţie costumul este prevăzut întotdeauna cu aer... cred că-ţi va ajunge.... Iute, copila mea..... acesta a fost un gând minunat... Dealtfel e singura scăpare.

Letiţia se strecură în costumul monstruos de scafandru, pe care pescuitorul de corali i-l trase iute peste cap.

In aceeaş clipă însă, servitorii schitului înce-

pură să lovească cu patul puștilor, în ușa slabă a colibei.

— Orice s'ar întâmpla — îi șopti Xaranos Letiției, închizând costumul de scafandru — ai încredere în Dumnezeu. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putință.

Câteva clipe mai târziu deschise el însuș ușa și starița intră mânioasă în colibă.

— Xaranos — strigă Maica Anunziata, rotindu-și privirile prin colibă — caut o fată, care a fugit din schit. Ea nu poate fi decât la tine, Xaranos, or, tu știi prea bine că, după înțelegerea noastră, toată averea ta devine proprietatea Mânăstirii, dacă faci ceva, ce ne-ar putea supăra. Inima-ți milostivă poate că te-a făcut să calci greșit, deaceea îți cer să ne predai pe fugară, dacă nu vrei să mă folosesc de dreptul pe care mi-l dă înțelegerea noastră.

— Stăpână — răspunse grecul, care se inclină în fața stariței cu lingușirea proprie neamului său — îmi faceți o nedreptate! N'am văzut și nici n'am auzit până acuma de vreo fugară. Dar dacă aș ști ceva, cum aș putea eu îndrăsni să mă împotrivesc legilor, pe cari înțelepciunea voastră le impune tuturor acelora, cari se găsesc pe insula aceasta?

— Și totuș, nu se poate ca fata să se ascundă altundeva! Am cercetat toate stâncile și toate ungherele mai ascunse, fără să dăm de ea. Deci, nu poate fi decât aici!... Cine este acolo, în costumul de scafandru?

— Cine să fie altul, decât fiul meu, Athos!

Ochii stariței avură deodată o lucire diabolică și un zâmbet grozav începu să-i joace în jurul buzelor.

— Și fiul tău, Athos, este pregătit pentru a coborî în fundul mării? — întrebă ea. Ei bine, vreau să văd și eu o asemenea scufundare.

Xaranos tremura așa de tare, încât deabia se mai putea ține pe picioare. El aruncă o privire desnădăjduită în spre fata, care se ascundea în costumul de scafandru. Putea, avea el oare dreptul să

îndeplinească dorinţa stăriţei şi să pună la o încercare atât de grea viaţa Letiţiei?

Atunci ,deodată, mâna care era ascunsă sub uriaşa mânuşă de scafandru se aşeză pe umărul lui Xaranos şi capul acoperit de scutul de metal, se aplecă de trei ori.

Xaranos înţelese că fata îşi luase inima în dinţi şi primea să fie coborâtă în fundul mării.

— Stăpână — zise atunci pescuitorul de corali, iute — fiul meu Athos este fericit că-i daţi putinţa să vă dovedească iscusinţa lui. Binevoeşte deci să ne însoţeşti până pe stâncă, afară, căci acolo este aparatul, cu ajutorul căruia scafandrul este lăsat în fundul mării.

Maica Anunziata le spuse servitorilor să înconjure coliba şi să stea de veghe în jurul ei, la picioarele stâncii, iar pe urmă porni după Xaranos, care îl ajuta pe scafandru să se îndrepte în spre ţărmul mării.

Stariţa ,grecul şi scafandrul ajunseră în vârful stâncii, unde se găsea aparatul, de care trebuia să fie legat costumul aceluia, care cobora în fundul mării.

Xaranos prinse iute otgonul de sârmă de cârligul pe care costumul de scafandru îl avea la mijloc, aşeză în spatele pretinsului său fiu, aparatul care alimenta cu aer coiful de pe cap, apoi, exclamă, cu oarecare solemnitate în voce:

— Gata! Cu Dumnezeu înainte!

Atunci mâinile diformate de mănuşile uriaşe ale scafandrului se ridicară în spre cer şi se împreunară, ca pentru rugăciune.

— Inainte, Athos, fiule, acuma e vorba să-ţi arăţi măestria! Ai aer cam pentru vreun sfert de ceas... Asta îţi va ajunge!

Xaranos se apropie de aparat şi începu să învârtească manivela, cu amândouă mâinile.

Scafandrul dispăru din marginea stâncii... apoi începu să se scufunde în apă.

Stariţa se uită cu ochii mari deschişi după el, îl văzu dispărând în valurile mării şi se îndreptă, mulţumită.

— Athos este — murmură ea întorcându-se — pentru nimic în lume n'ar fi îndrăsnit iubita lui Egizio Ettore să facă una ca asta.

Xaranos era încredinţat că după această dovadă a bunei sale credinţe, stariţa se va îndepărta. Dealtfel aceasta era singura lui nădejde. Dar grecul trebui să-şi dea seama că maica Anunziata era mult mai vicleană decât îşi închipuia el, căci ea îi strigă unuia dintre servitorii, cari păzeau la picioarele stâncii:

— Adu-mi un scaun din colibă. Vreau să aştept până când Athos va reveni la suprafaţă.

Luna lumina marea, vântul îşi schimbase direcţia şi valurile nu se mai băteau furioase, ca până cu o jumătate de ceas mai înainte, ci licăreau ca milioane de stele sub razele lunii.

Maica Anunziata părea să se desfete la acest joc al întunericului cu lumina. Incetul cu încetul

însă, privirea ei deveni visătoare şi rămase nemişcată, ca o statuie, cu gândurile duse... cine ar putea spune unde?

Să fi fost oare trecutul care reînviase înaintea ochilor săi sufleteşti?

In timpul acesta grecul scosese din buzunar un ceas de argint, de modă veche şi urmărea cu înfrigurare mersul arătătoarelor.

Numai un sfert de ceas putea Letiţia să rămână sub apă, căci apoi... Xaranos nici nu îndrăsnea să se gândească... biata fată s'ar fi înăbuşit, deoarece tot aerul din aparat ar fi fost întrebuinţat.

Visarea stariţei însă îl aduse pe bietul Xaranos la disperare.

Trecuseră cinci minute, deci a treia parte din timpul pe care Letiţia putea să-l petreacă sub apă şi stariţa tot nu părea încă hotărâtă să plece..

Şi iarăşi mai trecură trei minute.

Xaranos se uita acuma cu înfrigurare la clopoţelul, care era aşezat în aparatul său. Dacă acest clopoţel suna, era semnalul că scafandrul din fundul mării cerea să fie scos la suprafaţă, deoarece i se întâmplase ceva.

Din fericire însă ,clopoţelul rămase nemişcat. Aceasta însemna că Letiţia se ţinea tare şi cu toate că nu era obişnuită să petreacă atâta timp sub apă, nu se neliniştea, de ceeace vedea acolo.

Zece minute scurse... două treimi din aerul aparatului consumat.

Năduşala începu să se ivească pe fruntea sărmanului Xaranos, cu toate că aerul nopţii era rece.

Şi stariţa stătea încă tot nemişcată, cu spatele rezemat de speteaza scaunului.

Mai trecură încă două minute, pescuitorul de corali ajunsese în pragul desnădejdii, când deodată,

Cereţi mâine fascicola 12-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

unul din servitorii schitului strigă:

— Prea cuvioasă maică stariță, a venit un om dela mânăstire, care spune că de cealaltă parte a insulei a ancorat un vaporaș, care poartă pavilionul Sanctității Sale Papa dela Roma.

— Slavă Ție, Doamne! — îngână Xaranos. — acuma... acuma trebuie să plece!

Stariţa tresări, ca trezită dintr'un vis frumos. Ea își trecu mâna peste frunte și se uită aproape furioasă la servitorul, care-i adusese această veste.

Xaranos se încrunta la arătătoarele ceasornicului său, ca și când ar fi căutat să le oprească mersul numai cu puterea privirilor sale. Dar arătătoarele înaintau nepăsătoare și nu mai lipseau decât două minute până la clipa, care trebuia să hotărască viața sau moartea Letiției.

— Trebuie să fie scrisori trimise de Sfântul Scaun — zise stariţa. — Acestea pot aștepta și până mâine.

Și spre marea desnădejde a lui Xaranos, maica Anunziata voia tocmai să se așeze din nou pe scaun, când sosi un al doilea servitor:

— Prea cuvioasă maică stariță... Cardinalul Tosselli a debarcat tocmai acuma... Se pare că vine într'o chestiune foarte serioasă.

— Cardinalul Tosselli! — strigă stariţa și într'o clipă se făcu mai albă decât razele argintii ale lunii. — El... tocmai el, dușmanul meu de moarte!

Patrusprezece minute și douăzeci de secunde!

Cu desnădejdea omului, care vede că totul este pierdut, Xaranos puse mâna pe manivelă și începu să învârtească de ea, spre a o aduce pe Letiția la suprafață.

Cam în aceeaș clipă, în care costumul de scafandru se ivi la suprafața apei, maica Anunziata strigă:

— Rămâi cu bine, Xaranos, văd că mi-ai fost credincios. Afaceri importante mă cheamă înapoi la schit. Salută-l pe Athos din partea mea, spune-i

că sunt mulțumită de felul cum își îndeplinește meseria și să vină mâine până la schit, să-i dau un mic dar.

Cu aceste cuvinte se întoarse și începu să coboare stânca. Xaranos răsuflă ușurat.

— Tată.... tată — strigă atunci cineva, din mijlocul valurilor scăldate în baia de lumină a razelor lunii. — M'am întors, tată, cu barca plină de pești!

Nu lipsi mult ca pescuitorul de corali să scape manivela din mână. Acuma, când aproape scăpase din cumplita încurcătură, tocmai acuma se înapoia și Athos dela pescuit și după un vechiu obicei, când prada era bună, i-o aducea tatălui său la cunoștință încă de departe.

— Da, eu sunt, tată! — răsună, spre groaza lui Xaranos, a doua oară, din spre mare. — Eu fiul tău, Athos!

— Athos! — strigă stariță și din câteva sărituri fu înapoi în vârful stâncii. — Așa dar tot m'ai înșelat, mizerabile... Fiul tău vine cu barca, acolo, iar aici... aici în costumul de scafandru ai ascuns-o pe prizoniera mea!... Pe iubita banditului Egizio Ettore!

In vreme ce maica Anunziata rostise aceste cuvinte cu o bucurie sălbatică, pescuitorul de corali o trăsese pe nefericita copilă până sus pe vârful stâncii, unde Letiția, căzu istovită, ca un sac.

— Deschide! — porunci stariță. — Cerul a vrut să mă ajute pentru a o preda autorităților corsicane pe această ticăloasă, dar tu nemernic grec, tu îți vei primi pedeapsa bine meritată!

Xaranos desfăcu veștmântul și coiful și Letiția ieși la iveală, leșinată însă.

— Da, ea este! — strigă maica Anunziata. — Aici, servitori! Puneți mâna pe fata aceasta și duceți-o înapoi în celula ei întunecoasă, unde va rămâne până când sbirii din Bonifacio vor veni s'o ia de aici... afară de cazul când se va hotărî, măcar acuma, sa ia vălul călugăriei, spre a scăpa de pedeapsa judecătorilor săi pământești.

In clipa aceea Letiția își deschise ochii și când o zări pe stariță în fața sa, scoase un țipăt sfâșietor și se aruncă la picioarele ei.

— Lăsați-mă — strigă ea, printre suspine — nu mă duceți înapoi la mânăstire... De ce vreți cu tot dinadinsul să mă ofilesc ca o floare, care este plantată în alt pământ decât acela, care-i trebuie ei? Iubesc și sunt iubită... locul meu este alături de bărbatul, dela care gândurile mele nu se pot îndepărta și nu între zidurile triste și reci ale unei mânăstiri.

— Bărbatul acesta este un netrebnic — strigă maica Anunziata, aruncându-i nefericitei priviri fulgerătoare — este un răufăcător, un ucigaș, un mizerabil vrednic de a fi omorât cu pietre, așa că ar trebui să-mi fii recunoscătoare că-ți dau prilejul să scapi de el, că te scap din mocirla păcatului.

— Nu este niciun păcat, că-l iubesc pe Egizio Ettore! — răspunse fata, frângându-și mâinile. — Vai, Xaranos, vino-mi în ajutor, căci mai bine îmi pun capăt zilelor, decât să mă mai întorc la schit! Indurare... îndurare, maică stariță!

— Stăpână — zise atunci grecul, așezându-se ca un scut în fața fetei — copila aceasta nu s'a putut face vinovată de niciun păcat, care să vă îndreptățească s'o socotiți drept o răufăcătoare... Deaceea, luați-mi tot ceeace am, comoara de corali, pe care am smuls-o mării până acuma, să fie a schitului — nu-mi pasă, dar redați-i libertatea acestei copile.

— Grec mizerabil ce ești, schitul nostru n'are nevoie de darurile tale! Pe această păcătoasă vreau s'o am și o voiu avea! Inainte, servitorii! Puneți mâna pe ea și duceți-o de aici!

Servitorii mânăstirii porniră în pas alergător în spre vârful stâncii, se apropiară de Letiția, își întinseră mâinile lor murdare, pentru a o înșfăca.

— Inapoi! — tună atunci o voce clară. — Cel dintâi care va îndrăsni să se atingă de fata aceasta, va avea de furcă cu mine!

Era Athos, fiul pescuitorului de corali, care apăruse deodată lângă Xaranos și Letiția. Cu puterea lui de uriaș, pe care o trăda nu numai statura lui herculeană, ci și fiecare din mușchii trupului său, Athos începu să învârtească pe deasupra capului vâsla, cu care venise din barcă. Servitorii se dădură înapoi, îngroziți.

— Nu te teme, Madonna! — îi șopti Athos Letiției, privind-o cu ochi înflăcărați. — Atâta vreme cât va mai curge o picătură de sânge în vinele mele, te voiu apăra împotriva tuturor acelora, cari vor să-ți facă vreun rău.

— Vă temeți de un singur om? — le strigă starița slugilor sale. — Ei bine, atunci sunt curioasă să văd, dacă mâna acestui smintit va îndrăzni să se atingă și de persoana mea sfințită... Inapoi, Athos, căci de nu te amenință blestemul bisericii!

— Blestemul bisericii — murmură Xaranos îngrozit și se uită rugător la fiul său. — Ai auzit, Athos? Blestemul bisericii!

— Chiar dacă aș ști că de aici mă duc de-adreptul în fundul iadului, dacă o apăr — strigă tânărul grec, cu înflăcărare — și tot nu mă voiu da înapoi! Ferește-te deci, maică stariță, să te atingi de ea, căci pe Dumnezeul meu...

Maica Anunziata stătea tremurând de mânie, în fața tânărului, care ridicase cu amândouă mâinile vâsla, când...

— Inapoi, fiule! — răsună o voce sonoră. — Nu trebuie să te atingi de prea cuvioasa maică stariță... D-ta însă, maică Anunziata, urmează-mă în coliba acestui om... Află că fata aceasta stă sub scutul meu... D-ta Xaranos și d-ta, Athos, răspundeți că fetei nu i se va întâmpla niciun rău.

— Cardinalul Tosselli! — strigară grecul și cu fiul lui, uimiți și căzură în genunchi, în fața prințului bisericesc. Starița își aplecă și ea capul, ca și când ar fi vrut să-l salute pe înaltul demnitar al bisericii. Ochii ei însă trădau nu bucuria, care ar fi fost firească, în urma unei vizite atât de alese, ci teamă, nemărginita teamă.

— De ce a trebuit să fie tocmai el — murmură maica Anunziata — tocmai el, care m'a disprețuit o viață întreagă?

— Maică Anunziata — urmă cardinalul Tosselli, cu voce sunătoare — urmează-mă în coliba aceea, unde sunt încredințat că nu vom fi auziți de nimeni.

Cu o mișcare poruncitoare a mâinii, el le ordonă servitorilor să se înapoieze la mânăstire, apoi se îndreptă în spre colibă, unde stariția îl urmă, umilită, doborâtă.

Xaranos o ridică pe Letiția, cu gingășie, în vreme ce Athos se uita la ea cu privirile unui îndrăgostit.

— Nu te mai teme, Letiția, căci ești sub scutul cardinalului Tosselli. El este apărătorul celor asupriți, este tatăl săracilor, este împărțitor de dreptate acolo unde oamenii nu vor să recunoască adevărul

CAP. 16

Taina Cardinalului

In sărăcăcioasa colibă, slab luminată de razele unei lămpi de petrol, cardinalul Tosselli și maica Anunziata, stariția schitului de pe insula Lavezzi, stăteau față în față.

— Maică Anunziata — începu cardinalul, după o pauză mai îndelungată — viu să-ți vestesc porunca aceluia, căruia trebuie să ne supunem toți, fără să crâcnim. Află că ești destituită din însărcinarea ce ți-a fost încredințată... De astăzi înainte nu mai ești stariția Schitului de maici, de pe insula Lavezzi.

Stariția ridică încet capul. O liniște neturburată i se putea citi pe față. Fața îi era poate ceva mai palidă ca de obicei, ochii ei în schimb trădau toată furtuna ce i se sbătea în piept.

— Când l-am zărit pe cardinalul Tosselli — zise ea, cu glasul tremurând — știam că nu poate

fi decât aducătorul unei ştiri rele. Mărturiseşte, cardinale, că ura d-tale m'a urmărit întotdeauna!

— Te înşeli, maică Anunziata... Eu nu te-am urât niciodată... eu te-am dispreţuit!

— Asta e prea mult! — strigă starița destituită. — Aşa ceva nu pot îngădui să mi se spună, fără a cere lămuriri. Vreau să ştiu ce te îndreptăţeşte să mă dispreţuieşti? Dacă este vreo rană în viaţa mea, unde poţi lovi, pentru ca durerea-mi să fie mai puternică, loveşte fără milă, căci sunt obişnuită să sufăr!

Atunci cardinalul Tosselli veni aproape de tot de stariţă şi cum era mai înalt cu un cap decât ea, se aplecă, pentru a-i spune, pe şoptite:

— Eu te dispreţuiesc, maică Anunziata, încă de pe vremea când erai prinţesa Ana-Angela, la curtea din Toscana. Pe vremea aceea, când d-ta erai o frumuseţe mult sărbătorită, ai adus la disperare, prin jocul d-tale vinovat, pe unul din bunii mei prieteni, pe cel mai bun chiar. Cred că-ţi vei aduce aminte, dacă-ţi voiu spune că acest prieten al meu se numea contele de Maurignac.

Rostirea acestui nume avu o înrâurire neînchipuită asupra stariţei. Ea se dădu un pas înapoi, scoţând un ţipăt răguşit, îşi întinse ambele mâini, ca şi când ar fi vrut să se apere de o fantomă nevăzută, ca şi când ar fi vrut să-l împiedice pe cardinal de a mai rosti numele acesta, care lovea în ea ca un vârf de pumnal.

Cardinalul Tosselli însă stătea nemişcat, ca o stană de piatră, cu mâinile încrucişate peste piept, cu chipul lui de obicei blând, transformat într'un simbol al asprimii, cu ochii lui, altădată plini de iubire de oameni, aruncând săgeţile ucigătoare ale dispreţului celui mai desăvârşit.

Maica Anunziata se prăbuşise pe un scaun şi un tremurat nervos îi sguduia toată făptura, care pe vremuri va fi fost mai mult decât atrăgătoare, astăzi însă, nu mai purta decât urme şterse ale farmecelor de demult.

Da, pe vremuri — cardinalul Tosselli îşi a-

ducea aminte acuma, parcă mai bine decât oricând — pe vremuri, chipul acestei femei, care era atât de aspră astăzi cu călugăriţele sale, fusese înzestrat de fire cu o frumuseţe răpitoare. Pe vremea aceea însă, fruntea aceasta nu purta păr de nea, ci păr de culoarea castanelor coapte.

Acuma însă părul se albise, obrajii căzuseră înăuntru, ochii erau duşi în fundul capului şi erau înconjuraţi de cearcăne vinete.

— Nu este vina mea — zise într'un târziu, cardinalul Tosselli — că am rostit numele acesta. Am fost silit s'o fac, pentru a mă desvinovăţi de imputările, pe cari mi le-ai făcut, adică, cum că n'ai fi vrednică de dispreţul meu. D-ta mă socoteşti ca pe duşmanul d-tale de moarte; mărturisesc că aş fi cel mai cumplit vrăjmaş al d-tale, dacă n'aş purta haina aceasta. In clipa însă, în care am îmbrăcat-o, am iertat totul, tuturor acelora cari mi-au pricinuit amărăciuni, mai înainte de a mă dedica bisericii.

Fireşte însă că pe vremuri, în alte împrejurări şi când ne întâlneam încă destul de des unul cu altul, da, atunci ţi-am fost duşman. Pe vremea aceea însă, nu mă numeam cardinalul Tosselli, ci contele Tosselli, iar d-ta nu erai Anunziata, maica Anunziata, nu erai stariţa călugăriţelor din schitul de pe insula Lavezzi, ci erai prinţesa Ana-Angela di Braganza.

Stariţa ridică mâinile, implorător:

— Te rog, Tosselli, taci! — îngână ea, cu voce tremurândă. — Dece reînvii trecutul? Eu l-am îngropat de mult, nici nu mă mai gândesc la el, iar dacă totuş se întâmplă, mă îngrozesc dându-mi seama cât de mari au fost păcatele mele şi mă agăţ cu desnădejde de speranţa că Dumnezeu mă va ierta!

— Poate că Dumnezeu te-a iertat, poate chiar şi oamenii! Unul însă, unul nu te-a iertat, deoarece l-ai amărât, l-ai chinuit prea mult!

Acesta era prietenul meu — urmă cardinalul Tosselli, al cărui glas nu mai putea să-şi păstreze liniştea de mai înainte — şi l-am iubit, cum n'am

putut iubi niciodată un alt om pe lume şi pentru care mi-aş fi dat cu dragă inimă, chiar şi viaţa.

Astăzi, când după atâţia ani ne găsim, iarăşi singuri unul în faţa celuilalt, îţi voiu spune lucruri, pe cari niciodată nu i le-aş fi spus unei stariţe şi mai ales îţi voiu spune, pentru ce a fost o vreme când te-am urât şi pentru ce astăzi te dispreţuiesc.

Sunt mai mult de douăzeci şi cinci de ani de atunci — continuă cardinalul Tosselli, când văzu că stariţa nu este în stare să-i răspundă nimic — mai mult de un sfert de veac, de când s'au petrecut evenimentele, despre cari vreau să-ţi vorbesc acuma.

Pe vremea aceea trăiau la curtea ducelui de Toscana trei tineri, cari nu erau făcuţi parcă, decât numai pentru a trece dintr'o bucurie şi o petrecere într'alta, în tocmai după cum trece fluturele din floare în floare, pentru a le culege nectarul. D-ta, maică Anunziata, pe vremea aceea prinţesa Ana-Angela di Braganza, erai fluturele cel mai frumos al curţii de Toscana, al doilea era prietenul meu contele Richard de Maurignac, iar al treilea eram eu.

La serbările cari se dădeau la curtea ducelui de Toscana noi trei eram personagiile cele mai căutate, trei prieteni nedespărţiţi, ceeace dé altfél era şi firesc, deoarece atât Richard, cât şi eu, o iubeam cu toată patima tinereţii noastre pe prinţesa Ana-Angela.

Ba mai mult decât atâta — urmă cardinalul Tosselli — la prietenul meu, simţământul de admiraţie şi prietenie se transformă într'o dragoste curată, într'o dragoste a cărei patimă nu mai putea fi înfrânată de nimic pe lumea aceasta. Şi atunci, în ziua în care am aflat despre focul care mistuia toată făptura prietenului meu, atunci mi-am îngropat în inimă duioasa pornire pe care o aveam pentru prinţesa Ana-Angela şi am renunţat la ea, în favoarea contelui de Maurignac.

Richard se trăgea dintr'o foarte veche familie franţuzească, avea mari bogăţii în Franţa şi oricare din familiile alese ale Italiei s'ar fi simţit

fericită să-l poată prinde pentru vreuna din fetele lor de măritat. In asemenea împrejurări nu era de prevăzut nicio piedică în calea cimentării fericirii lor, printr'o căsătorie.

Intr'o noapte apoi, după o serbare câmpenească rânduită de duce, Richard mă căută cu înfrigurare.

Veni la mine acasă, mă îmbrăţişă cu o bucurie nespusă şi-mi spuse că este omul cel mai fericit din lume, deoarece Ana-Angela i-a făgăduit să fie soţia lui.

In timpul serbării ei doi se despărţiseră de ceilalţi invitaţi, porniseră prin pădure şi acolo, printre copacii scăldaţi de razele lunii, în liniştea sărbătorească a nopţii, schimbară cel dintâi sărut.

— Taci, taci, cardinale — gemu starita, ascunzându-şi în mâini chipul, care tot mai ştia să roşească — sfârşeşte cu imaginile acestea, sfârşeşte cu aceste amintiri, sau vrei să mă înebuneşti?

— Să înebuneşti? — repetă cardinalul Tosselli, nu fără ironie. — N'ai înebunit d-ta când s'au petrecut toate acestea, maică Anunziata, deci vei înebuni mult mai greu la amintirea lor.

Nu, trebuie să mă asculți până la capăt! — urmă cardinalul Tosselli cu o voce, care suna aspră și neîndurătoare, vocea unui judecător. — Trebuie să scap odată de povara care-mi apasă inima de atâți amar de ani, trebuie să-ți spun că știu tot ceeace d-ta ai isbutit să ascunzi altora, cu atâta măestrie.

— Vai mie, ce-mi va fi dat să aud! — exclamă stariția, al cărei trup începuse să fie scuturat de friguri.

— Nu veĭ auzĭ nimĭc altceva, decât ceeace aĭ făcut. Iți făgăduiesc că nu voiu adăuga nimic dela mine, dar nici nu voiu ascunde nimic.

Tosselli aruncă o privire în spre ușă, se încredință că este încuiată, apoi se întoarse la stariță și zise:

— Sunt încredințat că l-aĭ iubit pe Richard de Maurignac, deoarece i-aĭ dat tot, tot ceeace o femee poate să-i dea unui bărbat. Ĭi acordaĭ întâlniri taĭnice și cu ajutorul unei servitoare credincioase, îi aruncaĭ chiar noaptea o scară de mătase de pe balcon, pe care Richard venea la d-ta în odaie.

Pe vremea aceea el nu mĭ-a încredințat această taină, deoarece era un adevărat cavaler și ca atare, nu mi-a spus dulcea lui taină nici chiar mie, care aș putea spune că eram al doilea eu al lui.

A urmat însă o zi, când s'au sfârșit toate, o zi, de care îmi reamintesc și eu numai cu groază, o zi, care a fost pricina pentru care am îmbrăcat haina aceasta; căci atunci, când prietenul meu a venit la mine, spre a-și vărsa amarul, spre a-mi împărtăși nemărginita sa durere, am hotărât să renunț la o lume, în care trăiau ființe ca prințesa Ana-Angela di Braganza.

— Mă zdrobești, cardinale — gemu stariția — aĭ milă de mine!

— Nu pot avea milă de d-ta. In clipa aceasta chipul prietenului meu îmi reapare înaintea ochilor, chipul acelui nenorocit, care din pricina d-tale a ajuns și în închisoare.

Trecuseră patru zile, de când Ana-Angela se logodise în ascuns cu Richard de Maurignac.

In timpul acesta Richard a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a doborî toate piedicile cari se ridicau în fața fericirii sale și pentru a învinge mai ales încăpățânarea viitorilor săi socri, cari ar fi preferat un italian pentru frumoasa Ana-Angela. Dar a cui inimă n'ar fi câștigat-o purtarea cavalerească, firea deschisă, cinstită a prietenului meu?

Părinții Anei-Angela se dădură bătuți și până în cele din urmă se învoiră la căsătoria fiicei lor cu nobilul francez.

Dar iată că, din ziua aceea Ana-Angela se schimbă ca prin farmec. Ea amâna mereu logodna oficială, găsind cele mai felurite pretexte și până în cele din urmă spuse că nu se poate mărita, până când nu stă mai întâi de vorbă și cu un unchiu al său, care locuia într'un orășel îndepărtat al Italiei.

Toate acestea îi deschiseră ochii lui Richard, căre-și dădu seama că dragostea Anei-Angela pentru el, nu mai era cea dela început.

Descoperirea aceasta îl înebuni aproape. Ana-Angela se odihnise în brațele lui, era logodnica lui, de fapt chiar soția lui, deoarece între timp îi mărturisise că poartă fructul dragostei lor sub sân și cu toate acestea ea nu se grăbea să se unească cu Richard, ba mai mult, era vădit că încerca să amâne cât mai mult ziua cununiei.

In dosul acestei schimbări nu se putea să nu fie o taină.

Și într'adevăr, taina aceasta i se desvălui lui Richard într'o bună zi, în chipul cel mai grozav.

In timpul unei serate date în palatul ducelui, Richard o imploră pe Ana-Angela să-i mai lase scara de mătase de pe balcon, măcar o singură dată, în noaptea aceea, deoarece voia să aibă o ultimă explicație cu prințesa, voia să se sfârșească odată cu tărăgănelile, sau, poate că voia să mai fie odată fericit.

Ea însă i-a răspuns că este păzită cu prea

multă severitate, că lumea a început să prindă bănueli și că deci nu poate să-i îndeplinească dorința, dacă vrea să nu-și păteze cinstea.

Spre miezul nopții lumea plecă dela palat și Richard se prefăcu că se duce și el acasă. În realitate însă, învăluit într'o pelerină neagră, el se furișă până la cocheta vilă, în care locuia Ana-Angela. O presimțire cumplită îl împingea să se ducă acolo, o presimțire care se și adeveri, în chipul cel mai înfiorător.

Scara de mătase era lăsată de pe balcon, dar nu pentru el, ci pentru un altul. Tocmai în clipa când el pătrunse în grădină, un bărbat, al cărui chip Richard nu-l putu zări din pricina întunericu-

lui, sări dintr'un tufiș, începu să se urce pe scară și apoi... apoi o văzu pe Ana-Angela ivindu-se în ușa balconului, întinzându-și brațele în spre necunoscut, îmbrățișându-l cu patimă, strângându-l la sânul, în care purta copilul lui, al lui Richard și pe urmă dispărând cu el în dormitor.

Bietul Maurignac deabia mai avu putere să se târască până la mine.

Eu răsfoiam tocmai o operă latinească, când deodată aud sunând cu desnădejde clopeţului soneriei dela intrare.

Servitorii alergară speriaţi şi-l găsiră pe contele de Maurignac întins la pământ, fără cunoştinţă.

L-am adus atunci în casă şi numai cu multă greutate am isbutit să-l readuc la viaţă...

Atunci... atunci mi-a povestit totul. Deabia putea să vorbească, nu era în stare să rostească, decât numai cuvinte întretăiate, din cari mai mult ghiceam, decât înţelegeam ce vroia să-mi spună.

Era atât de desnădăjduit, încât vroia să-şi sboare creerii, chiar atunci pe loc şi numai cu multă trudă am isbutit să-i alung din minte gândul acesta nesocotit.

Nu voiu uita niciodată noaptea aceea, pe care am petrecut-o împreună cu nefericitul meu prieten şi nici **simţământul meu de recunoştinţă faţă de Dumnezeu, când am văzut zorile** ivindu-se la orizont, fără să fi fost martorul unei cumplite tragedii...

Cardinalul Tosselli făcu o scurtă pauză. Amintirile îl copleşiseră şi numai cu multă stăpânire de sine isbuti să-şi oprească lacrimile, cari ameninţau să-l podidească.

— Pe vremea aceea a stârnit uimirea tuturor — urmă cardinalul, după ce se mai linişti — că Richard de Maurignac îşi luă rămas bun de la curtea ducelui de Toscana, peste noapte şi plecă înapoi în Franţa.

D-ta, Anunziata, poate că nu ştii ce s'a făcut nefericitul meu prieten. Poate că şi d-ta, ca şi restul lumii, aĭ crezut că Richard de Maurignac a căzut pradă unui naufragiu, care a avut loc între Havre şi New-York.

Îmi pare rău, maică Anunziata, dar sunt nevoit să-ţi spulber această părere greşită. Contele Richard de Maurignac trăieşte, ar fi fost însă mult mai bine pentru el, dacă murea de mult.

— Trăieşte?! — strigă stariţa, sărind de pe scaun, în vreme ce trăsăturile feţei sale se schimo-

nosiră într'un chip groaznic. — Richard trăieşte? Dumnezeule şi eu care m'am rugat de atâtea ori pentru odihna sărmanului său suflet!

— Asta este foarte frumos din partea d-tale, maică Anunziata — răspunse cardinalul Tosselli, nu fără batjocură în vorbă — cred însă că ar fi fost mult mai frumos din partea d-tale, dacă nu-i otrăveai sufletul şi nu i-l făceai nesimţitor pentru tot ceeace este bun şi nobil. Ai nimicit un suflet, care era animat de tot ceeace poate fi mai frumos şi mai curat în lumea aceasta, ai dus la pieire morală un om, căruia îi juraseşi dragoste veşnică.

— Cum, d-ta ştii ce a devenit contele de Maurignac?

— Da! Şi ştii ce a devenit contele Richard de Maurignac? A devenit unul din cei mai vestiţi răufăcători ai Parisului, după ce a căzut mai jos, tot mai jos, treaptă cu treaptă. La început a fost falşificator de bani, pe urmă hoţ de buzunare, apoi un stâlp de cârciumi, iar acuma este peticar, da, trăieşte din pungăşii şi din peticele pe cari le adună de prin curţile şi de pe străzile Parisului. In anul din urmă însă, nu mai ştiu nimic de soarta lui.

Atunci maica Anunziata se aruncă cu un ţipăt ca de nebună la picioarele cardinalului.

Lacrimile o podidiră potop, trupul i se cutremură, i se sgârci, ca sub stăpânirea unei puteri necurate şi mereu striga:

— Nu se poate... Nu este cu putinţă... Richard un puşcăriaş, un beţiv, un adunător de sdrenţe... nu se poate... nu se poate... Cardinale, te rog, te implor, spune-mi că nu-i adevărat!

Cereţi mâine fascicola 13-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ. Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

— Pentru cea dintâia oară în viaţa mea aş dori să fi minţit! — răspunse Tosselli, cu glas aproape solemn. — Dar după cum este adevărat că port pe piept crucea aceasta, pe care am jurat, după cum este adevărat că am în cap pălăria de cardinal, tot atât de adevărat este tot ceeace ţi-am spus. Contele Richard de Maurignac străbate străzile Parisului, îmbrăcat în sdrenţele, pe carı le culege de prin curţile oamenilor.

De strălucitul său trecut nu-şi mai aduce aminte, decât atunci când e treaz, or aceasta se întâmplă foarte rar. Spre norocul lui, aproape întotdeauna băutura îi întunecă minţile.

Nu-i aşa că e mare schimbarea care s'a produs cu chipeşul şi elegantul conte de Maurignac, pe care l-ai cunoscut şi d-ta pe vremuri, la pieptul căruia te-ai odihnit, în nopţi de dragoste ascunsă?

Dar schimbarea aceasta ciudată n'are nimic nefiresc în ea. Richard te-a iubit, inima lui nu te-a putut uita niciodată şi durerea de a te fi pierdut îl mistui mereu, zi cu zi, ceas cu ceas, până când nărui toată frumoasa clădire a sufletului său ales.

Atunci, când l-am silit pe Richard să părăsească Toscana, mi-a dat cuvântul de onoare că nu-şi va pune capăt vieţii. Astăzi îmi pare rău că i-am cerut aceasta, credeam însă că era datoria mea de prieten să mă asigur că nu va săvârşi ceeace atunci mi se părea o nesocotinţă.

S'a ţinut de cuvântul dat şi nu şi-a făcut niciun rău trupesc. Insă n'a fost în stare să reziste desamăgirii, pe care i-a pricinuit-o dragostea, n'a fost în stare să îndure lovitura, pe care i-ai dat-o dumneata.

Pentru a găsi uitarea, se aruncă cu trup şi suflet în valurile acelor plăceri uşoare, pe carı la Paris le poţi întâlni în fiecare colţ de stradă. In curând, în toate saloanele lumii alese din capitala Franţei nu se mai vorbea, decât numai despre nebunul de Maurignac.

El arunca banii cu amândouă mâinile, îi risipea cu femeile, punea rămăşagurile cele mai ne-

socotite şi într'un singur an a avut nu mai puţin de douăzeci şi şapte de dueluri. Într'un cuvânt, el făcu tot ceeace face un om, a cărui hotărîre nestrămutată este să se ruineze.

Cu toate acestea trebuiră să treacă cinci ani încheiaţi ,până când isbuti să-şi ajungă scopul. Atunci însă se sfârşi cu toate. Nenumăratele lui moşii fură vândute, sau hipotecate, lucrurile de preţ jucate în cărţi, curse de cai, sau risipite în alte chipuri.

Atunci începu alunecuşul.

Cum nu mai avea bani buni, căută să-i falşifice. Aceasta îi şi reuşi şi câtva timp îşi continuă viaţa de până atunci, cu ajutorul bancnotelor falşificate.

Până în cele din urmă însă, bancnotele falşificate fură descoperite şi poliţia dădu în curând de urma falşificatorului.

Din stimă pentru familia din care făcea parte, cazul nu fu publicat prin gazete, aşa că procesul trecu cu totul nebăgat în seamă. Nu însă şi mie, prietenul credincios, care-l urmăream necontenit, din depărtare şi care îndată după arestarea lui, am plecat la Paris.

Mă gândeam că, poate nu era prea târziu, pentru a-l mai scăpa. Eu nu-mi puteam închipui că Richard, sufletul bun, blând şi nobil ar fi putut cădea atât de jos.

Totuş, realitatea fu atât de cumplită încât nici nu-mi venea să cred că trăiesc aevea, toată grozăvia aceea. Pe vremea aceea primisem ungerea şi eram în slujba bisericii. Sub scutul hainei pe care o purtam, am isbutit fără multă greutate, să ajung până în celula arestatului.

Sufletul îmi era plin de speranţă, când am păşit pragul mizerabilei închisori în care să găsea şi cu cea mai neagră desnădejde în inimă am plecat de acolo. Căci mi-am dat seama că-mi pierdusem prietenul pentru vecie. Maurignac mărturisise cu un cinism şi o linişte revoltătoare, cum că într'adevăr falşificase bancnote.

Iar când l-am întrebat, dacă nu-i pare rău că şi-a terfelit numele prin noroi, mi-a râs în nas.

— Numele? cinstea? — exclamă el, ca un nebun. — Dă-mi dragostea şi voi avea şi cinste. Una fără alta n'are nicio valoare în ochii mei!

Deatunci nu l-am mai văzut pe Richard de Maurignac. Ştiu că a fost osândit la şapte ani de muncă silnică, în una din coloniile franceze, care avea o climă foarte nesănătoasă.

Oricine ar fi susţinut orice rămăşag că Richard se va prăpădi acolo.

Dar aceasta nu se întâmplă. El se întoarse din colonie pe deplin sănătos şi îndată după înapoierea sa la Paris, reîncepu viaţa uşuratică, pe care o întrerupsese timp de şapte ani. Şi decăderea îşi urmă cursul, adâncindu-mi prietenul în rele mai mult, tot mai mult. După şampanie veni berea, după bere rachiul ordinar, iar dacă mai munceşte din când în când, adunând sdrenţe, aceasta o face numai pentru a avea ce da pe gât.

Nenorocitul străbate acuma Parisul, aproape veşnic beat, un om îmbătrânit înainte de vreme, de care nici moartea nu vrea să se apropie, pe semne fiindcă în cartea destinului stă scris să ajungă încă şi mai rău, decât a ajuns până acuma".

Cardinalul tăcu. Stariţa îşi lăsase capul peste piept, mai jos, tot mai jos, fruntea ei atingea acuma pământul colibei.

Un geamăt surd, urmat de un plâns înecat, se auzi în liniştea mormântală a colibei. Cardinalul Tosselli zâmbi îndurerat şi murmură, încet de tot:

— Acuma eşti răsbunat, sărmanul meu Richard. Nici ea nu va mai avea o clipă de odihnă în viaţa aceasta. Vai, Domnul să mă ierte, dar acest trist serviciu este singurul lucru, pe care l-am mai putut face pentru tine.

Stariţa nici nu îndrăsnea să-şi ridice ochii în spre cardinal, chiar şi când se ridică şi se târî până la scaun, ea tot nu se uită în ochii lui Tosselli.

— Da, sunt o mare păcătoasă — strigă ea, în-

durerată. — Imĭ dau seama, frate, că am păcătuit, crede-mă, însă că am şi pătimit.

Am renunţat la toate bucuriile vieţii şi din frumoasa, mult sărbătorita prinţesă Ana-Angela di Braganza, am devenit maica Anunziata, care de mai bine de două decenii se ascunde printre ziduri de mânăstiri şi nu mai cunoaşte lumea, de cât din auzite. Spune-mi, Eminenţă, prietenul d-tale nu este îndeajuns de răsbunat, dacă pentru el mi-am jertfit toată viaţa, celor sfinte?

— Ba da, dacă ar fi aşa! — răspunse cardinalul Tosselli, cu asprime. — Atunci ăi avea dreptul să fii iertată, măcar pe jumătate. Dacă pocăinţa ar fi fost aceea, care te-a împins să iei calea mânăstirii, atunci aĭ apărea în faţa mea în culori mai bune. Dar nu acesta este cazul.

Vrei să-ţi spun eu, maică Anunziata, de ce te-ai retras la mânăstire? Nu din propria d-tale voinţă, nu din dorul de a te pocăi, ci fiindcă prietena d-tale te-a împins la aceasta, pentru a-ţi scăpa familia de ruşinea pe care i-aĭ adus-o pe cap.

— Care ruşine? — exclamă starița, cu glas tremurând. — Dumnezeule, oare să ştii şi... Nu, nu, asta nu este cu putinţă.

— Ţi-am spus încă dela început că ştiu totul — răspunse cardinalul, cu mânie stăpânită. — Prin urmare ştiu şi că, cu vreo cinci luni înainte de dispariţia lui Maurignac, ai dat viaţă unui copil.

— Groaznic! Aĭ citit în viaţa mea ca într'o carte deschisă! — strigă maica Anunziata, uitându-se la cardinal cu o teamă aproape mistică.

— Copilul acesta era un băiat — continuă cardinalul — iar când aĭ simţit că se apropie ziua fatală, aĭ părăsit Italia şi te-ai refugiat într'un mic sat din munţii Corsicei.

Acolo ai fost găzduită la o femee singuratică, o moaşă, cu numele de Credo. Firește că femeea aceasta nu ştia că prinţesa Ana-Angela di Braganza era aceea, care dăduse viaţă unui copil în casa ei.

Vrei să mai afli acuma şi ce s'a făcut cu acest copil, maică Anunziata?

— A murit — îngână starița — a murit nu multă vreme după ce a văzut lumina zilei.

— Ei bine, maică Anunziata, eu sunt în măsură să-ți desvălui în privința acestui copil unele lucruri, cari te vor uimi.

Dumnezeu n'a vrut ca prietenul meu Maurignac să fie distrus, fără ca autoarea nenorocirii lui să nu fie arătată lumii, în toată urâțenia sufletului său...

Femeea despre care ți-am vorbit că a găzduit-o pe prințesa di Braganza în satul din munții Corsicei, a murit într'un spital din Roma, unde venise să-și vadă niște rude și unde se îmbolnăvi. Mai înainte de a-și da însă obștescul sfârșit, ceru să i se trimită un preot, deoarece voia să se spovedească.

Eu, care pe vremea aceea nu ajunsesem încă la înaltul rang bisericesc, pe care-l am astăzi, am fost trimis lângă muribundă.

Ea m'a deslegat de a tăcea asupra acestei părți a spovedaniei sale, mai mult chiar, m'a împuternicit să iau anumite măsuri, în legătură cu destăinuirile sale.

Muribunda mi-a mărturisit că pe vremuri, d-ta — al cărei nume nu-l cunoștea, eu însă îl știam — ai însărcinat-o să-ți ucidă copilul. Dar femeea Credo nu era îndeajuns de fără inimă și de decăzută, pentru a face așa ceva. Ea cunoștea însă o țărancă din sat, care născuse în aceeaș zi cu d-ta, și al cărei copil ea, ca moașă, își dădu seama că nu va trăi...

Deaceea, seara, femeea Credo se strecură în casa țărăncii, unde ca moașă putea intra oricând și sub scutul întunericului schimbă copiii. Băiețelul cel sdravăn, născut de prințesa Ana-Angela di Braganza rămase în leagănul țăranilor, iar copilul firav, slăbănog al acestora, muri câteva ceasuri mai târziu, alături de aceea, care astăzi se numește maica Anunziata și care firește că nu știa nimic de acest schimb.

Cu un țipăt reținut numai pe jumătate, starița se întoarse în spre Tosselli și în ochii ei se putea

citi un amestec de nădejde şi îndoială, de teamă şi bucurie, iar în inima ei se trezi ceva, ce dormita acolo de decenii, se trezi dragostea de mamă, dorul mamei, care vrea să-şi strângă copilul în braţe, să şi-l privească de aproape, să se fălească cu el.

— Copilul meu trăieşte! — strigă ea. — Dumnezeule... cardinale Tosselli, nu mă înşela... spune-mi este adevărat... copilul, băiatul pe care l-am născut atunci... a cărui mamă sunt eu... trăieşte încă?... Dumnezeule, cum îmi bate inima!... Nu, eu nu m'am uitat de tot copilul... Dumnezeu îmi este martor, cât de des m'am gândit la el... Cardinale, spune-mi te rog, pot să văd şi eu copilul acesta, care acuma trebuie să fie om în toată firea?... Dar trebuie să-l văd, trebuie să-i vorbesc, chiar dacă nu mi-ar fi îngăduit să mă desvălui în faţa lui... Aş vrea să mă mai ştiu odată în apropierea lui, să văd dacă nu-i pot veni în ajutor cu ceva, să văd dacă n'are nevoie de ceva!... Doamne, aproape că nici nu mai ştiu ce vorbesc... Ştiu însă că ar fi cea mai mare fericire a vieţii mele, dacă aş putea să-mi revăd copilul.

— Ai dreptate, maică Anunziata — răspunse cardinalul cu linişte uluitoare. — Băiatul d-tale e om în toată firea... un bărbat frumos... atât de frumos, încât chiar şi în portu-i ţărănesc recunoşti în el pe urmaşul unor nobili.

— Un bărbat frumos! — exclamă starița, tremurând de bucurie. — Copilul meu... s'a făcut un bărbat frumos... Şi unde... unde este?

— Acolo unde a fost născut... în Saint-Etienne-en-Corse.

— Atunci mă voiu duce acolo, mă voiu apropia de el, sub un pretext oarecare, în alte veştminte, firește... Eu sunt bogată, de ce să nu fac ceva pentru el? Căci fără îndoială că, el n'are niciun capăt de aţă, care să poată spune că e al lui.

Dar spune-mi te rog numele ţărăncii, în casa căreia a fost strecurat băieţelul meu... Cardinale Tosselli, te implor spune-mi numele lui şi îţi voiu fi în veci recunoscătoare.

— Vreĭ să-i ştii numele? Numele pe care-l poartă fiul d-tale? Dar sunt încredinţat că în timpul din urmă ai auzit şi d-ta rostindu-se numele acesta foarte des. Este un nume, care s'a făcut cunoscut în toată Corsica, un nume, care trece din gură în gură şi în curând va ajunge şi în Franţa, Italia şi toată Europa.

— Să fie cu putinţă!? — strigă starita, tremurând de bucurie. — Fiul meu să aibă un nume atât de cunoscut?... Dar vorbeşte odată, te rog!... Pe ce tărâm s'a distins?... Vezi, cardinale, tot este adevărat că sângele apă nu se face şi darurile părinţilor trec şi asupra copiilor, chiar dacă aceştia din urmă sunt hărăziţi să se desvolte în împrejurări cu totul neprielnice!

— Da, fără îndoială, darurile părinţilor trec şi asupra copiilor. Dar d-ta vreĭ să te ducĭ să-l vezi şi aceasta cred că nu se va putea întâmpla.

— De ce? Sau poate că în clipa de faţă nu este în Corsica?

— Ba da, cred că trebuie să fie chiar foarte aproape de aici.

— In care oraş, cardinale?

— In apropiere de Saint-Etienne! — sună răspunsul cardinalului Tosselli, care zâmbi ironic.

— In apropiere de Saint-Etienne... Dar spune-mi odată, cardinale, unde locueşte, care este localitatea de unde numele lui s'a răspândit în toată lumea?

— Imi pare rău, maică Anunziata... dar fiul d-tale n'are domiciliu stabil... Se pare că s'a luat la întrecere cu vulturii şi şi-a făcut cuibul pe vârful Fontanellei.... Aşa se spune, cel puţin.

— Cardinale, d-ta te joci cu mine... Cum să fie cu putinţă ca fiul meu să n'aibă o locuinţă stabilă... să colinde prin munţi ,ca un alungat al societăţii omeneşti?

— Maică Anunziata... trebuie să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că fiul d-tale n'are încă un domiciliu stabil, căci dacă l-ar avea, ar fi atât de stabil, încât nu l-ar mai putea părăsi niciodată, sau cel mult, pentru a fi dus la... ghilotină.

Starița se clătină. Cardinalul se apropie de ea, o luă de mâini și-i zise:

— Tot nu bănuiești încă, nenorocito, cui ai dat viață? Nu-ți dai seama încă, ce crunt s'a răzbunat Cerul, pentru moartea morală, pe care i-ai pricinuit-o prietenului meu, Richard de Maurignac?.... Atunci să-ți spun eu, maică Anunziata... Ai născut pe vremuri un copil. Copilul acesta a fost aruncat fără milă în valurile vieții și din el a ieșit cel mai temut brigand al timpurile noastre... a ieșit cel mai temut brigand al timpurilor noastre...

Un strigăt înăbușit ieși de pe buzele stariței, care se prăbuși la pământ, fără cunoștință.

CAP. 16

Căința unui lingușitor

Tăcerea cea mai adâncă învălui coliba, în care se desfășurase scena cumplită de mai sus și în această tăcere nu se auzeau decât suspinele desnădăjduite ale stariței.

Zăcea la pământ, întinsă în toată lungimea trupului, cu mâinile încleștate în părul-i cărunt, cu corpul scuturat de friguri.

— Resemnează-te, maică Anunziata — zise într'un târziu cardinalul, cu voce blândă, spre deosebire de felul cum îi vorbise până atunci. — Vezi că Dumnezeu nu-i iartă pe aceia, cari se ridică împotriva poruncilor Lui şi deaceea te-a pedepsit şi pe tine, făcându-te să dai viaţă unui alungat al societăţii omeneşti.

— Un alungat al societăţii omeneşti! — gemu starița. — Vai mie, care l-am născut pe Egizio Ettore... Ah, cardinale, nu mai sunt vrednică nici măcar să te uiţi la mine... Sunt o blestemată, din sânul meu a ieşit Biciul Corsicii.... Vai, copilul meu, cum ai putut tu să cazi atât de jos?

— Nu trebuie să-i faci imputări lui, lui Egizio Ettore — zise atunci Tosselli — ci numai d-tale însăţi, maică Anunziata!

Gândeşte-te că sângele d-tale curge în vinele lui, or viaţa d-tale a fost îndeajuns de aventuroasă şi de svăpăiată, şi chiar în ea se află şi pricina decăderii lui Egizio Ettore. Gândeşte-te puţin, cum ai trăit d-ta, mai înainte de a intra în mijlocul zidurilor mânăstirii? Fără a fi măritată, pe când erai încă prinţesa Ana-Angela di Braganza, ai dat viaţă acestui copil, despre care erai încredinţată că a murit, spre marea d-tale bucurie.

Sărmanul, el n'a avut parte niciodată de o mamă duioasă, niciodată n'a cunoscut dragostea părintească, la care avea dreptul şi care ar fi fost îndeajuns spre a face să crească altfel floarea, pe care ţi-a dăruit-o Dumnezeu. Vezi deci că nu trebuie să te plângi, că n'ai dreptul să te plângi. D-ta nu te-ai ocupat de răsadul, care ar fi putut să dea roade minunate sub îngrijirea unui grădinar priceput şi acuma... acuma blestemi pomul care a crescut din răsad, fiindcă nu-ţi dă umbră, fiindcă este un măcieş sălbatic, ocolit şi urgisit de lume?

Ridică-te şi ascultă ce mai am a-ţi spune, maică Anunziata.

Starița se ridică încet. Nenorocita trecuse printr'o schimbare grozavă, în decursul ceasului, cât ţinuse această convorbire. Imbătrânise cel puţin cu zece ani, obrajii îi căzuseră înăuntru, ochii se pier-

duseră aproape în orbite, fruntea îi era brăzdată de numeroase sbârcituri. Mândria, cu care îşi purtase întotdeauna fruntea sus, dispăruse cu desăvârşire.

Umilă, cu capul aplecat peste piept, răsuflând cu greu, stătea ea acuma în faţa cardinalului, care n'o mai privea cu dispreţ, ca până atunci, ci cu milă şi blândeţe.

— Maică Anunziata, iartă-mă că voiu fi foarte scurt, dar n'are niciun rost să mai fac introduceri, să-ţi spun pe ocolite, ceeace am să-ţi comunic! — zise el. — Nu mai poţi rămâne în înalta slujbă ce ţi-a fost încredinţată. Deaceea, te întreb dacă putem trece la degradarea d-tale, în faţa tuturor călugăriţelor acestui schit, chiar acuma, de când nu vei mai rămâne decât o simplă maică, ce va trebui să-şi ispăşească păcatele, trăind în cea mai desăvârşită singurătate şi resemnare?

— Pedeapsa ar fi prea mică! — gemu fosta prinţesă di Braganza. — Nu, nu, mă osândesc la o pedeapsă mult mai aspră.

Da, cardinale, am păcătuit greu şi de mult mi-am dat seama că viaţa, pe care am dus-o ca prinţesă, a fost dintre cele mai nedemne. Tocmai deaceea am şi primit să mă refugiez în pacea unei mânăstiri şi pacea aceasta a adus multă linişte şi seninătate sufletului meu. Acuma însă îmi dau seamă că nu sunt vrednică de această linişte sfântă şi încă astăzi voiu lepăda vălul călugăriei.

Da, vreau să mă arunc iarăş în lume, vreau să lupt pentru viaţă, pentru traiul zilnic, căci din toate bunurile pe cari le-am dăruit Bisericii, nu cer nimic înapoi.

Săracă şi urgisită voi locui undeva, în vreo odaie de mansardă şi mă voiu hrăni din lucrul mâinilor mele. — Voiu cerşi la colţul străzilor, pentru câte o centimă nenorocită şi întreaga mea viaţă de astăzi înainte, va fi un lanţ nesfârşit de lipsuri şi nevoi.... Niciun cuvânt, cardinale... sunt ferm hotărâtă să fac aceasta, chiar dacă n'aş primi încuviinţarea Sanctităţii Sale Papa.

Nădăjduiesc însă că d-ta, cardinale, îmi vei

împlini această dorință. Nu cer nimic altceva, decât să mi se îngăduie să părăsesc chiar astăzi încă, zidurile acestei mânăstiri.

— Și aceasta este hotărârea ta nestrămutată, nenorocito? — întrebă cardinalul.

— Nestrămutată!

— Bine! — zise atunci Tosselli. — Te desleg deci de jurământul pe care i l-ai făcut Bisericii. Întoarce-te în lume, săracă, bătrână și urgisită și ia-ți de bună voie martiriul, care te așteaptă dincolo de zidurile mânăstirii.

Cuvintele acestea fură urmate de o tăcere solemnă. Femeea, a cărei voință fusese până atunci lege pentru toți aceia, cari se găseau pe insula Lavezzi, stătea umilă și resemnată, în fața omului pe care și-l alesese singură ca judecător.

— Și acuma să ne întoarcem la ceaialtă nenorocită — urmă cardinalul Tosselli — care a fost aruncată pe insula aceasta de o soartă nemiloasă. Fata aceasta nu mai poate rămâne niciun ceas mai mult pe insula Lavezzi. O voiu lua cu mine și voiu îngriji eu de ea.

Zicând aceste cuvinte Tosselli se apropiase de ușă, o deschise și strigă:

— Letiția, vino până aici. Vrea să-ți vorbesc.

Letiția tresări, cu toate că vocea cardinalului era blândă, neporuncitoare, cu toate că Xaranos și Athos se încredințaseră mai dinainte că nu trebuiau să se teamă de Tosselli, care era un apărător al celor oropsiți. Gândurile ei însă sburau departe, în spre coasta Roccapinei, în spre piscul Fontanella, unde se găsea acela, căruia îi era hotărâtă să-i aparțină toată viața: Egizio Ettore.

Era ferm hotărâtă, orice i-ar spune cardinalul, să-și redobândească libertatea, deoarece nu mai voia să piardă nicio clipă pentru a ajunge la Egizio Ettore.

Dar vai, marea o despărțea de iubitul său, întocmai după cum Hero fusese despărțită odată de Leandru, tot de mare și dacă nu i se dădea o barcă, nu putea ajunge nici când la alesul inimii sale.

Letiția intră tremurând în coliba, în care starița se retrăsese în colțul cel mai întunecat, unde stătea în genunchi.

Letiția rămase foarte uimită de schimbarea pe care o observă la stăpâna mânăstirii.

Aspră și mândră, așa intrase maica Anunziata în colibă, și iată că acuma, după un timp atât de scurt, un ceas numai, aceeaș femee era umilită, deborâtă, era... o pocăită.

— Letiția — zise cardinalul, cu glasul lui blând — îți cunosc soarta și știu că ești iubita lui Egizio Ettore.

— Nu sunt iubita lui, Eminență! — răspunse fata, privind țintă în ochii cardinalului. — Îl iubesc însă și-l voiu iubi toată viața, nerenunțând niciodată la dragostea lui.

— Dar dragostea aceasta este neîngăduită, este o dragoste păcătoasă — zise Tosselli. — Ți-ai dăruit inima unui om, care nu este vrednic de ea.

— Chiar dacă ar fi astfel, nu sunt eu oare cu atât mai mult îndatorată să stau mereu lângă el, spre a căuta să-i fiu îngerul cel bun? Dar Egizio

Ettore nu este un om rău, Eminență, nu este netrebnic! Oamenii l-au împins pe calea fărădelegilor și chiar dacă a călcat legile stăpânirii, a făcut-o pentru a se răsbuna pe aceia, cari l-au aruncat în nenorocire.

— Răsbunarea este dreptul meu, spune Dumnezeu — răspunse cardinalul Tosselli — și oamenii n'au dreptul să-l înlocuiască pe Domnul, când vor să-și satisfacă anumite dorinți. Dar sunt încredințat că vei judeca lucrurile altfel, Letiția, când vei fi scoasă din mediul, în care ai trăit până acuma, cceeace sunt ferm hotărât să fac. Vei părăsi insula Lavezzi încă în noaptea aceasta și te voiu duce la Roma. Este acolo o casă, în care aceia cari au păcătuit și vor să se pocăiască sunt redați vieții adevărate, unde vei fi tratată cu blândețe și bunătate și unde sămânța binelui va fi din nou, sădită în sufletul tău, dacă ea a dispărut de acolo.

Nu vei mai fi prizonieră, Letiția și după un timp oarecare vei fi lăsată să te duci unde vei voi, numai la unul singur nu vei mai avea voie să te înapoiezi niciodată, la Egizio Ettore.

— Atunci îmi iei nu libertatea, ci viața, Eminență — exclamă drăgălașa copilă, cu voce tremurândă, în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi. — Egizio Ettore este pentru mine viața și acela care mă împiedică să-l iubesc, acela mă ucide.

— Cu atât mai mult! — răspunse cardinalul, cu hotărâre. — Mai bine să-ți pierzi trupul, dacă altfel nu se poate, pentru a-ți mântui sufletul.

Tosselli se apropie din nou de ușă și glasul lui răsună din nou:

— Xaranos... Athos, veniți aici!

La porunca prințului bisericii cei doi pescuitori alergară în goană în spre coliba lor și așteptară umili ordinele omului, pe care-l stimau atât de mult.

— Vă încredințez fata aceasta — zise cardinalul. — Duceți-o cu barca voastră până la vaporașul, care ancorează în partea de miază-noapte a insulei. Acolo o veți preda căpitanului pe această

copilă şi-i veţi spune s'o păzească bine, până când voiu veni şi eu pe bord.

Iar tu, Letiţia, resemneazâ-te şi fii încredinţată că va veni o vreme, când îmi vei fi recunoscătoare că te-am luat sub scutul meu.

Cardinalul Tosselli nu văzu groaza ce se oglindea în ochii Letiţiei, nu văzu hotărârea ce se putea citi în trăsăturile feţei sale, nu văzu cum în dosul buzelor palide dinţii se încleştează.

Letiţia îi urmă pe pescari cu capul aplecat peste piept. Bătrânul Xaranos mergea la dreapta, Athos la stânga ei.

Dar deabia făcură zece paşi dela colibă, că Letiţia se opri şi îşi întinse mâinile implorătoare în spre cei doi pescari.

— Fie-vă milă şi lăsaţi-mă să plec — se rugă ea. — Nu pot, nu pot să-l urmez pe cardinalul Tosselli. Nu! mai bine moartea, decât să mă duc în casa aceea, unde poate că nu voiu întâlni, de cât fiinţe blânde şi bune, dar în care ar însemna să înebunesc, deoarece aş fi departe de el.

— De el? De cine vorbeşti, copila mea? — întrebă bătrânul Xaranos, aproape dojenitor. — Să fie deci adevărat că-l iubeşti pe banditul acela de Egizio Ettore, despre care gazetele din ultimele zile povestesc lucruri atât de înfiorătoare?

Şi cum Letiţia nu răspunse îndată, privirile înflăcărate ale tânărului Athos se îndreptară şi ele întrebătoare asupra fetei. Apoi, trupul de atlet al tânărului pescar începu să tremure, ca o frunză scuturată de vânt, iar chipul lui luă o înfăţişare atât de ameninţătoare, încât ai fi crezut că viaţa Letiţiei atârna numai de cuvintele, pe cari ea avea să le rostească acuma.

Cereţi mâine fascicola 14-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

Letiția își jurase să nu tăgăduiască în fața nimănui și în niciun fel de împrejurări dragostea, pe care i-o purta lui Egizio Ettore. După ea, o dragoste era cu atât mai puternică, cu cât era mărturisită cu voce mai tare, or, ce dragoste putea fi mai nemărginit de mare, decât aceea care sălășluia în sufletul ei pentru Egizio?

— Da, îl iubesc pe Egizio Ettore — răspunse Letiția, cu hotărâre — și vă rog să nu-l blestemați, cum fac ceilalți oameni, căci dacă l-ați fi văzut o singură dată, ați fi putut arunca o privire și în sufletul lui și atunci ați fi înțeles și dragostea pe care eu i-o port lui. Deaceea, vă rog scăpați-mă și nu mă duceți pe vaporașul cardinalului. Aveți o barcă, împrumutați-mi-o, să mă duc cu ea până la coasta dela Roccapina, care în revărsatul zorilor de acuma aproape că se și vede. Lăsați-mă să fug acolo și Egizio Ettore vă va răsplăti și vă va fi întotdeauna recunoscător.

— Ne ceri ceeace ne este cu neputință să facem, copila mea — răspunse grecul cel bătrân. — Că nu sunt nepăsător la suferințele altora, asta ai avut prilejul s'o vezi astănoapte. Te-am primit în coliba mea, te-am ascuns în costumul de șcafandru, te-am lăsat în fundul mării, cu toate că prin aceasta mi-am primejduit propria mea existență.

Acuma însă nu mai este vorba de marea Anunziata, ci de cardinalul Tosselli și poruncilor acestuia trebue să mă supun. Căci trebue să știi, copila mea, că Eminența Sa mi-a făcut odată un serviciu, când eram în pragul pieirei, un serviciu pe care nu-l voi putea uita niciodată. În tinerețe am fost un derbedeu, fără căpătâi și ca atare am săvârșit o groaznică fără-de-lege. Pe când eram în închisoare el venea aproape zilnic la mine, îmi întărea sufletul, mi-l înobila, iar după ce mi-am ispășit pedeapsa, mi-a întins o mână de ajutor, mulțumită căreia m'am putut face iarăș un om cinstit. Nu, nu, cardinalul Tosselli ne-a poruncit să nu te lăsăm să fugi și nu te vom lăsa. Inainte, Athos, pregătește barca.

In timpul acestui schimb de vorbe ei ajunseră la malul mării. Acolo mica barcă, cu care venise Athos din largul mării, cu un ceas mai înainte, juca veselă pe valuri. — Uneltele de pescuit mai erau încă în ea. Xaranos sări în barcă, aruncă pe țărm ceeace nu-i trebuia până în cealaltă parte a insulei, în vreme ce Athos deslega luntrea dela mal.

Letiția se apropie de tânărul grec, se uită imploratoare la el și-i șopti:

— Athos, fie-ți milă de mine și scapă-mă!

In aceeaș clipă Xaranos își ridică brusc capul și Letiția băgă de seamă că grecul pândea să vadă ce răspuns îi va da fiul său.

Dar Athos râse, neîndurător și strigă:

— Iți închipui să mă poți momi cu ochii tăi frumoși? Chiar dacă mi-ai făgădui toate comorile din lume, tot nu m'aș împotrivi poruncilor tatălui meu.

Letiția era disperată. Ultima nădejde fusese Athos, or iată că nici acesta nu voia să-i asculte rugămintea.

— Așeaz-o în barcă — porunci Xaranos — s'o legăm de banca dinapoi, căci frumoasa vrăjitoare ar fi în stare să se arunce în mare, numai pentru a-și îndeplini voința!

Imi pare rău, copilă, că trebuie să iau asemenea măsuri împotriva ta, dar o femee, care-l iubește pe Egizio Ettore este în stare să facă un ticălos, din omul cel mai cinstit de pe lume.

Athos o luă în brațe pe Letiția, sări cu ea în barcă și conform poruncilor tatălui său, deslegă un odgon, cu care apoi o legă pe fată de bancă.

După aceea puse mâna pe vâsle și voi să le adâncească în mare, când deodată își ridică iute capul și făcând ca și când ar trage cu urechea, strigă:

— Tată, cardinalul te-a strigat... Pe semne că vrea să-ți mai spună ceva.... Iute, tată, vezi ce vrea!

— N'aud nimic — răspunse bătrânul, întorcând capul și uitându-se în spre colibă — și de altfel nici nu-l văd!

— S'a ivit numai pentru o clipă, în pragul ușii — zise Athos. — Du-te, tată, între timp eu

voiu ţine barca lângă ţărm, iar în ceeace o priveşte pe fată, fii fără grijă, căci e bine legată de bancă şi nu va putea fugi.

Xaranos se pregăti să plece, dar deodată se mai întoarse şi-i zise fiului său:

— Fereşte-te de frumoasa vrăjitoare, Athos! Nu te lăsa momit dea ea... Eşti tânăr încă şi frumuseţea femeilor înduioşează foarte uşor inima tinerilor... Ştii că-i sunt adânc recunoscător cardinalului şi că deci, trebuie să-i îndeplinim porunca. Chiar dacă ar fi vorba despre propria ta soră şi tot n'ai putea face altfel.

Cu aceste cuvinte, bătrânul plecă. Athos îşi făcu de lucru cu vâslele, întărindu-le în inelele cari le ţineau de scânduri, dar făcând aceasta nu-l scăpă din ochi pe părintetle său, nicio singură clipă. Iar când bătrânul ajunse la uşa colibei, începu să vâslească deodată şi barca alunecă, ca o săgeată peste valuri.

— Athos, ce faci? — strigă Letiţia, în a cărei inimă se trezi deodată o nădejde neaşteptată — oare... nu-l mai aştepţi pe tatăl d-tale?

— Nu, nu-l mai aştept — răspunse Athos, mânându-şi barca mai departe, cu o înfrigurare de nedescris. — Nu mai aştept nimic în lumea aceasta, decât ca tu să-mi spui: Iţi mulţumesc, Athos!

— Dumnezeule!... Athos, vrei să mă scapi?

— Da, te voi scăpa, dar niciodată, nu voi mai apărea înaintea ochilor tatălui meu.

— Asta ar fi prea mult, Athos! Cu preţul acesta nu-mi trebuie libertatea... Intoarce-te şi lasă-mă în voia soartei... căci nu pot primi să-l despart pe fiu de tatăl său.

Dar Athos se părea că nici n'o aude. El înfigea vâslele în apă cu o repeziciune uluitoare, le scotea şi iar le înfunda şi barca se îndepărta de insulă cu o iuţeală atât de mare, încât fundul ei abia mai atingea apa.

Deodată însă Athos tresări. In vârful stâncii pe care se ridica umila lor colibă, se ivise trupul uriaş al părintelui său.

— Athos! — strigă Xaranos cu o voce, de care se cutremurară parcă şi valurile. — Athos, ce faci?

— Gândeşte-te la tine, Athos — strigă Letiţia. — Eu nu pot preţui pentru tine atâta, încât să-ţi spulberi seninătatea vieţii pentru mine!

— Aş şti chiar şi să mor pentru tine, dacă ar trebui — răspunse tânărul, cu înflăcărare. — Nu-mi pasă nici chiar de blestemul tatălui meu, dacă-ţi pot da o mână de ajutor, ca să fii fericită.

— Dar ştii prea bine că iubesc pe un altul şi că deci, răsplata la care poate că nădăjdueşti, nu ţi-o vei primi, niciodată.

— Nu mai nădăjduesc nimic... nimic în viaţa aceasta! — răspunse tânărul pescuitor de corali. — Priveşte... priveşte acolo, pe ţărm... tata îşi ridică mâinile ameninţător... Vai mie, glasul lui tună groaznic, ca vocea Judecătorului de Apoi... Auzi tu ce strigă tata?...

— Blestem pe capul tău, copil nerecunoscător! — strigă Xaranos din vârful stâncii. — Nu vreau să te mai văd niciodată... Te-am iubit, dar acuma te smulg din inima mea... Ai ales-o pe frumoasa vrăjitoare... Ei bine, du-te la pieire, cu tovarăşa lui Egizio Ettore.

— Vai mie! — exclamă Athos, în vreme ce lacrimi mari începură să i se prelingă pe faţă. — Mi-am iubit părintele, cum niciodată un copil nu şi-a mai iubit tatăl şi totus.. îmi eşti martoră, Madonnă, care sădeşti dragostea în inimile oamenilor, că nu puteam face altfel... Ţine, Letiţia, cuţitul acesta... Eliberează-te singură din strânsoarea legăturilor tale, iar apoi pune mâna pe cealaltă vâslă, căci s'ar putea să ne urmărească cu yachtul cardinalului.

Letiţia tăie otgonul, care o lega de banca dinapoi a bărcii, puse mâna pe lopată şi mânată cu puteri îndoite, luntrea luneca acuma pe valuri înc'odată atât de iute.

In curând apoi insula Lavezzi dispăru încetul cu încetul în ceaţa dimineţii şi cât puteau răsbate ochii nu se mai vedea de cât numai întinsul

nesfârşit al apelor. Atunci Letiţia scoase vâsla din apă, se ridică de pe locul său şi se aşeză alături de tânărul grec.

— Athos — zise ea, cu glas înduioşat — îţi mulţumesc! Ai fost mântuitorul meu şi niciodată nu voi uita nepreţuitul serviciu, pe care mi l-ai făcut.

— Eu nu-ţi cer nicio recunoştinţă, fermecătoare Madonna! — răspunse tânărul pescuitor de corali, cu tristeţe. — Te voiu duce până pe coasta Roccapinei şi apoi...

— Şi apoi? — întrebă Letiţia, cu glas tremurând. — Ce ai de gând să faci apoi, Athos?

— Apoi... Dar de ce mă mai întrebi de soarta mea...? Sunt doar un om pierdut... N'am învăţat nimic, nu cunosc nicio meserie, afară de aceea de a coborî în fundul mărilor, or, aceasta este o meserie, de care nu te poţi folosi oriunde.

— Athos! — zise atunci Letiţia, cu glas solemn. — Jură-mi să faci ceeace-ţi voiu cere!

— Ce să-ţi jur, Madonna?

— Că îmi vei îndeplini dorinţa pe care ţi-o voi spune acuma şi care este... să te înapoiezi la tatăl tău!

— Să mă.... înapoiez? Nu, niciodată, căci m'ar sdrobi, în mânia lui.... Tu nu-l cunoşti încă pe adevăratul Xaranos... E foarte iute la mânie şi când e furios nu-şi mai dă seama ce face, devine asemenea unui animal turbat!

— Xaranos te va uita, căci te iubeşte mult... Ce nu iartă un părinte copilului său? Athos, după cât ştiu, eşti un foarte bun înotător şi nu putem fi mai departe de un ceas de insula Lavezzi. Inainte, deci, prietene, aruncă-te în mare şi înapoiază-te pe insulă.

— Tu-mi ceri asta, Madonna?... Imi poruncesti tu să fac asta?

— Iţi cer aceasta, fiindcă ştiu că va fi norocul tău...

In clipa următoare Athos se ridică, îşi desbracă surtucul, îşi scoase ghetele din picioare.

— Mă voiu întoarce la tatăl meu — zise el,

cu glas răguşit. Ştiu însă că asta va însemna pieirea mea, deoarece.... mă va ucide!

Dar ce-mi pasă... dacă tu vrei astfel! Sufletul meu îţi aparţine ţie şi dacă vrei să-mi mulţumeşti pentru ceeace am făcut pentru tine, atunci lasă-mă să te sărut odată, pentru ca sărutul tău să mă însoţească în cursul întunecatei vieţi, care mă aşteaptă.

— Bine, sărută-mă! — şopti Letiţia — Să ştii însă că sărutul acesta este sărutul unei surori!

Tânărul grec o îmbrăţişă atunci cu braţe tremurânde, o strânse la pieptul său, îşi apăsă buzele pe ale ei, iar când îi dădu drumul, apoi, strigă în prada unei bucurii nespuse:

— Am sărutat-o pe Letiţia... pe iubita lui Egizio Ettore... Acuma pot să mor!

O săritură... valurile se împreunară deasupra capului său... dar în clipa următoare Letiţia îl zări ivindu-se din nou la suprafaţa apei, la o depărtare destul de mare de barcă. Braţele lui vânjoase spintecau apa ca botul unui vapor.

Letiţia îl urmări cu privirea, cât timp îl mai putu ţine în ochi. Când îl pierdu din vedere, puse mâna pe lopeţi şi începu să vâslească.

Era acuma singură în largul mării, dar avea încredere în Dumnezeu... Dacă Domnul o ajutase să scape din insula Lavezzi, o va ajuta şi să ajungă până pe coasta Roccapinei, de unde apoi va sbura în braţele iubitului său Egizio.

Letiţia vâslea din răsputeri, fără odihnă, când deodată privirile-i îngrozite se rătăciră pe cerul, pe care începuseră să se ivească mici nori alburii.

— Dumnezeule — exclamă ea — norii aceştia sunt aducători de furtună! Dacă mă prinde furtuna în largul mării, atunci, atunci sunt pierdută!

Şi presimţirea aceasta n'o înşelă.

Atâta vreme cât apa rămase liniştită, totul merse bine, căci dansul valurilor nu era atât de puternic, încât să primejduiască înaintarea bărcii. Deodată însă, cerul se întunecă, valurile deveniră din ce în ce mai mari, mai furioase, ridicând mica barcă pe munţii de apă, pentru ca în clipa urmă-

toare s'o lase să cadă înapoi, în adâncimi ametitoare.

Atunci Letiția își dădu seama cu groază că barca ei nu era făcută pentru a se încumeta să înfrunte largul mării.

Cu toate acestea, Letiția nu se îndoi nicio singură clipă că va scăpa și din primejdia asta, deoarece nu-și putea închipui că Dumnezeu o scăpase de pe insula Lavezzi, numai pentru a-i pregăti mormântul în fundul rece și fioros al mării.

Și nici presimțirea aceasta n'o înșelă. Ea se bizuise pe bunătatea și îndurarea Celui de Sus și Domnul o ajută într'adevăr.

In zare, la o depărtare de câteva minute de ea numai, se ivi un vaporaș, care spinteca mândru valurile.

Uitând că se găsea într'o barcă șubredă, care se putea răsturna la cea mai mică mișcare nesocotită, Letiția sări în picioare, și rupse o fâșie din veștmântul ei alb, cu care plecase din mânăstire și începu să fluture bucata de pânză albă deasupra capului.

In acelaș timp începu și să strige din toate puterile, pentru a atrage și prin aceasta atenția acelora de pe vaporaș.

După câteva minute de înfrigurată așteptare, vaporașul ajunse în dreptul ei și... trecu mai departe.

Letiția desnădăjdui. Se credea pierdută.

Iată însă că vaporașul se opri, o barcă fu lăsată în apă și barca aceasta venea acuma ca săgeată în spre ea.

— Slavă Domnului! — strigă Madonna din Saint Etienne. — Acuma... acuma ne vom revedea, scumpul meu Egizio.

Barca salvatoare se apropia tot mai mult, cei patru vâslași cari mânuiau lopețile, o făceau să înainteze sprinten, cu toată împotrivirea valurilor.

Dar când barca ajunse ca la două sute de metri de Letiția, aceasta zări în mijlocul bărcii, în picioare, un bărbat cu chipul înconjurat de o barbă neagră și sângele îi îngheță în vine.

Bărbatul acesta era... contele Robert de Paris.

— Letiția! — strigă contele de Paris, care recunoscu și el la rândul lui, pe Madonna din Saint Etienne. — Ha, ha, ce ciudată întâlnire!

Robert de Paris își și întinse mâinile, ca și când ar fi vrut s'o apuce, cu toate că barca lui era încă la o sută de metri de aceea a fugarei.

S'ar fi zis că ticălosul vrea să sară, să sboare peste această depărtare, pentru a pune mâna o clipă mai de vreme pe jertfa sa.

Dacă se găsea în drum spre insula Lavezzi, era doar tocmai din pricina Letiției și iată că acuma o întâlnea în largul mării! Demonii infernului îl ajutaseră fără îndoială să împiedice fuga fetei din insulă.

Cu toate acestea, se părea că jertfa îi va scăpa lui Robert de Paris, în ultimul moment.

— Robert de Paris! — strigă Letiția. — Tu ești?... Dar de cât să cad în mâinile tale, prefer moartea, de o mie de ori!

Frumoasa și gingașa fată mai aruncă o privire în spre cer, o privire care trăda toată nemărginita ei desnădejde, apoi se aruncă în mare.

Spre norocul, sau nenorocul ei însă, poalele sfâșiate ale veștmântului se agățară de inelul ce ținea vâsla din dreapta și rămase atârnată numai la suprafața apei, unde o ținea barca înclinată pe o parte.

Dar dacă scăpase pentru o clipă, aceasta nu însemna că nu se mai găsea încă în cea mai mare primejdie. Valurile, prin jocul lor, îi acopereau capul în fiecare clipă, lăsându-i dela un val la altul, doar atâta timp să respire pe jumătate și apoi, luntrea, care o salvase, putea să-i devină fatală, dacă se răsturna și Letiția rămânea tot prinsă cu rochia de ea.

— Vâsliți, vâsliți! — le strigă contele de Paris, oamenilor săi. — Zece galbeni pentru fiecare din voi, dacă mai ajungem la vreme!

Barca spintecă atunci valurile ca o fantomă. Mai trecu un minut, șaizeci de secunde îngrozitoa-

re, în carî moartea o pândi pe Letiția de șaizeci de ori, dar... contele de Paris sosi încă la timp.

El se aplecă peste nenorocită, o prinse cu amândouă mâinile, smuci odată și Letiția ajunse în brațele celui mai neîmpăcat dușman al ei.

— Inapoi, la yacht! — porunci el. — Dar iute, cât puteți de iute, dacă nu vreți să pierdeți răsplata făgăduită!

Vâslașii se puseră pe lucru, de-i năpădi nădușeala. In curând ei ajunseră la yacht și contele de Paris, luându-și prada din nou în brațe, urcă cu ea în cabină.

Aici, după ce o așeză pe divan, se aplecă peste Letiția și o singură privire îi fu îndeajuns pentru a se încredința că Madonna din Saint [illegible]nne era încă în viață. Atunci scoase dintr'un dulăpior o sticluță cu săruri mirositoare, cu ajutorul cărora o readuse în simțiri pe fată.

Când Letiția deschise ochii se văzu singură în cabina yachtului. La început era atât de zăpăcită, încât numai cu multă greutate își putu aduce aminte de ceeace se petrecuse cu ea, în timpul din urmă. Dar când imaginile intâmplărilor din

ultimele zile trecură din nou prin faţa ochilor săi sufleteşti şi îşi reaminti şi de cea din urmă scenă, când căzu în mâinile lui Robert de Paris, groaza o cuprinse pe sărmana fată.

Atunci se mai deschise şi uşa cabinei şi un bărbat palid la faţă, cu chipul înconjurat de o barbă neagră intră înăuntru.

Dintr'o singură mişcare Letiţia sări de pe canapea şi îşi învăli trupul cu sdrenţele veştmântului, care-i alunecase de pe picioare.

După aceea îşi încrucişă braţele peste piept şi aşteptă răbdătoare, să vadă ce-i va mai spune contele de Paris. Privirile ei erau aspre, întocmai ca privirile acuzatului, care se ştie nevinovat.

Letiţia se cutremurase la vederea acestui om, despre care nu se ştia altceva, decât că era unul din bărbaţii cei mai afemeiaţi ai Corsicei, un om, pe care-l ocolea orice femee cinstită, orice fată care ţinea la reputaţia ei.

Pe vremuri mai scăpase odată ca prin minune, din ghiarele acestui om, atunci când ticălosul său tutore, Vincenzo Rossatti voise să o vândă contelui.

Dar acuma, Sfinte şi Mare Dumnezeule, acuma cum să mai scape din mâinile lui?

Care nu fu însă mirarea sărmanei fete, când contele de Paris se opri la o depărtare de câţiva paşi de ea şi cu voce aproape duioasă, îi zise:

— Letiţia, te rog să mă ierţi, dacă am îndrăsnit odată să-mi ridic ochii asupra d-tale.

Frumuseţea d-tale mă orbise însă şi nu mai ştiam ce fac. Astăzi însă îmi dau seama că este un mare păcat să doreşti a ţine în braţele tale pe o sfântă.

— Eu nu sunt sfântă, domnul meu — răspunse Letiţia — eu nu sunt decât o fată sărmană, care n'are altă avere, decât nevinovăţia şi bunul ei renume, or, dacă cineva îmi nimiceşte acest singur bun al meu, mă nimiceşte şi pe mine. Deaceea, domnule conte, nu-mi vine să cred că ai vrea să fii ucigaşul meu!

— Repet, Letiţia — răspunse Robert de Paris

— că nu trebue să te mai temi de prezența mea și că pe bordul acestui vaporaș, care este proprietatea mea, te găsești în cea mai deplină siguranță.

— Vai, domnule conte .— exclamă atunci frumoasa fată — dacă aș putea avea încredere în cuvintele d-tale, dacă într'adevăr aceste cuvinte n'ar fi numai o cursă, pentru a-mi alunga bănuelile...

— Nu este nicio cursă, Letiția, ci sunt expresia gândurilor și a simțurilor mele și pentru a te încredința că spun adevărul, sunt gata să-ți dau o dovadă, care să-ți spulbere orice bănuială. Dovada aceasta va fi că, te voi duce acolo unde vei voi d-ta, unde-mi vei porunci și pentru a-ți împlini dorința, voi schimba drumul yachtului meu, îndreptându-l unde-mi vei spune d-ta.

— Atunci — strigă Letiția — atunci du-mă...

— ...Pe coasta Roccapinei! — o întrerupse contele. — Nu-i așa că vrei să te duci unde se găsește Egizio Ettore?

— Da, domnule conte — răspunse Letiția. — De ce să tăgăduiesc. Locul meu, lumea mea nu pot fi decât numai acolo, unde este și Egizio Ettore. Te conjur, domnule conte, du-mă pe coasta Roccapinei și-ți voi rămâne veșnic recunoscătoare.

— Te duc, Letiția — răspunse Robert de Paris, fără șovăire. — Am însă o mică și neînsemnată condiție de pus, în cazul când eu voi fi acela, care te va uni cu Egizio Ettore.

Eu nu-l mai urăsc pe Ettore, dimpotrivă, îmi dau seama că poate m'am purtat cu prea multă dușmănie, cu prea multă ură chiar față de tânărul acesta și deaceea aș dori să-mi repar greșeala.

— Egizio Ettore te va ierta, dacă eu îl voi ruga s'o facă! — răspunse Letiția. — Spune, domnule conte, ce ai putea să faci pentru Egizio Ettore, în situația în care se găsește astăzi?

Robert de Paris aruncă o privire în spre ușa cabinei, ca și când ar fi vrut să se încredințeze că este bine închisă, ca să nu poată fi spionat, apoi se mai apropie de Letiția cu câțiva pași, astfel încât ajunse chiar lângă ea și își adânci privi-

rile adumbrite de genele-i lungi și negre, în ochii frumoasei Madonne.

Sărmana fată nu băgă de seamă diabolica plăcere ce zăcea în pupilele acelea lărgite.

— Letiția — zise contele Robert de Paris, în șoaptă — eu sunt acela, care l-a nenorocit pe Egizio Ettore, eu sunt acela, care l-a împins la pieire. Din pricina mea a ajuns în pușcărie, de unde a scăpat numai mulțumită unei minuni a Cerului.

— Știu — răspunse Letiția — și mă întreb, domnule conte, cum îți vei justifica d-ta purtarea față de Egizio, când vei ajunge în fața Judecătorului nostru de Apoi.

— Judecătorul de Apoi va fi îndurător cu mine — zise contele, lingușitor — dacă îmi voiu repara greșala, încă aici, pe pământ.

Egizio Ettore a fost osândit numai din pricina mărturiilor strâmbe care au fost depuse împotriva lui, de oameni plătiți de mine. Ei bine, acuma m'am hotărât să-i dau lui Egizio Ettore mijloacele de a-și dovedi nevinovăția în fața judecătorilor săi pământești.

La auzul acestor cuvinte ale contelui, Letiția nu se mai putu stăpâni și strigă de bucurie.

— Vai, dacă Egizio își va putea dovedi nevinovăția, dacă cinstea și bunul lui renume vor fi restabilite, atunci nu va mai fi nevoit să se ascundă prin munți și prin păduri, nu va mai fi silit să urmeze cu primejdioasa meserie de brigand, pe care o va încheia tot atât de repede, după cum o și începuse.

— Văd că ești mirată, frumoasa mea Letiția — urmă contele Robert de Paris, cu ticăloasa-i lingușire — deoarece nu te așteptai la o asemenea schimbare. Ea se datorează numai mustrării de cuget, se datorează nopților, în cari nu mai pot dormi și în cari, învârtindu-mă necontenit în pat, nu văd decât chipul nefericitului Egizio Ettore, care colindă munții, fără adăpost, fără o pernă sub căpătâi, fără o hrană ca lumea și toate acestea numai din pricina mea.

Imaginea aceasta mă urmărește zi și noapte, Letiția și a făcut din minte un alt conte Robert de Paris. Lucrurile nu mai pot merge astfel, căci ar însemna ca mai curând sau mai târziu să-mi pierd mințile, din cauza zbuciumului, care mă frământă.

Letiția își împreună mâinile și privirile ei se îndreptară recunoscătoare în spre cer.

— In ceeace mă privește pe mine — urmă Robert de Paris — voi părăsi Corsica ,chiar zilele acestea și mă voi duce în America, pentru a începe acolo o altă viață, mai bună. decât aceea pe care am dus-o aici.

Mai înainte de a pleca însă, vreau să-l reabilitez pe Egizio Ettore în ochii lumii, vreau să-i redau cinstea, pe care și-a pierdut-o din pricina mea. In acest scop sunt gata să-i dau lui Egizio Ettore o scrisoare, prin care recunosc că i-am plătit pe Fernando Hernez, Francisca di Montenero, pe cameristul meu Leblanc, pe Vincenzo Rossatti și pe decedatul Luigi Carazoni, să depună mărturie strâmbă împotriva lui.

Cu această scrisoare în mână, nu mai încape nicio îndoială că Ettore își va putea dovedi nevino-

vățiа și oamenii, cari astăzi îl blestemă, vor vărsa lacrimi fierbinți, de a fi osândit un nevinovat.

— Și... și ai fi în stare să faci aceasta pentru Egizio Ettore, domnule conte? — strigă Letiția cu glasul înăbușit de lacrimi. — Dacă ai face-o, ar însemna că l-ai salvat dela pieire, ar însemna că i-ai redat cinstea, viața.

— Da, o voi face! — răspunse Robert de Paris, cu prefăcută solemnitate. — Și ca primă dovadă a pocăinței mele, iată ce voi face chiar acuma: yachtul meu se găsește în drum spre insula Lavezzi, unde voiam să-i fac o vizită maicii Anunziata, starița mânăstirii. Pentru d-ta, voi schimba calea yachtului și mâine vei fi unită cu Egizio Ettore.

Contele apăsă pe un buton și peste câteva clipe intră în cabină un bărbat înalt, cu o barbă deasă.

Bărbatul acesta purta pantaloni albi, de lână și în jurul mijlocului un brâu de mătase albastră.

— Căpitane — zise Robert de Paris — întoarce și îndreaptă yachtul cu toată viteza, în spre coasta Roccapinei, unde vom ancora la vărsarea în mare a râului Ortolo, a cărui vale merge în sus, până în Munții Cagna.

— Am înțeles „Exellenză" — răspunse căpitanul și părăsi cabina.

Letiția, drept recunoștință își întinse amândouă mâinile în spre contele de Paris.

— Acuma — zise ea — sunt încredințată de buna d-tale credință. Desăvârșește-ți însă repararea greșelii și dă-mi și hârtia aceea, care va trebui să-i servească lui Egizio, pentru a-și dovedi nevinovăția. Crede-mă, că dacă ai fi stăpânul tuturor comorilor din lume și i le-ai pus la picioare, nu i-ai putea pricinui o bucurie mai mare decât aceea, pe care i-o vei pricinui cu scrisoarea d-tale.

Dar Robert de Paris dădu din cap.

Cereți mâine fascicola 15-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Documentul acesta nu-l pot încredința, decât numai lui Egizio Ettore — zise el. — Cred că-ți dai seama, Letiția că, dacă-ți refuz înmânarea acestei scrisori, nu este fiindcă m'aș îndoi că ai putea să nu i-o dai lui Ettore. In munți însă, ferească Dumnezeu, s'ar putea să ți se întâmple ceva, scrisoarea să ajungă în mâinile altcuiva, mai înainte de vreme și atunci eu aș fi pierdut, fără ca măcar să-i fi fost de folos lui Egizio Ettore. Gândește-te că scrisoarea aceasta, nu trebue să ajungă la cunoștința autorităților, decât numai în clipa, în care vaporul pe care mă voiu îmbarca eu, va fi pornit în spre America, va fi ieșit din apele franceze.

— Atunci, când și unde ai de gând să-i dai lui Egizio scrisoarea? — întrebă Letiția cu nerăbdare.

— După ce te voi fi depus pe coasta Roccapinei, mă voiu înapoia la Ajaccio, unde trebue să-mi aranjez încă afacerile în vederea plecării.

De acolo apoi voiu porni spre Marsilia, unde mă voiu îmbarca pentru America.

La vreo două ceasuri de Ajaccio se găsește o cârciumă singuratică, așezată pe un drum îngust, care duce la Appietto, localitate vestită în lumea întreagă pentru castelul său din veacul al XI-lea și pentru altarele uriașe de piatră ale oamenilor din epoca preistorică. Cârciuma aceasta este cunoscută sub numele de Osteria lui Taica Benedetto.

Mușterii osteriei sunt foarte rari, deoarece hanul e cam deochiat. Deobicei nu se rătăcesc pe acolo, decât numai proprietarii de măgari, cari își închiriază animalele vizitatorilor, cari nu vor să urce pe jos până la Appietto.

De astăzi în opt zile voi fi în Osteria lui Taica Benedetto. Egizio Ettore să vină acolo la miezul nopții, pentru a-și lua scrisoarea dovedițoare a nevinovăției sale.

— Mi-e teamă însă că Egizio nu va avea încredere — răspunse Letiția — și se va teme să nu i se întindă vreo cursă.

— Dacă aș vrea să-i întind o cursă, dacă gândurile mele n'ar fi curate, i-aș reda eu atunci iubita? — zise contele Paris. — Oare nu este aceasta cea mai bună dovadă a sincerității mele? Oare d-ta însăți, Letiția, nu-ți dai seama că te găsești cu totul în mâinile mele și că dacă aș vrea, aș putea să mă răsbun acuma pe Ettore, în chipul cel mai ușor și mai dureros pentru el, în acelaș timp?

Vezi însă că nu mă ating de d-ta, ci dimpotrivă te ajut să ajungi pe coasta Roccapinei, te duc eu însumi pentru a te preda în brațele lui Egizio Ettore.

— Iar eu, eu îți voi fi recunoscătoare până la capătul zilelor mele — strigă frumoasa copilă. — El însă, el nu este tot atât de încrezător ca mine. După ce a pătimit mai greu decât oricare alt om în lumea asta, nici nu este de mirare că și-a pierdut încrederea în oameni.

— Intr'adevăr — răspunse Robert de Paris — e și firesc să fie bănuitor. Eu însă nădăjduiesc, Letiția, că d-ta vei pune o vorbă bună pentru mine, că-l vei face să înțeleagă, cum că numai căința este aceea, care mă face să mă apropiu de el. Privește în ochii mei, Letiția și spune-mi dacă privirile mele sunt acelea ale unui trădător.

Dacă aș vrea să-l înșel pe Egizio Ettore, aș putea eu să-i răpesc ceva mai prețios ca d-ta? Or, tocmai pe d-ta, te dau înapoi.

— Ai dreptate — răspunse fata — și deaceea îmi voiu lua însărcinarea de a face să te întâlnești cu Egizio Ettore în Osteria lui Taica Benedetto. Cred că nu vei avea nimic împotrivă, dacă-l voiu însoți și eu!

— Dimpotrivă, doresc chiar să fii și d-ta de față la întrevederea noastră. Acuma, îngădue-mi, te rog, să te ospătez, firește așa, după cum îmi va fi cu putință pe bordul unui vapor.

Trebuie să mă îngrijesc de a mai pune puțină roșeață în obrajii d-tale palizi, ca Egizio Ettore să nu se sperie, când te va vedea.

Contele Robert de Paris bătu din palme și îndată intrară în cabină doi marinari, aducând cu

ei o masă pusă, care făcea toată cinstea bucătăriei yachtului.

Peşte prăjit, pui, legume, fructe, delicatese — nimic nu lipsea de pe această masă, nici chiar două sticle de vin negru, din cel mai renumit. Iar pentru a-i dovedi Letiţiei că mâncările nu erau otrăvite, Robert de Paris se aşează şi el însuş la masă şi mâncă cu poftă.

Contele destupă una din sticlele de vin, şi umplu paharul său şi al Letiţiei şi gustând din vin, îi dădu fetei dovada că, nici acesta nu era otrăvit.

Contele Robert de Paris se dovedi a fi într'adevăr un om vesel şi spiritual, după cum spunea lumea, căci o amuză pe Letiţia atât de bine, încât aceasta nici nu-şi dădu seama cum trece vremea.

In timpul acesta Robert n'o îmbie de loc pe fată să bea, el în schimb, goli pahar după pahar.

Tocmai destupase o nouă sticlă şi după ce umplu paharul Letiţiei şi-şi turnă şi lui, zise:

— Să bem în sănătatea lui Egizio Ettore, căruia îi doresc să-şi poată redobândi cinstea în ochii oamenilor, să poată redeveni ceeace a fost, un om cumsecade, stimat de semenii săi.

Letiţia ridică paharul, cu ochi strălucitori de bucurie şi-l goli până în fund.

Dar nu trecură decât câteva minute de când Letiţia gustase din ultimul pahar de vin, că deodată capul începu să-i fie greu, ochii i se împăienjeniră şi tot trupul îi fu cuprins de o oboseală, căreia îi era cu neputinţă să se poată împotrivi. Ochii i se închiseră, capul îi căzu greoi pe speteaza scaunului şi adormi.

Dar Robert de Paris nu-i făcu nimic, nici de data aceasta. El le porunci doar celor doi marinari, cari serviseră masa, s'o aşeze pe o canapea din cabină. Pe urmă el însuş se duse pe coverta, se aplecă peste balustradă şi rămase cu privirile pierdute în valurile întunecate ale mării.

— Totul merge de minune! — murmură el. — Peste opt zile Egizio Ettore se va duce în Osteria lui Taica Benedetto şi acolo va da peste prinţul de Paris, căci contele de Paris n'are nicio poftă

să se vadă faţă în faţă cu temutul bandit. Ha, ha, frate Raymond, zilele tale sunt numărate! Comorile tale însă, eu, ca viitorul tău moştenitor, cred că sunt nenumărate!

Raymond va fi ucis de Egizio Ettore, acesta va cădea în mâinile jandarmilor, Letiţia îşi va pierde minţile şi numai Robert de Paris le va supravieţui, tuturor. Iar acesta se va numi de atunci înainte prinţul Robert de Paris şi va fi stăpânul unei averi împărăteşti.

CAP. 17

Paznicul turnului din Saint Etienne

Luna învăluise stâncile coastei Roccapina într'o lumină magică, fermecătoare, când Letiţia îşi deschise ochii, un strigăt de admiraţie ieşindu-i de pe buze.

Robert de Parîs se ţinuse de cuvânt. *El* o depusese pe coasta Roccapinei, într'un loc, de unde nu trebuia decât să urce un vârf de stâncă, pentru a se încredinţa că în depărtare se puteau vedea într'adevăr piscurile munţilor Cagna, unde se ascundea Egizio Ettore.

Acolo, la o depărtare de vreun ceas numai de stânca pe care se găsea Letiţia, se înălţa un turn de biserică în care frumoasa copilă recunoscu îndată turnul bisericii din Saint Etienne.

De acolo, din sat, nu trebuia să mai meargă decât vreo jumătate de ceas, pe poteci ascunse, pentru a ajunge la locul unde ea era încredinţată că va da peste iubitul său.

Letiţia era hotărâtă să se ducă până la biserica Lacrimilor lui Isus. Dacă Egizio era într'adevăr prin apropiere, atunci numai acolo se putea ascunde el noaptea, unde pe vremuri petrecuseră împreună clipe de neuitat. Clipele zilelor, în cari inimile lor se regăsiseră.

Deaceea, Letiţia nu şovăi o clipă să pornească de-adreptul spre Saint Etienne. Acuma, în mij-

locul nopții, nu trebuia să se teamă că va fi văzută. Cele câteva ceasuri cari mai erau dîn noapte, fata avea de gând să le petreacă undeva în Saint Etienne.

Letiția porni deci îndată la drum și cum cunoștea fiecare potecuță din împrejurimi, după cale de vreo trei sferturi de ceas ajunse fără nicio greutate la micul Saint Etienne, ai cărui locuitori dormeau duși la ora aceea din noapte.

In tot satul nu mai era deschisă decât o singură ușă, aceea a bisericii din Saint Etienne, unde evlavioșii puteau intra zi și noapte, pentru a-l lăuda pe Domnul, prin rugăciunile lor.

De câte ori nu fusese Letiția în această casă a Domnului! Aici se rugase pe vremea când nu era decât copil, aici îngenunchiase apoi, ca fată și dacă icoanele acelea ar fi putut să vorbească, fără îndoială că ele ar fi istorisit despre nenumăratele lacrimi, pe cari le vărsase acolo sărmana orfană, de câteori își aducea aminte că soarta nu-i dăduse voie să aibă parte și ea, de ceeace alcătuia bucuria celorlalți copii, de dragostea părintească.

Și de data aceasta Letiția intră în biserică. Ea voia să petreacă noaptea acolo în casa lui Dumnezeu, unde putea fi mai sigură decât oriunde, că nu va fi turburată de oameni.

Letiția se duse de-adreptul la altar, îngenunchie pe treptele acestuia și gândurile, cari o frământaseră pe vremuri, de câte ori intra în biserică, îi năvăliră în minte și de data aceasta.

Oare cine erau părinții ei? De ce se lepădaseră de ea? Mai erau oare în viață?

— Vai, măicuță, cum te-aș fi iubit eu, dacă te-aș fi cunoscut vreodată? — exclamă ea în gând. — Doamne, mai ești oare pe pământul acesta, sau stai sus în ceruri, printre îngeri? Și tu, tată, ești tu oare singur și ți-e dor de copilul tău? Dumnezeu îmi este martor, ce fericită aș fi, dacă aș putea să trăiesc alături de tine!

— Nu — strigă Letiția — nu este cu putință ca părinții mei să mă fi alungat din casa lor! Atât de fără suflet nu poate fi niciun părinte, nicio mamă atât de fără inimă, încât să se despartă nepăsătoare

de copilul ei, lăsându-l în voia întâmplării. Nu, nu se poate! Mai curând îmi vine să cred că am fost răpită de vreun dușman al părinților mei.

Ori-care ar fi însă adevărul, eu tot mă voiu ruga pentru scumpii mei părinți, să-i păzească de rele și necazuri și dacă se poate, să-mi îngăduie să mi-i regăsesc. Amin!

După aceea Letiția se ridică din genunchi, străbătu biserica, luminată de razele lunii și se opri în fața unei uși, în dosul căreia pornea în sus o scară de lemn.

Ea știa prea bine unde ducea scara aceasta.

Ca mic copil ,de câte ori n'o urcase ea, pentru a se duce să-i dea bună ziua bătrânului păzitor al turnului bisericii din Saint Etienne, care locuia într'o odaie, acolo sus!

Bătrânul Vittore era un moșneag ciudat, de care lumea mai mult fugea, decât se apropia, deoarece privirea lui era întotdeauna foarte serioasă, scrutătoare, iar barba lui mare și albă făceau din el o sperietoare pentru copiii neascultători.

Mica Letiția însă, era întotdeauna bine venită și piciorușele ei urcaseră de sute, de mii de ori, treptele turnului, unde mai târziu, când fata deveni mai mare moșneagul îi istorisise nenumărate întâmplări din viața sa, care se desfășurase aiurideva, într'un oraș mai mare.

Bătrânul păzitor al turnului anume, fusese pe vremuri servitor la curtea unui prinț străin, unde văzuse și auzise multe lucruri, despre cari majoritatea muritorilor de rând nici nu bănuiesc.

Letiția începu să urce treptele. Știa că-l va găsi treaz pe moșneag, deoarece Vittore nu dormea noaptea, ci scruta satul de acolo, din vârful turnului, pentru a da locuitorilor îndată de știre, dacă isbucnea vreun foc pe undeva.

Letiția trebui să urce o sută patruzeci de trepte încheiate până când ajunse la ușa în dosul căreia trebuia să se găsească paznicul și în care ea bătu de două ori, încet.

Ușa fu deschisă îndată, pe dinăuntru și Leti-

ţia se văzu în faţa moşneagului, a cărui înfăţişare era încă proaspătă în mintea ei, ca şi când numai în ajun l-ar fi văzut pentru ultima oară.

Făptura înaltă a bătrânului era învăluită într'un halat de noapte, care trebuia să aibă cel puţin cincizeci de ani. Pe cap moşneagul purta o tichie de catifea, ale cărei broderii dispăruseră cu decenii înainte. In jurul mijlocului, un cordon de mătase, sau cânepă, nu se mai putea desluşi din ce era, strângea halatul, împiedicându-l să se desfacă. Barba lui albă îi ajungea până peste piept şi cu capul destul de mic, pe care-l împodobea, îi dădea lui Vittore o oarecare înfăţişare de pitic uriaş.

Intr'o mână moşneagul ţinea un felinar, cu care lumina chipul Letiţiei, în cealaltă un pumnal mare, de vânătoare, cu care bătrânul se gîndea să se apere, în cazul când ar fi avut de-a face cu vreun rătăcător.

— Dumnezeule! — exclamă moşneagul lăsând cuţitul să-i cadă din mână şi aşezând felinarul pe o măsuţă mâncată de carii. — Dar asta este Madonna din Saint Etienne şi dobitocii aceştia de oameni

spuneau că ai fi murit! Eu însă, bătrânul Vittore, mi-am zis îndată: Nu se poate, căci nu este cu putință ca o floare atât de încântătoare să piară, mai înainte de a se fi putut adăpa ca lumea la lumina veselă a soarelui.

Nu, bunul Dumnezeu nu face una ca asta! Așa ceva nu face decât nebunia oamenilor.

Dar de ce stai atât de nehotărâtă în pragul ușii, copila mea? Vino mai aproape Letiția! Știi doar prea bine că mă bucur, de câte ori pot să te văd! Haide, șezi colea în fotoliul acesta vechiu, în care pe vremuri te-am ținut de atâtea ori pe genunchi. La bătrânul Vittore se mai găsește întotdeauna un locșor pentru tine, când n'ai un adăpost sub care să te acluezi, căci tu știi că eu nu te voi preda nemerniculuĭ de Vincenzo Rossatti, care întotdeauna s'a purtat cu tine ca un ticălos.

— Iți mulțumesc, moș Vittore — răspunse Letiția, adânc mișcată de vocea caldă a bătrânului paznic. — Știu că m'ai iubit întotdeauna și tocmai deaceea am și avut curajul să viu în noaptea aceasta la tine, pentru a te ruga să-mi îngăduĭ să rămân aici, până în zori.

— Numai până în zori?... Dar unde vrei să te duci în zori?

Dar când bătrânul văzu că Letiția șovăie să-i răspundă, adăugă el, îndată:

— Ce întrebare nesocotită ți-am mai pus și eu! Ca și când omul ar putea ști unde se va găsi a doua zi? Nu, nu, bătrânul Vittore nu este curios, el nu întrebă de unde și încotro, deoarece nici el-însuș nu răspunde bucuros la aceste două întrebări.

Zicând acestea, moșneagul se îndreptă în spre un dulap, scoase de acolo o farfurie cu friptură rece, pâine și o sticlă cu vin. Toate acestea le așeză în fața Letiției și cum fata flămânzise, din pricina drumului făcut pe jos până la Saint Etienne, mâncă și bău cu poftă.

— Și ce ai mai făcut, moș Vittore, în timpul destul de îndelungat, de când nu te-am mai văzut?

— Ce am mai făcut? — repetă bătrânul, zâmbind. — Întreabă ceasul, care se găsește deasupra

capului tău, ce a mai făcut şi el îţi va răspunde că a bătut regulat, toate jumătăţile şi ceasurile şi că deci, şi-a îndeplinit datoria.

Iar eu, eu am tras clopotele în fie care zi, pentru liturghia de dimineaţă şi de seară, îndeplinindu-mi astfel datoria şi eu. Noaptea apoi am vegheat ca răufăcătorii să nu dea târcoale satului, căci tu ştii copila mea, că eu am ochi de şoim şi văd din turnul meu mai multe, decât vedea decedatul Luigi Carazoni, din mijlocul satului. Dar acesta a murit, Dumnezeu să fie milotiv cu sufletul lui încărcat de păcate.

Tu ai auzit, copila mea — întrebă bătrânul paznic al turnului, luând un scaun şi aşezându-se pe el în faţa Letiţiei — că Luigi Carazoni a murit şi Pietro, cărbunarul, la fel? Amândoi au fost ucişi şi nici până acuma trupurile lor neînsufleţite n'au putut fi scoase la iveală din prăpastia de sub Spinarea Dracului.

Asta a făcut-o Ettore, Egizio Ettore, cel mai temut brigand al Corsicei.

Inima Letiţiei începu să bată cu înfrigurare, când auzi rostindu-se numele iubitului său. Vai, cum ar fi vrut ca să-l întrebe pe bătrânul Vittore câte ceva, despre Egizio Ettore, căci nu se putea ca paznicul turnului să nu fi aflat ceva despre iubitul său! Dar Letiţia se temea să deschidă vorba despre Egizio, deoarece nu vroia să-i spună moşneagului că a doua zi de dimineaţă va alerga tocmai în braţele acelui temut brigand al Corsicei.

— Doamne, cine ar fi crezut! — exclamă paznicul, aprinzându-şi pipa, pe care era pictat chipul Sfintei Fecioare. — El era unul din cei mai buni băieţi din Saint Etienne şi adeseori acest Egizio Ettore mi-a ţinut de urât în singurătatea turnului meu.

De obicei şedea acolo, pe scaunul acela, pe care şezi tu acuma şi dacă cineva mi-ar fi spus atunci, că băiatul acesta va deveni brigandul, dispreţuitul Egizio Ettore de astăzi, i-aş fi spus în faţă că este un bârfitor de rând.

— Moşule — se adresă moşneagului Letiţia,

care nu putea îngădui să se vorbească cu atâta dispreţ de scumpul ei Egizio — şi tu îl condamni pe Egizio Ettore? Oare tu nu ştii cât de răi au fost oamenii cu el? Oare tu nu ştii că a fost osândit pe nedrept?

— Pe nedrept — exclamă bătrânul şi ochii lui începură să lucească ciudat — de unde ştii tu, copila mea că Egizio Ettore a fost osândit la douăzeci de ani închisoare, pe nedrept?

— De unde ştiu? — repetă fata. — Inima îmi şopteşte că este nevinovat!

— Inima?... Hm... Aşa! Este ciudat că inima îţi şopteşte lucruri, pe cari numai Dumnezeul din Cer le ştie şi un singur om pe acest pământ, iar omul acesta sunt eu, bătrânul Vittore, paznicul turnului din Saint Etienne.

Letiţia sări de pe scaun şi se uită cu priviri înfrigurate la moşneagul din faţa sa.

— Cum moş Vittore, tu ştii că Ettore a fost osândit pe nedrept? Dar cum să fie cu putinţă aşa ceva? De unde să fi aflat tu asta?

Bătrânul paznic zâmbi.

— Şi de ce n'ai spus aceasta, moş Vittore? — strigă Letiţia pe un ton aproape imputător. — De ce nu te-ai dus la judecată, spre a depune mărturie pentru Egizio Ettore şi împotriva duşmanilor săi?

Bătrânul Vittore îşi aţinti ochii lui mici, dar neobişnuit de ageri, supra fetei.

— N'am vorbit, fiindcă nu puteam să vorbesc.

După ce rosti aceste cuvinte, moşneagul îşi lăsă capul peste piept şi nu mai zise nimic.

Dar Letiţia se hotărî să deslege limba bătrânului paznic, cu orice preţ.

Se ridică din fotoliu, se duse lângă moşneag şi-i aşeză mâna pe umăr.

— Moşule — se rugă ea, cu voce înduioşătoare — de ce ai tăcut, moşule? Ştiai că este în joc viaţa unui om şi după cum ai mărturisit singur, Egizio Ettore îţi era drag.

— Am tăcut — răspunse bătrânul cu glas înăbuşit — fiindcă un altul îmi era şi mai drag, a-

veam datoria să-mi fie mai drag.

Letiția tresări.

Așa dar bătrânul avea pe cineva aproape de el? Ea nu știa că Vittore să fi avut vreo rudă în Saint Etienne, sau chiar și în Corsica.

Dar cine să fi fost acest om?

Mai înainte însă, ca Letiția să fi apucat a-i mai pune vreo întrebare moșneagului, din dreptul treptelor se auzi sgomotul unor pași, cari se apropiau grăbiți de ușă.

— Cine vine? — exclamă Letiția, speriată. — Moș Vittore, nu te supăra, dacă voi fi văzută aici?

— El este! — murmurară tremurând buzele moșneagului. — Da, el este... Dar ce mai vrea dela mine?

Cu o agerime, pe care nimeni n'ar fi putut-o bănui la acest moșneag, Vittore sări la ușă și trase zăvorul.

După aceea se întoarse în spre Letiția și-i spuse în șoaptă:

— Iute, copila mea, ascunde-te în dosul perdelelor acestui pat și stai liniștită, orice vei auzi că se vorbește.

Fără a mai întreba ceva și fără a șovăi, Letiția îndeplini rugămintea bătrânului, deoarece își dădea seama și ea că, era mai bine, dacă nu era văzută în Saint Etienne. Dar deabia sărise în pat și trase perdelele acestuia, că cineva bătu la ușă de trei ori și o voce bărbătească zise:

— Bunicule deschide... Eu sunt bunicule!

Dumnezeule, unde mai auzise Letiția glasul acesta?

Căci la auzul acestei voci, un fior de ghiață străbătu trupul fetei, căreia i se păru că cunoaște această voce și că o mai auzise odată, într'o zi hotărâtoare a vieții sale.

Dar... Bunicule?... Cine putea să-i spună paznicului „bunicule"? Asta însemna că moșneagul tot avea neamuri, însemna că avusese chiar și un copil.

— Așteaptă, că-ți deschid! — zise Vittore și trase înapoi zăvorul dela ușă.

Ușa se deschise și în odaia din turnul bisericii intră un bărbat tânăr încă, înalt și bine, chiar e-

legant îmbrăcat. Pe umeri purta o pelerină neagră, până la pământ, iar în cap o pălărie cu margini late, trasă tare peste ochi.

— Eu sunt, bunicule — zise noul sosit, — și aș putea să țiu orice rămășag că ți se pare foarte ciudat să mă vezi în miez de noapte aici.

In timp ce rosti aceste cuvinte, necunoscutul își lepădă pelerina de pe umeri și își scoase pălăria. Văzându-l acuma, Letiția trebui să-și adune toate puterile, pentru a nu scoate un țipăt de uimire și de groază.

Acesta era doar unul din membrii tribunalului din Bonifacio, era acela, care-i strigase batjocoritor că, venise prea târziu pentru a mai putea depune mărturie în procesul lui Egizio Ettore.

Da, era procurorul Amedeo Feruccio, acela care susținuse acuzarea.

Dar cum, Amedeo Feruccio era nepotul sărmanului păzitor al turnului bisericii din Saint Etienne?

— Bunicule — începu Amedeo Feruccio să spună, așezându-se în vechiul și hodorogitul fotoliu, în care cu câteva minute mai înainte șezuse Letiția — vin iarăș tot pentru chestiunea, pentru care am mai venit de atâtea ori la tine.

— Vii însă tot atât de în zadar, ca și de celelalte dăți, — răspunse bătrânul, scurt.

Dar Amedeo Feruccio nu se lăsă înrâurit de răspunsul oarecum aspru al bunicului său și urmă:

— In tinerețe, tu ai slujit multă vreme la curtea ducelui de Toscana și dacă îmi mai aduc bine aminte de spusele mamii, erai omul de încredere al prințesei Ana-Angela di Braganza.

— Așa este! — răspunse bătrânul, care nu părea să aibă chef de vorbă.

— Această prințesă Ana-Angela di Braganza s'a călugărit mai târziu și la intrarea ei în mănăstirea, a cărei stariță este, și-a dăruit toată averea bisericii, avere, care se ridică la mai multe milioane de lire.

Ramura prinților di Braganza s'a stins. Ruda cea mai apropiată ar fi contele Robert de Paris,

singurul în drept de a avea pretenţii la averea prinţesei di Braganza, dacă aceasta nu şi-ar fi lăsat averea bisericii.

Contele m'a însărcinat însă cu cercetarea acestei afaceri, deoarece este hotărât să dea Biserica în judecată, pentru a intra în stăpânirea moştenirii prinţesei Ana-Angela di Braganza, starita de astăzi.

Prinţesa nu era vrednică să fie primită în sânul bisericii, din pricină că a născut un copil nelegitim. Dovada acestui fapt, se găseşte în anumite scrisori, cari ţi-au fost încredinţate ţie, bunicule.

Scrisorile acestea urmau să-ţi fie cerute înapoi, mai târziu, dar aceasta nu s'a întâmplat, pe semne fiindcă au fost uitate. Eu însă sunt încredinţat că scrisorile acestea se găsesc aici, în camera aceasta. Deaceea, te rog bunicule, să-mi dai mie hârtiile acestea, cu ajutorul cărora voi putea începe îndată procesul, pe care în cazul acesta l-ar câştiga cu siguranţă contele de Paris. Sau poate că mă înşel şi hârtiile acelea nu sunt la tine?

— Nu te înşeli — răspunse moşneagul — scrisorile sunt la mine. Am jurat însă că nu le voi da nimănui din mână, decât numai prinţesei Ana-Angela di Braganza.

— Ce are-a-face! A fost un jurământ, pe care în calitatea ta de servitor erai silit să-l faci. Afară de aceasta, a trecut foarte multă vreme de atunci şi un jurământ pe o durată atât de lungă îşi pierde puterea.

Bătrânul paznic stătea cu coatele pe masă. Acuma însă se aplecă peste masă şi furios peste măsură, îi strigă urmaşului său:

— Un jurământ rămâne sfânt, fie el vechi, sau nou şi constat că ai o morală foarte ciudată, dacă vii să-mi ceri să calc un jurământ, numai fiindcă jurământul acesta e vechi. Nu, nepoate, nu-ţi face iluzii, căci hârtiile acestea nu vor ajunge cu voia mea niciodată în mâinile tale.

— Nu fi încăpăţinat, bunicule — răspunse procurorul — nu vrei să pui temeliile fericirii mele? Nu vrei să ajung un om mare, renumit?

— Mare şi renumit, Dumnezeu îmi este martor

că niciodată în viață n'am dorit ceva mai mult ca aceasta — zise bătrânul paznic. — In acest scop am făcut economii, pentru acest scop am lucrat o viață întreagă.

Ai făcut carieră, dar cu jertfirea conștiinței tale, Amedeo, căci tu nu ești omul, care ai fi trebuit să fii. Este îndeajuns de trist că tocmai eu, bunicul tău, trebuie să-ți spun adevărul. De ce m'ai silit să tac asupra acelora ce știam despre Egizio Ettore? Fiindcă era în joc mândria ta, ca cel dintâi proces în care ocupai scaunul procurorului să se sfârșească cu o condamnare, nu-i așa? cu toate că tu însuți erai încredințat de nevinovăția împricinatului. M'ai silit să tac asupra celor văzute cu ochii mei, numai pentru a fi pe placul ticălosului de Robert de Paris.

Amedeo Feruccio sări de pe scaun, se repezi la bunicul său și îi apăsă amândouă mâinile pe gură.

Cereți mâine fascicola No. 16 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ. Bucuresti 1. Calea Victoriei 5.

— Mai încet, bunicule, mai încet! Vrei să mă nenorocești? Ai uitat oare că sunt pierdut în clipa în care mai află cineva afară de noi, că eu am fost acela, care te-am rugat să nu depui mărturie în procesul lui Egizio Ettore? Vai, bunicule, de ce mai reînvii morții aceștia înfiorători? Ettore a fost osândit cu împlinirea tuturor formelor de drept. Este adevărat că a scăpat din închisoare și după cât se pare se ține de tâlhării prin Munții Cagna, dar fii fără teamă căci vor pune jandarmii mâna pe el și atunci nu va mai scăpa câte zile va avea din Capul Pertusato.

Vittore, paznicul turnului nu răspunse. După cât se părea, nici n'auzise bine cuvintele nepotului său. Privirile lui erau ațintite asupra satului, care se vedea prin fereastra deschisă.

— Dar ce faci acolo, bunicule? — întrebă procurorul. — De ce te uiți așa în noapte?

— Nu-i nimic! — răspunse moșneagul, cu voce șovăindă. — Pe semne că m'am înșelat. Mi s'a părut că văd acolo, jos, în sat, o umbră, care tocmai se pitula după un zid. Umbra aceasta însă dispăru cu iuțeală de stafie, așa că, pe semne că m'am înșelat.

— Ai năluciri, bunicule! — răspunse Amedeo Feruccio, ironic. — Dacă într'adevăr ar fi trecut pe stradă cineva, a cărui umbră ai fi zărit-o, ce găsești tu ciudat în asta?

— Eu îi cunosc pe toți cei din Saint Etienne — răspunse clopotarul, întorcându-și privirea încruntată în spre procuror. — Umbra pe care cred că am văzut-o, nu este a niciunui om din Saint Etienne și cu toate acestea... mi s'a părut foarte cunoscută.

Amedeo Feruccio tresări și un fior rece îi străbătu corpul. Deasupra lui se auzise deodată un uruit, un scârțâit, un geamăt prelung parcă și... clopotul sună de două ori... Erau ceasurile două din noapte.

— Hotărăște-te, bunicule — se rugă procurorul. — Te implor înc'odată, dă-mi scrisorile prințesei

Ana-Angela di Braganza. Gândește-te că, voĭ putea lua parte la un proces care va face multă vâlvă, voi putea câștiga pentru Robert de Paris vreo zece milioane de lire și o bună parte din milioanele acestea vor fi ale mele... Căci să înțelegi un lucru, bunicule: mie îmi trebuiesc bani, bani mulți.... Fără bani nu-mi pot ajunge țintele mele înalte.

— Bani și numai bani! — exclamă bătrânul paznic, clătinând din cap. — Amedeo, tu duci un trai prea ușuratic și mi-e teamă, să nu te prăbușești în mijlocul drumului, care vrei să te ducă la ajungerea înaltelor tale ținte.

S'au văzut mulți oameni, cari au început cu nădejdi într'aurite și au sfârșit în noroi. Bagă de seamă, Amedeo, să nu pățești și tu la fel.

— Dar scrisorile... scrisorile, bunicule? — întrebă procurorul, care părea să fie surd pentru bunele și sănătoasele sfaturi ale moșneagului.

— Scrisorile nu ți le dau! Atâta vreme cât voi trăi, scrisorile acestea vor rămâne la mine, iar când nu voi mai fi printre cei vii... atunci scrisorile acestea sunt destinate... altcuiva.

— Atunci mă lași să plec cu mâna goală?

— Eu nu te-am chemat, Amedeo, pentru a-ți da ceva. Totuș îmi pare bine să te văd cât mai des, deoarece oricât, tot copilul singurei mele fiice ești, pe care Dumnezeu mi-a luat-o prea de timpuriu. În vinele tale curge sângele familiei mele... și vai, Amedeo, tocmai deaceea aș dori să fii un alt om. Iți mărturisesc că acuma aproape că-mi pare rău că nu te-am dat să înveți o meserie de muncitor, cum a fost tatăl tău de pildă căci se pare că în zadar așezi vrabia pe vârful unui munte, unde nu se cuvine să stea decât vulturii, căci vrabia tot vrabie rămâne!

Comparația aceasta nu prea fu pe placul tânărului procuror.

Cu o mișcare de dispreț, el își așează pelerina pe umeri și își înfundă pălăria peste ochi.

— N'aș fi crezut niciodată, bunicule, că ai putea fi atât de neîndurător cu nepotul tău — zise el.

— Nici nu-ţi închipui ce mare rău îmi faci, refuzându-mi scrisorile, pe cari ţi le-am cerut. Văd însă că, în zadar îmi pierd vremea, tu nu vrei să mă ajuţi!

— Nu te voi ajuta niciodată — strigă paznicul turnului — când va fi vorba despre o faptă josnică. Căci numai o faptă josnică ar fi, dacă Robert de Paris ar începe procesul acesta împotriva Bisericii. Lăsând la o parte împrejurarea că prinţesa di Braganza era liberă să facă cu averea ei ceeace vroia, când a dăruit-o Bisericii — ceeace dealtfel este o faptă mare şi nobilă — dar un asemenea proces ca acela, pe care vrea să-l înceapă contele de Paris, ar pune în gura lumii toată povestea Anei-Angela di Braganza şi asta... să ştii dela mine, Amedeo — nu trebuie să se întâmple niciodată, sau, în niciun caz, un vechiu servitor al familiei nu trebuie să fie amestecat într'o asemenea josnicie.

Şi acuma, du-te. Vrei să fii încă în noaptea aceasta înapoi la Bonifacio, grăbeşte-te, deci, cât timp mai este lună. Trăsura te aşteaptă?

— Da, bunicule! I-am spus vizitiului să mă aştepte la capătul satului.

— Atunci fi cu băgare de seamă — zise bătrânul paznic, cu glas tremurând. — Împrejurimile nu mai sunt tocmai atât de sigure! Gândeşte-te la Luigi Carazoni, la Pietro, cărbunarul.

Tânărul procuror se cutremură.

— Nu cumva crezi că Egizio Ettore... Ha, ha, ha, îţi mărturisesc sincer, bunicule, că eu nu prea cred în acest faimos Egizio Ettore! Sau mai bine zis, nu cred că s'ar ascunde undeva pe aici, căci te întreb, unde ar putea el să-şi aibă ascunzătoarea? În munţi?... Dar oare poliţia n'a scotocit fiecare stâncă, fiecare văgăună, fiecare scorbură de copac şi n'a găsit nicio urmă, care să dovedească, cum că Egizio Ettore ar fi pe aici?

Paznicul nu răspunse nimic. El se apropiase de fereastră şi rămase cu privirile aţintite asupra satului care se întindea liniştit la picioarele lui.

Dar privirile moşneagului erau foarte ciudate. Căuta parcă să scruteze strada cu toată energia ochilor săi de vultur.

— Iarăş, a apărut — zise el, ca şi când şi-ar vorbi sie-şi — şi a dispărut la picioarele bisericii. De data aceasta nu m'am mai înşelat.

— Noapte bună, bunicule — zise procurorul, îndreptându-se în spre uşă. — Oricât nu ne-am înţelege noi asupra scrisorilor prinţesei Ana-Angela di Braganza, asta nu însemnează că nu rămânem buni prieteni, ca şi până acuma, nu-i aşa? Eu îmi dau seama de recunoştinţa ,pe care trebuie să ţi-o port, căci numai mulţumită ţie sunt astăzi procuror al tribunalului din Bonifacio.

Amedeo Feruccio ajunsese la uşă, o deschise şi păşise peste prag, când bătrânul paznic scoase deodată un strigăt înăbuşit, un strigăt, care trăda o spaimă de nedescris.

— Inapoi, Amedeo — strigă el. — Nu, n'ai voie să pleci astăzi de aici!

Cu aceste cuvinte bătrânul îl apucă pe procuror cu amândouă mâinile, îl trase înapoi în odaie şi-l strânse la pieptul său, ca şi când l-ar fi scăpat de o primejdie de moarte.

— Nu, nu, să nu mi te răpească! — strigă el, mai departe. — Căci dacă nu m'am înşelat, dacă ochii mei l-au văzut bine şi el este acela, care s'a strecurat în spre biserică, atunci nu mai încape nicio îndoială că numai pe tine te urmărea şi... pe semne că s'a luat după tine, încă de când ai pus piciorul în Saint Etienne, iar acuma te pândeşte la ieşirea din biserică şi dacă pune mâna pe tine, atunci... atunci eu rămân singur pe lume.

— Bunicule, de cine vorbeşti tu?... Cine să mă fi urmat?... In mâna cui să cad?

Dar vocea cu care rosti Feruccio cuvintele acestea, trăda teamă, groază chiar. El ştia prea bine de cine vorbea bătrânul paznic, dar gândul acesta îl înspăimântă atât de mult, încât prefera chiar şi pentru el însuş să nu ştie la cine se gândea bunicul său.

— De cine vorbesc? — repetă Vittore. — Oare conştiinţa, propriul tău cuget nu-ţi spune, de ce îţi pot vorbi astfel? Ei bine, află atunci că vorbesc de omul, care a jurat să se răzbune pe voi, pe toţi... de omul, care ţi-a aruncat acest jurământ în faţă, chiar în sala tribunalului din Bonifacio, de Egizio Ettore.

— Egizio Ettore?... Bunicule... ai înebunit?... Cum să fie el aici?... Cum să îndrăsnească banditul să pătrundă în Saint Etienne, unde îl cunoaşte şi copilul din leagăn? Ar fi o adevărată nebunie să îndrăznească...

— Şi totuş a îndrăsnit! Egizio Ettore este în Saint Etienne! L-am văzut cu ochii mei, cu ochii aceştia, cari nu m'au înşelat niciodată.

In clipa aceea perdeaua dela pat se mişcă atât de tare, încât Amedeo Feruccio fără îndoială că şi-ar fi dat seama că cineva se ascunde acolo, dacă n'ar fi fost ocupat tocmai în clipa aceea cu un alt gând, care-l chinuia mult mai mult.

El se desfăcuse din braţele bătrânului şi alerga ca un nebun, de colo până colo prin odaie.

— Egizio Ettore — murmura el — da, dacă ar şti că mă găsesc în Saint Etienne, atunci... atunci aş fi în mare primejdie... Bunicule, bunicule, îţi mărturisesc, că din ziua aceea nefericită, în care Egizio Ettore a fost osândit, în urma cuvântării şi a rechizitoriului meu, din ziua aceea nu mai am clipă de odihnă. Oriunde m'aş duce, oriunde m'aş afla, nu-l văd în faţa ochilor mei, decât pe brigandul acesta, iar mai ales noaptea, când vreau şi eu să mă odihnesc, mi se pare că mâinile lui mă sugrumă şi deabia mai pot răsufla... Totuş, să nădăjduim că te-ai înşelat... De rămas, nu pot rămâne în noaptea aceasta în Saint Etienne, deoarece mâine se desbate la Bonifacio un proces, dela care nu pot lipsi în niciun caz. Dealtfel, dela tine şi până la poarta satului, unde mi-am lăsat trăsura, n'am de făcut nici cinci minute, aşa că nu va fi el năsdrăvan să-mi iasă în cale, tocmai în timpul acestor cinci minute.

— Răsbunarea nu greşeşte cu nicîun minut. — răspunse bătrânul Vittore. — Rămâi la mine, Amedeo... Te rog nu părăsi biserica în noaptea aceasta!

Procurorul rămase o clipă pe gânduri, pe urmă însă strigă, cu hotărâre:

— Nu, trebuie să plec... Dealtfel aş fi un laş, dacă m'aş speria de o umbră, căci la drept vorbind, tu n'ai văzut decât o umbră, bunicule. Aşa dar, noapte bună!

Procurorul îşi mai îmbrăţişă odată bunicul, apoi se îndreptă în spre uşă, prin care şi dispăru.

Letiţia dădu la o parte perdelele din faţa patului.

Bătrânul paznic se duse lângă ea şi o mângâie duios pe păr:

— Nu-i aşa, copila mea că nu vei vorbi niciodată despre ceeace ai auzit astă-noapte aici?

— Niciodată! — răspunse Letiţia, aşezându-şi mâna pe inimă, în chip de jurământ. — Ar însemna să mă arăt nerecunoscătoare faţă de acela, care m'a primit sub acoperişul lui, dându-mi adăpost până mâine dimineaţă.

— Nu-i așa că sunt un păcătos? Ah, Amedeo a ieșit un băiat rău, dar este copilul fiicei mele și-l iubesc și l-aș...

Bătrânul nu-și sfârși vorba, căci un groaznic țipăt străbătu biserica, apoi din spre scară veni sgomotul unor pași, cari urcau treptele într'o goană nebună.

— Dumnezeule, ce însemnează asta? — strigă paznicul, îngrozit. — A fost Amedeo... țipătul lui... Și... și auzi... cineva e pe urmele lui... Amedeo, scumpul meu Amedeo, urmărit de Egizio Ettore!

— Deschide, bunicule! — strigă Feruccio, de afară. — Deschide să văd unde calc... E pe urma mea... Vai de noi... Egizio Ettore ne prăpădește pe toți!

CAP. 18

Foc!

Bătrânul paznic se repezi la ușă, o deschise dintr'o singură mișcare și aproape în aceeaș clipă se repezi în odaia din turn și Amedeo Feruccio. Tremurând de spaimă, procurorul puse el mâna pe ușă și închizând-o iute, trase zăvorul greu de fier.

— Am scăpat! — gemu el apoi, căzând ca un sac pe un scaun. — Dumnezeule, să-l fi văzut cum s'a ivit deodată în fața mea, în biserică! Ca o nălucă a ieșit de după o coloană și am recunoscut îndată în el chipul osânditului fugit din Casa Iadului.

— Nu-mi vei scăpa, mizerabile! — tună atunci o voce puternică, de pe scară. — Dacă nu voiu pune mâna pe tine, te voi arde, ca pe rug, căci nu poți scăpa de răsbunarea lui Egizio Ettore!

— Egizio... Iubitule!

Letiția, care până atunci stătuse împietrită, auzind că iubitul ei se găsește într'adevăr în biserica, în al cărei turn fusese ea găzduită pentru

noaptea aceea, se repezi la uşă, spre a o deschide şi a alerga în braţele iubitului.

Dar mai înainte ca Madonna din Saint Etienne să fi ajuns la uşă, Amedeo Feruccio se repezi în calea ei şi o împiedică de a-şi pune gândul în aplicare.

— Letiţia era aici? — strigă el, ca scos din fire. — A auzit totul? Ah, atunci nu trebuie să mai ajungi până la el, fată, căci aceasta m'ar costa viaţa! Vei rămâne aici! Nu vei putea părăsi odaia aceasta, atâta timp cât nu va fi trecut primejdia.

— Lasă-mă! — strigă Letiţia. — Te voi scăpa, lasă-mă însă să mă duc la Egizio!

O aprigă încăierare se încinse atunci între procuror şi tânăra fată, care se sfârşi prin aceea că, Amedeo Feruccio o asvârli pe Letiţia pe pat, cu o putere aproape supraomenească.

Peste o clipă însă, Letiţia se ridică din nou, cu înverşunarea leoaicei, căreia vor să i se fure puii.

Ea, blânda, paşnica Madonnă din Saint Etienne, se transformase într'o singură clipă, într'o adevărată eroină.

— La o parte din calea mea! — strigă ea. — N'ai auzit că Egizio Ettore este aici?... Era glasul lui, era strigătul lui de mânie! Iubitul este aici în apropiere, şi eu, Letiţia lui, să nu pot alerga la el?

— Nenorocito! — strigă Amedeo Feruccio, aşezându-se din nou în calea fetei, care vroia să se repeadă iarăş în spre uşă. — Niciun pas mai departe, căci ar însemna pieirea noastră a tuturor. Dacă uşa aceasta se deschide, Egizio Ettore va năvăli în odaie, mă va găsi şi atunci... atunci s'a sfârşit cu mine!... Bunicule... dragă bunicule, nu vezi că mă lupt pentru viaţa mea?... Vino-mi în ajutor... Vino s'o legăm pe nebuna aceasta.... Trebuie s'o facem..

Procurorul avea dreptate s'o creadă pe Letiţia nebună, căci întocmai ca o nebună se repezise ea acuma la Amedeo Feruccio, îl apucase de piept şi se trudea să-l înlăture din calea sa.

El însă, vinovatul, îşi dădea seama că trebuia

să împiedice cu orice preț deschiderea ușii, căci odată Ettore în odaie, nu mai exista, scăpare pentru el.

In urechile lui mai răsuna încă și acuma jurământul rostit de brigand în sala Curții cu Juri a tribunalului din Bonifacio, jurământ, prin care Egizio Ettore se lega să se răsbune pe toți aceia, cari au contribuit la osândirea lui pe nedrept.

Și oare nu era el unul dintre cei dintâi vinovați de condamnarea brigandului de astăzi? Oare nu el împiedicase venirea la proces a martorilor favorabili lui Ettore? Oare nu el pusese atâta patimă în rechizitoriul său, încât jurații crezuseră că aveau de a face cu un asasin dintre cei mai sângeroși, de cari societatea omenească trebuie scăpată, măcar pentru douăzeci de ani?

In clipa aceasta de groaznică primejdie, Amedeo Feruccio începu să se căiască de fapta sa nevrednică și-și aduse aminte de împrejurările cari l-au făcut să ia asupra sa osândirea unui nevinovat.

Intr'o zi a venit la el contele Robert de Paris și i-a spus următoarele:

— Amedeo Feruccio, d-ta ești un magistrat tânăr și ca orice tânăr, nu se poate să nu ai ambiția de a ajunge departe. Ei bine, astăzi ți se oferă un prilej minunat de a face să se îndrepte asupra d-tale privirile ministrului de justiție, ba mai mult chiar, privirile președintelui republicii.

Ți-a fost încredințat un proces menit să facă mare vâlvă. Dacă procesul acesta se sfârșește printr'o condamnare, vei fi felicitat și înaintat, dacă însă Egizio Ettore va fi achitat, toată lumea și mai ales aceia, de cari d-ta ai nevoe la minister, vor vorbi despre d-ta ca despre un om fără talent, fără pricepere, care va fi menit să rămână veșnic un biet procuror, aruncat într'un orășel dela marginea țării.

Aceste cuvinte ar fi fost îndeajuns pentru a biciui ambiția lui Amedeo Feruccio. Dar Robert de Paris, acest demon al răului, cunoștea și alte

mijloace, prin cari știa că-și va putea asigura sprijinul procurorului.

— Ieri — îi șopti el mai departe, magistratului — am vorbit cu mica Odette, dansatoarea, care mi-a spus că dorința ei cea mai aprinsă ar fi să ajungă stăpâna colierului, pe care giuvaergiul de pe Strada Mare îl are așezat în vitrină, ca o raritate. Mica Odette m'a lăsat să înțeleg că i-ar fi nespus de recunoscătoa e aceluia, care i-ar dărui acest colier. Ei bine, eu știu, Amedeo Feruccio că această Odette nu te lasă să dormi nopțile și că ai fi în stare de orice jertfă, pentru a-ți asigura prietenia ei.

Află acuma că, eu am cumpărat acest giuvaer, cu care d-ta ai putea câștiga inima Odettei... Iată cutia cu colierul, care între noi fie vorba, n'a fost ieftin de loc... Trimite-l d-ta, drăgălașei Odette și fii încredințat că fata nu va întârzia să te răsplătească cu tot focul tinereții sale, pentru atât de mult doritul giuvaer.

Intr'adevăr, Amedeo Feruccio era îndrăgostit până peste urechi de mica dansatoare. Până atunci însă, lui îi lipsiseră mijloacele de a îndeplini dorința costisitoare a Odettei. El era sărac de acasă, fiul unui biet cismar, care dacă putuse să facă studii universitare și să ajuhgă procuror, nu-i putea mulțumi, decât bunicului său, păzitorul turnului bisericii din Saint Etienne, care după cum am văzut, și-a jertfit toată viața în acest scop.

Acuma... acuma binevoitorul conte de Paris îi îmbia mijlocul de a câștiga inima Odettei. Procurorul întinse mâna după prețiosul colier și.,. Egizio Ettore era pierdut.

Toate acestea trecură acuma ca un fulger prin mintea procurorului, în vreme ce se lupta cu Letiția, pentru a o împiedica de a ajunge la ușă.

El nu vroia să-și sfârșească viața plină de nădejdi sub cuțitul lui Egizio Ettore, vroia să trăiască, să se urce și mai sus pe treptele măririi, să ajungă bogat și puternic.

Și toate acestea să fie năruite acuma, de fata

aceasta îndrăgostită, care voia să alerge la Egizio Ettore, deschizându-i acestuia calea pentru a se putea răsbuna? Nu, de o mie de ori, nu! Cu o femee slabă, ca Letiția, va ști el să sfârșească!

Cu puterea omului disperat, Amedeo Feruccio o împinse pe Letiția, care căzu pe pat, pentru a doua oară. Apoi, repezindu-se ca o fiară, asupra prăzii sale, procurorul îngenunchie pe pieptul sărmanei fete și smulgând un cordon dela perdele, o legă de pat atât de strâns, încât biata Letiția nu

mai putea să-și miște niciun deget măcar. Bătrânul Vittore voi să alerge în ajutorul fetei, dar o singură privire poruncitoare a nepotului său, îl țintui pe loc.

— Vrei să se întâmple o nenorocire în odaia aceasta? — zise procurorul. — Vrei să-ți vezi nepotul prăbușindu-se cu inima străpunsă, la picioarele tale? Dacă vrei aceasta, atunci vino-i în ajutor acestei femeiuști, atunci deschide ușa și cheamă-l înăuntru pe Egizio Ettore și fi martor la uciderea celui din urmă descendent al familiei tale, fi martor la sângerarea fiului unicului tău copil!

— Și de altfel — adăugă procurorul, văzând că

cu toate acestea, paznicul voia parcă să vină în ajutorul Letiției, crezi tu că Egizio Ettore te va cruța pe tine?

Nu, bunicule, un singur cuvânt, rostit de mine va fi îndeajuns, pentru ca răsbunarea brigandului să cadă și asupra ta! Căci tu ai văzut, în noaptea aceea că Vincenzo Rossatti n'a fost ademenit în casa lui Egizio Ettore, ci că el s'a dus acolo, însoțit de contele Robert de Paris și oamenii acestuia. Vezi deci, că nici tu nu vei sta mai bine, când va pătrunde aici Egizio Ettore!

Bătrânul paznic se prăbuși pe un scaun, ca lovit de un trăsnet, în vreme ce Letiția îl implora în zadar să-i vină în ajutor.

— Are dreptate! — gemu moșneagul. — Și eu am păcătuit împotriva lui Egizio Ettore și deci și eu aș cădea pradă răsbunării lui. Dar, chiar dacă aș vrea să răscumpăr cu viața mea, greșala săvârșită, chiar dacă aș vrea să pătimesc pentru slăbiciunea, de care m'am lăsat stăpânit atunci, el — la aceste cuvinte bătrânul se uită la procurorul, care stătea cu mâinile încrucișate peste piept, în fața patului, unde zăcea legată Letiția — el nu trebue să moară! Copilul copilei mele trebue să trăiască.... Amedeo, nepotul meu, trebue să fie fericit!

Atunci, din spre trepte se auzi, ca un ecou ironic al acestor cuvinte:

— Crezi că mi-ai scăpat, Amedeo Feruccio, procuror din Bonifacio. Știu însă că te-ai refugiat în odaia din turn, a bătrânului Vittore, care fără îndoială că din milă te-a primit în adăpostul lui.

Dar Vittore m'a iubit pe vremuri, ca mic băiat de școală m'a ținut adeseori pe genunchi, și nu-mi vine să cred că nu mi te va preda!

— Bunicule! — zise atunci procurorul, implorător, așezându-și mâinile pe umerii bătrânului, care ședea copleșit cu desăvârșire pe scaun, în suflet cu o luptă cumplită — cu lupta dintre datorie și dragoste. Căci datoria lui, bătrânul paznic își dădea seama că ar fi fost să deschidă ușa, pentru a-l lăsa pe Ettore să intre.

Dragostea lui însă pentru fiul fiicei sale era mai mare decât simțământul datoriei.

Deodată se auziră trei puternice bătăi în ușă.

— Deschide! — strigă Egizio Ettore, de afară.

— Moș Vittore, deschide.

— Egizio! — strigă Letiția, dar buzele ei n'apucară să rostească mai multe cuvinte, deoarece procurorul sărise lângă ea și lăcându-și batista căluș, i-o vârî în gură.

Ce groaznice chinuri pentru sărmana fată, care știa că iubitul său se afla la doi pași de ea și care totuș nu putea da niciun semn de viață, pentru a-i da lui Egizio de știre că se găsește acolo.

— Deschide, moș Vittore — strigă Egizio din nou. — Te cunosc de când eram copil și poți fi fără teamă, căci d-tale nu ți se va întâmpla nimic. Te rog însă îndeplinește-mi dorința de a-mi deschide ușa, căci în locuința d-tale s'a ascuns un om, pe care-l urăsc, un om care este nevrednic de scutul d-tale, deoarece e un mizerabil, un ticălos, care s'a lăsat cumpărat cu un pumn de aur, pentru a mă nenoroci pe mine. Din pricina lui, din pricina uneltirilor lui păcătoase am fost osândit pe nedrept la douăzeci de ani închisoare.

Pe el vreau să pun mâna... Îl voi duce în brațe afară din Sfântul Lăcaș al Domnului, deoarece nu vreau ca zidurile lui să fie pângărite prin o faptă sângeroasă. Îl voiu duce departe de aici, îl voi pedepsi sub cerul liber, unde numai Dumnezeu și noaptea să fie martorii vendettei mele!

Amedeo Feruccio se agăță tremurând de bătrânul, care se ridicase de pe scaun și care se sprijinise cu o mână de masă, deoarece chiar și trupul său de uriaș începuse să tremure.

— Bunicule — îngână Amedeo Feruccio, cuprins de o spaimă de moarte. — Bunicule, ai auzit cu ce mă amenință? Vrei tu oare să-ți vezi nepotul pierind într'un chip atât de îngrozitor? Bunicule, adu-ți aminte de măicuța mea cea bună... pe care ai iubit-o atâta... Și pe mine mă iubești, nu-i așa, bunicule?... Și nu mă vei preda lui?

— Dar deschide odată, moş Vittore?... De ce şovăieşti atâta? Trage doar zăvorul şi se va sfârşi totul, foarte iute... Dacă vrei să nu vezi cum îl duc cu mine, întoarce-te cu spatele.

— Pe mine vrea să mă ducă! — gemu procurorul, trăgându-l pe paznic cât mai departe de uşă. — Bunicule, apără-mă! Scapă-mă!

— Vezi unde ai ajuns, Amedeo! — exclamă paznicul, cu glasul tremurând — ca eu, un biet bătrân neputincios să trebuiască să te apere pe tine, domnul procuror, de un om, care te urmăreşte cu drept cuvânt... Lasă-mă, lasă-mă, Amedeo, căci purtarea ta a sdruncinat dragostea pe care ţi-o purtam... Din pricina ta a ajuns nenorocitul acesta un brigand, un urmărit, un vânat al sbirilor şi acuma, când omul vine să-şi ceară dreptul de a se răsbuna, de a-şi împlini sfânta vendettă, acuma tu tremuri ca varga... tremuri ca un laş!

— Deschide, sau de nu sparg uşa! — tună iarăş de afară şi cuvintele fură urmate de o lovitură atât de puternică în uşa bătută în fier, încât procurorul crezu că i-a şi sunat ceasul cel de pe urmă.

— Iţi mărturisesc că aş avea o poftă grozavă să te dau pe mâinile aceluia, din care ai ştiut să ţi faci un duşman de moarte — zise paznicul turnului din Saint Etienne. — Dar nu, nu te uita la mine atât de îngrozit, nu te agăţa de mine, cu atâta desnădejde, căci eşti copilul fiicei mele şi nu te pot preda aceluia, care prin tine ar stârpi neamul nostru.

— Deschide! — strigă atunci Egizio Ettore din nou, cu o voce, care făcu să se cutremure ferestrele bisericii. — Moş Vittore, vrei să mă sileşti să sparg uşa şi să mă ating de bunul d-tale?

Cereţi mâine fascicola 17-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. le. 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti L. Calea Victoriei 5.

— Vrea să spargă uşa! — îngână procurorul. — Cu puterea lui o va sparge şi atunci... atunci voi cădea în mâinile lui... Nu, mai bine mă arunc pe fereastră, decât să cad în mâinile lui Egizio Ettore!

— Nu te teme — îl întrerupse moşneagul. — Atâta vreme cât vei sta în odaia aceasta, nu ţi se va întâmpla nimic. Uşa este atât de sdravănă, în cât nici zece oameni n'o pot sparge. Nu e niciun an de când a fost bătută în fier din nou şi de când au fost schimbate scândurile, cu adevărate grinzi de stejar. Fii însă mai liniştit, căci voi încerca să-i vorbesc eu lui Ettore. — Poate că tot mai am o oarecare trecere la el, poate că rugăminţile mele îl vor înduioşa.

Procurorul se prăbuşi în fotoliu, în vreme ce bunicul său se apropia de uşă. Dar bătrânul n'ajunse încă la uşă, când un corp se isbi cu atâta putere în ea, încât nu lipsi mult ca uşa grea de stejar bătut în fier să sară din ţâţâni.

— Te-am rugat cu frumosul — strigă Ettore — dar n'ai vrut să mă asculţi. Bine, atunci voiu sparge uşa şi în cazul acesta nu voiu fi eu de vină dacă vei vedea cu ochii tăi, cum se pedepseşte un ticălos.

— Ascultă-mă, Egizio Ettore, — strigă nefericitul moşneag. — Este adevărat că omul pe care-l cauţi se găseşte în chilia mea, află însă că el se află sub scutul meu şi răsbunarea ta nu-l va putea ajunge atâta vreme, cât eu îl găzduiesc.

— Vrei să te aşezi în calea sfintei mele vendette? — întrebă Egizio Ettore, cu glas tunător. — Dar oare tu nu ştii, nefericit moşneag, că îmi devin duşmani şi aceia cari îi apără pe vrăjmaşii mei? Fereşte-te moş Vittore şi nu te juca cu desnădejdea mea, căci s'ar putea întâmpla să uit că-ţi datorez recunoştinţă, pentru nenumăratele sfaturi şi învăţături, pe cari mi le-ai dat. Tu ştii cât de îndreptăţită este vendetta mea şi ştii că, după legea

noastră, a corsicanilor, ești obligat să lovești chiar și în fratele tău, dacă acesta se face apărătorul dușmanilor tăi!

— Dar Ettore — strigă moșneagul desnădăjduit, deoarece el cunoștea prea bine aspra lege a vendettei — omul pe care-l cauți tu, îmi este rudă de sânge!

— Cu atât mai rău pentru tine, căci neamul acestui om trebuie să piară de pe suprafața pământului, deoarece n'aș fi corsican, dacă m'aș odihni, până când un urmaș al lui Amedeo Feruccio ar mai fi în viață!

— Atunci, află și marea taină a vieții mele, află că Amedeo Feruccio este copilul fiicei mele!

— Nepotul tău, așa dar? — strigă brigandul. — Imi pare rău, moș Vittore, că trebuie să lovesc în sângele tău, dar am jurat să-mi împlinesc vendetta și nu mai pot da înapoi! Dealtfel, un om ca Amedeo Feruccio e mai bine să nu mai facă umbră pământului și bucură-te că lumea nu știe că e nepotul tău, deoarece aceasta ar fi o pată pe numele tău venerat și neprihănit.

— Așa dar nu vrei să dai ascultare rugăminților mele, Ettore?

— Nu pot, nu că nu vreau! Am jurat și jurământul vendettei e sfânt! Deschide ușa, căci de nu vei cădea și tu pradă răsbunării mele.

Cu aceste cuvinte se opinti din nou în ușă, apucă cu amândouă mâinile clanța și încercă s'o smulgă din loc, dar totul era în zadar. Ușa era mai solidă decât își închipuise brigandul, care după câteva minute de încercări zadarnice, scoase un strigăt groaznic de mânie.

— Vezi bine, Egizio Ettore — zise atunci Vittore — că truda ta nu duce la niciun rezultat. Nu mai sta aici, în acest sfânt lăcaș, unde oameni de teapa ta n'au ce căuta și fugi înapoi, în munți, nenorocitule; căci dacă pun mâna pe frânghie și trag clopotele, în câteva minute biserica se va umple de oameni și atunci ești pierdut!

— Așa dar mă mai și amenințI, moșule? —

strigă brigandul, furios peste măsură. — Bine! Află însă că prin aceasta ţi-ai rostit singur sentinţa de moarte. Crezi tu că voi renunţa la vendetta mea, numai fiincă o uşă păcătoasă îmi stă în cale? Ha, ha, ha, Egizio Ettore ştie să-şi lovească duşmanul chiar şi atunci când mâna lui nu ajunge până la el! Îmi pare rău, moş Vittore, dar singur ai alergat în ghiarele pieirei, vei simţi deci şi tu mânia lui Egizio Ettore!

Un geamăt înăbuşit de căluş ieşi din pieptul Letiţiei. Pe semne că sărmana fată voia să pună o vorbă bună pentru Vittore şi Amedeo, dar căluşul n'o lăsă să vorbească.

In timpul acesta Egizio Ettore coborî treptele în goană, fără a se mai uita înapoi, deoarece îl durea sufletul. Aşa dar, până şi bătrânul acesta, la care fusese de atâtea ori şi cu care se înţelesese pé vremuri atât de bine, până şi el se ridicase împotriva lui, până şi el îi devenise duşman! Ei bine, atunci va cunoaşte şi el mânia lui.

— Nu se poate să-mi scape, nevrednicul jude cător din Bonifacio! — scrâşni Egizio, aju gând în capătul de jos al scărilor. — De trei zile îl pândesc, iar când a apucat drumul spre Saint Etienne, m'am furişat după el, cu primejdia propriei mele vieţi.

Cred că niciodată nu mi se va mai oferi un prilej atât de minunat de a-mi împlini vendetta. Inainte, deci, la lucru! Bătrânul Vittore n'a vrut să-mi predea jertfa, atunci să ispăşească şi el pentru mărinimia pe care i-a arătat-o unui ticălos.

Il voiu arde pe Amedeo Feruccio, să nu mai rămână din el nicio mână de cenuşe şi se va prăbuşi de acolo, de sus, împreună cu clopotul bisericii, care va cădea şi el pradă flăcărilor.

Cine l-ar fi văzut în clipele acelea pe brigand, ar fi crezut că este cuprins de nebunie.

El alerga de colo până colo prin biserică, neîndrăsnind parcă să săvârşească sacrilegiul, o voce lăuntrică şoptindu-i parcă:

— Nu face aceasta, Egizio Ettore ,căci acesta este lăcaşul Domnului, este biserica în care ai în-

genunchiat şi tu atât de des, pe vremea când eraĭ copil şi va fi vai de tine, dacă nimiceşti casa lui Dumnezeu.

Dar brigandul nu ascultă de glasul acesta lăuntric, care voia să-l ferească de a săvârşi un sacrilegiu. Crescut printre oameni, cari aveau vendetta în sânge, pentru cari răsbunarea era tot atât de sfântă, ca şi credinţa în Dumnezeu, el era acuma asemenea unui animal înfuriat, care nu mai cunoaşte niciun fel de milă, sau îndurare şi a cărui întreagă fiinţă tremura de dorinţa de a-şi vedea gândul îndeplinit, cu orice preţ.

Da, va da foc bisericii şi fericirea lui ar fi fost şi mai mare, dacă focul s'ar întinde şi la casele locuitorilor, a acestor locuitori în mijlocul cărora era stimat un om ca Vincenzo Rossatti. Da, mai întâi biserica şi pe urmă celelalte case. Vaĭ vouă, locuitori ai Saint-Etienne-ului, vendetta lui Egizio Ettore se apropie ameninţătoare, ca pieirea cea de noi.

Cu cât ar fi fost mai bine de tine, nefericită localitate, dacă te nimicea vreun cutremur, dacă stâncile din vârful Fontanellei se desprindeau şi te acopereau în câteva clipe, căci în chipul acesta măcar câteva din casele tale ar mai fi rămas în picioare şi nenorocirea ar fi venit repede, cruţându-ţi locuitorii de chinurile de a se uita neputincioşi la pieirea înceată şi nemiloasă a avutului lor.

Ettore îşi întinse mâna, luă una din candele din lanţul lor, vărsă uleiul pe treptele altarului şi în clipa următoare străluci un chibrit aprins în mâna lui.

O secundă mai şovăi, apoi... lăsă chibritul să cadă. O flacără se înălţă ameninţătoare şi mai iute decât poate aşterne pana cuvintele pe hârtie, bisericuţa, care era plină de sculpturi în lemn, fu cuprinsă de focul mistuitor.

Ettore se retrăsese până la uşă şi de acolo privea opera sa de distrugere.

Flacările îi erau unelte credincioase, ele purcedeau din iad, ca şi dorul său de răsbunare.

Altarul nu se mai vedea din vălvătaia flacărilor, de o parte și de alta a navei se ridicau două coloane groase de foc, iar o a treia încerca să se ridice pe treptele, cari duceau în spre turn.

— Mai iute, mai iute, flacări cari îmi sunteți prietene... voi sunteți uneltele mele credincioase... poate singurul adevărat prieten al lui Egizio Ettore în lumea aceasta! Ardeți!... Nimiciți.... Mistuiți! — striga brigandul, rezemându-se de ușa bisericii și privind de acolo la nimicirea sfântului lăcaș, cu toate că fumul era atât de des în biserică, încât amenința să-l înăbușe. — Mai iute, flacări mistuitoare... ajutați-mă să ajung până la el, cel care s'a refugiat în odaia din turn. Ha, ha, mie mi-a scăpat ticălosul, vouă însă nu vă va mai scăpa! Cuprindeți-l cu degetele voastre galbene-roșiatice, trântiți-l la pământ și nimiciți-l, ca să nu mai rămână nimic din el, ca oamenii să uite că a mai și existat pe lume... Ha, ha, procuror al tribunalului din Bonifacio, tu l-ai trimis pe Egizio Ettore la închisoare, dar Ettore te trimite pe tine la moarte, la o moarte dela care nu vei mai scăpa, cum a scăpat Ettore din închisoare.

Râsul lui răsună lugubru, sfâșietor prin biserica cuprinsă de flacări.

Acuma însă era timpul să plece din biserică, dacă nu vroia să cadă și el-însuș pradă flacărilor, cari ardeau jur împrejurul lui, începând dela altar și până la treptele cari duceau în spre turn.

Pereții, acoperiți aproape în întregime cu sculpturi în lemn, erau numai o mare de flacări și nu mai putea dura mult, până când biserica se va dărâma, îngropând sub ea tot ceeace se mai găsea înăuntru.

— Trebuie să plec! — murmură Egizio Ettore. — Dar vendetta mea e împlinită. Amedeo Feruccio poate fi socotit mort, întocmai ca și Luigi Carazoni și Pietro, ale căror trupuri neînsuflețite zac în fundul prăpastiei de sub Spinarea Dracului. Ha, ha, lista neagră a lui Egizio Ettore se micșorează, scade mereu, până când se va distruge, odată cu

capul năpârcii, care su numeşte Robert de Paris.

Cu aceste cuvinte Egizio Ettore deschise usa bisericii şi fugi în stradă.

Strada era încă goală şi părăsită, locuitorii din Saint Etienne nu ştiau încă ce cumplită primejdie îi ameninţa, cu toate că lumina flăcărilor începuse acuma să se reverse şi în stradă.

Brigandul se strecură de-alungul zidurilor caselor, dar nu se putea hotărî să părăsească satul, cu toate că poate pentru el ar fi fost mai bine să dispară cât mai iute în munţi.

Nu, el voia să fie de faţă la opera sa de distrugere şi se părea că o putere nevăzută îl reţinea pe loc, împiedicându-l de a se îndepărta, după cum l-ar fi sfătuit prudenţa.

Şi supunându-se acestei puteri care-l ţinea locului, brigandul se ascunse în dosul unei statui de sfânt — cum se văd foarte des pe lângă zidurile caselor, în vechile localităţi din ţările catolice — acolo vrând să aştepte, până când biserica

se va prăbuşi, pradă flacărilor, prinzând sub dărămăturile ei pe Amedeo Feruccio.

In una din nopţile următoare apoi, avea de gând să se furişeze iarăş până în Saint Etienne, spre a se încredinţa că din duşmanul său nu mai rămăsese într'adevăr, decât numai cenuşa.

Dar, dacă Ettore nu plecase din sat, nu era numai din pricina puterii neînţelese, care-l ţinea pe loc, ci şi din cauza bucuriei pe care voia s'o aibă, de a vedea chipurile înspăimântate ale locuitorilor, când aceştia vor ieşi de prin case şi vor vedea biserica arzând.

Şi într'adevăr, Egizio Ettore nu trebui să aştepte prea mult, pentru a-şi vedea dorinţa aceasta îndeplinită.

Chiar peste drum de biserică se deschisese o fereastră, capul unei sătean se ivi în cadrul ei, pentru ca peste o clipă să dispară din nou, cu un strigăt de groază.

Câteva minute mai târziu, din toate colţurile satului Saint Etienne se auzeau ţipetele îngrozite ale locuitorilor:

— Foc!... Foc!... Arde biserica!... Ajutor, săriţi în ajutorul Sfântului Lăcaş!

CAP. 19

In mijlocul flacărilor mistuitoare

Locuitorii din Saint Etienne rămaseră încremeniţi, când văzură că focul luase proporţii atât de mari, încât orice ajutor era zadarnic. Aceia cari nu-şi pierduseră capul mai ales, îşi dădură seama că biserica nu mai putea fi salvată.

Flacările răbufneau prin toate ferestrele multicolore de preţ, cari în urma căldurii din biserică, crăpaseră până la cea din urmă. Focul ţâşnea din toate părţile, ca dintr'o mare de flacări, iar cei câţiva oameni mai curagioşi, cari se încumetaseră să încerce a pătrunde în biserică prin uşă,

trebuiră să se retragă îngroziți din fața vâlvătăilor mistuitoare. Câțiva din ei fură chiar răniți la față și pe mâini de flacările, cari căutau să se înfigă și în ei.

Pe de altă parte, pompele de incendiu ale primăriei din Saint Etienne erau mici și vechi, așa în cât nici vorbă nu putea fi ca apa aruncată de ele să potolească furia focului! Pentru a nu se spune că au stat cu mâinile în sân, locuitorii încercară să arunce câteva sacale cu apă în foc, dar mai curând s'ar fi putut stinge cu furtunurile acestea focul Vezuviului, decât flacările cari mistuiau biserica.

Cei mai mulți dintre locuitori, dându-și seamă de zădărnicia acestor încercări, stăteau îngroziți, într'un larg semicerc, în jurul bisericii arzânde.

Ei ar fi fost impresionați adânc, chiar dacă ar fi ars numai casa vreunuia din consătenii lor; dar când vedeau pierind în flacări biserica, lăcașul lui Dumnezeu și al sfinților, sîngurul lor loc de refugiu, pentru alinarea chinurilor sufletului, durerea lor fu nesfârșită și lacrimile brăzdau chipurile tuturor, bărbați, femei și copii.

Femeile, fetele plângeau cu hohot, bărbații, mai tari, își ștergeau unul câte unul lacrimile din ochi.

Din ascunzătoarea sa Egizio Ettore vedea toate acestea, dar nicio clipă nu-i păru rău de durerea pe care le-o pricinuise locuitorilor din Saint Etienne.

Îi ura pe toți oamenii aceștia, deoarece niciunul din ei nu venise la desbaterile procesului, pentru a depune mărturie despre felul cinstit de viață, pe care Ettore îl dusese până atunci, niciunul nu îndrăznise să spună că Egizio Ettore n'a făcut nimănui, niciodată vreun rău, că Egizio Ettore nu cunoștea nici măcar ce este minciuna și că deci, nu era cu putință ca tocmai el să se fi făcut vinovat de fapta, de care-l învinuia procurorul.

Nu, niciunul nu venise. Sala tribunalului din Bonifacio era plină cu oameni din Saint Etienne. este adevărat, dar din toți acești vechi cunoscuți

aĭ acuzatului n'a fost măcar unul singur, care să-i fi luat partea, cu toate că toţi ştiau că Egizio Ettore era nevinovat. Atunci, în clipele acelea cumplite, când s'a văzut părăsit şi ocolit de toţi consătenii săi, atunci a luat naştere în sufletul brigandului de mai târziu, dispreţul, scârba pentru toţi aceia cu cari a locuit în acelaş sat.

Spre nenorocul acestor oameni laşi, vântul coborî din munţi şi ataţă şi mai mult flacările, cari în curând apoi se întinseră şi la casa parohială, locuită de un preot tânăr, care slujea la biserica din Saint Etienne numai de câţiva ani.

Casa parohială căzu pradă flacărilor, preotul salvându-şi numai cu multă greutate câte ceva din lucrurile sale.

Atunci sătenii se gândiră să apere măcar celelalte clădiri de furia focului şi aruncară râuri de apă pe acoperişurile caselor din apropiere, ba dărâmară chiar un zid, învecinat cu biserica, pentru ca flacările să nu se poată întinde şi mai departe.

In chipul acesta satul fu scăpat, dar nimicirea bisericii n'o putură împiedica.

Groaznice erau bocetele femeilor, cari în teama lor superstiţioasă vedeau în acest foc mistuitor o pedeapsă a Cerului.

Egizio Ettore auzi pe o tânără femee, care se găsea destul de aproape de ascunzătoarea lui, spunându-i alteia:

— Zău, cumătră, asta nu poate să fie, decât bătaia lui Dumnezeu. Mai întâi moartea lui Luigi Carazoni şi a lui Pietro cărbunarul, apoi nenorocirea care l-a lovit pe poştaş, chiar la porţile satului nostru şi acuma arderea bisericii!

— Ai dreptate, cumătră — răspunse un sătean, care între timp se apropiase de cele două femei — toate necazurile acestea însă ni se trag de acolo că l-am îngăduit în apropierea noastră prea multă vreme pe Egizio Ettore. Ar fi trebuit să ne adunăm de mult, toţi cei în stare de a ţine o armă în mână şi să-i dăm de urmă, prin munţi.

Căci un lucru e neîndoielnic: dacă apuc eu să dau odată ochii cu el, mie ştii că nu-mi mai scapă, căci îl spânzur de cel dintâi copac, pe care-l întâlnesc în cale.

Curagiosul, care îndrăsnea să vorbească astfel nu ştia în ce grozavă primejdie se găsea, deoarece Egizio Ettore, care se afla numai ca câţiva paşi de el, îşi băgase mâna în buzunar şi prinsese patul unui revolver cu şase gloanţe în el.

Dar brigandul nu trase, ci dimpotrivă, începu să zâmbească. Era temut, asta voia şi el; lumea îl ura, ei bine, cu aceeaş ură răspundea şi el lumii; se găseau lăudăroşi, cari voiau să se măsoare cu el, să poftească, el era gata să primească lupta.

Acolo, sus, pe piscul Fontanellei, nu se temea să se măsoare chiar şi cu cincizeci de oameni şi totuş să rămână învingător.

Un ţipăt înfiorător, care te pătrundea până în măduva oaselor, îl făcu pe Egizio Ettore să-şi dea seama că sătenii descoperiseră ceva, ce nu ştiau până atunci.

— Ce s'a întâmplat? — întrebă tânăra femee, care vorbise mai înainte. — Cumătră, d-ta vezi ceva nou?

— Priveşte colo, sus! — strigă un ţăran, care venea de-a'ndăratele din spre biserică — Dumnezeule... doi oameni în fereastra turnului!

— E paznicul turnului, moş Vittore! — strigă femeea.

— Dar al doilea cine să fie?

Pe acest al doilea bărbat, care se ivise în fereastra turnului, ale cărui geamuri plesniseră tocmai de căldură, pe bărbatul acesta, care-şi frângea mâinile de neputinţă şi privea desnădăjduit la lumea adunată jos, nu-l cunoştea nimeni.

Noi însă ştim că bărbatul din fereastra turnului, era Amedeo Feruccio, procurorul din Bonifacio, care ar fi murit de zece ori până atunci, dacă s'ar putea muri de teamă.

Căci Egizio Ettore le pregătise paznicului şi ticălosului său nepot, o surpriză cu totul neaştep-

tată. Firește că această cumplită surprîză brigandul i-o pregătise și mult iubitei sale Letiția, dar despre asta voinicul nu știa nimic.

După ce încercase în zadar să spargă ușa, Egizio Ettore pornise în grabă în jos pe trepte și cei doi bărbați răsuflară liniștiți, fiind încredințați că scăpaseră odată pentru totdeauna de primejdie.

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc din tot sufletul, bunicule — zise atunci Amedeo Feruccio, strângând cu sinceră bucurie mâinile bătrânului paznic — că nu m'ai predat acestui nemernic! Niciodată în viața mea nu voi uita ceeace ai făcut pentru mine astăzi!

— Poate că n'ai fost vrednic de ceeace am făcut pentru tine — răspunse bătrânul — și mărturisesc că mi-a fost destul de greu, să-l alung dela ușa mea cu atâta asprime. Din păcate însă, inima-mi bătrână tot mai bate pentru tine, cu toate că, nu meriți. Ești însă copilul scumpei mele fiice, singurul om, de care mă mai leagă în lumea aceasta o rudenie de sânge. Și nimeni nu-mi poate cere să-mi împing eu însumi nepotul în gura pieirei.

Bătrânul Vittore și-a îndeplinit până acuma toate îndatoririle, pe cari le-a avut față de Dumnezeu și oameni, aceasta una însă, n'a fost în stare să și-o mai îndeplinească.

Cu aceste cuvinte Vittore îi întoarse spatele nepotului său și se îndreptă în spre Letiția, care tot mai era legată de patul, în care zăcea cu călușul în gură.

— Sărmana mea copilă — zise paznicul duios, scoțându-i călușul din gură — cât trebuie că ai suferit tu în aceste câteva minute! Acuma însă să se sfârșească cu chinurile tale, dar trebuie să-mi făgăduiești că până de acum într'un ceas nu vei părăsi odaia aceasta, căci numai astfel te pot deslega.

— Atunci nici nu te mai osteni să-ți întinzi mâna — răspunse frumoasa copilă, cu hotărâre. —

căci de îndată ce voiu fi liberă voiu alerga în brațele lui.

— În brațele lui Égizio Ettore! — strigă procurorul și părul i se făcu măciucă în cap, când se auzi pe sine însuș rostind numele brigandului temut. — Bunicule, nu-i da drumul, încă un ceas, o jumătate de ceas numai, căci altfel ne aduce din nou primejdia pe cap.

Bătrânul își dădu seama că nepotul său avea dreptate. Dacă-i reda libertatea, Letiția alerga îndată la iubitul său și acesta, văzând că procurorul îndrăsnise să se poarte chiar și cu iubita lui, cu atâta asprime, fără îndoială că s'ar fi înapoiat și n'ar mai fi plecat de acolo, până în zori, așteptându-și prada să iasă din ascunzătoare. Deaceea, moșneagul hotărî să nu-i redea încă libertatea fetei. Și la baza acestei hotărâri era nu atât propriul său interes, cât mai ales acela al nepotului său. Dealtfel, bătrânul păznic se gândea că chiar și pentru mântuirea ei sufletească era mai bine, dacă Letiția nu se mai întâlnea cu Ettore. În unirea ei cu brigandul, Vittore nu vedea decât o primejdie grozavă pentru nevinovăția blondei Madonne din Saint Etienne.

— Vezi tu, copila mea — zise el. — Amedeo are și el dreptate. E mai bine pentru tine, ca deocamdată să nu părăsești odaia aceasta și să mai rămâi puțin în situația, puțin plăcută, îmi dau seama, în care te găsești. Stai, însă, să-ți pun măcar o pernă sub cap, ca să nu te doară gâtul.

Cu aceste cuvinte o așeză pe fată ceva mai bine și îi vârî chiar și o pernă sub cap. Legăturile însă nu i le desfăcu.

— Și ce faci acuma? — se întoarse el apoi din nou, în spre nepotul său. — În noaptea aceasta nu poți părăsi biserica, deoarece mă tem ca Ettore să nu te pândească pe undeva. Mâine, când va răsări soarele, te voi conduce eu însumi până la capătul satului, deoarece vreau să fiu sigur că te voi putea înapoia teafăr la Bonifacio.

— Îți mulțumesc din tot sufletul bunicule —

răspunse Feruccio, care acuma nu mai era guralivul de mai înainte — că eşti gata să mă găzduieşti pentru noaptea aceasta în locuinţa ta modestă. Dealtfel, nu voiu fi prea pretenţios şi voiu căuta să mă odihnesc în fotoliul acesta. Te-aş ruga însă, dacă ai cumva la îndemână un pahar cu vin.

— Firește că am! — răspunse bătrânul, îndreptându-se în spre dulapul din perete, din care scoase o sticlă cu vin — gustă din vinul acesta şi să ştii că în toată...

Bătrânul nu-şi termină vorba şi chipul lui se întunecă deodată.

— Ce ai, bunicule? — întrebă Amedeo Feruccio?

— Ce am? — repetă bătrânul şi glasul lui deveni nesigur. — Nu ştiu dacă mă înşel, sau dacă într'adevăr aerul nu mai este aici tot atât de curat, cum era mai înainte.

Procurorul se ridică de pe fotoliu. Şi lui i se părea că aerul din odaie avea un oarecare miros de fum.

— Dar la drept vorbind nu-i nicio mirare —

răspunse Vittore. — Miasmele cari sunt împrăştiate de casele locuitorilor se ridică în sus şi deci e firesc ca din când în când, câte un val aducător de asemenea miasme să pătrundă prin fereastră şi în chilia mea. Dar... ferestrele sunt închise!... Asta este ceva foarte ciudat!

Bătrânul umplu un pahar cu vin şi-l întinse nepotului său. Acesta îl bău până în fund. Dar n'apucase să aşeze paharul înapoi pe masă, când moşneagul zise, cu chipul mai palid decât ceara:

— Tăcere... tăcere! N'auzi cum trosneşte şi pârâie sub picioarele noastre?... Acolo jos se petrece ceva înfiorător! O bănuială cumplită mă cuprinde...

Bătrânul rămase din nou cu vorba neisprăvită. El se repezi ca o furie la uşă, trase zăvorul la o parte, cu toată groaza care-l cuprinse pe Feruccio şi deschise uşa larg.

Dar Vittore nu ţinu uşa deschisă, decât numai câteva secunde, căci pe urmă o trânti la loc, cât putu mai iute. Căci deabia se deschisese uşa că un nor de flacări şi fum se şi năpusti în odăiţă şi cu toată repeziciunea, cu care bătrânul o închisese la loc, flăcările tot îi pârliră vârful barbei sale albe, atât de furioase, atât de lacome erau după pradă.

— Foc! — strigă paznicul turnului din Saint Etienne. — Vechea şi sfânta noastră biserică e dată pradă flacărilor şi fapta aceasta este numai a lui Egizio Ettore!... Iar flacările acestea ţi-au fost menite ţie, nenorocite Amedeo! Văzând că nu te poate avea dela mine, a dat foc bisericii, pentru a-şi împlini răsbunarea pe calea aceasta. El a făcut un rug din casa Domnului! Blestem pe capul lui!

Cereţi mâine fascicola 18-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 4

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

— Foc! — strigă Feruccio, ca înebunit de groază. — Bunicule... nu se poate! Spune că te-ai înşelat, nu este cu putinţă ca Egizio Ettore să se fi atins de sfântul lăcaş. Foc, bunicule? Atunci trebuie să fugim... atunci nu mai putem rămâne aici nicio singură clipă... Iute, adună ce ai mai de preţ şi vino să coborâm treptele, până nu este prea târziu.

— Nenorocitule! — strigă bătrânul, prinzându-l cu amândouă mâinile pe procurorul, care în groaza lui de moarte, se şi repezise în spre uşă, spre a o deschide. — Vrei să alergi nebuneşte în braţele pieirei? Scara a şi fost cuprinsă de flacări şi arde de sus până jos.

— Scara a fost cuprinsă de flacări? — gemu Amedeo Feruccio, care ca orice ticălos şi laş, ţinea la viaţa lui grozav. — Bunicule, cum poţi spune una ca asta? Dacă ar fi adevărat, atunci... vai, atunci am fi pierduţi fără scăpare, căci singurul drum care ne-ar putea scoate din biserică, ne-ar fi tăiat.

Sau poate că am mai putea scăpa, aruncându-ne pe fereastră? Dar nu, nu se poate, trupurile noastre s'ar sdrobi, s'ar face una cu pământul, căzând dela o asemenea înălţime. Pentru numele lui Dumnezeu, bunicule, nu mai sta aşa, fă ceva, vorbeşte spune cum să scăpăm? Tu cunoşti toate colţuriie, toate ungherele turnului... Scumpul, dragul meu bunic, scapă-mă! Sunt doar atât de tânăr, nu vreau să mor încă.

— Nu vrei să mori? — îngână bătrânul, cu amărăciune. — Vorbeşti, ca şi când ar sta în puterea oamenilor să moară când vor sau când le place. Nici eu nu aş dori să mor încă, deoarece oricât de bătrân mă vezi, tot mai am în viaţa aceasta de rânduit ceva. Dar Cel de Sus ne taie firul vieţii, atunci când crede El de cuviinţă şi nu când vrem noi...

Ingenunchiază, nefericitule, care prin mândria şi trufia ta m'ai silit să las ca un nevinovat să ajungă în închisoare, îngenunchiază Amedeo Feruc-

cio şi roagă-te lui Dumnezeu, aşa cum fac eu, să se îndure de noi!

Bătrânul cu barba albă ca zăpada îngenunchiase şi împreunându-şi mâinile osoase, îşi ridică privirile spre cer. El rămase aşa, cu privirile îndreptate în spre tavanul chiliei, murmurând o rugă fierbinte.

Nu la fel făcu însă nepotul său, care era încă tânăr şi care se agăţa de viaţă în desnădejde. El voia să lupte împotriva nimicirii, voia să încerce tot, chiar imposibilul, pentru a scăpa de moarte, voia să trăiască, pentru a se răsbuna pe acest Ettore, care-i pricinuise o noapte atât de cumplită.

Dar de ce nu se întreba oare ticălosul, câte nopţi mult mai cumplite nu-i pricinuise el acestui Egizio Ettore?

Cu o mişcare ca de nebun, mândrul procuror din Bonifacio îl apucă pe bunicul său cu amândouă mâinile şi-l ridică din genunchi, nelăsându-l nici măcar să-şi sfârşească rugăciunea.

— Scapă-mă! — se răsti el la bătrânul paznic, ca şi când acesta ar fi fost servitorul său, obligat de a face ceeace-i poruncea stăpânul! — Scapă-mă!... Trebuie să mă scapi!... Nu este pe aici nicio uşă secretă, prin care am putea fugi?

— Nu este nicio uşă!

— Şi drumul în jos duce numai peste treptele cuprinse acuma de flacări?

— Da, acesta este unicul. Ca să scăpăm de aici, Dumnezeu ar trebui să facă cu noi o adevărată minune.

— Minuni nu mai sunt în zilele noastre! — răspunse Amedeo, râzând într'un chip fioros, ca un nebun. — Şi dacă nu putem răsbate până jos pe scări, atunci nu ne mai rămâne altceva de făcut, decât să sărim pe fereastră.

La o parte cu geamurile acestea, cari ne împiedică să părăsim turnul!

Procurorul se repezi la fereastră, sparse geamurile şi peste câteva secunde se şi găsea călare pe pervaz.

— Nebunule! — strigă atunci bătrânul paznic, care se repezi la el şi cuprinzându-l cu amândouă mâinile, îl trase înapoi. — De ce nu aştepţi cu resemnare sosirea ceasului din urmă? De ce vrei să alergi în calea morţii, pentru ca să se sfârşească cu tine, cu câteva clipe mai de vreme, decât a hotărât Cel de Sus? De unde ştii tu că-ţi este scris să mori chiar acuma? Cei din sat ne mai pot veni în ajutor, dar dacă ai sărit odată pe fereastra aceasta, nimeni nu te mai poate ajuta.

Dar de ce dorm oare oamenii aceştia atât de greu? Nu văd ei oare că biserica lor e cuprinsă de flacări? Dă-te la o parte, Amedeo! Unde este frânghia clopotului?

— Aici, bunicule!

Bătrânul se repezi atunci la frânghia clopotului, care trecând prin odaia lui, atârna până jos în tinda bisericii, o apucă cu amândouă mâinile şi se atârnă de ea, cu toată greutatea trupului său

Dar clopotul nu se mişcă.

— Mâinile îmi tremură! — geme moşneagul. — Bătrânu-mi trup nu mai are nicio putere. Ajută-mă, Amedeo!

Amedeo Feruccio se repezi şi el la frânghie şi puterile lor reunite isbutiră să pună clopotul în mişcare.

Şi atunci, clopotul bisericii din Saint Etienne începu să sune, la început încet şi şovăelnic, apoi mai iute, din ce în ce mai iute, până când dăngănitul lui putea fi asemănat cu bătăile unei inimi înspăimântate.

— Acuma vor veni! — strigă vătore, căzând istovit pe un scaun. — Oamenii vor vedea focul! Iată, priveşte, Amedeo, străzile au şi început să se populeze, din toate casele, din toate uşile ies la iveală oamenii! Grăbiţi-vă... grăbiţi-vă.... biserica mai poate fi salvată!

Nu vă chem pentru mine, Dumnezeu şi Sfânta Madonna îmi sunt martori, dar biserica, bătrâna voastră biserică, scăpaţi-o dela pieire.

Amedeo Feruccio se aplecă pe jumătate pesté

fereastră şi se uită cu înfrigurare la oamenii, carî alergau pe străzi ca niște nebuni.

In tot timpul acesta însă, cei doi bărbați nu se mai gândiră la frumoasa copilă, care zăcea legată în pat. Ei o uitaseră cu desăvârşire pe Letiția, care se străduia din răsputeri să-şi desfacă legăturile, dar care nu scoase niciun strigăt de spaimă, sau de groază, cu toate că nu era decât o femee.

Opera aceasta de distrugere, care amenința cu nimicirea biserica şi pe oameni, era doar fapta lui Egizio Ettore şi i se părea că ea n'avea dreptul să pună beţe în roate acestei nimiciri, nici măcar printr'un strigăt de ajutor.

Şi apoi, la ce ar fi folosit oare strigătul ei de ajutor? Amedeo Feruccio striga doar cât îl ținea gura că acolo sus, în odăița din turn se găseau doi oameni în primejdie de moarte, dar cu toate strigătele lui nimeni nu se sinchisea de el, deoarece sătenii îşi pierduseră capul cu desăvârşire. Fiecare se gândea numai la el însuş, fiecare îşi temea avutul şi cu drept cuvânt dealtfel, deoarecé flacările alimentate de vânt ar fi putut cuprinde şi casele din apropiere şi atunci scrumul se alegea din tot satul.

— De ce nu aduc niște scări? — scrâşnea procurorul. — Vai, ce laşi sunt oamenii aceştia! Fricoşilor, de ce nu vine niciunul din voi până aici, în turn, să ne scape dela moarte?

Fără îndoială că dacă el ar fi fost acolo jos, pe stradă, nu s'ar fi încumetat pentru nimic în lume, să se cațere pe o scară şubredă, până în vârful bisericii. Dela alții însă, firea lui josnică cerea aceasta. Căci deobicei aşa este că, cei mai laşi, cei mai josnici, cei mai puțin iubitori ai aproapelui cer dela semenii lor fapte, pe carî ei înşi-le n'ar fi niciodată în stare să le săvârşească pentru un semen de al lor în primejdie.

Intre timp, şederea în chilia din turn devenea din ce în ce mai chinuitoare, mai greu de îndurat. Flacările începuseră să se prelingă printre crăpături, fumul pătrunsese pe sub uşă, printre scân-

duri şi aerul pe care-l respirau ceî trei nenorociţi, cari se găseau în chilia turnului, devenea din ce în ce mai înăbuşitor.

— Deabia mai pot răsufla! — gemea moşneagul, care şedea liniştit în fotoliul de piele, unde voia parcă să-şi aştepte moartea cu seninătate. — Vino şi scapă-ne de suferinţe, Moarte mântuitoare — se ruga el pentru sine. — Te implor însă, îndurătorule Doamne, închide-mi ochii cât mai curând, pentru a nu vedea cum se stinge vlăstarul fraged şi tânăr încă al familiei mele.

— Bunicule, unde eşti? — strigă procurorul, deodată. — Nu ne mai rămâne altceva de făcut, decât să ne croim un drum prîntre flacări.

— Atunci vom cădea fără îndoială prada lor — răspunse bătrânul Vittore. — Dar cum vrei tu, Amedeo, eu sunt gata la orice!

— Atunci dă-mi nişte pânză, pe care s'o înmuiem în apă şi apoi să ne acoperim cu ea capul şi faţa — zise procurorul, cu voce desnădăjduită — Mulţumesc bunicule! Ţine, învăluieşte-ţi capul în cârpa asta udă... Eu voi face la fel şi pe urmă... Dumnezeu să fie îndurător cu noi!

Amedeo Feruccio îşi ridică de pe fotoliu bunicul, care din pricina groazei şi a lipsei de aer, deabia se mai putea ţine pe picioare, îi învălui capul într'o cârpă udă, îşi făcu şi sie-şi acelaş pansament, care trebuia să-l ferească de pârjolul flacărilor, măcar pentru câteva clipe, apoi luându-şi bunicul de mână, porni cu el în spre uşă.

Cei doi nici nu mai puteau vedea lămurit prin odaie, aşa de gros era norul de fum, care se strecurase înăuntru.

Ei se strecurară până la uşă numai pe dibuite, dar şi acolo Amedeo Feruccio nu găsi zăvorul, de cât după o trudă de câteva clipe.

— Acuma, cu Dumnezeu înainte! — zise el. — Nu trebue să aşteptăm moartea cu mâinile în sân, căci dacă mai rămânem aici, ea ne va găsi, fără nicio îndoială. Pe scară însă, poate că vom isbuti să ne strecurăm pe lângă flacări.

Zăvorul scârțâi, ușa se deschise și o adevărată mare de flacări răbufni în întâmpinarea celor doi bărbați.

Căldura ce-i isbi în față fu atât de cumplită, încât Amedeo Feruccio se dădu înapoi, îngrozit. Pe urmă însă, nu se mai gândi decât la propria sa mântuire, fu cuprins de nebunia instinctului de conservare, nu se mai sinchisi de bătrânul său bunic, care se clătina alături de el, ci se repezi în mijlocul flacărilor, ajunse dintr'o săritură la scară și se prinse cu amândouă mâinile de pălimar.

Ah, pălimarul se mai ținea încă, deoarece era făcut din fier, pe când treptele din lemn.

Intr'o clipă creerul procurorului fu străbătut de un gând mântuitor.

Cu o săritură sălbatică se aruncă pe pălimarul de fier, îl strânse bine între picioare, se apucă de el cu amândouă mâinile și apoi...

Un strigăt ca de nebun străbătu biserica și Amedeo Feruccio, procurorul din Bonifacio, alunecă întocmai ca o săgeată în jos!

— Amedeo! — strigă cineva în urma lui și procurorul recunoscu vocea bunicului său — Amedeo, unde ești?

Dar pentru nimic în lume nu s'ar mai fi înapoiat procurorul în groaznica chilie din turn, în odaia înconjurată de flacări din toate părțile. Dealtfel, chiar dacă ar fi vrut s'o facă, n'ar mai fi putut, deoarece și ajunsese la capătul de jos al scărilor.

Aici sări iarăș, în picioare și înconjurat numai de flacări, începu să alerge prin biserică. La fiecare pas însă, trebuia să se lupte pentru viață, deoarece hainele-i luau foc necontenit. El își stingea veștmintele cu mâinile, fără să-i pese de arsurile pe cari i le pricinuia această stingere.

Icoanele pictate și dăruite bisericii de un pictor celebru, ardeau toate și chiar și Sfântul Florian, patronul focului, părea că înoată cu armăsarul său printr'o mare de flacări.

Dar procurorul nu zăbovi nicio singură clipă, pentru a contempla această fioroasă imagine, ci merse mai departe.

In imediata apropiere a uşii mai avu de dat o luptă înfiorătoare, cu un adevărat zid de foc, care-i tăiă calea spre ieşire. Dar Amedeo Feruccio se lipi de peretele, care era înfierbântat ca un cuptor şi isbuti să se strecoare pe lângă zidul de foc.

Apoi... apoi întinse mâna în spre clanţa uşii, o prinse, apăsă, dar...

Dumnezeule Atotputernic, uşa era încuiată!

Părăsind biserica, cu zâmbetul de ironie pe buze, Egizio Ettore învârtise cheia de două ori în uşă, apoi o aruncase într'un şanţ.

Amedeo Feruccio scoase un strigăt care nu mai avea în el nimic omenesc şi făcu un pas înapoi. Acuma se socotea şi el pierdut, căci dacă nu isbutea să atragă atenţia celor de afară, în decurs de câteva clipe, atunci nu mai exista scăpare pentru el.

Fumul, flacările, grinzile arzânde, pereţii cari începuseră să se năruie, tot atâtea primejdii, cari îi puteau fi fatale dintr'o clipă într'alta.

Atunci procurorul se isbi cu toată puterea trupului său de uşă. Dar aceasta era atât de solidă, atât de groasă, încât Feruccio nu putea nădăjdui să fie auzit de cei de afară, oricât de tare ar fi strigat el.

Procurorul simţi că era pe punctul de a se înăbuşi, se mai trânti odată cu tot trupul de uşă, apoi... deodată... scoase un strigăt înăbuşit şi se prăbuşi la pământ, fără cunoştinţă.

Flacările nu mai erau decât la o depărtare de câţiva paşi de el. Ele se repezeau cu mişcări neregulate în spre hainele procurorului şi în clipa, în care cea dintâi limbă apuca să muşte din veştmintele nepotului lui Vittore, Amedeo Feruccio era pierdut.

— Spargeţi uşa! — strigă atunci cineva, de afară. — Trebuie să pătrundem măuntru, trebuie

să mai facem o ultimă încercare de a salva sfântul lăcaș al Domnului.

Securile începură să lovească în ușă, lăcătuși fură aduși pentru a deschide broasca. Aceștia recunoscură însă îndată că munca lor nu putea fi încununată de un succes grabnic, deoarece broasca ușii, era încă opera unui meșter lăcătuș, din evul mediu, când broaștele dela uși se făceau cu mai multă îngrijire decât în zilele noastre și nu puteau fi deschise cu una, cu două.

In asemenea împrejurări sătenii se văzură siliți să se gândească numai și numai la spargerea ușii.

Sub loviturile a zeci de topoare și târnăcoape până în cele din urmă ușa sfârși prin a ceda și în curând scândurile fură făcute țăndări, ușa prăbușindu-se cu un sgomot asurzitor.

Sătenii vrură să pătrundă în biserică, dar flăcările îi isbiră în față cu furie, așa încât se văzură nevoiți să renunțe la orice încercare de a mai intra în sfântul lăcaș.

Unul din oameni însă, un flăcău tânăr, dar priceput în împrejurări grele, strigă deodată:

— Uitați-vă, oameni buni, acolo zace un om! Să-l scoatem din biserică, poate că mai este în viață!

Douăzeci de mâini se întinseră atunci, pentru a-l smulge pe Amedeo Feruccio din apropierea flăcărilor, cari și începuseră să-i cuprindă hainele.

Și într'adevăr, când oamenii îl duseră până la casa cea mai apropiată, pe a cărui treaptă de piatră îl așezară, procurorul din Bonifacio își deschise ochii și răsuflă adânc, pentru a sorbi aerul curat.

— Am scăpat! — fu cel dintâi gând al lui.

Al doilea însă, al doilea gând, pe care-l tâlmăci în cuvinte, sună astfel:

— Urmăriți-l pe ticălosul de Egizio Ettore, banditul, care v'a dat foc bisericii!

*

In zadar strigase bătrânul Vittore, cu toată

desnădejdea după nepotul său, când acesta fugise din odaia din turn; Amedeo Feruccio îi auzise sfâșietorul strigăt de ajutor, dar nici nu se sinchisi. Noi știm însă că într'adevăr procurorul din Bonifacio, chiar dacă ar fi avut bună-voința, n'ar fi putut face nimic pentru bunicul său, care văzând că nepotul nu-i răspunde, se retrăsese din nou și cât putu mai iute înapoi în chilia din turn.

Cu un strigăt de desnădejde moșneagul căzu la pământ și amărăciunea lui era atât de mare, încât uită chiar și să închidă ușa în urma sa. Deaceea, peste câteva minute flacările se prelinseră după el în chilie, în odăița aceea îngustă, mică, în care tot se mai găseau încă doi oameni.

Moșneagul nu se mai putu ridica de pe podea, cu toate că-și dădea seama prea bine de noua primejdie, care-l amenința atât pe el, cât și pe Letiția. El făcu o desnădăjduită încercare de a se ridica, dar încercarea lui rămase zadarnică și căzu înapoi, ca un plumb, pe podeaua chiliei.

Intre timp, Letiția făcuse și ea la rândul său, încercări disperate de a se elibera din legăturile cari o țintuiau de pat, dar Amedeo Feruccio o legase mult prea bine, pentru ca încercările ei să poată fi încununate de succes.

— Vittore — gemu nefericita copilă, care în fața flacărilor amenințătoare începuse și ea să-și piardă orice nădejde — desleagă-mi legăturile, taie șireturile acestea, dacă-mi este dat să mor, măcar să nu mor ca o mizerabilă, fără a mai putea cădea odată în genunchi în fața Aceluia, înaintea căruia voiu apare în curând.

— Ah, tot aici ești, Letiția? — strigă bătrânul paznic, îngrozit ca și când deabia atunci și-ar fi dat seama că nu era singur în cușca înconjurată de flacări. — Păcătosul de mine, numai eu sunt de vină că ai rămas aici și că acuma va trebui să cazi pradă flacărilor ucigătoare.

— Eu te iert, Vittore — răspunse Letiția. — Am mai auzit odată glasul lui Egizio Etttore, mai înainte de a muri și aceasta este cea mai mare

mângâiere pe care mi-o putea da Cerul. Totuş, te rog, te implor, moş Vittore, desleagă-mi legăturile. Sunt doar încă atât de tânără şi dacă tot trebue să mor, vreau să mai văd măcar înc'odată Saint Etienne-ul în care am copilărit, să mai văd odată piscurile munţilor, pe unde colindă Egizio Ettore, vreau să le trimit acestor piscuri cel din urmă salut al meu, ca la rândul lor, ele să-l transmită lui Egizio. Te rog, moş Vittore, îndură-te şi taie-mi legăturile.

— Viu, copila mea — gemu moşneagul. — Vai, deabia te mai pot zări prin norul de fum, care mi-a năpădit chilia... Dar ştiu unde eşti... pe patul meu... Viu Letiţia, viu îndată... Dumnezeule, de ce mi-ai trimis slăbiciunea aceasta neînţeleasă?... Fumul.... căldura... mor, Letiţia... mor...

— Flacările au ajuns până la pat, Vittore — strigă atunci Letiţia, cu groaza în suflet. Perdelele au luat foc... Nu mă lăsa pradă flacărilor, moş Vittore... Vino mai iute... Ajutor...

Prin fâlfâitul flacărilor înteţite de curent, prin trosnetul bârnelor cari luaseră foc, prin tunetul grinzilor cari se prăbuşeau, bătrânul paznic auzi ţipă-

tul desnădăjduit al aceleia, pe care o aruncase numai el în ghiarele primejdiei ce o pândea acuma.

Gândul acesta, de a fi pricina morţii unei copile atât de tinere, îi dădu bătrânului puteri aproape supraomeneşti. El se ridică dela pământ, cu multă, foarte multă greutate, este adevărat, dar se ridică şi porni în spre patul unde zăcea iubita brigandului. Ajuns acolo se aplecă peste pat, mâinile lui tremurânde şi nesigure se întinseră după şiretul fin de mătase, degetele lui începuseră să desnoade legătura, când deodată...

Trupul moşneagului şovăi o clipă, apoi căzu peste ea, în pat, ca şi când ar fi fost de plumb.

Sfinte Dumnezeule, dar ce mai însemna şi asta? De ce se învârteau atât de fioros ochii lui moş Vittore în orbite? De ce i se schimonosise până la nerecunoscut chipul luî?

Asta era moartea, îngrozitoarea... nu, binefăcătoarea, alinătoarea moarte.

Un atac de inimă pusese capăt vieţii bătrânului paznic, al cărui corp căzu peste trupul nefericitei copile, în ale cărei vine mai curgea încă sângele cald al vieţii şi care, trebuia să îndure acuma peste sine trupul ce se răcea tot mai mult al mortului.

O groază de nedescris, o întreită groază o cuprinse pe sărmana copilă. Simţământului de desgust, de oroare, pricinuit de atingerea cadavrului, i se mai adăuga acuma şi împrejurarea că flăcările perdelelor dela pat răspândeau fumul lor fierbinte, arzător, chiar acolo, în imediata ei apropiere, ameninţând-o s'o înăbuşe.

Aproape că nici să strige nu mai putea şi încredinţată că-i sunase ceasul cel de pe urmă, îşi îndreptă gândurile în spre cer şi în spre Egizio Ettore.

Dar pe când se lupta cu moartea, care căuta să i se strecoare în întreaga ei fiinţă, sub chipul fumului înăbuşitor, care devenea tot mai des, mai fierbinte, deodată simţi că legăturile cari o ţintuiau de pat slăbeau, una câte una şi... şi peste două-trei

clipe putu să-şî mişte mâna, care nu-i era acoperită de cadavrul paznicului.

Ce se întâmplase? Ce minune venea s'o salveze pe Madonna din Saint Etienne, în ultima clipă?

Nicio minune nu se întâmplase, nu se petrecuse nimic nefiresc.

Dela perdele focul se întinsese la cuvertura de pe pat şi şiretul de mătase, cu care era legată Letiţia luă foc şi el. Cadavrul lui Vittore însă, împiedică propagarea focului, măcar pentru un moment şi legăturile plesniră, mistuite de flacări, una câte una, fără ca flacările să ajungă până la Letiţia.

Simţindu-se liberă, iubita brigandului sări din pat, cu un strigăt de bucurie, răsturnând cadavrul, care se rostogoli pe podea. Alergă apoi la fereastră, se aplecă prin ea cât putu mai tare şi sorbi cu nesaţ aerul curat al nopţii, care-i pătrundea în plămânii arşi de fum, ca un balsam uşurător, dătător de viaţă. Aerul curat îi limpezi mintea buimăcită, dar limpezirea aceasta, în loc să-i fie prilej de bucurie, îi pricinui o groază şi mai mare ca aceea simţită când Vittore căzu mort peste trupul ei.

Acuma putea să-şi dea seama că era pierdută, fără nicio putinţă de scăpare.

Unde se uita, nu vedea în jurul său decât flacări, singura cale, pe care eventual ar fi putut scăpa, fiind fereastra, care însă era la o înălţime de vreo patruzeci de metri dela pământ. Singură, în turnul împresurat de flacări, în toată biserica aceea care se putea prăbuşi sub ea dintr'o clipă în alta, cum mai putea ea nădăjdui la o salvare?

Şi primejdia, cumplita primejdie se apropia cu paşi uluitor de repezi.

Flacările, pătrunse în odaie prin uşa lăsată deschisă de paznic şi înteţite de perdelele şi aşternutul patului, cuprinseseră şi frânghia clopotului, pe care focul se cătără până la grinzile şi bârnele pe cari era aşezat clopotul. Bârnele acestea începură să ardă şi ele acuma. Or, dacă postamentul de lemn al clopotului slăbea, clopotul, care cân-

tărea câteva sute de kilograme, s'ar fi prăbuşit, greutatea lui metalică ar fi străpuns, fără nicio îndoială, podeaua chiliei şi astfel, ar fi aruncat-o şi pe Letiţia în iadul de foc al bisericii arzânde.

Dându-şi seama de pericolul acesta, Madonna din Saint Etienne rămase cu privirile aţintite, încremenite asupra grinzilor cari trosneau fioros deasupra capului său.

— Sunt pierdută! — îngână ea apoi. — Rămâi cu bine, iubitul meu Egizio, căci de acum ştiu că nu te voi mai vedea niciodată. Imi dau seama prea bine că tu ai deslănţuit grozăvia aceasta, că tu eşti vinovat de moartea mea timpurie şi totuş, ce dulce îmi pare moartea aceasta, când ştiu că vine dela

tine! Da iubitule, chiar şi moartea îmi este dragă, când îmi este trimisă de tine!

Deodată Letiţia se clătină, cu un ţipăt sfâşietor. Flacările ajunseseră şi până la ea şi-i cuprinseseră poalele veştmântului.

Ea isbuti, este adevărat, să înăbuşe flacările lacome, cari îi înşfăcaseră veştmântul, dar la ce-i putea folosi aceasta, când peste câteva clipe atacul

se va repeta, cu şi mai multă furie, când flacările o vor asalta necontenit, până când o vor doborî?

Situaţia nu mai îngăduia nicio şovăială. Trebuia să se hotărască, fie să se resemneze a muri de o moarte fioroasă, în mijlocul flacărilor mistuitoare, fie de a încerca săritura dela o înălţime de patruzeci de metri.

Or, din aceste două rele, parcă tot cel din urmă era de preferat. Căci într'adevăr, dacă tot trebuia să moară, era mai bine să moară de o moarte fulgerătoare, ca aceea a sdrobirii de pietrele străzii, decât de moartea înceată, chinuitoare, a arderii de vii.

Deaceea, Letiţia se repezi din nou la fereastră. Dar când zări prăpastia, care i se deschidea în faţa ochilor, inima i se strânse de durere.

Cu toate acestea, săritura trebuia făcută. Cine ştie, poate că Cerul se îndura, făcea vreo minune şi o ajuta să rămână în viaţă!...

In viaţă!... poate! Dar în locul trupului său admirat de o lume întreagă, sătenii vor aduna de jos o schiloadă, cu mâini şi picioare rupte, cu gâtul strâmbat, poate fără ochi, fără degete, un monstru de care să se sperie şi omul cel mai curagios.

Lacrimile podidiră frumoşii ochi ai Madonnei din Saint Etienne, dar vai, lacrimile acestea nu erau îndeajuns pentru a stinge para focului, care mistuia biserica şi care în curând avea s'o mistuie şi pe ea.

O ultimă privire în spre cerul înstelat, una în spre piscul Fontanellei, unde se găsea ascunzătoarea iubitului, apoi îşi strânse veştmântul în jurul trupului, închise ochii, şi...

Cereţi mâine fascicola No. 19 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

— O femeie! — strigară sute de voci, în clipa aceea, la poalele bisericii. — Priviți acolo sus, în chilia din turn se găsește o femeie!... Ajutor, scăpați-o!

Cuvintele acestea fură urmate de o liniște mormântală, deoarece toată lumea își dădea seama că o salvare era cu totul cu neputință.

Cine să îndrăsnească să se avânte până la acea înălțime amețitoare a turnului, care nici el nu mai stătea pe temelii solide? Cine să se expună limbilor de foc, cari țâșneau de printre crăpături, la fiecare moment, cine să vrea să se înăbușe în norii de fum, cari ieșeau din biserică, întocmai ca dintr'o gură a iadului?

Nimeni, deoarece niciunul nu voia să-și primejduiască viața pentru o ființă, de care nici măcar nu-l lega vreun simțământ de prietenie, de rudenie, sau de dragoste. Iar în ceeace-i privește pe tinerii, în al căror suflet mai ardea dorința, ambiția de a face să se vorbească despre ei și cari ar fi vrut să încerce imposibilul, ei fură înconjurați de surori, de logodnice și mame plângătoare, cari se agățau de ei și îi împiedicau să-și pună viața în joc.

Cu toate acestea, Letiția băgând de seamă că prezența ei în vârful turnului fusese observată, se dădu un pas înapoi de la fereastră, nădăjduind că oamenii aceștia vor găsi ei un mijloc, de a-i veni în ajutor.

Deodată, când luna își trimise razele sale argintii tocmai în spre vârful turnului, luminând chipul feciorelnic al Letiției, care părea o sfântă împresurată de flacările iadului, ce voia s'o ispitească, cineva strigă:

— Dar asta e Letiția... Madona din Saint Etienne... Dumnezeule, ea a înviat din morți!

Oamenii din Saint Etienne știau încă și acuma că Letiția își găsise o moarte timpurie în sala tribunalului din Bonifacio. Mulți din aceia cari stăteau acuma neputincioși în fața bisericii arzânde, fuseseră la procesul lui Egizio Ettore și deci vă-

zuseră când Letiția fusese scoasă din sală pe o targă și auziseră când medicul legist spusese că Madonna din Saint Etienne își dăduse sfârșitul.

Zărind-o acuma pe moartă ivindu-se în vârful turnului bisericii arzânde, superstițioșii locuitori din Saint Etienne fură cuprinși de o teamă grozavă, în mintea fiecăruia reveni procesul lui Egizio Ettore și mulți se gândiră că atunci se săvârșise o mare nedreptate judiciară.

In câteva clipe următoarele cuvinte treceau din gură în gură:

— Dumnezeu ne pedepsește, din pricina osândirii pe nedrept a lui Egizio Ettore... Acesta nu este un foc obișnuit, ci un semn al Cerului...

Și ciudat, în vreme ce până atunci oamenii din Saint Etienne îl socotiseră pe Egizio Ettore ca pe un răufăcător de rând, în vreme ce, cei mai mulți din ei îl urâseră și blestemaseră faptele brigandului, acuma se născu deodată în inimile tuturor o simpatie nemărginită pentru Ettore.

— Bietul Egizio — exclamară femeile — a suferit pe nedrept! Și vai, Doamne, noi am îngăduit una ca asta!

— Madonna din Saint Etienne — repetară sute de glasuri. — Da, ea este, Letiția, pupila lui Rossatti.

Dar... ce mai era și aceasta? Oare Dumnezeu hărăzise o noapte de groază și surprize locuitorilor din Saint Etienne? Ce sărise pe neașteptate din dosul statuetei sfinte? Era oare un om în carne și oase... sau vre-o stafie?

Era un bărbat, care se apropie de biserică, cu sărituri desnădăjduite, era un om, care se părea că nu mai are nicio picătură de sânge în vinele sale, atât de galben era la față, era un om, ale cărui bucle castanii îi cădeau sălbatec peste frunte, un om, ai cărui ochi se învârteau în orbite, ca ochii unui nebun.

La vederea lui, oamenii se dădură înapoi, îngroziți și-și șoptiră:

— Egizio Ettore... el-însuș!

Da, el era, el, Egizio Ettore, care se arăta a-

cuma în faţa tuturor, fără să-i pese de marele premiu, care fusese pus pe capul său, fără să se teamă că oamenii aceştia s'ar putea uni, pentru a pune mâna pe el.

Dar cine ar fi îndrăsnit să i se aşeze în cale? Toţi îşi dădeau seama că acela, care ar fi încercat să-l oprească pe brigand, în clipa aceea, ar fi fost un copil al morţii.

Privirile lui spuneau aceasta îndeajuns de lămurit, trăsăturile lui întunecate ar fi tăiat cheful de împotrivire, chiar şi celui mai curagios dintre săteni. Deaceea se dădeau toţi înapoi dinaintea lui şi se alcătui o alee mărginită de oameni, prin mijlocul cărora Egizio Ettore înainta ca o furtună, în vreme ce mamele îşi strângeau fiecare copiii la piept, iar bărbaţii căutau stingheriţi la brigandul atât de mult căutat de autorităţi.

Dar ce vroia Egizio Ettore? De ce se apropia de biserica arzândă? De ce se îndreptau privirile lui în spre vârful turnului? De ce îşi deschidea braţele larg? De ce se aruncă apoi ca o fiară turbată la pământ, unde plânse şi se boci atât de sfâşietor, încât înduioşă chiar şi inima cea mai împietrită?

Egizio Ettore o zărise pe Letiţia lui... Din ascunzătoare din dosul statuetei auzise cuvintele: „Este Madonna din Saint Etienne" şi cu toate că la început nu-i venea să creadă în adevărul acestor cuvinte, totuş, îşi părăsise ascunzătoarea numaidecât. Cu toate că sătenii ar fi putut pune mâna pe el, totuş el nu şovăi nicio clipă de a ieşi la iveală, pentru a se încredinţa dacă era adevărat ceeace-şi şopteau ei, sau dacă se înşelau. Dar nu, oamenii nu se înşelaseră. Ei văzuseră bine, fioros de bine.

Acolo sus, în cadrul ferestrei din vârful turnului, singura fereastră a chiliei paznicului, stătea Letiţia, mult adorata lui Letiţia, o adevărată întruchipare a jertfei, care era menită să piară în flacări.

Egizio Ettore îşi dădu apoi seama că, el singur fusese acela, care-i pregătise Letiţiei această moarte înfiorătoare. Letiţia căutase un scut, un

adăpost, un azil în casa bătrânului Vittore, prietenul ei din copilărie, dar el, Egizio, nu bănuise aceasta şi în vreme ce iubita sa se adăpostea în casa paznicului, el dădu foc bisericii, hărăzindu-şi el-însuş iubita, celei mai dureroase dintre morţile, cari pot lovi pe oameni.

Durerea îl copleşise pe Egizio Ettore atât de grozav, încât se prăbuşise la pământ, sub povara ei ucigătoare. Dar desnădejdea lui nu ţinu decât o secundă, căci în clipa următoare sări iar în picioare şi strigă, cu o voce, care întrecea cu mult trosnetul şi pârâitul focului:

— Letiţia, iubita mea, nu desnădăjdui... Eu, Egizio Ettore îţi jur, pe toţi sfinţii din cer că, sau te voiu scăpa, sau dacă nu, atunci vom muri împreună!

— Să o scape? Cuvântul acesta apărea ca o batjocură nemaipomenită, având în vedere primejdia în care plutea Letiţia.

Dar strigătul lui Egizio Ettore găsise răsunetul cel mai desăvârşit în sufletul Madonnei din Saint Etienne. Teama de moarte dispăru ca prin farmec de pe chipul ei şi şovăiala-i de mai înainte se transformă într'o siguranţă uluitoare. Ea se îndreptă din tot trupul, se aplecă din nou peste fereastră, cât putu şi strigă:

— Te aştept, iubitule!... Te aştept cu încredere, căci ştiu că tu şi numai tu mă vei putea scăpa!

Mulţimea repetă: „O va scăpa"! Toate privirile se îndreptară asupra brigandului şi în clipa aceea Egizio Ettore nu mai avea niciun singur duşman în tot Saint Etienne-ul.

Sunt nenorociri, cari apar atât de supraomeneşti, încât în faţa lor dispar toate celelalte simţăminte şi este o majestate a durerii, care are o înrâurire atât de uluitoare, încât toţi oamenii se închină în faţa ei, până la pământ.

La fel se întâmplă şi acuma. Mulţimea îl înconjura pe Egizio Ettore, dar nimeni n'ar fi îndrăsnit să întindă mâna, pentru a-l prinde. Dimpotrivă, aşa cum stătea el acolo, în mijlocul sătenilor,

îndreptat din tot trupul, ai fi zis că este un prîncipe, un domnitor, care comanda întreaga acea adunare de oameni.

— Aduceţi scări! — strigă brigandul. — Vă voi face bogaţi şi fericiţi pe toţi, dacă-mi ajutaţi să-mi înalţ o scară până la fereastra turnului.

Scări! Câţiva oameni alergară în grabă şi se înapoiară cu câteva scări. Niciuna nu era însă, îndeajuns de înaltă, pentru a ajunge până la fereastra turnului.

— Înapoi cu scările acestea nefolositoare! — strigă atunci Ettore. — Cunosc eu o cale mai bună!

In clipa următoare brigandul îşi aruncă revolverul şi cuţitul din buzunare, îşi desbrăcă surtucul, astfel încât nu rămase decât în pantaloni şi cămaşă, apoi se agăţă cu amândouă mâinile de o sârmă groasă cât degetul, care cobora din vârful turnului până la pământ, de-alungul zidului bisericii.

— Paratrăsnetul! — murmurară oamenii. — Egizio Ettore a înebunit Vrea să se cațere pe paratrăsnet până în odaia din turn.

Toată lumea îşi spunea că îndrăsneala era prea mare, prea nesăbuită, pentru a putea fi încununată de succes, numai brigandul nu se îndoia o clipă că va ajunge până la ameţitoarea înălţime, unde se găsea iubita lui.

El se căţără pe paratrăsnet în sus, ca o pisică, folosindu-se de fiecare ieşitură a zidului, ca de un punct de sprijin. Şi cu toate că sârma paratrăsnetului îi intra adânc în mâini, sângerându-i-le, Egizio urca necontenit, mai sus, tot mai sus, în vreme ce oamenii de jos îşi ţineau răsuflarea, neîndrăsnind parcă nici măcar să respire, de teamă ca respiraţia lor să nu pricinuiască prăbuşirea turnului. Şi în vreme ce bărbaţii îşi ţineau răsuflarea, femeile şi fetele se rugau cu lacrimi în ochi lui Dumnezeu, să-l ajute pe curagiosul voinic, care pentru a încerca salvarea iubitei sale, nu şovăise să cuteze isprava cea mai măreaţă, care se pomenise vreodată în Saint Etienne.

Să fi fost oare rugăciunile acestea, cărora Dum-

nezeu le dăduse ascultare, să fi fost îndemnarea şi iscusinţa brigandului, cari îl ajutaseră să desăvârşească această ispravă de o îndrăsneală nemaivăzută? Cine ar putea spune?

Un lucru e însă neîndoelnic şi anume acela că, brigandul se îndepărta tot mai mult dela pământ, apropiindu-se din ce în ce mai mult de fereastra, în cadrul căreia Letiţia stătea cu mâinile împreunate îndreptate în spre cer, rugându-se lui Dumnezeu să-i apere iubitul.

In curând apoi Egizio ajunse la o ieşitură a zidului, care se găsea chiar sub fereastra turnului. De acolo şi până la fereastră nu mai avea de făcut, decât numai vreo trei metri, dar tocmai partea aceasta a încercării era cea mai grea. Aici, conducta paratrăsnetului făcea un cot şi mergea mai departe în spre vârful turnului, dar la o mare depărtare de fereastră, aşa că Egizio nu se mai putea folosi de paratrăsnet pentru a ajunge la iubita sa.

Dar cum să ajungă până la ea? Să sară trei metri în sus, era cu neputinţă, aşa ceva întrecea puterile unui om.

In vreme ce brigandul stătea înmărmurit, neştiind de ce să se apuce Letiţia începu să-l zorească:

— Grăbeşte-te, Egizio, grăbeşte-te, căci altfel sunt pierdută... Flacările sunt lângă mine.... mi-au cuprins veştmintele... Vino, sau sunt nevoită să mă arunc de pe fereastră.

Atunci brigandul îşi desfăcu brâul ce-i încolăcea mijlocul de câteva ori şi ţinându-l de un cap, îi asvârli celălalt cap în spre fereastră, strigându-i Letiţiei să-l prindă.

Dar trebui să-l arunce de trei ori, până când să-l prindă Letiţia.

— Leagă-te bine cu brâul peste mijloc! — strigă Egizio Ettore. — Dar bine, Letiţia mea şi pe urmă... pe urmă lasă totul pe mine, iubito... Sfânta Fecioară se va îndura de tine şi te va scăpa!

Letiţia îşi legă brâul strâns în jurul mijlocu-

lui, îl înodă bine, apoi, aplecându-se peste fereastră, strigă:

— Sunt gata, iubitule!

— Ai încredere în mine, Letiția mea? — întrebă atunci brigandul.

— Am încredere numai în Dumnezeu și în Egizio Ettore! — fu răspunsul frumoasei Madonne cu plete negre.

— Bine! Atunci ascultă! — zise Egizio, cuprins de o înfrigurare aproape nebunească. Când voi număra până la trei, dă-ți drumul de pe fereastră și fii fără teamă că nu vei ajunge să te sdrobești de pământ, deoarece eu te voi ține. După aceea te voi trage până la mine, te voi lua în brațe și voi aluneca împreună cu tine pe paratrăsnet în jos. Sunt încredințat că totul va reuși pe deplin.

— Va reuși! — răspunse Letiția, care la auzul planului iubitului său, fu și ea cuprinsă de aceeaș înfrigurare cumplită, mărginașe cu nebunia...

Oamenii dela poalele bisericii, nici nu îndrăsneau măcar să-și mai arunce ochii la vecinii lor, atât de grozav îi chinuia desfășurarea scenei ce se petrecea la patruzeci de metri deasupra capetelor lor.

Înțeleseseră și ei hotărârea lui Egizio Ettore, dar la gândul că oricât de voinic era brigandul, care se cățărase până acolo numai mulțumită iscusinței lui de pisică, isprava pe care voia el s'o săvârșească întrecea orice cutezanță, orice închipuire, sângele le îngheță în vine. Să te ții la o înălțime de patruzeci de metri deasupra pământului, numai cu o mână de sârma unui paratrăsnet, pentru a prinde cu cealaltă un alt trup în cădere, era o îndrăsneală, pe care n'ar fi cutezat-o niciunul din ei.

— Uită-te la mine, Letiția — strigă Egizio. — Privirile noastre să se întâlnească în această clipă supremă, pentru ca să rămânem împreună în viață, sau să trecem în moarte uniți!

— Da, iubitule, voi privi în ochii tăi, în ochii aceștia atât de frumoși!

— Iar eu... eu te iubesc mai mult decât îmi iubesc viaţa, Letiţia mea... Acuma sări şi... Dumnezeu să ne fie îndurător... Încep să număr... Unu... doi...

Deabia apucase Egizio să zică „trei", că fermecătorul trup al Madonnei din Saint Etienne se şi lăsă să alunece de pe pervazul ferestrei, încet, cât mai încet, pentru a face căderea cât mai puţin grea.

Cu toate acestea un fior de ghiaţă străbătu voinica statură a brigandului. Mâna, cu care se ţinea de conducta paratrăsnetului se încordă, muşchii ei apărând ca nişte odgoane de marină şi...

Văzduhul fu străbătut de un urlet, de o adevărată furtună de urlete de triumf, cari întrecură cu mult trăsnetele şi pocnetele focului.

Egizio Ettore se îndoise, dar nu scăpase paratrăsnetul din mână, iar Letiţia plutea între cer şi pământ, atârnată de brâul, al cărui capăt se găsea în mâna brigandului.

Amândoi, atât bărbatul, cât şi femeea îşi îndeplinise datoria. Brâul, care în clipa aceea alcătuia legătura dintre ei doi rezistase şi el şi acuma Egizio îşi înfăşura încet dar sigur, în jurul mâinii drepte brâul, care i-o aducea pe Letiţia din ce în ce mai aproape de el.

Dar... primejdia nu trecuse încă, ba am putea spune că deabia clipele cari urmau de acum înainte erau menite să îngrozească pe privitorii acestui spectacol, pe cât de înălţător, pe atât de fioros.

Dacă brâul se rupea, sau se desfăşura, atunci toată truda fusese în zadar, toată jertfa eroică adusă de brigand degeaba, atunci Letiţia se prăbuşea la pământ, fără ca Egizio Ettore să-şi mai poată scăpa iubita şi dela această moarte.

Dar brâul fusese bun şi iată că acuma Letiţia îşi întinse braţele, iată că braţele acestea se apropiară tot mai mult de brigand, până când în cele din urmă se încolăciră în jurul gâtului lui. Atunci, Egizio Ettore îşi strânse iubita la piept, cu o bucurie, pe care în zadar ar căuta s'o descrie o pană

omenească şi uitând de primejdia care mai plutea încă deasupra capului lor, se îmbrăţişară, se sărutară, şoptindu-şi acolo, în pragul morţii, dulci şi duioase cuvinte de dragoste.

— Jos! — strigă cineva dela poalele bisericii. — Se prăbuşeşte clopotul!

Intr'adevăr clopotul fu cuprins parcă de un tremurat supranatural. Din pricina flacărilor cari fâlfâiau în dreapta şi în stânga, limba clopotului începuse să se bălăngăne, lovind tot mai tare pereţii de aramă ai clopotului. Dăngănitul acesta, în mijlocul acelor clipe de groază, părea asemenea unui plâns lugubru, sfâşietor al clopotului, care-şi simţea sfârşitul apropiindu-i-se.

Egizio Ettore îşi dădu seama că nu mai avea de pierdut nicio singură clipă. El o strânse pe Letiţia mai aproape la pieptul său şi o rugă să aibă încredere în el şi să nu se mai sinchisească de nimic.

— Te voi înlănţui, cum înlănţuie iederea copacul — îi şopti ea iubitului său — te voi strânge la mine, cum strânge coaja măduva pomului, mă voiu lipi de tine, cum se lipesc valurile de corabie!

— E bine aşa, Letiţia mea! — răspunse brigandul. — Dar acuma dă-mi drumul la mâna dreaptă, ca să mă pot ţine şi cu ea de paratrăznet. Aşa! Inainte, acuma şi Sfânta Madonnă să ne ajute!

Cele două trupuri alunecară cu o iuţeală ameţitoare de-alungul conductei paratrăznetului, care se îndoi sub greutatea lor. Şi parcă şi turnul se îndoi, se aplecă, din temelie, ba nu, dela mijloc numai, dar... în mai puţin de cinci secunde, cei doi îndrăgostiţi ajunseră teferi jos.

Mulţimea vru să isbucnească în urale, dar n'apucă s'o mai facă.

Un trosnet înfiorător înăbuşi orice alt sgomot. Egizio Ettore mai avu numai timpul necesar să-şi ia iubita în braţe şi să fugă cu ea din apropierea bisericii, căci apoi... sfârşitul Casei din Saint Etienne a Domnului, sunase.

Clopotul se desprinsese din bârnele arse pe ju-

mătate şi se prăbuşi la pământ cu o viteză uluitoare ,sdrobind şi doborând tot ce întâlnise în cale.

Apoi începură să se clatine şi zidurile bisericii, se prăbuşiră unul în spre altul, iar din grămada de dărâmături ce mai rămăsese din bisericii, şi se prăbuşiră unul în spre altul, iar din grăluminau cu razele lor fantomatice până departe, în munţi.

Ingroziţi de moarte, spectatorii acestei privelişti, în acelaş timp măreţe şi fioroase, se răspândiră în toate părţile ,ca potârnichile. Mulţi din ei se ascunseră chiar prin casele de prin apropiere, deoarece o adevărată ploaie de cărămizi, de lemne arzânde, de felurite metale căzu asupra satului şi trebuia socotit ca o adevărată minune că nimeni nu fusese lovit mai grav de aceste proectile ale bisericii prăbuşite.

Deabia peste vreun sfert de ceas se adună mulţimea din nou, atunci când era în afară de orice îndoială că primejdia trecuse.

Amedeo Feruccio, care între timp îşi revenise pe deplin, se găsea şi el în mijlocul mulţimii adunate pe locul, unde mai înainte se ridicase falnica biserică.

Chipul îi era palid, dar ochii lui luceau prevestitori de rău.

— Oameni buni, — strigă el cu atâta putere, încât să se facă auzit de toată lumea — puneţi mâna pe Egizio Ettore... legaţi-l... gândiţi-vă că acela, care-l predă pe bandit autorităţilor, primeşte un premiu foarte însemnat.

Un mormăit neînţeles fu singurul răspuns:

— Cum, nu este nimeni printre voi, căruia să-i trebuiască câteva mii de franci? — întrebă Amedeo Feruccio.

— Nimeni! — răspunseră sute de glasuri în acelaş timp. — Nimeni, domnule, căci noi blestemăm pe banditul care ne-a dat foc bisericii, admirăm însă pe omul, care şi-a primejduit viaţa într'un chip atât de măreţ, pentru a-şi salva pe un semen al său dela o moarte cumplită.

— Bine! — strigă Amedeo Feruccio. — Atunci mă voiu duce eu însumi la el. Unde este Egizio Ettore?... Faceţi-mi loc!... Iată, acesta este revolverul lui... Il voiu culca pe ticălosul acesta la pământ cu propria lui armă, dacă nu va voi să se predea de bună voie.

Drept răspuns se auzi un hohot de răsete batjocoritoare.

Apoi, un om se desprinse din mulţime şi se apropie de procuror. Era acelaş, care o zărise cel dintâi pe Letiţia în fereastra turnului, Paolo Gandari, fierarul.

— Domnule — zise el, măsurându-l pe Amedeo Feruccio cu o privire aproape duşmănoasă — acela pe care-l căuţi d-ta, a fugit de mult în munţi. Intoarce-ţi puţin capul şi vei putea să-l mai zăreşti încă, fireşte dacă ai ochi buni... Brigandul îşi duce iubita în braţe... Sfânta Madonna să le ocrotească fuga...

Procurorul îşi întoarse capul, trântind o înjurătură grosolană. In zare, acolo până unde flacările focului luminau munţii, se vedea un bărbat, care sărea cu agerimea unei căprioare de pe stâncă pe stâncă, cu toate că mai ducea în braţe şi trupul unei femei.

— Ticăloşilor! — strigă atunci Amedeo Feruccio, întorcându-se în spre mulţime. — L-aţi ajutat să fugă! Prin aceasta v'aţi făcut cu toţii complicii lui şi deci, vă veţi căi amarnic.

— Domnule — îi răspunse Paolo Gardari, fierarul — fereşte-te să-l mai ponegreşti pe Egizio Ettore... Noi l-am urât până acuma, deoarece-l credeam vinovat.

Astăzi însă... astăzi Cerul a fost vădit de partea lui Egizio Ettore şi noi suntem încredinţaţi de nevinovăţia lui.

Dacă eşti de altă părere, atunci părăseşte satul acesta cât mai grabnic, domnule, căci, din clipa aceasta Egizio Ettore nu mai are de ce să se teamă în Saint Etienne. Chiar dacă Far urmări o lume întreagă şi s'ar oferi comorile pământului, în Saint

Etienne nu s'ar găsi nicium singur om care să fie în stare să-l trădeze pe Egizio Ettore, vrednicul și curagiosul fiu al Corsicei.

CAP. 20

Înșelat de propriul său frate

— Așa dar, Robert, scumpul meu frate ,tot este adevărat ceeace mi-ai scris?... Atunci tot restul vieții mele este nimicit și mormântul va primi în curând trupul celui mai nefericit om din lume!

Cuvintele acestea fură rostite de prințul Raymond de Paris, care tocmai sosise din capitala Franței și intrase în odaia fratelui său, Robert.

Contele își îmbrățișă fratele cu prefăcută duioșie, ba acest josnic comediant se pricepu chiar să-și stoarcă și lacrimi din ochii lui de șarpe și lăsă să treacă mai multe minute, mai înainte de a-i răspunde fratelui său:

— Vai, bietul meu Raymond, dacă ai ști cât m'am luptat cu mine însumi, mai înainte da a-ți trimite vestea aceasta nenorocită! Crede-mă, scumpul meu frate că, aș fi fost în stare să-mi dau mâna

dreaptă, numai să-ţi pot scrie: „Letiţia a fost găsită şi este o fată vrednică de numele tău!"

Din nenorocire însă, nu mai încape nicio îndoială că Letiţia a devenit iubita vestitului bandit Egizio Ettore. N'am scăpat nimic din vedere, pentru a afla tot ceeace putea interesa trecutul copilului tău, din păcate însă, cu cât aflam mai multe amănunte, cu atât mai mare era groaza, care-mi cuprindea sufletul, căci amănuntele acestea îmi dovedeau că Letiţia devenise o mizerabilă, o decăzută...

Prinţul Raymond deabia se mai putu ţine pe picioare, când fratele său rosti cuvântul acesta.

— O decăzută! — repetă el, prăbuşindu-se într'un fotoliu. — Frate, ce greu cuvânt!... Copilul... singura mea copilă... o decăzută!

Raymond îşi ascunse faţa în mâini şi gemu de durere.

Pentru a ne da seama cât de mare era suferinţa acestui părinte, trebuie să ne gândim la nădejdile pe cari le legase prinţul Raymond de regăsirea copilului său. După moartea soţiei sale, Carmencita, prinţul rămase singur pe lume. Ingenunchiând la mormântul încă proaspăt al iubitei sale soţii, care fusese îngropată pe fermecătoarea insulă Madeira, el jurase să nu se odihnească, până când nu-şi va regăsi pe mica lui Letiţia. De atunci cutreerase aproape jumătate din globul pământesc, însă fără a putea da de vreo urmă a dispărutei.

Incepuse să desnădăjduiască de a-şi mai revedea vreodată copilul, când într'o bună zi primi vestea că Letiţia fusese regăsită, dar, Dumnezeule! cum fusese regăsită!

Vai, ar fi preferat de o mie de ori să-l fi condus cineva la un mormânt şi să-i fi spus:

— Aici zace copila... [illegible]re a murit... In viaţă însă a fost curată şi nu [illegible]a pătat numele prin nicio faptă nevrednică.

Acuma însă, acuma el ştia că Letiţia trăia, dar Robert îi scrisese încă în scrisoarea trimisă la Paris că fata lui era o stricată, deoarece contele

de Paris o descrisese pe Letiția ca pe o tovarășă a unui bandit fioros, care n'avea nimic sfânt în lumea aceasta, ca pe o complice a celui din urmă răufăcător.

— Nu plânge, frate — zise Robert de Paris, mângâietor, aplecându-se peste chipul fratelui său — cu toate că, la drept vorbind, este firesc să plângi, când ai o singură copilă și când apoi într'o bună zi afli că această singură copilă a ta, este o...

— Nu mai spune pentru a doua oară! — strigă prințul Raymond. — Nu, nu vreau să mai aud așa ceva... Vreau însă să-mi istorisești cum s'au petrecut lucrurile, deoarece tu însuți mi-ai spus că ai aflat amănunțit toată viața nenorocitei mele copile...

— Cum s'au petrecut lucrurile că fiica ta a ajuns iubita lui Egizio Ettore, asta să ți-o povestească altcineva — răspunse Robert — martorul cel mai vrednic de crezut, pe care l-aș fi putut găsi... Ei, Vincenzo Rossatti, intră! A sosit timpul să vorbești!

Zicând aceste cuvinte, Robert de Paris se apropiase de o ușă mascată de tapet, pe care deschizând-o, îi făcu loc lui Rossatti să intre. Acesta se apropie de prinț, sprijinindu-se într'un baston.

— Cine este omul acesta? — întrebă prințul, căruia nu-i plăcuse de loc înfățișarea cocoșatului, în care, chiar și cel mai rău cunoscător de oameni descoperea îndată o fire josnică, falsă.

— Omul acesta a crescut-o pe Letiția — răspunse Robert. — Îi datorezi mult omului acesta, Raymond, deoarece el este acela, care a luat-o pe Letiția în casa sa, când aceasta, ca mic copil, căzuse istovită de foame și oboseală la ușa lui.

Raymond se ridică de pe scaun și ca un adevărat om bine crescut întinse mâna lui Rossatti.

Cereți mâine fascicola 20-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. cel 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Mi-ai crescut copila, domnul meu — zise el. — Deocamdată îţi mulţumesc, prin această strânde mână, până când îţi voi putea arăta mulţumirea mea şi în alt chip.

Acuma însă, te rog să-mi povesteşti iute, ce ştii despre Letiţia.... Mă vezi că sunt în pragul desnădejdii, deoarece speram să regăsesc o copilă bună, blândă, iubitoare şi când colo...

Prinţul nu-şi sfârşi vorba. El îşi întoarse capul, pentru a-şi şterge lacrimile, cari îi podidiseră ochii.

Rossatti începu să-şi frângă mâinile, cu mişcări linguşitoare, în cari era atât de meşter şi răspunse:

— Dumnezeu îmi este martor, cu câtă nesfârşită bucurie mă gândeam la clipa, în care urma să-mi fie dat să descopăr pe tatăl copilei găsite, şi căruia să-i pot spune:

— Priviţi, aceasta este copila dv... M'am trudit, m'am muncit şi am crescut din ea o fată bună, ascultătoare şi iubitoare, deoarece mi-am luat în serios însărcinarea pe care mi-a dat-o Cel de Sus.

Dar vai, câtă deosebire între ceeace aş fi vrut eu şi ceeace s'a întâmplat în realitate! Este adevărat că la început, Letiţia mi-a făcut multe bucurii. Învăţa bine, era ascultătoare şi adeseori soţia mea îmi spunea:

— Ascultă-mă pe mine, Vincenzo, fata asta ne va face încă mare cinste!

Acum vreun an însă, soţia mea şi cu mine am băgat de seamă că ne-a lipsit de mai multe ori câte o sumă, nu prea însemnată, este adevărat, dintr'o lădiţă, în care ne ţineam micile noastre economii.

Ne-am îngrozit, deoarece ne-am dat seama că hoţul trebuia să fie cineva din casă, un străin ne având de unde să ştie, unde ne ţineam banii.

Deaceea am dat drumul feciorului dela grajd

şi am alungat două servitoare, dar furturile tot nu încetară.

Atunci m'am hotărât să întrebuinţez un mijloc, care să mă ducă la descoperirea hoţului.

Am aşezat în lădiţă o placă de fier, sub care am pus câţiva cărbuni încinşi. Peste placa de fier apoi, am aşezat câteva monede, am încuiat lădiţa şi am luat cheia la mine.

Seara, la masă, o aud deodată pe soţia mea, spunându-i Letiţiei:

— Adu-mi, te rog, şalul din odaia de culcare, căci mi-e cam răcoare.

Letiţia plecă şi închise uşa în urma sa. Eu vorbeam nu ştiu ce cu soţia mea, când deodată aud un ţipăt de durere. Sării de pe scaun şi alergai în odaia de culcare. Acolo găsii pe Letiţia albă ca varul la faţă, tremurând ca varga şi ţinându-şi mâna dreaptă ridicată în aer. Apropiindu-mă, văzui că vârfurile degetelor acestei mâini erau arse. Aşa dar ea era hoaţa.

— Ieşiţi afară!... — le strigai eu servitoarelor, care intraseră după mine în odaie, unde nu mai rămăsei apoi decât cu Letiţia şi soţia mea.

— Nenorocito, cine te-a învăţat să săvârşeşti o asemenea faptă? — o întrebai eu, cu lacrimi în ochi. — Mărturiseşte, ce gând te-a făcut să ne furi şi cum ţi-a fost cu putinţă să faci una ca asta?

Cum i-a fost cu putinţă am putut constata dintr'o singură privire... Lădiţa fusese deschisă cu o cheie falşă... Voiam însă să aflu şi cine o hotărâse să fure. Aceasta însă aş fi putut-o afla mai curând dela scaunul acesta, decât dela copila pe care o crescusem atâţia ani de-arândul, adeseori trăgându-mi dela gură, pentru a-i putea da ei ceeace-i trebuia.

Toate rugăminţile, toate ameninţările noastre rămaseră zadarnice. Ea nu-şi trădă amăgitorul, or, că un asemenea trebuia să fie în joc, de asta nu mai încăpea nicio îndoială.

Cu toate acestea am iertat-o, deoarece o iu-

beam pe Letiția, ca și când ar fi fost propriul nostru copil.

Din ziua aceea însă, am devenit bănuitori, ceeace de altfel era și firesc. O observam cât puteam de des și într'o noapte, când auzii un sgomot ciudat în fața ferestrei sale, am sărit din pat, am alergat în odaia ei și, în clipa, în care eu intram în odaie, un bărbat sări pe fereastră în curte și dispăru în întunericul nopții.

Acuma știam cu cine am deaface.

Letiția iubea pe un necunoscut, ea nu era numai o hoață, ci și o...

Robert îi făcu lui Rossatti un semn, să nu rostească cuvântul.

— Ajunge, domnul meu, ajunge! — strigă prințul Raymond, îndurerat. — Nu mă mai chinui! Dacă Dumnezeu te-ar fi dăruit și pe d-ta cu copii, atunci ai putea să-ți dai seama ce însemnează pentru un părinte o povestire ca a d-tale.... Nu, ea nu era numai o boală, ci și o...

Raymond de Paris se lăsă pe un divan și lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji. Robert se apropie de Rossatti și-i strigă, cu asprime:

— Dumnezeu te va pedepsi, pentru ceeace ai făcut acuma. Mi-ai ucis fratele! Dar cum ai putut d-ta să descrii toată ticăloșia acestei fete, în culori atât de urâte?... Nu-i așa că acuma te pregăteai să-i mai spui că Letiția, copila lui, este nu numai o hoață, ci încă ceva, de o sută, de o mie de ori mai rău decât asta?... Dar omule, oare nu-ți dai seama că prin cruzimea cuvintelor d-tale sfâșii inima fratelui meu?

— Vă rog să mă iertați, nobile domn — zise atunci Rossatti, apropiindu-se de divan și îngenunchiând la picioarele prințului — dar n'am spus decât adevărul. Mi-am închipuit că trebuie să spun totul, dar dacă știam... Doamne, mai bine îmi smulgeam părul acesta cărunt din cap, decât să pricinuiesc o asemenea durere unui domn atât de nobil!

— Nu-i nimic, domnul meu! — zise Raymond

de Paris, ridicându-se încet de pe divan. — D-ta nu ţi-ai făcut decât datoria.

Acuma însă, te rog să sfârşeşti. Ce s'a întâmplat cu Letiţia, după această descoperire? Mărinimia d-tale te-a îndemnat s'o ţii şi pe mai departe în casa d-tale? Domnul meu, îţi mărturisesc sincer că-ţi admir răbdarea de înger, de care ai dai dovadă!...

— Da, am ţinut-o pe Letiţia şi pe mai departe în casa noastră. Acuma însă o încuiam noaptea în odaie, iar ziua, soţia mea n'o pierdea din ochi. Cu toate acestea, într'o bună noapte păsărica sbură şi a doua zi de dimineaţă găsirăm colivia goală.

— A fugit? — strigă prinţul Raymond, cu glasul înăbuşit de durere.

— Da, a fugit. Adică n'a fugit din Saint Etienne, ci numai şi-a schimbat locuinţa.

— Şi-a schimbat locuinţa! — scrâşni prinţul Raymond. — Şi mă rog, unde s'a dus Letiţia?

— La iubitul său, a cărui mamă fu îndeajuns de fără frica lui Dumnezeu, de a primi în casa sa pe fiica fiului său!

— Şi cine era omul acesta?

— Egizio Ettore!

— Blestemat să fie! — strigă prinţul Raymond de Paris, rostind poate pentru prima oară în viaţa lui un asemenea cuvânt greu, care se adresa unui om, pe care nici nu-l cunoştea măcar, pe care nici nu-l văzuse încă vreodată în viaţa lui.

Durerea însă îl năucise cu desăvârşire pe sărmanul Raymond, care sub impresia groaznicei ştiri primite despre fiica sa, mai repetă, poate de zece ori încă:

— Blestemat să fie Egizio Ettore, care mi-a amăgit copilul! Dar îi voi plăti, îi voi plăti eu asta!

— Priviţi-mă, prea milostive domn — zise atunci Rossatti, care-şi juca ultima carte. — Nu semăn eu cu un om, care a şi intrat cu un picior în groapă? Ei bine, aceasta i-o pot mulţumi numai Letiţiei, numai Letiţiei, care a căzut atât de jos!

Cu aceste cuvinte cocoşatul îşi desfăcu vesta şi cămaşa şi îşi arătă pieptul, pe care se putea observa o rană adâncă.

— Aici a intrat glontele lui Egizio Ettore, tocmai aici şi dacă am scăpat cu viaţă, este numai că Cerul n'a vrut să fiu ucis mişeleşte de un bandit de teapa lui Ettore.

Căci trebuie să ştiţi, prea cinstitul meu domn că, eu n'am lăsat nimic neîncercat, pentru a o readuce pe Letiţia în casa mea, pentru a o smulge din ghiarele acestui ticălos, care-i furase cinstea, fericirea şi care o trăgea tot mai adânc în mocirla păcatelor. Dar ce n'am făcut, pentru a-mi ajunge scopul? Am mers până acolo, încât l-am jignit pe Egizio Ettore în plină stradă, făcându-l de mizerabil, de om nevrednic de a mai fi primit printre semenii săi.

Care a fost răspunsul? Intr'o zi îmi trimise vorbă să viu până la el, pentru a o lua pe Letiţia înapoi.

— Şi te-ai dus, sărmanul meu prieten? — strigă Raymond, adânc impresionat. — Te-ai dus la casa lui Ettore?

— Nu trebuia oare să mă duc, nobilul meu domn? Am crezut în cuvântul lui Ettore, am crezut că o voi mai putea scăpa pe Letiţia din puterea lui şi spre miezul nopţii am păşit pragul casei amăgitorului. Dar deabia mi-am pus piciorul în casă că şi răsună o detunătură, iar eu căzui în nesimţire, la pământ.

Firește că am avut măcar mulţumirea de a-l vedea pe Egizio Ettore, pe banca acuzaţilor şi de a auzi cum este osândit la douăzeci de ani de închisoare. Dar la ce au folosit toate acestea?

Nemernicul a isbutit să-şi recapete libertatea iar acuma, acuma tremur în fiecare zi, în fiecare clipă că glontele lui Egizio Ettore mă va nimeri din nou şi a doua oară nu voi mai scăpa, prinţe Raymond de Paris.

Atunci nobilul prinţ se ridică de pe divan,

ochii lui începură să lucească amenințător și cu o voce, în care nimeni n'ar fi recunoscut glasul blând al prințului Raymond, zise:

— Nu te teme, Vincenzo Rossatti, căci glonțele lui Egizio Ettore nu te va mai nimeri pentru a doua oară, chiar dacă brigandul ar fi dracul însuș.

Iar acuma, prietene, primește toată mulțumirea unui părinte greu lovit de soartă. Ceeace ai făcut pentru Letiția, ceeace ai suferit din pricina ei, nu se poate răsplăti cu bani.

Voi îngriji însă ca bătrânețea să-ți fie asigurată din toate punctele de vedere. Dar stai, Vincenzo Rossatti, nu vreau să părăsești odaia aceasta, fără a-ți face un dar vrednic de meritele d-tale.

Trebuie să cunoști castelul secular al prinților de Paris, așezat în mijlocul unei păduri fermecătoare, la câteva minute de Bastia.

Pentru acest castel caut de multă vreme un administrator, în seama căruia să-mi pot lăsa fără teamă toate comorile îngrămădite acolo. Cred că tot acolo mă voiu retrage și eu, fiindcă este destul

de singuratic şi deci nu voi fi silit să întâlnesc prea mulţi oameni, la fiecare pas.

Aşa dar, Vincenzo Rossatti, de astăzi înainte te numesc administratorul acestui castel, cu o leafă de şase mii de franci pe an.

Rossatti se aruncă la picioarele prinţului, luă mâna albă şi îngrijită a acestuia şi o duse la buze.

— Mii de mulţumiri, prea milostive prinţ — îngână el. — Vincenzo Rossatti vă va fi supus şi recunoscător până la capătul zilelor sale.

Câteva minute mai târziu Vincenzo Rossatti părăsi odaia şi atunci, atunci Robert se repezi la fratele său şi îmbrăţişându-l, ca sub stăpânirea unei dureri sufleteşti foarte mari, îi zise:

— Frate, frate, cât de mare este nenorocirea ta! Dar trebuie să te răsbuni pe acela, care ţi-a pricinuit această nenorocire, trebuie să-l nimiceşti pe acest bandit de Egizio Eflore şi eu voiu fi lângă tine, în lupta pentru îndreptăţita-ţi răsbunare.

— Da, îl voi nimici! — exclamă Raymond de Paris şi ochii lui aruncară fulgere, cari îl înspăimântară chiar şi pe ticălosul său frate. — Vreau să mă răsbun pe omul acesta, care mi-a aruncat copilul în prăpastia păcatului.

Dacă nu mă înşel, autorităţile au pus chiar un premiu pe capul banditului, aşa că ele vor fi încântate să se ştie scăpate de Egizio Ettore.

— Într'adevăr, aşa este — răspunse contele de Paris. — Mărturisesc însă că ar fi cam greu să ne apropiem de acest Egizio Ettore, deoarece banditul se ascunde în munţii sălbatici ai Cagnei, în jurul piscului Fontanella, dacă nu...

— De ce nu-ţi sfârşeşti vorba? — întrebă Raymond de Paris, nedumerit.

— Voiam numai să mă încredinţez că suntem singuri — răspunse Robert — deoarece vreau să-ţi destăinuiesc un secret, de mare însemnătate pentru tine.

Află deci, dragă frate că, eu i-am întins o cursă lui Egizio Ettore, cursă în care va cădea încă

în noaptea aceasta. L-am ademenit, anume, la Osteria lui Taica Benedetto.

— Dar va veni oare?

— Va veni! — răspunse Robert. — Iar când Egizio Ettore va fi în cârciuma lui Taica Benedetto, atunci nu va trebui decât să pătrunzi în osterie, în fruntea unei cete de oameni hotărâți, luați de printre servitorii mei și să pui mâna pe ticălos.

Ettore va fi surprins de acest atac, nu va avea cum și când să se apere ,iar tu îl vei lega de mâini și de picioare și-l vei preda în mâinile poliției.

— Frate, cum să-ți mulțumesc — exclamă prințul Raymond de Paris — pentru minunatul chip în care ai rânduit lucrurile. Da, îl voiu prinde pe Egizio Ettore și după aceea voiu îngriji ca și nenorocita mea copilă să dispară din rândurile oamenilor. L-am numit pe Vincenzo Rossatti administratorul castelului meu din apropierea Bastiei, anume pentru a o duce și pe Letiția acolo. În castelul acela se găsește o încăpere, care a jucat adeseori un rol tragic în istoria familiei noastre și încăperea aceasta tainică am menit-o să-i slujească Letiției de locuință, de astăzi înainte.

Niciodată ea nu va părăsi odaia aceasta, în care va trăi ca o prizonieră. Nu-i va lipsi nimic, dar nici nu va avea plăcere de nimic. O osândesc la o pătimire până la capătul vieții sale, chiar dacă această cumplită sentință ar fi menită să-mi sfâșie inima-mi de părinte.

Lacrimile înăbușiră vocea nefericitului prinț și s'ar fi prăbușit la pământ atât de mare-i era durerea, dacă Robert nu-l prindea la timp în brațe.

Și ticălosul acesta, prefăcutul, decăzutul acesta care tortura cu atâta sânge rece sufletul fratelui său, luă acuma între mâini capul greu încercatului Raymond, îl sărută și zise, cu glasul înăbușit parcă de lacrimi:

— Orice s'ar întâmpla frate Raymond, eu voiu fi veșnic lângă tine.

Cei doi frați se țineau strâns înlănțuiți și nu

văzură că draperia care ţinea loc de uşă unei mici încăperi alăturate, se dădu la o parte pentru o clipă şi în deschizătura ei se ivi chipul palid al unei fete, ale cărei priviri aruncau scântei de ură şi mânie. Chipul blând şi drăgălaş dispăru însă, tot atât de repede, în dosul draperiei.

CAP. 20

In Osteria lui Taica Benedetto

O noapte întunecoasă se lăsase asupra drumului, care ducea la Appietto, faimosul castel medieval şi şi mai renumitele altare preistorice din apropiere îşi dormeau în linişte somnul lor secular.

Pe o cărăruie îngustă de munte, care cobora dela Appietto, până la Osteria lui taica Benedetto, înaintau doi oameni: un bărbat şi o femee. Ei se ţineau de mână şi mergeau strâns lipiţi, ca doi îndrăgostiţi.

Erau Egizio Ettore şi Letiţia.

— Stai, Egizio — zise deodată fermecătoarea copilă, întinzându-şi braţele în jurul gâtului iubitului său. — Mai înainte de a merge mai departe, ascultă-mă ce vreau să-ţi spun:

Cu cât mă apropiu mai mult de osterie, cu atât mai mare este teama, care-mi cuprinde sufletul. Vai, mai bine nu-ţi mai vorbeam niciodată de propunerea, pe care mi-a făcut-o Robert de Paris, mai bine nu-ţi mai spuneam că contele de Paris se căieşte de ceeace a făcut şi vrea să-ţi dea putinţa de a te înapoia în rândul oamenilor, căci vezi tu, gândul că Robert de Paris ar putea să-ţi întindă prin aceasta o cursă, mă înebuneşte. Şi mă înebuneşte, căci atunci, eu, Letiţia ta, eu aş fi fost aceea, care te-ar fi împins la nenorocire.

Egizio ascultă cu luare aminte cuvintele iubitei sale. Apoi, îşi strânse puşca cu amândouă mâinile şi rămase cu privirile aţintite în noaptea întunecoasă.

— Poate că ai dreptate, Letiția mea — zise el, într'un târziu — poate că totul nu este decât o cursă, poate că sbirii mă așteaptă acolo jos, la cârciumă. Totuș, ceeace mi-ai spus tu despre purtarea lui și mai ales cuvintele lui de pocăință, îmi răsună necontenit în minte, ca un ademenitor cântec de sirenă.

— Cântecul de sirenă este înșelător! — zise Letiția. — Dacă și tu crezi că Robert de Paris ar putea să te ademenească într'o cursă, atunci întoarce-ți pașii și vino să ne înapoiem la Saint Etienne, în munții noștri. Acolo, în vechea ruină a bisericuții suntem în siguranță, acolo nu ne pândesc ochi de spioni, acolo nu ne pândește trădarea, ca aici...

— Nu pot, Letiția mea — răspunse Egizio — nu mă pot întoarce. Știi tu, iubita mea, știi tu despre ce este vorba aici? Robert de Paris vrea să-mi dea putința de a mă înapoia în mijlocul oamenilor, el vrea să-și mărturisească păcatul... Letiția, eu am suferit, cum n'a mai suferit alt muritor în lumea aceasta și am suferit pe nedrept... nevinovat! Știi tu ce însemnează să suferi nevinovat?

Groaznică este singurătatea temniței pentru acela, care a fost osândit pentru vreun păcat săvârșit. Gândește-te însă, Letiția mea, ce însemnează pentru un om nevinovat, să fie închis ca o fiară într'o chilie cu zăbrele, cu ziduri umede, cu un acoperiș de plumb înfierbântat de soare. Mintea omenească nu-și poate închipui tortura zilnică, de fiecare clipă a unui asemenea nenorocit.

De câte ori n'am căzut în genunchi, în fața Stăpânului nostru al tuturor și nu L-am rugat să scoată adevărul la iveală, să-mi dea putința de a-mi dovedi nevinovăția.

Or, acuma se pare că Cerul mi-a ascultat rugămintea, căci chiar și ticălosul, care m'a nenorocin prin sperjurii cumpărați cu un pumn de aur, a început să se căiască de crima săvârșită împotriva mea. Sau poate că nu este așa? Poate că Ro-

bert de Paris nu ţi-a spus cu toată tăria că-i pare rău de nedreptatea pe care mi-a făcut-o şi vrea să-şi repare greşeala?

Letiţia îşi retrase încet mâinile din mâinile iubitului său. Când acesta arunca fulgere din ochi, când sprâncenele lui se încrucişau, încruntându-se pe rădăcina nasului, când vinele dela tâmple se umflau de sânge, atunci Madonna din Saint Etienne aproape că se temea de omul, pe care-l iubea atât de fierbinte.

— Da, aşa mi-a spus Robert de Paris — şopti Letiţia — şi mi-a jurat chiar pe toţi sfinţii din cer.

Dar ce însemnează jurământul unui conte de Paris? Este oare cu putinţă, ca un netrebnic ca el, să fie în stare de o pocăinţă sinceră? Vai, Egizio, nu ţi-aş fi spus niciodată, ce am auzit dela Robert de Paris, dacă nu m'aş fi temut că, poate totuş căinţa lui este sinceră şi că poate într'adevăr vrea să-ţi dea documentul doveditor al nevinovăţiei tale în osteria lui Taica Benedetto, unde te aşteaptă acuma.

— Ai făcut foarte bine că mi-ai spus Letiţia mea — zise Egizio Ettore, mângâind duios buclele negre ale iubitei sale — şi era chiar de datoria ta să-mi spui.

Dar acuma să nu mai pierdem timpul în zadar. Vreau să privesc cât mai iute ochii contelui Robert de Paris şi o singură privire a ochilor săi, îmi va fi îndeajuns pentru a-mi da seama dacă vrea să mă înşele, sau nu. Iar dacă va avea de gând să mă atragă într'o cursă, atunci...

Egizio Ettore nu-şi închee vorba. Dar mişcarea cu care îşi duse mâna la puşcă, spunea mai mult, decât ar fi putut să spună zeci şi sute de cuvinte.

Letiţia însă îl înlănţui din nou, cu amândouă mâinile şi zise, printre suspine:

— Dacă te vor ucide, atunci... atunci se va sfârşi şi cu mine! Căci te iubesc, te iubesc, scumpul meu Egizio, cum nicio altă femee nu a mai iubit

în lumea aceasta!... Tocmai deaceea, te rog, iubitule, lasă-mă să te însoțesc și eu la Osteria lui Taica Benedetto... Nu-mi respinge rugămintea, Egizio, căci vreau să fiu lângă tine, când te va amenința vreo primejdie.

— Nu, Letiția — răspunse brigandul, cu o voce, care nu mai îngăduia împotrivire — nu pot și nu-mi este îngăduit să te las să vii. Dacă într'adevăr mă pândește vreo primejdie în osteria aceea, atunci fiind singur voi putea măcar să mă apăr nestânjenit.

— Și unde să te aștept? — întrebă drăgălașa copilă.

— Ca la vreo trei sute de pași de osteria lui Taica Benedetto, se găsește o scorbură uriașă, în care te vei putea ascunde fără să fii văzută de cineva. Acolo să mă aștepți.

— Dar de unde știu eu, dacă totul a decurs în liniște și dacă nu te pândește vreo primejdie? — întrebă Letiția, îngrijorată. — Să ne înțelegem mă-

car asupra unui semnal, care să-mi dea de ştire cum stau lucrurile.

— Cunoşti ţipătul vulturului pleşuv?

— Da, îl cunosc!

— Ei bine, îl voiu imita întocmai. Dacă-l vei auzi de trei ori, una după alta, să ştii că Robert de Paris m'a atras în cursă.

— Şi atunci să nu fac nimic pentru tine? — întrebă Letiţia. — Te rog, te implor, Egizio, spune-mi, nu ai niciun prieten prin munţi, la care să pot alerga după ajutor?

— Afară de Dumnezeu şi de tine n'am pe nimeni!

— Aceştia sunt destul de buni prieteni — răspunse frumoasa fată, cu glas aproape fericit. — Încrede-te în Dumnezeu şi Letiţia ta, căci aceştia nu-ţi vor pricinui nicio desamăgire.

Şi acuma, înainte! Imi dau seama că trebuie să vorbeşti cu Robert de Paris. Este vorba de cinstea ta, pe care oamenii ţi-au răpit-o într'un chip atât de nemilos! Vino, iubitule, să mergem!

Cei doi îndrăgostiţi porniră mai departe pe cărăruia îngustă.

Deodată, Letiţia, care era strâns lipită de Egizio, se opri şi arătă în jos.

Acolo, în vale, se ivise o luminiţă, care nu putea să vină decât numai dela cârciuma lui Taica Benedetto, deoarece în lung şi în lat nu se găsea altă locuinţă omenească aici, în ţinutul acela stâncos şi pustiu.

— Luminiţa aceea însemnează că am ajuns la ţintă — zise brigandul. — Iată şi copacul despre care ţi-am vorbit. E timpul să ne despărţim. Vino, iubito şi sărută-mă. Să ne despărţim aşa, cum trebuie să se despartă logodnica lui Egizio Ettore, fără lacrimi în ochi, numai printr'o voinicească strângere de mână şi prin jurământul că, atât aici pe pământ, cât şi în lumea cealaltă, nu vom fi decât unul al altuia.

Letiţia se mai aruncă odată în braţele iubitu-

lui său, Egizio o mai strânse înc'odată la piept, apoi voinicul porni cu paşi hotărâţi, mai departe.

La lumina neclară a lunei, care deabia se ivea din când în când de după nori, o zări pe Letiţia stând rezemată de copac şi uitându-se după el.

Egizio Ettore se găsea într'o stare de înfrigurare, cum nu-şi mai aducea aminte să mai fi fost vreodată.

El nu cunoştea frica şi nici nu se temea de luptă, dimpotrivă, se aştepta chiar la ea, deoarece nu prea avea încredere în Robert de Paris.

Pe de altă parte, pentru nimic în lume n'ar fi renunţat la drumul acesta, la capătul căruia ştia că se va întâlni faţă în faţă cu contele de Paris.

In ceeace-l priveşte pe contele de Paris, acesta alesese de minune momeala cu care să-l atragă pe brigand.

Dacă ar fi făcut-o pe Letiţia să spună că acolo, în osteria lui Taica Benedetto se poate pune mâna pe diamantul cel mai preţios din lume, fără îndoială că Egizio Ettore şi-ar fi dat seama îndată că este vorba despre o capcană.

Aici însă era vorba de cinstea, de nevinovăţia lui, de nemărginita nedreptate care i se făcuse. Robert de Paris voia să-şi recunoască păcatul, voia să facă o mărturisire plină de păreri de rău, pentru ca lumea să afle că Egizio Ettore fusese osândit pe nedrept de judecătorii din Bonifacio. Aceasta era o momeală vrednică de creerul diabolic al decăzutului conte de Paris şi nu se putea să nu-l atragă pe Ettore în spre pieire.

Brigandul ajunsese până aproape de picioarele dealului pe care coborâse. Inaintea lui se mai găsea numai o mică bucăţică din cărarea care trecea prin faţa osteriei.

Cereţi mâine fascicola 21-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Egizio Ettore se opri. Cu ochii lui de vultur, cari erau obișnuiți să pătrundă chiar și întunericul nopții, se uită scrutător în jurul său.

Oare jandarmii erau deja acolo, oare sbirii îl și pândeau din dosul stâncilor? O tăcere adâncă stăpânea firea, tufișul, stâncile erau liniștite, numai vântul șuera fioros. Și totuș, liniștea era desăvârșită, ca într'o biserică.

Egizio porni mai departe. La jumătatea drumului însă se opri din nou.

Acuma nu mai erau ochii, cari trebuiau să-l asigure, ci auzul. Se aplecă puțin și trase cu urechea.

Osteria zăcea ca o casă părăsită. Numai în dosul uneia dintre ferestre licărea o lumină, aceeaș, pe care o zărise și Letiția.

Auzul brigandului însă nu fu isbit de ciocnet de pahare, niciun glas nu ajunse până la urechile lui. Noaptea era liniștită, ca într'un cimitir.

— Inimă, de ce bați cu atâta înfrigurare în pieptul meu? — îngână brigandul. — Și voi, nervilor, de ce tremurați? Oare nu sunteți obișnuiți să îndurați cele mai nebănuite grozăvii? Cum, eu, Egizio Ettore, să tremur de apropierea unui om? Oare n'am pușca la mine, oare mușchii mei nu se simt în stare să culce la pământ zece oameni, nu unul singur? Dacă va trebui, voiu înfrunta moartea înc'odată, pentru a-mi dovedi nevinovăția.

Și voinicul începu să sboare, nu să meargă, tălpile de abia îi mai atingeau pământul și cât ai clipi din ochi, ajunse în fața ușii osteriei.

Atunci ,o voce lăuntrică îi șopti, poate pentru a zecea oară:

— Nu intra, Egizio Ettore, căci te duci la pieire sigură.

Iar vocea aceasta era parcă asemenea glasului duios al Letiției.

La drept vorbind, brigandul făcea cea mai mare prostie să lupte atâta, pentru așî dovedi nevinovăția. Ce-i păsa lui de lumea, care-l urmărea

ca pe o fiară sălbatică? Oare nu-i dispreţuia el pe toţi, ori credeau, ori nu, în nevinovăţia lui? De ce nu rămăsese el acolo, în munţii lui, lângă frumoasa sa Letiţia, alături de care ar fi putut duce o viaţă plină de duioşie şi fericire? Il întrebase ea oare, dacă era vinovat sau nu, când îşi lipea buzele ca fraga de buzele lui, când îşi rezema fermecătoru-i cap de pieptul său? De ce vâna el cu atâta încăpăţânare după fantoma aceasta a nevinovăţiei, după stafia aceasta de neajuns, pe care oamenii o numeau „cinste"?

Fiindcă el avusese odată o cinste, fiindcă el făcea parte din oamenii aceia, cari sunt gata să primească cu resemnare pedeapsa cea mai fioroasă, dacă sunt vinovaţi, cari însă nu se pot împăca nicidecum cu gândul că au fost persecutaţi pe nedrept.

Egizio Ettore ridică mâna şi o lăsă încet pe uşa osteriei, bătând de trei ori.

Înăuntru se auziră paşi târşiţi, apoi sgomotul unui zăvor tras la o parte şi în cele din urmă, uşa se deschise, în pragul ei ivindu-se Taica Benedetto.

Cârciumarul îl cunoştea pe Egizio, încă de pe când acesta aducea lemne din Munţii Cagna în regiunea stearpă aproape a Appietto-ului. Egizio nu stătuse încă niciodată prea mult în osterie, deoarece Taica Benedetto nu-i plăcea şi dealtfel cârciuma lui nu avea un renume prea bun; or, pe vremea aceea Egizio Ettore făcea parte din acei oameni, cărora nu le plăcea să se spună despre ei că-şi fac veacul prin asemenea localuri deochiate şi că sunt în legătură cu oameni a căror cinste e îndoelnică.

Deaceea, chiar şi astăzi Egizio se uită cu un adânc dispreţ la cârciumarul, care purta pantaloni şi cămaşe roşie şi al cărui cap de pasăre de pradă era împodobit cu o tichie albă.

— D-ta eşti, Egizio Ettore? — întrebă cârciumarul, ridicând felinarul, pe care-l avea în mână. — Intră, căci eşti aşteptat.

Dar cu toată poftirea cârciumarului, Egizio ră-

mase nemişcat în pragul uşii şi rezemându-se în puşcă se uită scrutător în ochii lui Benedetto.

— Ascultă, taică Benedetto — zise Egizio, cu voce şoptită, dar pătrunzătoare. — Ştii şi d-ta că, eu nu mai sunt Egizio Ettore cel vechiu, acela pe care l-ai adăpostit adeseori în osteria d-tale şi al cărui nume nu era hulit de nimeni. Astăzi sunt pentru d-ta un muşteriu primejdios, urmărit de poliţie şi dacă cumva nu ştii încă, află că pe capul meu este pus chiar şi un premiu foarte însemnat. Nu te-aş sfătui însă, taică Benedetto, să-ţi ascuţi dinţii asupra acestui premiu. Poate că osteria d-tale îi şi ascunde pe sbiri, cari stau cu cătuşele gata, pentru a mi le pune.

Nimeni nu poate să se împotrivească destinului său şi împotriva unei puteri covârşitoare, nici chiar cel mai curagios voinic n'are ce face. Iţi jur însă că, înainte de a fi legat cobză de sbiri, voiu mai găsi eu o clipă liberă, pentru a pune mâna pe puşcă şi pentru a o descărca în d-ta. Aşa dar, să ştii, taică Benedetto că glontele meu îţi va străpunge inima, dacă mă minţi şi ai făcut din casa d-tale o capcană, în care veţi vrea să mă prindeţi.

Acuma, după ce cunoşti hotărârea mea, spune-mi, te rog, dacă să păşesc, sau nu pragul osteriei d-tale?

— Pe Sfânta Madonnă, Egizio Ettore — răspunse Benedetto, cu vocea lui aspră, respingătoare — în casa mea eşti tot atât de sigur, ca şi în munţii d-tale, unde Dumnezeu ştie în ce peşteră te vei fi ascunzând.

Intră, fără teamă, Egizio Ettore, în casa mea nu te pândeşte nicio primejdie, aici poţi bea liniştit un păhărel de vin şi te poţi odihni tot atât de sigur, ca şi într'o biserică.

— Bine! — răspunse Egizio Ettore şi intră. — Dacă gura d-tale a spus o minciună, atunci va fi cea din urmă, pe care o va mai fi rostit în lumea aceasta. Şi acuma să sfârşim cât mai iute. Du-mă la acela, care mă aşteaptă, căci vreau să fiu îna-

poi, în munți, încă înainte de cel dintâiu cântat de cocoș. — Ha, ha, am ajuns asemenea stafiilor, cari dispar odată cu cântecul cocoșilor.

Taica Benedetto o luă înainte și lumină calea.

Egizio Ettore știa că, odaia unde se bea era la parter, deci, când ajunse în dreptul unei scări pe jumătate mâncate de carii, vru s'o ia la stânga. Dar Benedetto îi strigă:

— Nu acolo, fiule! Oamenii de talia d-tale au o odaie specială în casa mea. Oaspeții atât de distinși trebuiesc cinstiți cum se cuvine și lor le lași, cu dragă inimă, propria ta odaie de culcare. Vino în sus pe scări, calcă însă încet, deoarece în cârciumă mai sunt câțiva mușterii, cari nu trebuie să știe, cine a venit astă noapte la osterie.

— Cine sunt oamenii aceștia? — întrebă Egizio Ettore, bănuitor.

— Jur pe rănile lui Isus că nu sunt decât sărmani conducători de măgari. Dealtfel încredințează-te singur, dacă nu vrei să-mi dai crezare. Deschide puțin ușa și-i vei vedea așezați în jurul mesei, bând și jucând cărți.

In dosul ușii, Egizio Ettore auzi un sgomot de voci, întretăiat de plescăituri asemănătoare acelora, când trânțești o carte de joc, pe o masă neacoperită și auzi chiar și sunet de monede. Toate acestea însă nu l-ar fi liniștit, dacă n'ar fi simțit acel miros ciudat, pe care îl au conducătorii de măgari și de cătâri, miros, de care se îmbibă trupurile și vestmintele nenorociților, din pricina convietuirii de fiecare clipă cu aceste animale.

— Te cred... Du-mă mai departe, taică Benedetto! — zise Egizio, urmându-l pe cârciumarul, care începuse să urce treptele putrede, cari duceau în spre pod.

Egizio trebui să-și aplece capul, pentru a nu și-l lovi de grindă. Habar n'avuse că acolo, sub acoperiș se mai găsea o odaie.

Benedetto deschise ușa și lumină o încăpere destul de spațioasă, care pe semne că-i slujea drept

odaie de culcare, deoarece în faţa sobei era aşezat un pat, în mijlocul camerei o masă pătrată, iar pe pereţi atârnau numeroase veştminte bărbăteşti, pe semne garderoba cârciumarului.

Prin uşa deschisă, brigandul se uită în odaie. Era goală..

— Unde este omul, care mă aşteaptă? — întrebă el.

— Răbdare, fiule! Va fi îndată aici! — răspunse cârciumarul. — Este un domn din lumea mare, care nu vrea să fie văzut în casa mea şi care deaceea stă ascuns, până în clipa, în care se va întâlni cu d-ta. Răbdare însă, căci în câteva minute va fi aici!

Între timp, omoară-ţi vremea cu vinul pe care ţi l-am pregătit, uite colo, pe sobă. E un vin, cum nu găseşti adeseori nici chiar în Corsica.

Cu aceste cuvinte bătrânul luă de pe sobă o cană de metal, plină cu vin, care răspândea într'adevăr un parfum ispititor. Brigandul colindase aproape toată noaptea, aşa că, un asemenea întăritor nu putea să fie decât bine venit.

— Spune-i domnului acela — îi zise el cârciumarului, aşezându-se pe o bancă îngustă, care înconjura soba — să nu mă facă să-l aştept prea mult. Dar stai puţin. Mai înainte de a mă lăsa singur aici, îngădue-mi să cercetez broasca acestei uşi. Aha! Văd că cheia e pe dinafară! Ei bine, cheia o voi lua la mine. Când voiu părăsi osteria, ţi-o voiu înapoia.

Taica Benedetto nu părea tocmai mulţumit de gestul lui Ettore, dar nu zise niciun cuvânt ci părăsi odaia, coborând încet treptele.

Egizio se înapoie la locul lui de pe bancă şi turnă în pahar, din vinul, pe care cârciumarul îl lăudase atâta.

— Sărmana mea Letiţia — zise el, delectându-se la parfumul vinului fiert cu mirodenii — cum aş împărţi cu tine, întăritorul acesta! Copilă adorată, cu câtă resemnare împărtăşeşti tu viaţa-mi aventu-

roasă! Şi eu, eu nu-ţi pot oferi nici măcar o colibă, nici măcar un pat ca lumea! Trupu-ţi obosit ţi l-ai întins până acuma la picioarele altarului din mica bisericuţă, iar eu, la picioarele tale, te-am vegheat să nu-ţi turbure nimeni somnul.

Poate însă că Dumnezeu însuş ne-a mânat în spre această casă a Lui, deoarece gândurile pline de porniri rele ale oamenilor nu se încumetă să se întindă până acolo.

Cu aceste cuvinte Egizio duse paharul la gură şi vru să bea.

In aceeaş clipă însă, îl şi luă dela gură.

Auzul îi fusese isbit de un sunet ciudat, de un sforăit neînţeles, nelămurit, care se părea că vine din dosul sobei.

Căutând să vadă cine scotea sunetele acestea ciudate, Egizio descoperi o pisică mare, neagră, care dormea dusă, în dosul sobei.

— O pisică — murmură Egizio, superstiţios, ca toţi corsicanii. — Asta nu este un semn bun pentru însemnata afacere, pentru care mă găsesc aici. Şterge-o de aici! Nu-mi trebuie mie tocmai astăzi o pisică neagră!

Cu patul puştii brigandul îi dădu pisicii un brânci uşor, dar spre marea lui uimire, pisica nu numai că nu fugi, speriată, după cum se aştepta el, dar nici măcar nu se mişcă din loc.

— Dar ştiu că doarme! — exclamă brigandul. — Nu se trezeşte nici măcar când o loveşti cu puşca. Zace aici, de parcă ar fi beată! Sau.... poate că...

Un gând ciudat străbătu creerul lui Egizio Ettore.

In clipa următoare se aplecă, luă pisica de după sobă şi o aşeză pe masă.

Animalul scoase un oftat adânc. Rămase însă şi pe mai departe pe masă, întinzându-şi doar cele patru labe.

Brigandul tresări şi o cută adâncă i se întipări pe frunte. Apoi, cu o mişcare iute, prinse gura pisicii, o deschise şi... ce să vezi!....

Gura felinei împrăştia acelaş miros, pe care-l împrăştia şi vinul din cană.

— A gustat din vin! — îngână Egizio Ettore.— In privinţa aceasta nu mai încape nicio îndoială. Dar n'a putut să bea, decât cel mult câteva picături, căci îmi aduc bine aminte că această cană era plină până sus. Aceasta însemnează că vinul este foarte tare şi că acela, care bea din el, adoarme îndată şi greu... Dar... Te pomeneşti că vinul acesta... conţine vreun narcotic... vreo băutură adormitoare... pe care Benedetto mi-a pus-o în vin, pentru a mă putea preda sbirilor, fără multă bătaie de cap.

Din clipa, în care gândul acesta încolţi în mintea brigandului, el nu mai ieşi de acolo şi prindea rădăcini din ce în ce mai puternice.

El luă pisica şi o aruncă înapoi, după sobă, deschise apoi uşa sobei şi-şi goli paharul în cenuşe, şi-l umplu pe urmă din nou pe jumătate şi se lungi pe bancă, rezemându-şi capul de cărămizile sobei.

Puşca însă şi-o aşeză în aşa chip, încât să se poată folosi de ea, în decurs de a zecea parte dintr'o secundă.

Mai înainte însă, se uită şi la fereastră şi se încredinţă că aceasta nu era zăbrelită.

După aceea Egizio Ettore rămase nemişcat pe bancă şi peste câteva clipe începu chiar să sforăie uşor, pentru a face să se creadă că adormise.

Trecu câtva timp, în care, în afară de aceste sforăituri nu se auzi niciun alt sgomot în odaie.

Chipul celui ce părea adormit era luminat slab de lampa agăţată într'un cui, pe peretele din faţă.

Atunci, deodată, se auziră nişte paşi, cari urcau treptele şi apoi, uşa se deschise, iar în deschizătura ei se ivi chipul ascuţit al lui Benedetto.

Egizio Ettore îşi închisese ochii, dar numai într'atâta, încât printre genele lui lungi să mai poată zări ce se petrece în jurul său. O singură privire însă, aruncată aşa printre gene, asupra chipului înfrigurat al cârciumarului îi fu brigandului îndeajuns, pentru a înţelege că ticălosul acesta se înţe-

lesese pe semne cu acela, care-i dăduse întâlnire acolo, pentru a-l da pe mâna autorităților.

Benedetto intră în odaie, prin deschizătura uș i, apoi făcu un semn cu mâna.

Atunci mai intră în odaie un bărbat înalt, învăluit într'o mantie lungă, neagră.

Egizio Ettore nu putea să vadă chipul acestui însoțitor al cârciumarului, dar el nu se îndoia că acesta era Robert de Paris.

Gândul acesta îl făcu să turbeze aproape. Sângele începu să-i alerge nebunește prin vine, inima îi bătea să-i spargă coșul pieptului, știindu-și dușmanul de moarte atât de aproape. In sfârșit, în sfârșit, omul care-i pricinuise atâta durere, atâta amărăciune, se găsea acolo, lângă el, în imediata lui apropiere.

— Apropiați-vă, Excelență — îl auzi pe cârciumar zicând. — Vinișorul, pe care i l-am pregătit și-a făcut efectul și doarme. Ha, ha, ha, acuma este mai puțin primejdios decât un iepure. Un copil ar putea să-l dea gata.

Nădăjduiesc că Excelența Voastră nu va uita serviciile pe cari i le-am făcut, când Egizio Ettore va fi dat pe mâna poliției?

— Vei fi răsplătit, după cum meriți — răspunse omul cu pelerina neagră. — Acuma însă, lasă-mă singur cu el.

— Singur!... Sfântă Madonnă, Excelența Voastră vrea să rămână singur cu Egizio Ettore?... Nu vă temeți de el?

— Du-te, omule, când îți spun. Un membru al familiei de Paris nu știe ce este frica!

— Un membru al familiei de Paris!

Acuma Egizio nu se mai îndoia. Omul cu pelerina neagră era mizerabilul ai cărui martori falși fuseseră pricina osândirii sale la Bonifacio, pe nedrept.

Mâna brigandului se strânse în pumn, degetele lui voiau să se întindă după pușcă, dar... încă nu

sosise momentul prielnic. Nu, el voia să rămână singur cu Robert de Paris.

— Eşti sigur că narcoticul l-a ameţit? — întrebă omul cu pelerina neagră. — Nu se poate deştepta mai înainte de a-i fi dat antidotul?

— Excelenţă — răspunse cârciumarul, cu o înclinare linguşitoare — dacă a gustat chiar şi numai de un deget, din băutura pe care i-am pregătit-o, atunci nu se va deştepta până mâine seară.

— Bine! Atunci nu mai am nevoie de serviciile d-tale! Indepărtează-te şi lasă-ne singuri.

— Excelenţă — mai zise Benedetto, când ajunse la uşă — cu toate acestea, v'aş sfătui să fiţi prevăzător, deoarece Egizio Ettore poate fi primejdios chiar şi când doarme.

— Nu glumi! Acuma nu este timpul nimerit pentru glume!

Omul cu pelerina neagră, care-şi ziceă singur de Paris, închise uşa în urma cârciumarului, iar apoi se înapoie până la masa, în dosul căreia se părea că doarme brigandul.

— Aşa dar astfel arată nenorocitul—zise omul cu

pelerina neagră, care firește că nu era altul, decât prințul Raymond de Paris, pe care ticălosul său frate îl ademenise acolo, pentru a fi ucis de Ettore — acesta este omul, care mi-a răpit cea din urmă bucurie ce mai puteam avea pe acest pământ, cea din urmă mângâiere, cea din urmă speranță, a sufletului meu însângerat!.. Mărturisesc însă că, omul acesta este un bărbat frumos și dacă ar fi fost nobil, nu mi-ar fi părut rău că Letiția îl iubește.

Dealtfel, chipul lui nu are niciuna din trăsăturile caracteristice răufăcătorilor.

Nu, fruntea aceasta înaltă, adumbrită de bucle castanii, ar putea să fie tot atât de bine leagănul gândurilor celor mai înălțătoare... Și ce gură bine făcută, ce gene mătăsoase!.. Dacă s'ar fi născut într'un palat regesc, natura n'ar fi trebuit să-i dea alte semne de recunoaștere a înaltei sale obârșii.

Dar ce însemnează înfățișarea omului? Adeseori natura își râde de noi și așează un suflet negru, într'un trup frumos, sau o inimă nobilă, cinstită, în corpul cel mai monstruos la vedere.

Dar să-i iau armele și pe urmă... pe urmă să-l trezesc, căci unui de Paris nu-i este îngăduit să atace un om, care doarme nebănuitor.

Prințul Raymond de Paris rostise cuvintele acestea atât de încet, încât ele nici n'ajunseră până la urechile brigandului, care nu prinsese, decât câte o vorbă, ici și colo; din cuvintele acestea resfirate însă, Egizio nu putu să înțeleagă rostul vorbelor prințului. Este adevărat că auzise numele Letiției și de Paris, dar acestea nu aveau altă menire decât să-l întărească și mai mult în convingerea că are de a face cu Robert de Paris.

Egizio își întinse încet mâna pe bancă și luă pușca. Mâna lui simți atingerea rece a fierului. Da, acuma își avea arma la îndemână, acuma dușmanul său de moarte nu trebuia să-i mai scape.

— Mai înainte de toate să-i îndepărtez pușca — se gândi prințul de Paris — pe urmă să-i iau cuțitul dela brâu... Inainte deci... Jos așteaptă sbirii,

cari sunt deghizaţi în conducători de măgari... iar în Ajaccio mă aşteaptă bunul meu frate Robert... Sărmanul de el, ce rău i-a părut că nu m'a putut însoţi în noaptea aceasta şi că din pricina unor friguri, cari l-au cuprins pe neaşteptate, a fost silit să se aşeze în pat!

Dar acuma să sfârşim cu acest Egizio Ettore! Arma aceasta, cu care el a săvârşit atâtea fapte nedemne, îmi aparţine mie, căci este...

Un strigăt ieşi din gura lui Raymond de Paris. In clipa, în care el îşi întinse amândouă mâinile după puşcă, arma se ridică deodată şi se îndreptă cu ţeava în spre pieptul său.

Egizio Ettore se ridicase, degetul arătător dela mâna sa dreaptă era aşezat pe trăgaci. Pe deasupra armei, el se uită ţintă la Raymond de Paris, a cărui faţă mai era încă tot acoperită în parte, de gulerul înalt al pelerinei.

— Niciun cuvânt, sau trag! —îi zise brigandul. — Eşti în mâinile mele, ticălos de Paris şi nimeni în lumea aceasta nu te mai poate scăpa... Ingenunchiază şi fă-ţi rugăciunea... Cea din urmă, pe care o vei mai face în lumea aceasta.

Prinţul de Paris scosese un strigăt scurt, pricinuit de neaşteptata întorsătură a lucrurilor.

Acuma însă, acuma îşi dădu seama îndată că este pierdut, că se găsea în mâinile brigandului şi că pentru el nu mai era într'adevăr nicio scăpare.

Dacă striga, Egizio Ettore apăsa pe trăgaci şi glontele ucigător îi străpungea pieptul. Dar dacă rămânea liniştit şi nu se împotrivea Ettore tot îl ucidea, deci, în orice caz, viaţa lui era în mâinile acestui om neîndurător.

— Aşa dar, mi-ai întins şi a doua cursă — zise apoi Egizio Ettore, fără însă a-şi lua arma de pe pieptul prinţului Raymond. — Nu ţi-a ajuns că m'ai nenorocit, acuma vrei să-mi răpeşti şi libertatea de care mă bucur în munţi?

Vrei să mă vinzi pentru a doua oară, pentru a doua oară vrei să mă dai pe mâinile poliţiei. Ah,

ticălosule, nemernicule, om lipsit de conştiinţă, Vampir al Corsicei, dacă te şterg acuma din rândul celor vii, Cerul mă va ierta pentru tot restul păcatelor mele, căci de tine frigurile fug, bolile nu îndrăsnesc să se apropie de tine, molima se teme de sângele tău, să nu se otrăvească cu el. Răsbunarea lui Egizio Ettore însă nu cunoaşte această teamă şi astăzi vei cădea pradă vendettei lui.

Dar să sfârşim! Fă-ţi rugăciunea şi pe urmă te voi trimite din lumea aceasta, Robert de Paris, căci aşa cere vendetta mea sfântă!

Prinţul Raymond rămase încemenit. Işi dădea seama că totul se sfârşise. Poate că ar mai fi putut scăpa, dacă se ruga de brigand, deoarece acuma înţelesese că era vorba de o greşală. Dar un prinţ de Paris n'avea voie să ceară îndurare, mai ales unui brigand şi murea, dacă altfel nu se putea, chiar dacă era să cadă pradă unei greşeli.

Şi pe urmă, ce fel de îndurare putea el să aştepte din partea lui Egizio Ettore, chiar dacă se destăinuia că este fratele lui Robert de Paris? Cum ar fi putut el să nădăjduiască în îndurare, tocmai acolo în Corsica, unde legea vendettei cerea ca fratele să fie jertfit pentru frate, chiar dacă este nevinovat, unde fiul trebuie să pătimească pentru tată, părinţii pentru copii. Prinţul cunoştea prea bine legea vendettei şi, poate că tocmai şi din această pricină nu căută să se sustragă soartei ce părea de neînlăturat.

Dimpotrivă, el îşi lăsă capul şi mai în jos, pentru ca gulerul pelerinei să-i ascundă şi mai bine jalea ce i s'ar fi putut citi pe faţă.

Dar jalea aceasta nu era din pricina lui însuş, nu era din pricina sfârşitului care se apropia. Nu, lacrimile cari îi năpădiră ochii acuma, jalea care-i cuprinsese sufletul, erau isvorâte din durerea de a şti că va fi ucis tocmai de bărbatul pe care îl iubea nefericita sa copilă.

Şi nici măcar nu putuse să-şi vadă copila, ochii lui nu putuseră nici măcar să zărească chipul

Letiției. Trebuia să moară, fără a-și fi putut salva copilul din prăpastia, în care o aruncase o dragoste nenorocită.

— Răgazul ce ți-am dat, a trecut! — zise deodată brigandul. — Ingenunchiază, Robert de Paris!

— Un de Paris nu îngenunchiază niciodată! Trage, dacă vrei să mă ucizi! Implinește-ți vendetta!

— Bine. Dacă nu vrei să primești glontele meu în genunchi, atunci primește-l și stând în picioare! — strigă Egizio Ettore. — Dar, deoarece după cât văd, nu ți-ai făcut rugăciunea, mă voi ruga eu pentru tine: „Tată Ceresc, Stăpânul nostru al tuturor fii îndurător cu sufletul acesta și nu-l pedepsi cu osânda veșnică a Gheenei".

După ce rosti aceste cuvinte, degetul brigandului atinse trăgaciul.

Viața prințului Raymond de Paris nu mai atârna, decât de o singură secundă, de tremurarea aproape neînsemnată a unui deget..

CAP. 21

Letiția cea falșă

Atunci, arma pe care Egizio Ettore o ținea în mână îi fu apucată pe la spate, pe neașteptate, îi fu smulsă din mâini și în clipa următoare brigandul auzi următoarele cuvinte:

— Nu trage, Egizio... Aleargă... ceeace-ți este mai drag în lumea aceasta, se găsește în primejdie!

Ettore se clătină. Dar nedumerirea lui ținu numai o zecime dintr'o secundă. Indată după aceea se pregăti să-l înfrunte pe agresorul, care după părerea lui fusese ascuns după sobă.

Care nu-i fu însă mirarea, când în locul unui bărbat o zări pe Gilda Carazoni, pe frumoasa, gingașa Gilda, care se găsea în slujba sa, pe care el însuș o trimisese ca spioană în casa contelui de Paris..

Așa dar ea fusese aceea, care-i smulsese arma din mâini, ea fusese aceea, care-i strigase:

— Aleargă... ceeace-ți este mai drag în lume, aceasta se găsește în primejdie!

Ah, despre cine putea să fie vorba, dacă nu despre Letiția?

Brigandul scoase un strigăt răgușit, — căci în mintea sa, el își închipuia că Letiția fusese descoperită de urmăritori în ascunzătoarea sa, că poate în clipa aceea se lupta cu ei — luă iarăș arma din mâinile Gildei și se îndreptă împleticindu-se, ca un om beat, în spre fereastră.

— Sări pe fereastră! — strigă Gilda, care se așezase hotărâtă între el și prinț. — Aleargă cât mai iute... apără-ți ce-ți este drag!

O săritură și Egizio Ettore dispăru din odaie. Gilda se aplecă pe pervazul ferestrei și se uită afară, în noapte. Ea văzu că Egizio ajunsese nevătămat jos și că acuma, învârtindu-și puşca deasupra capului, alerga ca un nebun pe poteca îngustă, care ducea la locul, unde se ascunsese Letiția.

După aceea, Gilda se întoarse încet și razele lămpii de petrol căzură pe chipul ei frumos de blondă. Ea rămase nemișcată în fața prințului Raymond de Paris, care nu se desmeticise încă din uluire...

Cine era îngerul, care-i venise în ajutor atât de pe neașteptate, pentru a-l scăpa din mâinile lui Egizio Ettore? Cine era fata aceasta, care-i spusese brigandului un singur cuvânt, pentru ca acesta să se supună îndată și să fugă din osterie?

Deodată, creerul prințului fu străbătut de un gând, care amenința să-i întunece judecata, care făcea să-i tresară fiecare nerv al ființei sale.

— Letiția!

Cereți mâine fascicola 22 -a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. cei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ. București 1. Calea Victoriei 5.

Numele acesta străbătuse creerii lui Raymond de Paris şi numele acesta fu îngânat apoi şi de buzele sale tremurânde.

Gura lui nu rostise însă numele acesta cu asprime, nu cu imputare, nu, ci dimpotrivă cu duioşie, cu bucurie aproape. Aşa obişnuiesc părinţii să-şi strige copilul, care le este mai drag decât orice pe lume, aşa rosteşte omul numele fiinţei, de care este legată toată fericirea vieţii sale.

Frumoasa copilă nu răspunse. Ea îşi ridică însă mâinile încet, şi le îndoi şi şi le aşeză pe piept, ca şi când ar fi vrut să vorbească, dar nu putea... Un tremurat nervos puse parcă stăpânire pe întreaga sa făptură.

Mişcarea aceasta, umilinţa aceasta magdaleniană, fu menită să placă prinţului nespus şi acuma... acuma el era încredinţat că o găsise pe aceea, pe care o căutase în zadar vreme atât de îndelungată. Şi aşa cum stătea Gilda acolo în faţa lui, asemenea unei întruchipări a căinţei implorând parcă iertare, Raymond de Paris crezu că vedea în ea idealul, pe care-l visase să-l găsească în copila sa, până când Robert nu venise să-i spună cât de jos căzuse Letiţia lui.

In clipa următoare prinţul se repezi la uşă şi trase zăvorul. Nu vroia să fie turburat de nimeni, deoarece în clipa aceea nu s'ar fi putut uita în faţa niciunui alt muritor, decât în faţa acelei copile, care stătea înaintea lui, atât de frumoasă, atât de gingaşă, atât de prevestitoare de fericire.

După aceea prinţul Raymond veni din nou în mijlocul odăii şi oprindu-se, îşi ridică mâinile.

— Oricine ai fi tu, copilă, zise el cu voce şoptită, dar adânc mişcată — îţi mulţumesc că mi-ai scăpat viaţa. Vino mai aproape, ca să te pot răsplăti...

Cu aceste cuvinte îşi desfăcu pelerina şi chipul lui palid, înconjurat de păr cărunt, ieşi la iveală.

Gilda se apropie încet de prinţ, dar când ajunse la trei paşi de el, se aruncă deodată în genunchi şi un hohot de plâns îi sgudui trupul, în vreme ce-şi ascunse capul în mâini.

Atunci Raymond de Paris nu se mai stăpâni. Se aplecă şi o ridică dela pământ pe gingaşa copilă.

Ochii lui se adâncirâ în ochii ei, năpăditi de lacrimi şi se părea că prinţul voia să pătrundă cu privirile până în fundul sufletului ei, pentru a vedea, ce se ascundea acolo.

Pe semne însă că, ceeace citise el în ochii aceştia îl întărise şi mai mult în părerea sa, de-

oarece el îşi încolăci deodată braţele în jurul tinerei fete şi strângând-o cu dragoste la piept, strigă:

— Chiar dacă spiritul răului a pus stăpânire pe tine, chiar dacă ai trăit împreună cu un decăzut, chiar dacă ai fost tovarăşa unui răufăcător, ai rămas totuş... Letiţia... copila mea nefericită!

— Tată! — îngânară atunci buzele fetei. — Ucide-mă, tată!

Şi cu o durere bine prefăcută, aceea, pe care prinţul o lua drept fiica sa, îşi ascunse capul la

pieptul lui Raymond, ca și când ar fi voit să pătrundă cu el până la inima prințului.

— Letiția — zise Raymond de Paris, din nou — așa dar într'adevăr tu ești?... Nu, nu-ți ascunde fața, lasă-mă să ți-o văd!

Oare nu pot regăsi în fine trăsăturile iubitei tale mame?... Nu, nu, ea era oacheșă, ca abanosul iar tu ești blondă, ca aurul!... Chipul ei era mai prelungăreț tăiat, pe când tu ai un ovaf mai mult decât gingaș... Statura însă... trupul este al ei... și asta este îndeajuns pentru ca să te recunosc.

Dar cum aș putea să mă îndoiesc — urmă prințul — când, după cum am auzit, nu este pe lume decât o singură făptură, de care asculță Egizio Ettore. Or, am văzut cu ochii mei, cum el s'a lăsat să-i smulgi arma din mână, cum ți-a ascultat porunca și cum a sărit pe fereastră!

Da, tu ești Letiția, copila mea, dar vai! ai fost și tovarășa fărădelegilor lui și deaceea...

— Tată... tată.... ascultă-mă — strigă înșelătoarea, aruncându-se din nou în genunchi și aplecându-se atât de tare, încât capul său atinse picioarele prințului. — Tată, nu trebuie să mă blestemi, fără a mă fi lăsat să mă apăr... fără a mă fi ascultat!

— Vorbește, copil nefericit, spune-mi ce ai de spus! — strigă Raymond de Paris. — Fii însă cât mai scurtă la vorbă, deoarece jos așteaptă sbirii să fie chemați. Ei nici n'au băgat de seamă măcar, că Egizio Ettore le-a scăpat din mână.

Și nu-mi pare rău, căci acuma... acuma n'aș mai vrea ca Egizio Ettore să le cadă în mâini.

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc, tată, pentru cuvintele acestea — zise Gilda. — N'aș fi putut supraviețui faptului că Ettore să fie dat pe mâna sbirilor, tocmai de către tine.

Acuma însă a scăpat și fără îndoială că în clipa de față aleargă prin munți, în spre una din ascunzătorile sale.

In ceeace mă privește pe mine însă, tată... vei

hotărî tu, dacă voi împărtăși și de acum înainte soarta lui Egizio Ettore, sau dacă...

Gilda nu-și încheie vorba. Ea se uită însă la Raymond de Paris, cu priviri în cari se putea citi o rugăminte.

Prințul de Paris se aplecă și o ridică din genunchi. Pe urmă o conduse până la banca de lângă sobă și acolo se așezară unul lângă altul. Raymond luă capul fetei și-l lipi de sânul său. Timp de câteva minute nu mai rosti niciun cuvânt, ci se uită doar iarăș și iarăș la chipul îngeresc de frumos al fetei, pe care o socotea copila sa.

Și rămaseră multă vreme așa, fără ca vreunul din ei să fi rostit vreun cuvânt.

Raymond se uita necontenit la nefericita sa copilă și de câte ori privirile lor se întâlneau, ochii i se umpleau de lacrimi și mintea-i era frământată de întrebarea, dacă era cu putință ca această gingașă copilă să fie atât de decăzută, după cum o descrisese fratele său, Robert.

Era cu putință oare ca trupul acesta, care purta toți nurii feciorie, să fi căzut pradă într'atâta păcatului? Era oare cu putință ca patima greșelei să se fi încuibat atât de adânc în inima aceasta, care bătea atât de furtunos, încât el îi simțea aproape bătăile, încât niciun om cinstit să nu se mai gândească să se apropie de ea, cu gânduri curate? Era oare cu putință ca fruntea aceasta curată să adăpostească gânduri atât de josnice, atât de mârșave?

Raymond era pe punctul de a se îndoi că Robert îi spusese adevărul. Dar totuș, pentru ce să-i fi spus neadevăruri? El însuș se încredințase doar de puterea, pe care fiica lui o avea asupra fui Egizio Ettore, or, Raymond de Paris era prea umblat prin lume, pentru a nu ști că puterea aceasta o femee nu și-o poate dobândi, decât numai prin o jertfire desăvârșită.

Nu, în privința aceasta nu mai încăpea nicio îndoială. Letiția era iubita lui Egizio Ettore. Dar

oare trebuia el neapărat să osândească dragostea copilei sale? El însuş îl văzuse pe Ettore, îl văzuse dormind în aparenţă, pe aceeaş bancă, pe care şedea acuma cu copila sa şi singur se minunase de trăsăturile curate, regulate, ale brigandului şi se întrebase, dacă omul acesta nu era de obârşie nobilă...

— Letiţia — zise prinţul, strângând şi mai tare la pieptul său capul frumoasei înşelătoare. — Ascultă-mă, Letiţia.

— Vai — suspină Gilda — mai lasă-mă numai câteva minute în prada visului fermecător care mă face să cred că tu eşti tatăl meu, iau eu copila ta, la care te poţi uita, fără să trebuiască să roşeşti. Este un vis, îmi dau bine seama, dar te rog nu-l risipi, căci deşteptarea va fi îngrozitoare. Îmi dau seama că mă vei alunga, că-mi vei spune:

„Te dispreţuiesc şi vrau să rămân tot atât de singur pe lume, după cum am fost şi până acuma!"

— Tu însă n'ai fost singură, Letiţia — răspunse Raymond de Paris, blând — tu ai avut un om...

— Egizio Ettore! — exclamă frumoasa mincinoasă pe un ton, care părea să trădeze adânca durere ce-i pricinuia rostirea acestui nume. — Te rog tată, să nu mai pomenim de numele acesta, care însemnează pentru mine atâta durere şi atâta fericire. Da, tată, nu pot tăgădui şi nici n'aş vrea să tăgăduiesc că l-am iubit pe Ettore, deoarece ar fi o laşitate din partea mea. L-am iubit cu o dragoste, care nu mai părea să aibă în ea nimic omenesc, deoarece el era pentru mine totul, el era eroul, idealul meu, era omul, pe care trebuia să-l urmez, vrând nevrând.

— Aşa dar el a avut o putere misterioasă asupra ta? — cercetă prinţul. — Spune-mi tot, nu-mi tăinui nimic. A sosit clipa, în care trebuie să te destăinuieşti tatălui tău, deoarece numai adevărul îi poate uni pe oameni. Minciuna îi desparte şi deaceea te rog să nu-mi spui, decât adevărul.

— Iți voĭ spune numai adevărul — șopti Letiția.

Vai, îmi dau seama că oamenii îți vor fi povestit atâtea rele despre mine, încât îmi va fi foarte greu să mă pot apăra. Dar nici nu vreau să mă apăr, nu, dimpotrivă, mă voĭu învinui. Iți jur însă tată că, singurul meu păcat este dragostea duioasă, pe care am avut-o pentru un om, pe care-l hulea toată lumea și poate că tocmaĭ împrejurarea aceasta a fost ceeace m'a legat mai strâns de el. La drept vorbind, nici eu nu-mi dau seama, pentru ce-l iubesc atât de mult, atât de pătimaș chiar, pe Egizio Ettore.

— Este-o beție, care te-a cuprins, copila mea — zise Raymond, căruia îi veni foarte greu să-i spună propriei sale fiice, acest adevăr. — Ettore a ajuns iubitul tău și l-aĭ urmat, fiindcă i-aĭ dăruit lui ceeace o femee nu poate dărui, fără remușcări, decât numaĭ cu binecuvântarea bisericii.

Gilda se ridică atunci de pe bancă, cu o mișcare bruscă, se smulse din mâinile lui Raymond de Paris și cu ochi scânteetori, zise:

— Nu, tată, jur pe memoria iubitei mele mame că n'am fost iubita lui Egizio Ettore, în înțelesul pe care oamenii i-l dau cuvântului. Dacă totuș ți s'a spus aceasta, atunci este o minciună. Este adevărat că am colindat munții cu Egizio Ettore, dar el a fost îndeajuns de cinstit, pentru a nu-mi cere, ceeace eu nu trebuia să-i dau.

Raymond de Paris se ridică, tremurând din tot corpul și enervarea lui era atât de mare, încât cuvintele deabia îi mai puteau ieși din gură, când zise:

— E adevărat, copila mea?... Ești curată... ești vrednică încă, să te numești fiica mea?... Letiția, Letiția, nu fi atât de crudă și nu-ți căuta scăparea în minciună, căci dacă mai târziu aș afla că m'aĭ mințit în clipa aceasta, atunci dragostea mea pentru tine ar pieri pentru totdeauna din sufletul meu. Eu îți pot ierta trecutul, îți pot ierta tot ceeace

ai făcut în decursul anilor, pe carî îi ai în urma ta, chiar dacă n'ai fi rămas tocmai atât de curată şi de nevinovată, după cum spui tu, nu ţi-aş ierta însă niciodată, o minciună în clipa aceasta, atât de însemnată pentru noi doi.

— Primesc să mă pedepseşti cum vei voi, tată, dacă te-am minţit cu ceva. Nu, este aşa după cum ţi-am spus: legătura mea cu Egizio a fost curată, păcatul nu ne-a murdărit dragostea. Am hoinărit împreună prin văi şi munţi şi adeseori privirile lui se cufundau într'ale mele, iar mie privirile acestea îmi făceau bine, cum face roua ierbii şi razele soarelui florilor. Când însă, învins de patimă Egizio se apropia de mine mai mult, decât credeam eu că poate rămâne fără urmări, fugeam, deoarece o voce lăuntrică îmi şoptea:

„Nu te pierde cu firea Letiţia, căci le datorezi cinste părinţilor tăi".

— Scumpa, iubita, buna mea copilă, exclamă prinţul, vrăjit de demnitatea cu care vorbea pretinsa sa copilă. Vino la pieptul meu, căci din clipa aceasta ţi-am iertat totul. Dacă într'adevăr ai fost numai o tovarăşă a lui Egizio Ettore, nu însă mai mult, atunci... atunci, Letiţia mea, totul se mai poate întoarce în bine. Ascultă-mă! Minutele preţuiesc astăzi, cât altă dată anii. Spune-mi, eşti hotărâtă să te desparţi de omul acesta, vrei să te întorci la tatăl tău, vrei să-mi juri că nu te vei mai înapoia niciodată la bărbatul, alături de care ai trăit până acuma, mai înainte de a vorbi cu mine?

— Tată — răspunse frumoasa mincinoasă, în şoaptă — poate că mă vei socoti drept o făptură necredincioasă, fiindcă îmi schimb părerile atât de iute şi sunt gata să te urmez, fiindcă sunt hotărâtă să renunţ cu atâta uşurinţă la omul, a cărui singură prietenă în lumea aceasta am fost până acuma. Vezi tu însă, tată, pe mine mă îngrozeşte viaţa lui aventuroasă şi tremur că într'o zi ar putea cădea în mâinile autorităţilor. Văd temniţa, văd ghilotina.... vai ce grozăvie... Tată, scumpul meu

tată, scapă-mă de viaţa aceasta, du-mă departe, cât mai departe de aici, nu vreau să mai trăiesc, decât pentru tine şi toată dragostea mea de copil te va copleşi până la capătul zilelor tale, tăticul meu bun şi iubit!

Cu un strigăt de bucurie, Raymond de Paris o îmbrăţişă pe aceea, care se dăduse drept Letiţia, o sărută, o mângâie pe păr şi-i şopti:

— Da Letiţia mea, scumpa mea copilă, de astăzi înainte nu ne vom mai despărţi niciodată. Vei rămâne cu mine. Mi-am regăsit copilul şi aceasta înseamnă că mi s'au îndeplinit toate dorinţele pe cari le mai puteam avea în viaţa aceasta. De acuma înainte, nici tu, nici eu, nu vom mai fi singuri! Numele prinţilor de Paris nu se va mai stinge şi chiar dacă nu am un băiat, totuş, sunt încredinţat că fiica mea va şti să-şi găsească un bărbat vrednic de ea şi poate că Cerul îmi vă dărui şi un nepoţel, care să semene cu gingaşa mea Letiţia,

— Vai, tată, ce frumos vezi tu viitorul — răspunse înşelătoarea, lipindu-se duios de el. O rugă

minte însă trebuie să-mi îndeplinești, cea dintâi rugăminte a copilei tale regăsite. Nu-i așa, tată, că nu mi-o vei refuza?

— Firește că nu, copila mea! — răspunse prințul de Paris, care în sinea sa era foarte curios de a afla ce dorință avea fiica sa, deoarece după dorința aceasta voia să-i judece caracterul.

Prin dorințele noastre ne trădăm firea, prin năzuințele noastre, ceeace suntem.

Raymond cunoștea această latură a spiritului omenesc și deaceea aștepta cu înfrigurare să audă dorința copilei sale.

Ce va cere ea oare? Bogății, aur, briliante, podoabe, veșminte de mătase, sau poate că dorința ei se referea la castelul, pe care-l va locui de astăzi înainte? Bietul om tremura mai dinainte ca dorința aceasta să nu trădeze vanitatea, superficialitatea copilei sale regăsite.

Este ușor de înțeles deci, cât de plăcut fu atins, când o auzi spunându-i:

— Tată, nu-ți cer altceva, decât să nu mai stăm aici, în Ajaccio, aici, în orașul, în care sunt atât de cunoscută, unde... trebuie să-ți spun cuvântul, oricât de greu ar fi el.... unde lumea mă cunoaște ca pe tovarășa lui Egizio Ettore.

Du-mă de aici, tată, încă în noaptea aceasta, așează o țară sau o mare între mine și trecutul meu. Numai astfel voiu putea rupe cu totul cu ceeace am fost, numai astfel mă voiu putea împăca cu noua stare de lucruri, numai astfel îl voiu putea uita pe Egizio. Te rog, tată, nu-mi refuza această rugăminte.

Când Raymond vru să răspundă, ea urmă:

— Nici să nu mă silești, tată, să apar în fața unchiului, căci n'aș putea, aș intra în pământ de rușine. Ce să-i răspund, când mă va întreba, unde mi-am petrecut lunile din urmă, ce să-i răspund, când va căuta să-mi afle trecutul? Nu tată, te rog nu-mi cere să dau ochi cu unchiul!

Raymond era fericit să audă că aceasta era do-

rinţa fiicei sale, deoarece ea dovedea o fire nobilă. Letiţia se ruşina de trecutul său. Aceasta era cea mai bună dovadă că ea era hotărâtă să rupă cu acest trecut. Ea nu voia să dea ochi nici măcar cu bunul ei unchiu, mai înainte de a putea veni curată în faţa lui. Dealtfel nici el însuş nu prea avea poftă să se întâlnească cu Robert.

Acesta îngrămădise asupra capului Letiţiei toate păcatele iadului. Ce va spune acuma?

— Copila mea — zise prinţul — vom pleca astăzi încă. Fii fără teamă, căci te voiu cruţa de această întâlnire. La început aveam de gând să te duc în castelul meu din apropierea Bastiei şi înîntr'adevăr acolo am fi putut duce o viaţă foarte liniştită.

Bastia însă, este prea aproape de Ajaccio şi dealtfel nu vreau să mai stăm în Corsica. Deaceea, îţi fac o propunere: Să mergem la Paris.

— La Paris!.... exclamă fata, fără ca Raymond să bage de seamă cât de ciudat începură să lucească deodată ochii pretinsei sale copile.

— Da, ne vom duce la Paris, scumpa mea Letiţia, — zise prinţul luând-o de braţ pe frumoasa mincinoasă. Căci oamenii cari vor să uite, trebuie, sau sa se retragă într'un castel singuratic, sau să se ducă la Paris, în metropola lumii, unde viaţa se scurge într'un ritm uluitor, ale cărui trosnete întrec bătăile unei inimi pocăite.

Vreau să ştiu însă, Letiţia mea, dacă vrei să mă însoţeşti la Paris? Acolo vei avea prilejul sa vezi lucruri, despre cari nici n'ai visat măcar până acuma. Toată strălucirea şi pompa lumii se întruneşte acolo şi cum tatăl tău este un om distins şi bine văzut, toate uşile societăţii alese îţi vor fi deschise. Oare nu te încântă această perspectivă? Vorbeşte, copila mea, nu mai fi atât de tristă, atât lde abătută, căci lacrimile tale îmi fac impresia că sunt rămasul bun, pe care vrei să ţi-l iei dela tot ceeace înseamnă bucurie şi tinereţe.

Trebuie să recunoaştem că Gilda juca într'ade-

văr foarte bine rolul Letiţiei, ea ştia cum trebuia să se poarte cu un om din lumea bună, ştia ce-i place şi ce nu, unui asemenea părinte.

— Tată, răspunse ea, clătinându-şi capul auriu — merg la Paris, dar nu fiindcă este un oraş al bucuriei, ci fiindcă aceasta e dorinţa ta. Căci bucuriile pe cari le poate pricinui vâltoarea unui oraş mare n'au nicio înrâurire asupra mea. Mă gândesc, tată că va trebui să ai multă răbdare cu mine, deoarece nu-mi va fi tocmai uşor să uit frumoasele meleaguri ale Corsicei şi nici pe....

— Omul care ţi-a câştigat inima, ştiu! — întregi prinţul Raymond, cu un suspin înăbuşit, deoarece el tremura la gândul că imaginea brigandului nu se va şterge din mintea copilei sale. Mărturiseşte sincer, copila mea, că chiar şi în mijlocul veselului Paris, chipul lui Egizio Ettore tot îţi va apare înainte!

— Chiar dacă ar fi astfel, la ce mi-ar folosi?— răspunse fata, cu tristeţe. Tu nu te-ai învoi ca bărbatul acesta să devină soţul meu, ştiu că, oricât de bună ar fi inima ta de părinte, dorinţa aceasta nu mi-ar îndeplini-o nici-odată.

— Niciodată, răspunse Raymond de Paris, cu o sinceritate care caracteriza firea sa deschisă. Nu, nu, niciodată şi aceasta din simplul motiv că eu n'am voie să-l scap pe Egizio Ettore. El este urmărit de rigoarea legilor, autorităţile îl caută şi crede-mă, copila mea că, mai curând sau mai târziu, el tot va cădea în mâinile justiţiei. Atunci se va înapoia în temniţa întunecoasă, din care a fugit, dar... nu vreau să te mai chinuesc cu imagini fioroase.... Il vei uita, Letiţia mea, sunt încredinţat de aceasta şi vei găsi un alt bărbat, care să-l înlocuiască pe Ettore.

Acuma însă, copila mea, să nu mai rămânem nicio clipă în casa aceasta. Jos, în cârciumă mă aşteaptă servitorii lui Robert şi sbirii, cari trebuiau să mă ajute să pun mâna pe brigand. Acuma însă, nu mai am nevoie de ei.

Mulţumesc lui Dumnezeu că lucrurile au luat

altă întorsătură şi n'am fost nevoit să nenorocesc un om. A scăpat, să fie fericit. Din casa aceasta însă, voiu lua cu mine tot ce putea să alcătuiască bucuria mea în lume, te voiu lua pe tine, Letiţia mea, scumpul meu copil, care mi-ai lipsit atâţia amar de ani.

Raymond porni cu Gilda înspre uşă. Ajungând în prag, îşi mai roti odată privirile prin odaie. Se părea că vroia să-şi sape în minte înfăţişarea locului, unde o regăsise pe Letiţia.

Dar şi Gilda mai aruncă o privire cercetătoare prin încăperea, care avusese pentru ea o însemnătate atât de mare. Şi în clipa aceea un simţământ ciudat străbătu sufletul femeii, care printr'o groaznică înşelătorie căuta să-şi pună temelia unui noroc nevisat.

Gilda auzise toată convorbirea care avusese loc în palatul din Ajaccio între cei doi fraţi, convorbire în care se hotărâse ca Egizio Ettore să fie atacat aici, în osteria lui taica Benedetto, pentru a i-o răpi pe Letiţia şi pentru a-l preda pe el, în mâinile sbirilor.

In vreme ce cei doi fraţi puneau la cale acest atac, ea stătuse ascunsă în dosul unei perdele şi fiecare cuvânt al prinţului făcu să încolţească în mintea ei gânduri foarte ciudate.

Acest prinţ Raymond de Paris are o fată, pe care nici măcar n'o cunoaşte. Fata aceasta a fost părăsită, încă pe vremea când n'avea decât patru anişori şi de atunci prinţul n'a mai văzut-o. Ce-ar fi dacă ar căuta ea să ia locul Letiţiei? Omul acesta era multimilionar şi soarta fiicei lui nu putea să fie, decât vrednică de invidiat.

Gilda Carazoni era fiica primarului din Saint Etienne-en-Corse, fusese iubita şi logodnica lui Pietro, cărbunarul şi ca atare, n'a prea avut prilejuri să guste din bucuriile vieţii.

Tatăl său se purtase adeseori foarte aspru cu ea, mai ales când venea beat acasă, iar în ceeace-l priveşte pe Pietro, bietul om n'a putut să-i dea

nimic altceva, decât dragoste şi noi mai ştim că Gilda voia să-l ia de bărbat, numai fiindcă era prietenul lui Egizio Ettore, al curagiosului brigand, al cărui chip îl purta în inimă, încă din copilărie.

Spiritul practic al Gildei făcu următoarea socoteală:

— Dacă reuşesc să mă fac recunoscută ca fiica prinţului Raymond de Paris, atunci voi deveni bogată şi puternică şi deci, voi avea la îndemână tot ceeace poate face fericirea omenească. Iar dacă voiu putea să am tot ceeace face fericirea omenească, dacă voi avea bani şi putere, nu este firesc să cuceresc şi inima aceluia, care-mi este drag?

Astăzi nici nu mă bagă în seamă, astăzi se gândeşte numai la Letiţia. Mi-a râs doar în faţă, colo sus, în bisericuţa Lacrimilor lui Isus, că nu mă va iubi niciodată, deoarece toată fiinţa lui o doreşte numai pe Letiţia, pe care eu o uram încă de atunci.

Acuma însă mi s'a ivit prilejul de a-l putea cuceri pe Egizio Ettore. Voi pune mâna pe tot ceeace i se cuvine ei: moştenire, dragoste părintească, bogăţie, strălucire şi după ce voiu fi pus mâna pe toate acestea, mă voiu înapoia în Corsica şi mulţumită puterii pe care o voi avea, îl voi sili pe Egizio să se plece la picioarele mele.

Cam aceasta fu hotărârea luată de Gilda Carazoni, după ce auzi consfătuirea celor doi fraţi de Paris şi din clipa aceea ea începu să lucreze cu trup şi suflet la planul său diabolic.

Ea ştia că Egizio Ettore se va duce la osteria lui taica Benedetto, deoarece acolo urma ca Raymond să se întâlnească cu el.

Deci, dacă isbutea să se arate alături de Egizio Ettore, prinţul nu se putea să nu o ia drept Letiţia. Or, cum Raymond auzise chiar din gura lui Robert că tovarăşa şi însoţitoarea lui Egizio Ettore era propria sa fiică, prinţul nu se va mai putea îndoi de găsirea mult căutatului său copil.

Cu un ceas înainte de venirea lui Egizio Ettore,

Gilda se furişase în osterie, fără ca cineva să fi băgat de seamă. La început se ascunsese în pod. După sosirea sbirilor însă, băgând de seamă că Egizio Ettore va fi ademenit în odaia cârciumarului, Gilda trecu pe nesimţite în această încăpere şi se pitulă după sobă, de unde nu ieşi la iveală, decât atunci, când crezu momentul cel mai prielnic, atunci, când îl împiedică pe brigand de a răpune viaţa prinţului Raymond de Paris.

Prin aceasta, Gilda aruncase cu multă dibăcie puntea, care trebuia s'o aducă la inima domnică de a-şi regăsi copilul, a lui Raymond.

Şi într'adevăr, printr'o prefăcătorie vrednică de toată lauda, Gilda isbutise să cucerească inima şi încrederea prinţului, făcându-l să creadă că-şi regăsise în ea, copilul pe care *i-l* născuse pe vremuri iubita lui soţie, copil, pe care din pricina unei taine îngrozitoare, fusese nevoit să şi-l părăsească, la vârsta de patru ani.

Acuma, când Gilda părăsi osteria la braţul prinţului de Paris, ea putea într'adevăr să spună că-şi găsise norocul şi că o aştepta un viitor atât de frumos, atât de minunat, cum nici să viseze n'ar fi îndrăsnit vreodată. Dacă cineva *i*-ar fi povestit vreo istorioară, sau dacă ar fi citit în vreo carte despre o fată săracă şi părăsită, care se îmbogăţeşte aşa, peste noapte, n'ar fi crezut niciodată că aşa ceva ar fi cu putinţă.

Acuma însă, acuma vedea bine că o asemenea îmbogăţire neaşteptată este cu putinţă, mai ales dacă eşti vicleană, cum fusese ea. Ce uşor îi fusese, prin minciună şi înşelătorie să devină, din sărmana fată a unui primar de sat, copila unui prinţ!

Cereţi mâine fascicola 23-a iuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 3.

Din ziua aceea ea era o membră a familiei prinţilor de Paris, una din cele mai nobile familii ale Franţei şi tatăl său îi şi profeţise că bărbaţii cei mai de seamă vor fi încântaţi să-şi pună numele şi averea la picioarele ei.

Prinţul coborâse cu ea treptele şubrede ale osteriei, încet de tot, fără a face cel mai mic sgomot. In curtea osteriei aşteptau caii şi măgarii cu cari veniseră sbirii lui Robert de Paris. Raymond luă doi din aceşti cai, pe unul încălecând el, iar pe celălalt copila sa şi porniră în goană în spre Ajaccio, deoarece prinţul era hotărât să părăsească capitala Corsicei încă în noaptea aceea.

Gilda se mai uită înc'odată în spre munţii Cagna, cari se ridicau în zare, ca nişte uriaşi din lumea de apoi.

Acolo, la poalele acelor munţi negricioşi şi acoperiţi cu păduri dese, zăcea satul în care se născuse ea, micul Saint Etienne. Ceva mai departe, pe piscul Fontanellei, se găsea ascunzătoarea lui Egizio Ettore şi a acelei nefericite copile, căreia

ea îi răpise în noaptea aceasta numele, drepturile şi se pregătea să-i răpească şi dragostea bărbatului iubit.

Inima mincinoasei nu simţi niciun fel de milă pentru sărmana Letiţia, pe care, cu toată averea şi strălucirea ce o aştepta, tot o mai invidia.

Şi cine ştie, dacă în clipa aceea ar fi pus-o cineva să aleagă între fericirea de a fi fata prinţului Raymond de Paris şi între Egizio Ettore, cine ştie ce ar fi ales Gilda.

CAP. 22

Peste prăpastia Ponte Pietroso

Egizio Ettore se repezise ca un nebun pe cărăruia, care ducea la copacul, în scorbura căruia o ştia pe Letiţia.

Apariţia Gildei fusese atât de neaşteptată, încât brigandul nici nu-şi putu da seama cum ajunsese ea acolo. Din clipa în care el auzi cuvintele prevestitoare de primejdie ale Gildei, Egizio nu se mai gândi, decât la Letiţia şi gândul acesta îl făcu să sboare în spre ascunzătoarea iubitei, uitând cu desăvârşire chiar şi despre scopul venirii sale la osteria lui taica Benedetto, uitând chiar şi să se mai uite îndărăt, în spre cârciumă, spre a vedea dacă nu s'a luat cineva după el.

In goana-i desnădăjduită nu făcu altceva, decât că-şi pregăti arma, pentru a se putea folosi de ea la momentul potrivit.

Şi alergând pe deal în sus, se trudea să prindă un strigăt de ajutor, să audă un sgomot de încăerare, dar totul era liniştit şi ajungând în apropierea copacului scorburos, nu zări nicio făptură omenească în jurul lui.

Descoperirea aceasta stârni o teamă de nedescris în sufletul brigandului.

Să fi sosit oare prea târziu? Letiţia să fi fost de-acuma luată de sbiri?

Ah, așa dar, ademenindu-l la osteria lui taica Benedetto, Robert de Paris nu se gândise să pună mâna pe el, ci pe Letiția!

Dar nu... nu se putea să fie astfel! Dacă Robert de Paris voia s'o prindă pe Letiția, pentru cine știe ce scop josnic, atunci nu-i mai dădea drumul când o avusese în mână, după ce o găsise singură în barcă, fugind de pe insula Lavezzi și n'o mai aducea el însuș până pe coasta Roccapinei.

Ce scop să fi urmărit deci el astăzi, căutând să pună mâna pe Letiția din nou?

Dar îngrijorarea lui Egizio era prea mare, pentru a mai tărăgăni îndoiala ce i se strecurase în suflet și scoase de trei ori unul după altul, un strigăt asemănător cu acela al vulturului pleșuv. După aceea rămase nemișcat, cu arma gata de a trage, în așteptarea efectului pe care urma să-l aibă semnalul convenit cu Letiția.

Dar în loc să fie nevoit să se folosească de pușca pregătită, un strigăt de bucurie ieși de pe buzele lui, când zări ridicându-se în scorbura copacului o făptură omenească.

Era Letiția.

Egizio se repezi la ea și o cuprinse în brațe.

— Trăiești! — exclamă el apoi, luând-o de mâini și privind-o din creștet până în tălpi, ca și când ar fi vrut să se încredințeze că nu i se întâmplase nimic. Iubito, ești aici? Și eu care credeam că mi te-au răpit!

— Să mă răpească? — întrebă Letiția, foarte mirată. — Dar cine? Căci nimeni nu putea să știe că sunt aici, deoarece tot timpul am stat ascunsă în scorbură și tot timpul m'am rugat pentru tine.

Dar spune-mi, iubitule, te-ai întors atât de iute, ai la tine scrisoarea făgăduită de Robert de Paris?

— N'o am — răspunse brigandul, cu glas înăbușit — în schimb o am pe Letiția și în clipa aceasta îmi dau seama că nu mai am nevoie de nimic altceva în lumea aceasta.... Vai, dacă ai ști cât am tremurat din pricina ta!

Brigandul îi istorisi apoi cele petrecute în osteria lui taica Benedetto şi sfârşi prin a-i povesti apariţia neaşteptată a Gildei, care-i strigă să alerge, deoarece ceeace are mai scump în lumea aceasta se găseşte în mare primejdie.

— Fireşte că mi-am închipuit — urmă Egizio Ettore, stăpânit încă de nelinişte — că primejdia aceasta nu te putea ameninţa, decât numai pe tine şi am fugit din osterie, cât am putut mai iute, pentru a alerga aici, la copacul acesta, unde slavă Domnului că mi-a fost dat să mă încredinţez că teama mea n'a fost întemeiată.

Acuma însă, scumpa mea Letiţia, lasă-mă să te sărut, să te îmbrăţişez, să mă bucur, căci te am iarăş pe tine, comoara cea mai preţioasă a vieţii mele.

Cei doi îndrăgostiţi se îmbrăţişară cu toată căldura dragostei şi a tinereţii lor.

Madonna din Saint Etienne era atât de fericită să-şi simtă iarăş lângă ea iubitul, care fusese ameninţat de o primejdie atât de mare, care scăpase de cursa întinsă de nemernicul conte de Paris.

— Vino, vino — zise ea, căutând să se îndepărteze de copac — să nu mai rămânem nicio clipă în apropierea acestor locuri primejdioase. Să ne înapoiem la Fontanella, în bisericuţa noastră, unde suntem mai siguri, decât oriunde. Doamne, cum aş vrea să nu fim nevoiţi să mai coborâm niciodată în mijlocul oamenilor. Acolo, sus, în vârful munţilor fericirea noastră nu este turburată de nimeni, acolo nu există falşitate şi răutate omenească, acolo nu ne urmăreşte nimeni şi nimeni nu ne întinde curse. Da, scumpul meu Egizio, nu ne putem găsi fericirea, decât numai atâta vreme, cât suntem departe de oameni.

— Da, să fim singuri, numai noi doi — zise brigandul, râzând şi îşi îmbrăţişă din nou iubita.

In clipa următoare însă, îşi ridică deodată capul şi începu să tragă cu urechea.

Culoarea feţei i se schimbă şi îmbujorarea pri-

cinuită de aerul răcoros al nopții fu schimbată într'o singură secundă, de o paloare mormântală.

Nu, nu se înșelase. Acolo, jos, în osterie, lumea începu să se miște și o ceată de oameni urca potecuța, care ducea în spre copacul scorburos.

Egizio își dădu seama îndată că erau sbirii, urmăritorii săi, pe care Robert de Paris îi asmuțise după el.

— Trebuie să fugim, Letiția mea, șopti brigandul — nu mai avem nicio clipă de pierdut. Vino iubito, să ne îndepărtăm cât mai iute de locurile acestea, căci ai avut dreptate, iubito, numai în vârful Fontanellei suntem apărați de răutatea omenească.

Egizio își luă iubita de mână și aceasta alergă cât putu mai iute, alături de brigandul, care o luase în sus, în spre culmea dealurilor.

Drumul la urcare era însă mult mai greu, decât la coborâre, mai ales când aveai în urma ta o duzină de oameni, cari voiau să te prindă.

Și spre ghinionul fugarilor, cărăruia nu mai mergea acuma nici măcar peste dealuri, ci peste pământ stâncos, alunecos, unde trebuia să bagi de seamă la fiecare pas să nu calci greșit și să te rostogolești la vale, drept în brațele sbirilor.

— Nu mai pot — exclamă deodată Letiția, oprindu-se din fugă — nu mai pot înainta. Lasă-mă pe mine aici, iubitule și fugi singur mai departe, căci la drept vorbind, sbirii te vor pe tine, deci tu trebuie să scapi mai întâi.

— Tu și cu mine, nu facem decât un trup și un suflet — răspunse brigandul. Iute, iubito, lasă-mă să te iau în brațe și te voi duce eu mai departe.

Letiția nu voia să primească această propunere a îndrăznețului brigand, dar acesta o și luă în brațe și începu să alerge cu ea, de parcă ar fi fost un fulg.

Sbirii îi urmăreau însă, pas cu pas și unii din ei, căutară să ajungă la un loc anumit, unde cărăruia dădea pe un mic platou.

După părerea lui Egizio, urmăritorii erau în

număr de vreo doisprezece. Cei mai mulţi din ei erau călare pe catâri, cari se pricepeau de minune la urcuş şi cari păşeau siguri, pe locurile cele mai prăpăstioase. Ei îşi duceau călăreţii, fără să fie conduşi de aceştia, înaintând neîncetat şi fără să obosească, pe urmele fugarilor, al căror singur aliat era noaptea întunecoasă.

Din pricina besnei sbirii nu-i puteau zări şi deci, nici nu puteau să-şi dea seama în fiecare clipă, unde se găseau fugarii, spre a trimite după ei o ploaie de gloanţe.

Pentru a-şi face datoria însă, urmăritorii îşi descărcau armele din când în când, fără însă ca gloanţele lor să nimerească ţinta nevăzută.

— Nu te teme, Letiţia mea — îi zicea brigandul iubitei sale, a cărei inimă simţea cum bate tremurând. — In curând vom ajunge la prăpastia Ponte Pietroso şi de acolo fuga noastră va fi mai uşurată. Acolo cărăruia se pierde peste pereţi înalţi de

stâncă, pe cari catârii nu-i pot urca, peste cari însă noi vom trece fără greutate.

— Acolo însă ne așteaptă temuta prăpastie, din care am auzit că ies necontenit aburi otrăvitori și fierbinți! — răspunse Letiția îngrijorată.

— Da, vom ajunge la vestita prăpastie Ponte Pietroso și nu ne va rămâne altceva de făcut, decât să mergem de-alungul ei, până la un loc, unde poate fi trecută.

— Acuma, în mijlocul acestei nopți întunecoase să trecem prăpastia? — întrebă Letiția. — Dumnezeule, Egizio, dacă aburii cari ies din prăpastie sunt într'adevăr fierbinți și otrăvitori, atunci... atunci...

— Vom muri împreună — întregi brigandul, fără șovăire. — Te îngrozește oare gândul acesta, Letiția mea? In ceeace mă privește, eu nu mă tem de moarte, dacă nu ne poate despărți unul de altul!

Incântătoarea copilă nu răspunse. Ea își încolăci însă brațele în jurul gâtului iubitului său atât de drăgăstos, se lipi de pieptul lui cu atâta căldură, încât acesta era un răspuns mult mai elocvent, decât orice fraze înfrumusețate.

Da, moartea nu era o sperietoare nici pentru ea, dacă n'o despărțea de alesul inimii sale.

Egizio Ettore isbuti într'adevăr să se cațere pe stâncile colțuroase și drepte, cari îi închideau acuma calea și în curând ajunse pe micul platou, de unde prăpastia Ponte Pietroso nu mai era, decât la o bătaie de pușcă.

— Pe aici pot merge și eu! — zise Letiția, sărind îndată din brațele brigandului. — Nu-i așa, iubitule că acuma poți fugi și tu mai ușurat?

Egizio Ettore voia să răspundă, voia să-i spună că ar fi gata s'o poarte așa, pe brațe, până la capătul pământului, dar răspunsul îi înghețâ pe buze.

El băgase de seamă că aici, pe micul platou, avea de înfruntat un nou dușman, la care nu se așteptase.

Din stânga îngustei cărări, de după niște stânci

uriaşe, se iviră deodată nişte călăreţi, cari se apropiau acuma în galop sălbatic de fugari.

— Pe ei, băieţi! — auzi Egizio o voce strigând. — Astăzi sau niciodată veţi putea pune mâna pe Egizio Ettore! Nu uitaţi că autorităţile au ridicat premiul pentru prinderea lui, la cincizeci de mii de franci!

Afară de aceasta, eu îi voi mai plăti încă douăzeci de mii de franci aceluia din voi, care-l va aduce la picioarele mele, viu sau mort, pe cel mai primejdios bandit al Corsicei.

Era glasul lui Robert de Paris. De data aceasta Egizio îl recunoscu, fără putinţă de îndoială.

In orice caz, brigandul nu se dumirea, cum ajungea omul acesta aici, în stânga cărăruii, când el îl ştia la vale, în dreapta potecii, în spre osteria lui Benedetto.

Dar acuma nu era momentul pentru a-şi frământa creerul cu deslegarea unor asemenea taine. Trebuia să fugă, trebuia să încerce imposibilul, dacă nu voia să cadă împreună cu Letiţia, în mâinile urmăritorilor.

— Uite-l! — strigă Robert de Paris, triumfător. — Ha, ha, ha, bănuiam eu că molatecul prinţ nu se va pricepe să pună mâna pe bandit şi-l va lăsa să fugă. Din pat m'am sculat şi am venit aici, cu zece oameni credincioşi, pentru a împiedica nereuşita şi iată că bine am făcut, căci se pare că nu m'am trudit în zadar. Stai, bandit mizerabil, sau de nu îţi gărusesc teasta cu un glonte.

Ceata urmăritorilor conduşi de contele de Paris, acest Vampir al Corsicei, după cum bine îl botezase Egizio Ettore, se apropiase de fugari până în bătaia puştii şi îndrăznetul brigand îşi dădu seama că ticălosul era în stare să ducă ameninţarea la îndeplinire, dacă între timp el nu isbutea să-l împiedice dela aceasta.

O singură secundă fu deajuns, pentru ca Egizio să-şi ducă arma la ochi, şi să tragă.

Calul contelui de Paris se ridică în două pi-

cioare, apoi se prăbuşi la pământ, ca lovit de trăsnet.

Călăreţul nu mai avu timp să sară din şea şi căzu cu cal cu tot, sub trupul svârcolind al căruia Vampirul Corsicei se sbătea acuma, urlând şi înjurând.

Dar brigandul îşi dădu seama îndată că isbânda aceasta era de scurtă durată, fiindcă ceilalţi călăreţi nu încetaseră urmărirea şi din spre osterie veneau după el şi sbirii.

— Letiţia — zise atunci voinicul, cu glas emoţionat — vezi stânca aceasta ameninţător de înaltă, care se ridică în imediata noastră apropiere?

— O văd, iubitule! — răspunse Letiţia, în şoaptă. — Ce să fac?

Egizio se lăsă în genunchi.

— Sări în spatele meu — zise el — şi ţine-te bine, cu toată puterea. Să nu te mişti, să nu tremuri, Letiţia mea, orice s'ar întâmpla, căci acuma sau scăpăm sau murim amândoi!

In clipa următoare sbirii şi servitorii contelui de Paris avură prilejul să vadă un spectacol, care le îngheţă sângele în vine.

Cu Letiţia în spinare, Egizio Ettore începu să urce peretele prăpăstios al stâncii.

Nici chiar un animal n'ar fi fost în stare să se caţăre pe peretele acesta şi iată că un om săvârşea minunea. Văzându-l, ai fi zis că omul acesta avea putinţa de a-şi înfige unghiile în piatră, pentru a se căţăra. In realitate însă, el se prindea de rădăcinile plantelor cari creşteau prin crăpăturile stâncilor, de ieşiturile acestora şi aşa se urca mai sus, tot mai sus, în spinare cu scumpa sa povară.

Robert de Paris era iarăş în picioare. Doi din călăreţii săi îl ajutaseră să iasă de sub calul doborât de glontele lui Egizio. Unul din aceştia doi descălecă şi Vampirul Corsicei sări din nou în şea, pentru a continua urmărirea brigandului.

Mai mulţi dintre urmăritori ridicară armele la ochi, pentru a trage în Egizio Ettore, dar Robert de Paris îi împiedică.

— Nu trageți — porunci el — lăsați-l să ajungă acolo sus. Ha, ha, ha, deabia atunci nu ne va mai putea scăpa.

Căci stâncile acelea, cari mărginesc acolo platoul — urmă nemernicul conte, cu o bucurie drăcească — și pe cari se cațără banditul, alcătuiesc partea cea mai primejdioasă a prăpastiei Ponte Pietroso și acolo sus, în vârf, sunt atât de înguste, încât un om deabia are loc să-și așeze un picior în fața celuilalt.

Când Ettore va ajunge sus, își va da seama cu groază că se găsește chiar la gura primejdioasei prăpastii, din fundul căreia ies aburi fierbinți și otrăvitori. Aburii aceștia îl vor ameți și apoi... ți călosul se va prăbuși împreună cu frumoasa lui Letiția în iadul necunoscut al prăpastiei, unde poporul spune că-și fierb farmecele vrăjitoarele infernului.

Contele de Paris avea dreptate. Stâncile pe cari se cățăra acuma brigandul alcătuiau într'adevăr în partea lor de sus, partea cea mai primejdioasă a fioroasei prăpăstii.

Ettore însă nu știa aceasta, sau cel puțin nu și dădu seama de aceasta, în momentele de grea cumpănă, în care se văzu prins între două focuri.

Tocmai deaceea se miră grozav, văzând că urmăritorii nu trag după el, mai ales că luna ieșise de printre nori negrii, pentru o clipă și deci trupul lui ar fi oferit o țintă minunată puștilor.

— Vom scăpa, Letiția mea — îi șopti el iubitei, pe care n'o putea vedea, deoarece o avea în spinare. — Acolo sus, acolo suntem la adăpost, căci odată acolo ne vom ascunde după stânci și la adăpostul lor ne vom putea îndepărta, fără ca trupurile noastre să mai fie în bătaia puștilor sbirilor.

In clipa aceea o lumină orbitoare spintecă noaptea și un trăsnet căzu de partea cealaltă a stâncilor, fără îndoială chiar în prăpastie.

Și trăsnetul acesta fu semnalul deslănțuirii unei furtuni, care era menită parcă să vestească sfârșitul lumii.

Spre norocul lui Egizio Ettore se găsea aproape de vârful stâncilor, așa că cu noul dușman, ploaia și furtuna, nu mai avea de luptat decât câțiva metri.

Intre timp, urmăritorii plecați dela osteria lui taica Benedetto ajunseră și ei pe platou și se unirâ cu servitorii contelui de Paris, Vampirul Corsicei.

Cu toată furtuna și ploaia torențială, care începuse, Robert de Paris, nu-și căută un adăpost, ci urmări cu o plăcere diabolică strădania brigandului.

— Dobitocul — exclamă el, într'un târziu — i-am dat prilejul să ucidă un prinț și n'a vrut să se folosească de acest prilej. Cu atât mai rău pentru el.

Pe Letiția însă, aș vrea s'o prind de vie, deoarece de ea mai pot avea nevoie, pentru a-l distruge pe fratele meu, Raymond.

In timpul acesta Egizio urca necontenit stânca, dar cu cât ajungea mai sus, cu atât mai fierbinte devenea aerul, pe care ploaia și vântul i-l isbea în față.

O bănuială cumplită se strecură în sufletul brigandului și începu să se teamă că pentru nimic în lume n'ar fi trebuit să aleagă calea aceasta pentru a fugi.

Dumnezeule, oare stâncile acestea să fie atât de aproape de gura prăpastiei, de unde se ridicau aburii ucigători?

— Egizio, iubitule, ce însemnează asta? — o auzi el pe Letiția spunând îngrijorată. De unde vine căldura aceasta? Iubitule, tu nu vezi că ești numai o apă, de năduşeală?

— E ploaia, Letiția mea! — minți brigandul căutând să-și liniștească iubita.

— Ploaia e rece și apa de pe gâtul tău frige aproape! Egizio, spune-mi, ce însemnează asta?

— Orice ar fi — zise atunci brigandul, văzând că nu-i mai poate ascunde adevărul — înapoi nu mai putem da! Și la urma urmelor, tot e mai bine

să cădem pradă iadului necunoscut al prăpastiei, decât mâniei Vampirului Corsicei.

Încă o sforțare, încă o opintire și brigandul ajunse în vârful stâncii.

Dar deabia se cățără pe vârf că din piept îi ieși un strigăt de groază.

Adevărul era mai groaznic, decât cea mai rea bănuială a sa.

La picioarele lui se căsca gura fioroasă a prăpastiei, din care aburii fierbinți și plini de miasme otrăvitoare ieșeau ca dintr'un imens hârdău al lui Satan. Este adevărat că ploaia mai risipea puțin acești aburi și îi mai răcea, dar vântul le isbea adeseori în față răsbufnituri scoase din adâncurile prăpastiei și atunci aburii erau mai fierbinți și mai plini de miasme, ca de obicei și Letiția mai ales, era amenințată să-și piardă cunoștința. Afară de aceasta vântul sufla cu o furie nebună și Egizio Ettore trebuia să se folosească de toată puterea trupului său voinic, pentru a nu fi aruncat în prăpastie, sau înapoi, pe platou.

— Egizio, Egizio — gemu sărmana fată, când o bătaie de vânt, mai împrăștie puțin aburii otrăvitori — nici iadul nu poate născoci o tortură mai groaznică, decât o furtună pe marginea acestei prăpăstii.

— Nu desnădăjdui, Letiția mea — îi șopti el — căci Dumnezeu este cu noi și dacă El va voi, vom scăpa și din primejdia aceasta. Sau poate că preferi să ne înapoiem pe platou? Nu, iubito, e de o mie de ori mai bine să pierim aici, în iadul acestei prăpăstii, decât să cădem în mâinile Vampirului Corsicei.

Letiția făcu o mișcare, care trăda îndeajuns toată scârba care-i năpădea sufletul, chiar și numai la amintirea numelui contelui de Paris.

— Atunci, Letiția mea — reluă brigandul — deocamdată nu ne rămâne altceva de făcut, decât să căutăm să ne menținem aici, pe vârful acestei stânci. Aici suntem măcar la adăpost de urmăritorii

noştri, căci până aici sus, nu va îndrăsni niciunul să se avânte. Iar pentru a ajunge în faţa noastră, de cealaltă parte a prăpastiei, ei ar trebui să facă un ocol, care ar ţine câteva ceasuri.

Vârful stâncii, pe care se găseau Egizio şi Letiţia era atât de îngust, încât nefericiţii fugari nu se puteau gândi nici măcar să şadă. O mişcare nechibzuită, cât de mică, putea să le fie fatală. Cea mai mică nebăgare de seamă, cea mai neînsemnată descordare a muşchilor voinicului şi vântul care sufla cu putere de uragan îi asvârlea în prăpastie.

— Iubitule — zise Letiţia, cu glasul tremurând— mi-e teamă că nu vom putea sta multă vreme aici. Căldura ne topeşte şi simt cum creerul îmi devine tot mai greu din pricina miasmelor aduse de aburi din fundul prăpastiei.

Acolo jos, însă, ne pândesc urmăritorii, acolo ne aşteaptă Robert de Paris, care ştie că pentru noi nu mai există scăpare. Sau murim aici, sau ne întoarcem, pentru a cădea în mâinile lui.

— In ceeace priveşte întoarcerea — zise Egizio Ettore, în glas cu acea intonaţie pe care o avea întotdeauna, când lua o hotărâre nestrămutată — aceasta nu se va întâmpla niciodată! Căci în ceeace mă priveşte ţi-am spus Letiţia mea că, preter să mor în iadul dela picioarele noastre, decât să-i dau prilej Vampirului Corsicei să se bucure la vederea chinurilor noastre.

— Iar eu rămân acolo unde eşti tu, Egizio — răspunse fermecătoarea copilă, lipindu-şi capul de pieptul iubitului. — Nu-i aşa că-mi dai voie să mor alături de tine?

— Vei trăi alături de mine, Letiţia mea — răspunse brigandul, cu o siguranţă de sine, care o uimi pe fată — căci n'am ajuns încă atât de departe, încât să trebuiască să desnădăjduim. Mărturisesc sincer că starea noastră nu este de invidiat, dar în niciun caz, ea nu este nici disperată, deocamdată cel puţin.

Situaţia aceasta însă, în realitate era tocmai

contrariul celor ce spunea brigandul, pentru a-şi linişti iubita, şi ea devenea încă din ce în ce mai desnădăjduită.

Ploaia îi isbea pe cei doi îndrăgostiţi, orbindu-i aproape, vântul ameniţa să-i arunce în prăpastie, aburii îi ardeau şi-i înăbuşeau cu miasmele lor otrăvitoare.

Egizio Ettore se gândi să facă ceva şi zise:

— Vino, Letiţia mea, să încercăm a ne îndepărta de locul acesta, unde se pare că aburii sunt mai deşi decât oriunde. Este adevărat că fiecare pas este o primejdie de moarte pentru noi, dar dacă stăm aşa, cu mâinile în sân, nicio salvare nu ne poate veni. Nu-mi aduc aminte să fie vreun drum, prin partea aceasta, afară de o cărăruie, care duce înapoi, pe platou, dar.... poate că Dumnezeu tot ne va da un gând salvator.

Brigandul o mai rugă odată să fie cu cea mai mare băgare de seamă, apoi o luă de mână şi porni înainte, pe vârful îngust al stâncii.

Fulgerele, cari brăzdau cerul în fiecare clipă le lumina drumul, ferindu-i măcar de primejdia de a nu face un pas greşit, care le-ar fi fost fatal.

La lumina acestor fulgere, Egizio cerceta necontenit împrejurimea, în căutarea drumului mântuitor. Drumul acesta însă era unul singur şi el ducea... în braţele lui Robert de Paris, care pândea în vale, întocmai cum îşi pândeşte tigrul prada din dosul unui copac.

Deodată, cei doi îndrăgostiţi fură orbiţi aproape de o lumină fantastică, care inunda cerul şi pământul. O clipă mai târziu se auzi o bubuitură înfiorătoare şi stânca pe care se găseau Egizio şi Letiţia începu să tremure, să se clatine chiar, o parte din ea rupându-se şi alunecând în prăpastie, cu un sgomot de iad.

Cereţi mâine fascicola 24 -a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Un trăsnet căzuse la câțiva pași de fugari și sub puterea lui, o parte mai slab prinsă a stâncii pe care se găseau îndrăgostiții se prăbuși în abis, sguduind pământul ca un cutremur, până în mari depărtări.

Letiția se lipi înspăimântată de brigandul, care zise:

— Acuma, iubito, trebuie să fim pregătiți la orice. Și fiindcă e mai bine să cunoști primejdia nouă care ne amenință, află că trăsnetul a slăbit stânca pe care ne găsim și că este probabil ca și alte părți din ea să se mai desprindă și să se prăbușească în prăpastie.

— Și ce ar fi, dacă s'ar întâmpla aceasta? — întrebă Madonna din Saint Etienne, nebănuind încă toată grozăvia.

— Atunci — răspunse brigandul, în glas cu acea liniște care trăda îngrijorarea — ar trebui să se

întâmple o adevărată minune, — chiar dacă nu s'a prăbuşi partea de stâncă pe care ne găsim noi — o să nu ne pierdem echilibrul, din pricina sguduiturilor şi să nu cădem în prăpastie!

Şi ca şi când Dumnezeu ar fi vrut să întărească adevărul celor spuse de brigand, o altă bucată uriaşă de stâncă se desprinse, şi alunecă în prăpastie, sguduind pământul atât de puternic, încât Letiţia se clătină pe picioare şi ar fi alunecat în abis, dacă Egizio nu o ţinea strâns lipită de pieptul său.

— Iubitule, nu mai pot — îngână ea — sunt istovită, pământul îmi fuge parcă de sub picioare. Doamne, ce povară sunt eu în clipele acestea pentru tine!

— Nu, Letiţia mea, nu-mi eşti nicio povară. Căci dacă n'ai fi fost tu lângă mine, poate că aş fi renunţat de mult să mai lupt pentru viaţa mea.

Cu aceste cuvinte o luă pe după mijloc şi ţinând-o mai mult în aer, porni mai departe.

Dar nu făcu trei paşi şi stânca se mişcă din nou, aplecându-se parcă toată, în spre prăpastie.

Dacă brigandul nu-şi pierduse echilibrul, era numai mulţumită trupului Letiţiei, care atârna ca o contragreutate, în partea opusă înclinării.

— Iute... iute... nu mai avem nicio clipă de pierdut — zise el — cu toate că nici eu însumi nu ştiu unde să ne îndreptăm.... Aici ne aşteaptă o moarte sigură... Nu vezi, stânca se apleacă parcă tot mai mult...

Egizio Ettore mai făcuse încă vreo cinci-şase paşi, apoi se opri deodată.

— Da, aici este — zise el, vorbind mai mult pentru sine, decât pentru încântătoarea sa însoţitoare. — Aici este locul, despre cari vorbesc ciobanii din San Pietro.

— Ce fel de loc, Egizio? — întrebă Letiţia, nedumerită.

— Ascultă, iubito — răspunse brigandul şi uitându-se în ochii Letiţiei, aceasta putu să citească pe chipul lui o hotărâre grozavă, de o seriozitate

înspăimântătoare. — Am ajuns aici în acea parte a prăpastiei, care este socotită ca cea mai îngustă, aici pereții iadului Ponte Pietroso sunt mai apropiați unii de alții, decât oriunde.

Este adevărat că abisul e încă foarte larg, dar pe vremuri, aici și-a găsit norocul un cioban de capre. El a încercat săritura, de pe un perete al prăpastiei pe celălalt ,peste fioroasa adâncime a abisului din care ies aburii otrăvitori și săritura i-a reușit.

Tânărul ciobănaș servise de călăuză mai multor englezi, cari ca mai toți străinii ce vin în Corsica ținuseră să vadă și frumoasa prăpastie cu aburi Ponte Pietroso. Ajungând la locul acesta, englezii începură să se certe între ei, dacă este cu putință ca un om să sară peste fioroasa adâncime, de pe un perete pe celălalt. Ei se înfierbântară atât de mult în discuție, încât deodată, unul din ei îl întrebă pe ciobănaș, dacă n'ar vrea să încerce el această săritură.

Dacă făcea aceasta, englezii îi făgăduiră lui cele zece mii de franci, pe cari făcuseră ei rămășag.

Suma, ca din basme, pentru bietul ciobănaș, îl ispiti pe acesta și luându-și inima în dinți, se hotărî să sară.

El îngenunchie, se rugă lui Dumnezeu, apoi își încordă tot trupul și sări....spre admirația englezilor, ajungând om teafăr de cealaltă parte a prăpastiei, unde leșină.

Englezii ocoliră prăpastia, se duseră la el și-i dădură cei zece mii de franci, din cari harnicul ciobănaș a știut să devină un om bogat. Și astăzi încă, se spune că fostul cioban istorisește cu groază despre această săritură, peste prăpastia Ponte Pietroso și mărturisește că, pentru toate bogățiile pământului n'ar mai încerca înc'odată această săritură.

— Dar pentru ce îmi istorisești tu mie toate acestea, Egizio? — întrebă Letiția. — Pentru numele lui Dumnezeu... nu cumva...

- Ba da, mă gândesc să încerc și eu isprava

acelui ciobănaș — răspunse Ettore. — Da, scumpa mea, mă gândesc să încerc săritura, deoarece aceasta poate să fie singura noastră mântuire.

Aici nu mai putem rămâne, căci ne înghite sau prăpastia... sau Vampirul Corsicei și atât unul, cât și celălalt ne-ar pregăti o moarte din cele mai cumplite.

Mai adineauri mi-ai spus, Letiția mea, că ai fi gata să mori alături de mine. Acuma a sosit clipa, în care va trebui să te ții de cuvânt. Deaceea, iubito ține-te de gâtul meu.. te voi ridica în brațe și... voiu încerca săritura.... Trebuie s'o încerc, căci este singura nădejde ce ne-a mai rămas.

Letiția șovăi o clipă.

Pe urmă însă, ea își așează brațele în jurul gâtului brigandului, cu supunerea unui copil. Egizio o ridică în mâinile sale vânjoase și-i șopti:

— Acuma închide-ți ochii Letiția mea și mai sărută-mă odată, căci sărutul tău îmi va da putere... Ah, auzi tu strigătul de triumf al contelui de Paris? Dar nu, ticălosule, nu triumfa, căci Egizio Ettore n'a căzut încă în mâinile tale... Dumnezeu e mare.... Dumnezeu e bun... și el este alături de cei urgisiți!

Egizio Ettore se dădu înapoi, cât putu, pe îngusta spinare a stâncii, își încordă trupul ca un leu, care se pregătește să sară și.... așteptă... o clipă... două... trei...

Dar ce aștepta brigandul? Acuma, când trebuia să treacă la faptă, se temea oare să încerce săritura, deoarece își dăduse seama că era o nebunie?

Nu, nu se temea. Pricina așteptării lui era alta.

Dacă ar fi fost singur, n'ar fi stat o clipă la îndoială să sară, deoarece era încredințat că ceeace făcuse ciobănașul, va fi în stare să facă și el. Dar el trebuia să sară în brațe cu Letiția, trebuia să ducă cu sine o greutate aproape tot atât de mare ca și a trupului său și pe deasupra, greutatea îl mai și împiedica în mișcări, îi înfrâna avântul

Or, astfel stând lucrurile Egizio își dădu seama că încercarea lui nu avea sorți de isbândă, decât în anumite împrejurări și anume, dacă îl ajuta.... vântul.

In noaptea aceea de pomină, vântul sufla din toate părțile și cu o putere nebănuită, cu o putere de uragan.

Dacă deci, în clipa săriturii, vântul sufla din față, din dreapta, sau din stânga, Egizio era pierdut, căci picioarele lui n'ar fi atins pământul de pe peretele din față și s'ar fi prăbușit în prăpastie, împreună cu Letiția.

Dacă însă vântul bătea din spate, atunci putea nădăjdui ca puterea lui să anihileze greutatea trupului Letiției și deci, să ajungă de partea cealaltă a prăpastici.

Letiția tocmai se pregătea să-și întrebe iubitul, pentru ce șovăie, când deodată... simți că sboară prin aer.

O răbufnitură puternică de vânt venise din spre platou și încă de jos în sus și Egizio Ettore sărise...

Timp de două-trei secunde cele două trupuri plutiră în văzduhul îmbâcsit de aburi și miasme, apoi, se prăbușiră la pământ, de cealaltă parte a prăpastiei.

Săritura peste prăpastia Ponte Pietroso reușise pentru a doua oară, de când existau oameni în Corsica.

Furtuna, care până atunci le primejduise viața îndrăgostiților, le fusese și mântuirea. Aripa de vânt îl dusese cu sine pe Egizio, cu atâta furie, încât brigandul ajunse la pământ la o depărtare de vreo cinci metri de gura prăpastiei.

Acuma scăpaseră într'adevăr din mâinile contelui de Paris, căci pentru a înconjura prăpastia, spre a ajunge de cealaltă parte a ei, Robert de Paris ar fi trebuit să facă un ocol de cel puțin două ceasuri și aceasta, dacă avea la îndemână catării cei mai buni. Dar contele de Paris nici nu se gândea la așa ceva. El nu văzuse săritura brigandului

şi observând lipsa lui din vârful stâncii îşi zîsese că pe semne Egizio se va fi culcat la pământ, cu Letiţia, pentru a nu fi aruncaţi de vânt în prăpastie. Deaceea, aştepta răbdător ivirea zorilor, când era încredinţat că brigandul va sfârşi prin a reveni pe platou, unde-l va prinde, ca pe un şoarece într'o capcană.

Zorile se iviră însă, dar brigandul nu se ivi. Atunci Robert de Paris trimise un servitor până la osterie, pentru a-i aduce o scară, cu ajutorul căreia apoi, cum furtuna trecuse, se urcă singur până la gura prăpastiei, pentru a vedea unde erau fugarii.

Fugarii nu erau însă nici-unde şi Vampirul Corsicei voia tocmai să isbucnească într'un hohot de râs diabolic, deoarece era încredinţat că prăpastia înghiţise trupurile brigandului şi a nepoatei sale, când deodată... observă ceva, ce schimbă pe neaşteptate mersul gândurilor sale şi ceeace-i transformă dorinţa de râs, într'o mânie fără margini.

De cealaltă parte a prăpastiei, înfipt în pământ, se găsea un obiect, care nu putuse să fie aşezat acolo, decât numai după trecerea furtunii.

Robert de Paris îşi înarmă ochii cu un binoclu, pe care-l purta legat cu o curea după gât şi atunci văzu şi mai deslușit ce era obiectul acela.

Era o spadă trasă din teacă, al cărei vârf fusese înfipt în pământ şi pe al cărei mâner fusese aşezată o pălărie cu margini foarte late.

Vampirul Corsicei cunoştea prea bine pălăria aceasta. El o văzuse încă chiar şi în noaptea trecută, pe capul lui Egizio Ettore şi acuma înţelese că ceeace crezuse el că e cu neputinţă, se îndeplinise: Egizio Ettore şi Letiţia săriseră peste prăpastia fără fund şi-i scăpaseră din mână.

— Inapoi, acasă! — strigă Robert de Paris, după ce scoborî scara şi se întoarse la oamenii săi. — Inapoi, acasă! Aici nu mai avem ce căuta.

După aceea se aruncă pe cal şi pornind în fruntea celorlalţi, alergă în galop nebun, înapoi la Ajaccio.

Nimic din ceeace pusese el la cale în noaptea aceea, cu atâta drăcească iscusinţă, niciunul din planurile sale negre nu se împlinise. Prinţul Raymond de Paris trăia, Egizio Ettore îi scăpase, iar Letiţia nu era în mâinile lui.

Abătut, furios pe sine şi pe toată lumea, aşa se întoarse la palatul său din Ajaccio.

Feciorul lui credincios, Pierre Leblanc îi ieşi înainte şi-i spuse că un curier adusese cu vreo două ceasuri mai înainte, o scrisoare sigilată.

— Unde este scrisoarea? întrebă contele de Paris, cu glasul răguşit şi când feciorul îi înmână scrisoarea, Robert aruncă o privire fugară asupra peceţilor şi... încremeni.

Pecetea purta blazonul fratelui său, prinţul Raymond de Paris.

Drace... să fi prins Raymond vreo bănuială? De ce nu venise personal, pentru a-i povesti cele întâmplate? De ce alesese această cale ocolită, a scrisorii?

Uimirea, uluirea contelui nu mai cunoscu margini însă, când ajungând în odaia sa, desfăcu scrisoarea și citi următoarele:

„Scumpul meu Robert,

Ai avut dreptate să mă trimiți la osteria lui taica Benedetto, pentru a pune mâna pe Egizio Ettore și pentru a mă răsbuna pe el, pentru batjocura, pe care mi-a adus-o. Află însă, frate, că Egizio Ettore a scăpat și în locul simțământului răsbunării am avut în mica osterie un simțământ mult mai dulce, mult mai duios.

Bucură-te cu mine, frățioare, căci mi-am regăsit fiica, mi-am regăsit-o pe Letiția, care este curată și nevinovată... Nevinovăția sa a rămas neprihănită cu toate că a colindat munții alături de Egizio Ettore! Robert, dacă ai ști ce adevărată întruchipare de curățenie sufletească este copilul meu!

Am iertat Letiției puținul ce greșise, căci de acum înainte vrea să trăiască numai pentru mine, vrea să caute să-l uite pe Egizio Ettore, vrea să-și scoată din inimă o dragoste, de care a și început să-și dea seama că este nedemnă de ea. Pentru a-i ușura această sarcină, o duc din Corsica, încă în noaptea aceasta. Peste un ceas plec cu Letiția la Paris și nădăjduiesc că acolo, în mijlocul a tot ceeace are viața și arta mai frumos, va isbuti să-și uite viața de până acuma, pentru a trăi în mijlocul unei adevărate fericiri și bucurii.

Iți mulțumesc, dragă frățioare, că mi-ai ajutat să dau de Egizio Ettore, în osteria lui taica Benedetto, că m'ai ajutat să regăsesc calea, care duce la fericire.

Cerul să te binecuvânteze pentru fapta ta bună și să te facă tot atât de fericit, cum este în clipa de față, fratele tău,

Raymond, prinț de Paris"

Contele de Paris rămase împietrit după ce citi aceste rânduri, de două, de trei ori. Apoi, două pete roşii se iviră pe obrajii săi împresuraţi de barba neagră, două pete trădătoare a mâniei de nedescris ce-i cuprinse sufletul mizerabil.

— A înebunit, Raymond, sau am înebunit eu însumi — strigă el. — A plecat în noaptea aceasta la Paris, cu Letiţia... cu aceeaş Letiţie, care este iubita lui Egizio Ettore.... Ha, ha, ha, dacă n'aş fi văzut-o cu proprii mei ochi, alături de bandit, în marginea prăpastiei Ponte Pietroso!... Mii şi mii de draci! Aici, sau s'a întâmplat vreo minune, sau... iadul şi-a bătut joc de mine, în chipul cel mai caraghios!

CAP. 23

O nouă jertfă a Vampirului din Corsica

Ne vom întoarce puţin la casa aceea blestemată, în care Egizio Ettore şi-a petrecut clipele cele mai grele ale vieţii sale, la temniţa fioroasă din Capul Pertusato.

De data aceasta însă, străbătând coridoarele din dosul uşilor cărora se auzeau gemetele surde ale nenorociţilor osândiţi, nu ne vom îndrepta în spre chilia cu acoperiş de plumb, în care a zăcut Egizio Ettore, ci vom coborî în pivniţa temniţei, unde celulele erau tot atât de diabolic de chinuitoare, ca şi odaia din turn.

Aici, într'o chilie cu miros de mucegai, cu o singură ferestruică, de mărimea unei palme, zăcea Francisca di Montenero, încă din ziua în care fusese prinsă cu plasa aruncată pentru pescuirea lui Egizio Ettore.

Nicio pană din lume n'ar putea descrie furia sbirilor, când văzură că plasa nu le adusese pe fugarul atât de preţios lor, ci numai pe femeea, care-l ajutase să fugă din închisoare.

Francisca di Montenero fu condusă înapoi, la închisoare, al cărui director porunci ca prizoniera să fie aruncată într'una din celulele pivniței, unde să fie păzită foarte sever.

Frumoasa „Zâna cu plete de aur", care-și primejduise viața, pentru a-l ajuta pe Egizio Ettore să fugă, nu se temea că va rămâne prea mult în temniță.

Oare n'o trimisese acolo Robert de Paris, oare nu din însărcinarea lui pătrunsese în temniță la Egizio Ettore? Contele de Paris n'avea de unde să știe că în loc să-l ucidă pe Ettore, ea fugea de bună voie cu el.

Dar o zi trecu după alta și contele de Paris nu se arăta de loc.

El nu se mai sinchisi de frumoasa prizonieră, care la drept vorbind ajunsese în situația-i critică de acuma, numai din pricina lui. In zadar cerea Francisca să i se dea toc și hârtie, pentru a-i scrie o scrisoare lui Robert, prin care să-i ceară să fie repusă în libertate, în zadar se ruga să i se acorde o întrevedere cu directorul închisorii. Niciuna din cererile sale nu-i fu îndeplinită.

Atunci Francisca începu să bănuiască, cum că Robert de Paris voia să se descotorosească de ea în chipul acesta. Ea cunoștea în deajuns de bine felul lui Robert de a se purta cu femeile și era încredințată că contele își găsise o altă iubită, mai ales că în timpul din urmă băgase de seamă că Robert de Paris părea plictisit de ea.

Așa trecură zilele, săptămânile, lunile și Francisca di Montenero își dădu seama că se ofilea tot mai mult, că singura sa avere — neasemuita-i frumusețe — se trecea uluitor de repede, din pricina temniței nesănătoase în care zăcea.

Dar nu era numai asta, ce-i chinuia sufletul și ceeace o făcea tot mai melancolică, mai abătută; ceeace o trezea noaptea din somn.

Francisca suferea cumplit, din pricina nesiguranței asupra soartei lui Egizio Ettore.

Oare pierise în valurile mării, oare isbutise el să ajungă până la țărm, oare îl prinseseră mai târziu din nou și-l aduseseră iarăș în temniță?

Ea se rugă de paznici, îi imploră, să-i răspundă la aceste întrebări, dar paznicii temniței din Capul Pertusato uitaseră parcă să mai vorbească. Ea nu primi niciun răspuns.

Veneau muți înaintea ei, muți îi așezau într'un colț, blidul cu ciorba de lături, muți plecau apoi din nou din fioroasa celulă, chipurile lor ca de piatră, netrădând nimic din ceeace se petrecea în lumea de afară.

Care nu fu deci mirarea Franciscăi, când într'o bună zi ușa se deschise și în celulă intră un bărbat înalt, învăluit într'o pelerină lungă, neagră, un bărbat, în fața căruia paznicul se purta cu vădit respect.

— Lasă-mă singur, cu prizoniera! — zise străinul și paznicul se îndepărtă îndată.

La auzul acestui glas, Francisca di Montenero sări deodată de pe marginea patului, unde șezuse până atunci.

— Robert de Paris! — exclamă ea, în prada uimirii și se dădu doi pași înapoi, ca și când ar fi văzut o arătare.

Intr'adevăr străinul nu era nimeni altul, decât contele Robert de Paris. El o măsura cu atenție, din cap până în picioare, ca și când ar fi vrut să se încredințeze, dacă Francisca rămăsese aceeași de mai înainte, femeea frumoasă, mlădioasă și plină de farmec, care pe vremuri era gata să sară și în foc pentru el.

— Așa dar d-ta ești, într'adevăr, conte? — exclamă Francisca, cu glasul răgușit de mânie. — Ai lăsat să treacă multă vreme, până când ți-ai luat osteneala să mă cauți! Fără îndoială că nădăjduiai să nu mă mai găsești în viață! Te-ai înșelat însă, domnule conte ,căci după cum vezi, mai trăiesc încă, mai pot iubi și urî încă!

— Atunci, nădăjduiesc că-mi mai porți și a-

cuma vechea dragoste — răspunse Robert de Paris cu zâmbetul lui de şarpe — căci la drept vorbind, eu nu sunt vinovat dacă ai tânjit până acuma în temniţa aceasta fioroasă.

— Cum, domnule conte... d-ta nu ştiai că eu sunt ţinută prizonieră aici?

— De unde să ştiu? Eu am auzit despre fuga lui Egizio Ettore şi mi-am închipuit că ticălosul a prins de veste despre gândul d-tale de a-l ucide şi că fugind din turn, te-a luat şi pe d-ta cu el, în vâltoarea valurilor mării, pentru a se răsbuna. Sau poate că n'a fost astfel? Poate că te-ai dus de bună-voie cu el?

Francisca se gândi că e mai bine să nu mărturisească adevărul şi răspunse:

— Nu, domnule conte, bănuiala d-tale a fost îndreptăţită. Egizio m'a recunoscut, cu toată travestirea mea. El îşi făcuse rost mai dinainte, mulţumită unui complice, de o scară de frânghie, de o pilă, de tot ceeace-i tr buia pentru fugă şi luă idu-mă de subţiori, porni cu mine pe scară în jos, de unde apoi se aruncă în valurile mării, cu mine cu tot. Vezi deci, dragă domnule conte că n'a lipsit mult să-mi dau sfârşitul în slujba d-tale.

— Atunci nimeni nu te-ar fi plâns mai mult decât mine! — răspunse Vampirul din Corsica.

— Omul acesta plănueşte ceva! — îşi zise frumoasa prizonieră. — N'a venit aici, decât numai fiindcă are nevoie de mine. Deaceea, voi fi cu ochii în patru.

— Acuma însă am venit pentru a-ţi aduce o veste bună, scumpa mea Francisca! — zise contele de Paris. — Află că eşti liberă. Deabia am aflat despre arestarea d-tale că am şi pus totul în mişcare, pentru ca să fii graţiată, şi, cu toate că vina care ţi se aduce este foarte gravă, — fiindcă trebuie să ştii că eşti acuzată de a-l fi ajutat pe Egizio Ettore să fugă — totuş, mă poţi urma, dragă Francisca, deoarece eşti liberă.

La auzul acestor cuvinte, zâna cu părul de aur

simți o bucurie nespusă. Dorea din tot sufletul să fie iarăș liberă, pentru a putea gusta din nou farmecele vieții, pentru care simțise întotdeauna o atracție de nedescris. Era încă atât de tânără și o îngrozea gândul că s'ar putea întâmpla să mai tânjească încă poate ani de zile în temnița aceea înfiorătoare. Deaceea, i se păru chiar că-i este dator o adâncă recunoștință lui Robert de Paris, care venise personal, pentru a o scoate din închisoare.

Acuma însă, contele de Paris, se apropie de ea, își afundă privirile într'ale ei și-i șopti:

— Să nu căutăm să ne înșelăm unul pe altul, frumoasa mea Francisca. Eu știu că d-ta l-ai ajutat pe Egizio Ettore să fugă din Casa Iadului. Mărturisindu-ți aceasta, îți dau cea mai bună dovadă că nu vreau să joc nicio comedie cu d-ta. Ettore însă s'a arătat mai mult decât nerecunoscător față de dumneata și aceasta numai fiindcă pe vremuri și d-ta ai făcut parte din aceia, cari la Bonifacio au jurat strâmb împotriva lui, pricinuindu-i nenorocirea de astăzi. Pentru a se răsbuna, el a adresat autorităților o scrisoare, prin care îți aduce grave învinuiri.

— Nu-i adevărat — strigă Francisca di Montenero. — Ettore n'a putut să fie atât de nerecunoscător, atât de josnic.

— Nu te vei mai îndoi — răspunse Vampirul din Corsica — când îți voiu arăta scrisoarea lui, întărită de certificatul procurorului Amedeo Feruccio.

Cu aceste cuvinte Robert de Paris își bagă mâna în buzunar și scoase de acolo o scrisoare, pe care i-o înmână prizonierei.

Francisca di Montenero citi și sângele îi dispăru din obraji. Intr'adevăr era o scrisoare, în care Egizio Ettore descria, aproape cu toate amănuntele, fuga lui din temniță, recunoscând că fuga aceasta i-a fost cu putință numai cu ajutorul dat de Francisca di Montenero.

Cititorii noștri își vor da seama însă că scri-

soarea acesta era plăsmuită, ca și multe alte documente, de cari avea obiceiul să se folosească Robert de Paris.

În ceeace privește certificatul procurorului Amedeo Feruccio, nu-i fu greu de loc să stoarcă dela acesta iscălitura și pecetea tribunalului.

— Ticălosul! — exclamă Francisca, adânc turburată și așezându-se din nou pe marginea patului.

— Francisco, d-ta îl iubești pe Egizio Ettore — zise contele de Paris, cu voce aspră, deoarece încurcătura prizonierei îi desvăluise îndată adevăratele simțăminte, cari sălășluiau în sufletul ei.

— L-am iubit — gemu frumoasa prizonieră — de ce să mai tăgăduiesc... Da, l-am iubit, l-am adorat... a fost idolul vieții mele și într'adevăr n'am meritat să se poarte atât de josnic cu mine.

— Recunoștința unui Egizio Ettore! făcu contele de Paris, batjocoritor. — Dealtfel, scumpa mea prietenă, ți-ai dăruit dragostea unui om de două ori nevrednic. Căci în vreme ce d-ta sufereai lipsurile cele mai groaznice aici, în închisoare, domnul Egizio Ettore nu s'a plictisit de loc. Letiția e cu el!

Francisca nu răspunse niciun cuvânt. Privirile ei înfrigurate căutau țintă în pământ.

Pieptul îi tresări sub veștmântul aspru, pe care-l purta ca prizonieră și două lacrimi mari i se prelinseră printre gene.

— Acestea sunt cele din urmă lacrimi, de cari îl învrednicesc pe ticălos! — zise ea apoi, scrâșnind din dinți. — Blestemat să fie și dragostea Letiției să-i însemneze pieirea. Conte de Paris, acuma sunt a d-tale, cu trup și suflet!

Cereți mâine fascicola 25 -a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Te înșeli, frumoasă Francisca — răspunse Vampirul din Corsica, cu un râs fioros. — Ai fost a mea întotdeauna și vei fi și de-acum înainte, căci știi prea bine că am în mână anumite dovezi, cu ajutorul cărora te pot nimici când vreau.

Dar n'am coborât în temnița aceasta îngrozitoare, pentru a-ți spune asta. Nu, dimpotrivă, viu cu gândurile cele mai bune, cele mai prietenești și nădăjduiesc că aceleași simțăminte le voi găsi și la tine.

— Poruncește-mi, conte de Paris și mă voiu supune!

Frumoasa prizonieră stătea aproape umilă, în fața Vampirului din Corsica, pe care în realitate îl ura, împotriva căruia totuș nu îndrăsnea să se ridice. Când mai nădăjduia să-l vadă pe un Egizio Ettore la picioarele sale, când dragostea pentru

brigand o mai făcea să se creadă mai tare decât era poate în realitate, atunci se mai simţise în stare să se măsoare cu contele de Paris. Acuma însă, sprijinul acesta dispăruse şi acuma căzuse iarăş doborâtă, în mâinile Vampirului din Corsica, acest ticălos, care putea face din ea ce vroia.

— Aşa dar, vei părăsi temniţa aceasta, împreună cu mine — urmă Robert. — Vei fi liberă, va trebui însă să părăseşti ţinutul acesta, încă în decursul nopţii.

— Voiu face după cum îmi vei porunci, conte de Paris.

— Aşa îmi placi, frumoasă Francisca şi dacă-mi vei rămâne credincioasă, nu te vei căi. Trebuie să te înştiinţez însă că, rolul, pe care ţi-l voi încredinţa acuma, nu este tocmai strălucitor şi nu se aseamănă cu acelea, pe cari le-ai mai jucat pentru mine. Pentru un timp oarecare, buna mea Francisca, va trebui să renunţi de a mai juca pe doamna din înalta societate, pe care ai jucat-o până acuma, pe prinţesa Francisca di Montenero. Ea trebuie înmormântată şi pentru un timp oarecare vei lua un veştmânt mai simplu, vei fi o servitoare, o cameristă.

— Am priceput. Va trebui să mă strecor sub această mască într'o casă, unde voiu avea de spionat o anumită persoană.

— Aşa este, frumoasa mea Francisca. Şi persoana aceasta nu se găseşte nici la Ajaccio, nici în Corsica, ci la Paris.

— Atunci mă voiu duce la Paris.

— Intocmai şi încă în noaptea aceasta. N'ai altceva de făcut, decât ca astă seară la ceasurile şapte să fii în palatul meu, îmbrăcată modest, ca o fată dintr'o familie săracă, simplă, o fată care este nevoită să lucreze ca servitoare. Ţine această pungă cu bani, pentru a-ţi cumpăra tot de ceeace vei avea nevoie. Ceeace-ţi va mai rămâne, vei păstra pentru cazuri, pe cari nu le putem prevedea.

Acuma îţi voiu spune şi numele persoanei, în a cărei casă vei intra ca servitoare. Este fratele meu, prinţul Raymond de Paris. Acesta m'a însărcinat să-i trimit două servitoare din Corsica, deoarece fiica lui Letiţia, vrea să vadă în jurul său chipuri din patria în care a crescut...

— Fiica lui, Letiţia? — exclamă Francisca, în prada unei uimiri de nedescris. — Dar oare nu mi-ai spus deabia acum câteva minuţe că Letiţia e cu Egizio Ettore?

— Letiţia, pe care o vei întâlni la Paris, este o înşelătoare, o uzurpatoare, o mincinoasă — răspunse contele, fără cea mai neînsemnată schimbare în glas. — Fratele meu însă nu bănueşte înşelătoria şi clipa pentru a-i deschide ochii asupra acestei înşelătorii n'a sosit încă. Bănuiesc cel puţin că o alta s'a strecurat în casa fratelui meu, dându-se drept Letiţia. Vreau însă să am siguranţă în această privinţă şi tocmai deaceea te trimit pe tine acolo, ca să desvăluim taina.

— Dar cum să desvăluï eu această taină? — întrebă Francisca, şovăind.

— Tu o cunoşti pe Letiţia. Aï văzut-o odată, în sala Curţii cu Juri din Bonifacio, când a păşit în faţa judecătorilor, spre a depune mărturie pentru Egizio Ettore şi când apoi, a căzut ca moartă, la pământ.

— N'am văzut-o, decât o singură dată — răspunse Francisca — dar mi-am întipărit bine în minte trăsăturile ei.

— Cu atât mai bine, căci atunci îţi vei da seama îndată, dacă este adevărata Letiţia, sau o înşelătoare, care a uzurpat numele unei prinţese de Paris.

Dealtfel, vei căuta să-ţi faci rost de o fotografie a acestei Letiţii şi mi-o vei trimite, cât mai neîntârziat.

— Aşa voiu face.

— Asta am avut să-ţi spun deocamdată. Alte

instrucțiuni îți voi da deseară, când vei veni la mine. Dealtfel drumul până la Paris nu-l vei face singură, ci în tovărășia unei bătrâne servitoare, care este angajată pentru munca mai aspră.

Numele acesteia este Angela.

După ce Robert îi mai atrase odată luarea aminte, asupra îmbrăcămintei simple, în care urma să vină la palatul lui din Ajaccio, plecă, lăsând-o singură pe prizonieră.

*

La ceasurile șapte seara, în odaia de lucru a contelui de Paris, se găseau două femei, a căror îmbrăcăminte dovedea că făceau parte din servitorime. Una din ele era frumoasă, tânără, cu păr auriu, care cu toată îmbrăcămintea ei simplă, apărea de o frumusețe răpitoare; cealaltă încovoiată, cărunță, cu o față serioasă, tăcută, abătută.

— Așa dar amândouă știți ce aveți de făcut! — zise contele de Paris, care nici măcar nu se ridică de pe scaun, când cele două femei intrară în odaie. — Veți lua trenul, care pleacă peste un ceas, la Bastia, iar de acolo veți porni îndată spre Paris, prin Nisa, aici aveți biletele ,precum și scrisoarea de recomandare către fratele meu, prințul Raymond. Nădăjduiesc că nu mă veți face să mă căiesc, că v'am recomandat.

Un semn al contelui le arătă celor două servitoare că puteau pleca. Ele părăsiră îndată palatul și se îndreptară în spre gară.

— Așa dar vom fi colege — zise frumoasa cu păr auriu, către tăcuta sa însoțitoare care pășea obosită, ducându-și cu greu o legăturică. — Ce să-ți spun, e mare pasul pe care-l facem, părăsind patria, pentru un oraș atât de îndepărtat.

— Vom fi însă la un stăpân bun — răspunse femeea în vârstă. — Toată lumea vorbește de prințul Raymond de Paris, ca de un om ale cărui urechi

sunt veşnic deschise pentru a auzi durerile semenilor săi.

— Are şi o fată foarte frumuşică — căută Francisca să o descoase pe însoţitoarea sa — ai auzit ceva despre ea?

— Nu — răspunse bătrâna Angela — până acuma n'am auzit că s'ar mai găsi şi o fată în casa prinţului.

— Cred că ar fi bine să ţinem una cu alta — răspunse Francisca. — Când servitorii ţin laolaltă, atunci stăpânii sunt neputincioşi faţă de ei.

— Cred că nu vei avea să te plângi de mine! — zise bătrâna.

— Iată că am şi ajuns la gară. Cum avem biletele, aş fi de părere să mergem de-a dreptul pe peron.

Pe peron era mare învălmăşeală. Trenul fusese tras şi călătorii se înghesuiau să-şi aleagă un loc cât mai bun.

— Să ne urcăm aici — zise Francisca. — Compartimentul acesta e gol.

Cu aceste cuvinte Francisca şi sări în vagon, apoi se întoarse, spre a-şi ajuta însoţitoarea să urce.

In clipa aceea, un bărbat înalt, prost îmbrăcat păşi în faţa bătrânei şi spunându-i pe nume, îi zise:

— Am venit să-mi iau rămas bun, dragă soră.

La vederea acestui om, Angela se cutremură. Dar încurcătura ei nu ţinu decât o clipă, căci se reculese îndată şi-i zise Franciscăi:

— O clipă, te rog... E fratele meu, care a venit să-şi ia rămas bun. Urc şi eu îndată.

După aceea se îndepărtă puţin de vagon, cu bătrânul îmbrăcat sărăcăcios, care acuma îi zise, în şoaptă:

— Aşa dar eşti nestrămutată în hotărârea d-tale, Ana-Angela? D-ta, starita mânăstirii din Insula Lavezzi, vrei să îndeplineşti munca grea a unei servitoare?

— Da.... Trebuie! Niciun cuvânt mai mult, car-

dinal Tosselli. Hotărârea mea este luată. Dealtfel, cred că Cerul a rânduit lucrurile astfel, încât să mai pot face şi eu o faptă bună. Mă duc în capitala Franţei, în casa prinţului Raymond de Paris.

— Ah, un om foarte cum-se-cade. Pe vremuri mi-a fost prieten.

— Mi-e teamă că prinţul este ameninţat de o mare primejdie şi voi încerca să-l apăr.

— O mare primejdie? — făcu cardinalul Tosselli, foarte mirat. — Dar cine să îndrăznească a se atinge de acest om cu un suflet atât de larg şi nobil?

— Chiar propriul său frate. Insoţitoarea mea este una din creaturile contelui de Paris, pe care acesta o strecoară în casa fratelui său pentru a face pe spioana.

— Atunci fii cu ochii în patru, Ana-Angela şi dacă vrei să-mi trimiţi vreo ştire, atunci foloseşte-te de scrisul nostru secret, a cărui chee o cunoşti şi adresează-mi scrisorile de-adreptul la Vatican.

— Iţi mulţumesc, cardinale şi mă voi folosi de bunăvoinţa d-tale.

— Şi acuma, înainte de a pleca la drum, mai am o veste să-ţi dau. Ea îl priveşte pe Maurignac.

— Dumnezeule... Iubitul meu din tinereţe, pe care l-am înşelat într'un chip atât de josnic? Ce este cu el?... Îl voiu revedea la Paris?

— Nu! — răspunse cardinalul, cu nespusă tristeţe. — Nenorocitul s'a înecat în Sena.

Bătrâna Ana-Angela se clătină şi nu-şi putu stăpâni, decât cu multă greutate un ţipăt de groază, care-i şi venise pe buze.

— Omul meu de încredere, pe care l-am însărcinat să-l caute pe Maurignac mi-a dat de ştire că vechiul meu prieten locuia de ani de zile, într'o odăiţă nenorocită, din cartierul cel mai rău famat al capitalei. Ziua cutreera străzile, pentru a aduna petice, pe cari pe semne că noaptea la alegea, deoarece tot timpul odaia lui era luminată de o mică

lampă cu petrol. Intr'o zi plecă de acasă şi nu se mai întoarse. Când autorităţile au spart uşa, au găsit o scrisoare, în care nefericitul spunea că se duce să se înece în Sena.

— Fie-i ţărâna uşoară! — îngână starița, evlavios. — Oare mă vei fi iertat, măcar în ultima lui clipă?

— Asta nu ştiu — răspunse cardinalul. — Ceeace însă apare ca foarte ciudat, este că în odaia lui s'au găsit urmele unei activităţi foarte sârguincioase, pe care se pare că a desfăşurat-o în ultimii ani. Afară de nenumărate opere asupra electricităţii, în odaia lui a mai fost găsită şi o conductă, pe care numai Dumnezeu ştie la ce o va

fi întrebuinţat. Se crede că în ultimii ani îşi pierduse minţile. Insfârşit, acuma Dumnezeu i-a făcut parte şi sărmanului său suflet, de odihna, pe care o merita de mult.

— Dar cadavrul lui a fost găsit şi înmormântat? — întrebă bătrâna.

In clipa aceea se auzi fluerul conductorului,

care invită pe călători pentru cea din urmă oară, să se urce în vagoane.

Bătrâna Ana-Angela se întoarse cu lacrimi în ochii în spre cardinal şi-i zise:

— Dă-mi binecuvântarea dumitale, Inalt Prea Sfinte!

— Binecuvântarea mea să fie cu tine, soră pocăită! Rămâi cu bine şi fii cu ochii în patru, în casa prinţului Raymond de Paris.

Un minut mai târziu Ana-Angela se urcă în vagon. Bărbatul sărăcăcios îmbrăcat îi mai făcu de câteva ori semn cu mâna, apoi se dădu la o parte, pentru a face loc la doi hamali, cari împingeau o cotigă, plină cu geamantane.

Locomotiva fluieră, uşile vagoanelor fură închise, trenul porni din staţie.

Cele două servitoare ale prinţului Raymond de Paris îşi începuseră călătoria.

CAP. 24

O despărţire grea

— De ce eşti tristă, iubito?.... Nu, nu căuta să mă înşeli... Noaptea trecută ai plâns în ascuns, te-am văzut, pe când te odihneai acolo, în firidă, iar eu te păzeam.

Auzindu-l pe Egizio vorbindu-i astfel, chipul Letiţiei se îmbujoră până peste urechi.

Era o noapte superbă de toamnă, cei doi îndrăgostiţi şedeau unul lângă altul, pe treptele măcinate de vreme ale bisericuţei Lacrimilor lui Isus.

Frunzele îngălbenite puţin cădeau în ploaie peste ei, iar trupurile lor bine făcute se desenau magic în lumina argintie a lunei, pe fondul întunecat al bisericuţii.

Aceşti doi oameni păreau anume creiaţi de fire, pentru a fi unul al altuia.

Dacă Letiția era o rară frumusețe, chiar și în Corsica, unde se știe că femeile cu adevărat frumoase, se întâlnesc la fiecare pas, la rândul lui Egizio Ettore avea tot ceeace-i trebuia unui bărbat, pentru ca nicio femee să nu i se poată împotrivi.

Grijile din timpul din urmă, luptele, viața sălbatică, aventuroasă, pe care o ducea îi sporiseră parcă frumusețea bărbătească, făcându-i înfățișarea mai serioasă, mai impunătoare, dând ochilor săi o lucire cu totul specială. Ai fi zis că în ultimul timp Egizio mai crescuse, se mai însdrăvenise, devenise mai bărbat.

Letiția stătea cu mâinile îndoite în poală, iar Egizio se așezase pe treapta, unde se odihneau picioruşcle ca de păpușă ale iubitei sale, în ochii căreia căta cu oarecare teamă, deoarece i se părea că de câtva timp Letiția îi ascundea ceva, i se părea că sufletul ei adăpostea o taină, pe care el nici măcar n'o bănuia.

Imbujorarea dispăruse de pe fața Letiției și deabia acuma putu brigandul să-și dea seama, cât de palidă, cât de tristă și abătută era copila sa.

Da, copila sa, scumpa și adorata sa creatură.... căci așa îi mai putea el zice Letiției, deoarece între acești doi oameni domnea cea mai desăvârșită armonie a sufletelor, fără ca acea ultimă legătură, care încoronează dragostea, care face din doi oameni, soț și soție, după cum spune Sfânta Scriptură, să fi avut loc între ei.

— Ce ai, Letiția mea? — repetă Egizio Ettore, luându-i mâinile într'ale sale. — Ești bolnavă?.... Nu, nu se poate ca Cerul să ne pedepsească atât de greu, încât să te lovească cu o boală.... Aici, sus, aproape de Fontanella nu există frigurile acelea dureroase, nu există malaria, care-i lovește acolo, jos, pe oamenii, de cari ne-am despărțit... Nu, nu-ți întoarce capul Letiția mea... Spune-mi, trebuie să-mi spui, ce-ți lipsește, ce te doare, ce te nemulțumește?

— Egizio... dragul meu Egizio!

Letiția rostise numele acesta, cuprinsă de o ciudată înfrigurare și se aruncă năvalnică în brațele iubitului, care o strânse duios la pieptul său, în vreme ce trupul ei feciorelnic rămase întins pe treptele acoperite cu mușchi.

Brigandul se aplecă și sărută buzele tremurânde de dor ale frumoasei copile.

In aceeaș clipă însă, ea se desprinse din brațele lui, sări aproape supărată și rămase în picioare, cu brațele încrucișate peste piept, la câțiva pași de bisericuță.

— Nu mă săruta astfel, Egizio — strigă ea. — Te implor... nu pot îndura sărutările acestea!

— Letiția!

Cu această exclamare, Egizio Ettore alergă la ea, dar când își ridică mâinile, pentru a o cuprinde din nou în brațe, Letiția se uită la el cu priviri atât de rugătoare, încât mâinile îi căzură, deodată, ca de plumb, de-alungul trupului.

— Madonna mea — zise el, cu un glas atât de dulce, încât nu mai avea în el parcă nimic pământesc — oare nu vrei să-mi asculți odată rugămintea? Oare nu vrei să fii, în sfârșit... soția mea?

— Soția ta! — repetă Letiția, ca în vis. — Soția ta!

— Letiția, oare nu mă iubești? — urmă Egizio și îi cuprinse mijlocul. — Spune-mi, iubito, oare nu mă iubești mai mult decât orice pe acest pământ? Vezi tu, Letiția mea, amândoi suntem atât de nefericiți, că ne lipsește legătura aceea, care-i unește pe oameni mai mult decât orice.... ne lipsește legătura Bisericii. Crede-mă însă, iubita mea că binecuvântarea preotului nu este întotdeauna și aceea a Cerului... or, binecuvântarea Cerului o avem, Letiția, căci, spune tu singură, ar fi făcut Cerul să ne găsim, într'un chip atât de neobișnuit, dacă n'ar fi vrut să fim unul al altuia?

— Nu vorbi de Cer, Egizio — șopti Letiția.

— Noi doi am pierdut dreptul de a vorbi de Cer, am pierdut dreptul de a mai nădăjdui la El.

— Nu este adevărat — strigă Egizio Ettore și chipul lui ars de soare, fu adumbrit de un nor întunecat. — Binecuvântarea Cerului, aceia pe care o împart preoții acolo, jos, firește că pe aceasta n'o avem. In schimb însă, noi am și găsit fericirea cerească, fiindcă ce este dragostea, dacă nu o fericire cerească.

— Da, dragostea este fericirea cerească — răspunse Letiția — dar numai dragostea, care se poate arăta liberă și mândră în fața oamenilor. Vai, Egizio... rușinea mă împiedică, dar altfel ți-aș spune ce s'a petrecut în sufletul meu, în timpul din urmă.

— Vorbește, Letiția mea... spune-mi totul.... Dar fa drept vorbind eu bănuiesc ce ai vrea să-mi spui. Nu-i așa că viața acesta împreună cu mine ți-a devenit de neîndurat, viața aceasta, care este jumătate rai și jumătate iad?... Vai, Letiția mea, știi tu ce simt eu noaptea, când mă sgribulesc la picioarele tale și tu... tu ești întinsă în fața mea, atât de frumoasă... și eu nu îndrăznesc nici măcar să-mi întind mâna după tine! Imi ești dragă Letiția și deaceea cinstea ta este singurul lucru, pe care-l mai stimez în lumea aceasta.

— Și totuș, iubitule, cuvintele tale îmi trădează îndeajuns grelele lupte, pe cari ești silit să le dai cu tine însuți — suspină Letiția. — Imi dau bine seama că nu mai putem trăi așa... Tu nu mai poți și... poate că eu pot și mai puțin decât tine... căci eu te iubesc, Egizio... te iubesc nu numai cu sufletul, dar te doresc, întocmai după cum dorește floarea roua și valurile mării razele soarelui de dimineață. Crezi tu că eu dorm, când îmi închid ochii, când stau nemișcată în firida din bisericuță? Nu, Egizio, și eu stau de veghe, deoarece teama nu mă lasă să aținesc.

Nu tu ești acela, de care mă tem, ci de dorul propriei mele inimi, de văpaia care clocotește în

mine, de ea mă tem, de ea tremur veşnic.

Şi deaceea Egizio, am luat o hotărâre, pe care nu ţi-o pot împărtăşi, decât cu inimă sângerândă.

— O hotărâre? — exclamă brigandul. — Dumnezeule, dar oare ce-mi va fi dat să aud?

— Da, scumpul meu Egizio, am luat o hotărâre plină de urmări, dar ea va fi spre mântuirea noastră a amândorura.

— Vorbeşte.... Vorbeşte! — o zori brigandul. — Ce ai hotărât, Letiţia mea?

— Să-mi iau rămas bun dela tine! — sună glasul stins al frumoasei copile.

Egizio păli, se clătină, îşi apăsă amândouă mâinile pe inimă. In clipa următoare însă alergă la ea, o cuprinse în braţe şi fugi cu ea pe trepte în sus.

Un râs ciudat îi ieşi de pe buze.

— Şi tu crezi — zise el, oprindu-se în uşa bisericuţii. — Şi tu crezi într'adevăr că Egizio Ettore ar putea să trăiască fără de tine?... Egizio fără Letiţia lui?... Fără îngerul său păzitor?.... Nu, Letiţia, chiar dacă ar trebui să te ţin prizonieră şi tot nu te-aş lăsa să pleci! Nu trebuie să mă părăseşti, iubito... logodnica mea... spune-ţi cum vrei, numai nu mă părăsi!

El o strânse la piept cu atâta putere, încât fata credea că Egizio voia să-i stoarcă sufletul din piept şi o sărută cu o patimă, care o făcu pe Letiţia să se cutremure şi care totuş îi umplu toată făptura de un simţământ nespus de dulce.

— Lasă-mă... lasă-mă — îngână ea. — Ai milă de mine.... Nu te pot asculta... Preotul nu ne-a binecuvântat... iar oamenii le dispreţuiesc pe femeile, cari trăiesc cu un bărbat, fără ca unirea lor să fi fost binecuvântată de Biserică... Cruţă-mă, Egizio... Ai milă de mine.

— Oamenii te dispreţuiesc, fiindcă eşti tovarăşa lui Egizio Ettore — răspunse brigandul. — Crezi tu că aceia, la a căror părere ţii atât de mult,

te vor crede că nu mi-ai fost nimic mai mult, decât o tovarășă de pribegie? Nefericito, dacă aceasta este credința ta, atunci îți voiu deschide ochii și te voi face să-ți dai seama că, oamenii au despre semenii lor o părere mult prea rea, pentru a admite că ar fi cu putință ca o fată ca tine și un bărbat ca mine, să trăiască singuri, pe vârful Fontanellei, fără ca dragostea lor să fi fost încoronată prin unirea întregei lor făpturi. Ei nu vor crede niciodată că tu ai putut rămâne ceeace ai fost, numai o prietenă a mea, atât și nimic mai mult. Vai, Letiția, în ceeace crezi tu, nu este decât o nălucă, o fantomă ieșită dintr'un creer înfierbântat prea mult... In fața oamenilor, Letiția mea, nevinovăția ta a fost de mult judecată, osândită.

Deaceea, să nu fim asemenea nătărăului, care stă în fața unui isvor cristalin și nu bea, numai fiindcă se teme că cineva ar putea trece prin pădure și l-ar vedea.... Ascultă-mi rugămintea, Letiția mea și nu mai lăsa să ne chinuim unul pe altul.

Privește cum lucesc stelele pe cer.. mai argintii decât oricând... Ele s'au împodobit pentru noi doi... Luna, care tocmai trece prin nori să fie martorul mut al fericirii noastre... N'auzi tu oare susurul frunzelor?... Este imnul de slavă al dragostei, pe care ni-l cântă pădurea... Stâncile majestuoase vor fi mosafirii noștri... Toți și toate să fie bine venite, la celebrarea fericirii lui Egizio Ettore!

Egizio voi s'o cuprindă din nou în brațe.

Dar cu o mișcare neașteptată, Letiția se feri și alergă în goană nebună până la marginea unei stânci, sub care adâncimea era atât de mare, încât fundul deabia i se putea zări.

— Da, te iubesc, Egizio — strigă ea — te iubesc mult mai mult, decât se poate tâlmăci în cuvinte... Sunt gata să împart cu tine orice grijă, orice nevoie, dar mai mult decât o prietenă nu-ți pot fi în situația noastră de astăzi.

Jură-mi că mă vei lăsa să plec, sau de nu...

— Letiția, iubita mea, ai milă de mine și nu mă sili să fac acest groaznic jurământ.

— Sau juri — strigă Letiția, în prada unei enervări, care era aproape de nebunie — sau dacă nu mă arunc în prăpastie!

— Așa dar nu ți-e milă de mine? Atunci nu m'ai iubit niciodată!

— Egizio, în clipa aceasta poate că te iubesc mai mult decât oricând și tocmai prin aceasta îți dovedesc că sunt vrednică de dragostea ta.

Letiția se apropie și mai mult de marginea fioroasei adâncimi. O singură mișcare, un singur pas și se prăbușea în abis.

Atunci Egizio Ettore căzu în genunchi și își acoperi fața cu amândouă mâinile.

Lacrimi mari, amare i se prelingeau printre degete, în acelaș timp însă, buzele lui îngânară:

— Iți jur Letiția, îți jur, făgăduiește-mi însă un singur lucru....

— Tot ceeace vrei, iubitule — răspunse Madonna din Saint Etienne, apropiindu-se acuma de brigand, cu ochii năpădiți de lacrimi.

— Făgăduește-mi, Letiția că te vei înapoia la mine, de îndată ce voi fi găsit putința, de a te face soția mea, atât în fața oamenilor, cât și a lui Dumnezeu.

— Sărmanul meu Egizio, dar cum crezi tu să găsești o asemenea putință? Care este preotul, care-ți va asculta rugămintea? Toți te disprețuiesc, toți te blestemă, niciunul nu va voi să binecuvânteze unirea noastră.

Cereți mâine fascicola 26-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Dar dacă totuş s'ar întâmpla? — zise Egizio Ettore, cu glasul stins. — Dacă totuş aş isbuti să înmoi inima unui preot.... jură-mi Letiţia că te vei înapoia la mine, de îndată ce vei primi chemarea mea!

— Iţi jur, Egizio! — răspunse Letiţia, cu glasul înduioşat, deoarece felul de a vorbi al iubitului său îi trezi în suflet nădejdea că, poate tot va veni o zi, când va putea fi soţia lui Egizio Ettore.

— Oriunde m'aş găsi, un singur cuvânt din partea ta, care să-mi spună că preotul mă aşteaptă şi voi lăsa totul, voi şti să rup orice lanţ care ar căuta să mă oprească, voi şti să trec peste orice piedică, pentru a alerga la tine. Da, voi veni la tine, scumpul meu Egizio, voi veni la tine şi atunci...

— Atunci vei fi soţia mea! — strigă brigandul, luându-şi iubita în braţe.

Şi acuma Letiţia nu se mai ferí de sărutările lui, ci i le înapoiă cu acea nespusă bucurie, pe care o simt numai oamenii, carí presimt fericirea cea mare.

Razele argintii ale lunei căzură pe stânca din jurul piscului Fontanella, pe care stăteau cei doi îndrăgostiţi. Luna îşi lăsă mantia de raze pe cei doi, pe bărbatul care suspina, pe femeea care plângea încet şi stelele luceau atât de vioi, încât ai fi crezut că ridică un imn de slavă unirii acestor două inimi atât de curate.

— Şi acuma nu mai plânge, iubitule — zise Letiţia, mângâind buclele mătăsoase ale brigandului-şi sărutându-i lacrimile din ochi — ci uită-te la mine cu privirile tale clare. Aşa sunt eu obişnuită să mă privească Egizio Ettore. Lasă-mă să-ţi mai sărut şi această ultimă lacrimă, care-ţi străluceşte pe obraz. O sorb cu nesaţ, ea îi va da sângelui meu veşnica credinţă pentru tine.

— Şi pe urmă vei pleca dela mine? — întrebă

brigandul, cu vocea stinsă. — Pe urmă mă vei lăsa singur, în pustietatea aceasta înfiorătoare? Oare nu este îndeajuns de mare nenorocirea mea, că trebuie să fug de oameni, de toată societatea omenească, împotriva căreia trebuie să lupt şi pe care o urăsc atâta?

Şi tu vrei să mă părăseşti acuma, să mă laşi singur, singur de tot?

— Şi tu crezi oare, Egizio — zise ea, conducându-şi iubitul înc'odată, până la treptele acoperite cu muşchi ale bisericuţii — crezi tu oare că mi-a fost tocmai atât de uşor să iau hotărârea aceasta? Vai iubitule, cât de greu a trebuit să lupt cu mine însu-mi, până când am luat-o! Dar a trebuit s'o iau. Şi crede-mă, Egizio, că aceasta nu este mai bine aşa, numai pentru dragostea noastră, ci chiar şi pentru tine, pentru siguranţa ta, căci de astăzi înainte Letiţia ta nu te va mai împiedica la fiecare pas. Tu trebuie să fii liber pe mişcările tale, căci astăzi tu eşti asemenea unui vânat încolţit. Astăzi trebuie să fii aici, mâine dincolo, tu nu ai un cămin, n'ai un adăpost stabil. Tu nu trebuie să uiţi de misiunea, pe care singur ţi-ai luat-o, printr'un sfânt jurământ.

Gândeşte-te la vendetta ta, Egizio!

— Da, vendetta mea! — murmură brigandul. — Ai dreptate, Letiţia! Până când nu m'am răsbunat pe toţi aceia, cari m'au adus la pieire, cari m'au necinstit, m'au făcut de batjocura lumii, până atunci Egizio Ettore n'are dreptul să se gândească la deplina fericire.

Aşa grăieşte legea sfântă a vendettei, căreia ne închinăm toţi adevăraţii fii ai Corsicei şi eu nu pot, n'am dreptul să fac altfel.

Adevăr grăit-ai, Letiţia mea. Pentru amândoi e mai bine aşa. Tu te vei duce dela mine, după cum ai venit, iar eu voiu rămâne cu sufletul plin de dorul de răsbunarea, care nu cunoaşte răsbunare....

Este adevărat că atâta vreme, cât tu eşti lângă mine, nu pot urî cu toată puterea, cu care trebuie să-mi urăsc duşmanii. Când îţi privesc ochii cu priviri de înger, când îţi aud glasul dulce, ca murmurul unui isvor, mi se pare că Cerurile se deschid şi serafimii îmi cântă:

„Iartă, ca să ţi se ierte şi ţie!"

Or, eu nu pot ierta, n'am voie să iert, chiar dacă aş vrea, deoarece m'au necinstit, mi-au târât numele în noroi, m'au osândit pe nedrept şi un corsican nu poate ierta aşa ceva.

Ah, lista mea neagră! S'o mai repet odată, pentru a nu o uita!

Fii de trei ori blestemat, Robert conte de Paris, Vampir al Corsicei! Şi tu, Fernando Hernez, sperjurule! Şi tu Francisca di Montenero, care ai păcătuit de două ori împotriva mea! Vincenzo Rossatti, josnică creatură a Vampirului din Corsica. Leblanc, fecior netrebnic şi fără conştiinţă! Amedeo Feruccio, procurorul, care pentru un pumn de aur este gata să vândă chiar şi legea şi însfârşit, prinţul Raymond de Paris, şeful casei, fratele contelui de Paris... toţi, toţi aceştia vor cădea pradă vendettei mele şi în curând va suna şi ziua scadenţei, în care vor trebui să-şi plătească poliţele date zeului răsbunării.

Tu însă, Letiţia mea, nu trebuie să fii de faţă. Tu eşti zâna albă, eşti curăţenia întruchipată, eşti lumina... iar răsbunarea este neagră ca noaptea în care se svârcoleşte şi loveşte. Da, du-te de aici! Nu este momentul ca făptura mea să stea alături de fiinţa iluminată a dragostei. De astăzi înainte voi avea ca tovarăş pe zeul răsbunării.

Chiar şi Letiţia însăş se îngrozi când îşi ridică privirile şi se uită la bărbatul iubit. Egizio Ettore nu mai semăna a om. El părea să fie o făptură din altă lume, care luase înfăţişare omenească, numai pentru a sluji duhul răsbunării.

Ochii lui erau larg deschişi şi luceau fioros;

mâinile lui erau întinse, ca pentru a pune mâna pe victimă; degetele i se încovoiaseră; mușchii întregului său trup, tremurau din pricina încordării, iar glasul său avea un răsunet, ca din lumea de apoi.

— Dar pe una — urmă Egizio Ettore — pe una am uitat-o! Lista mea neagră nu este încheiată! Răsbunarea mea o va lovi și pe fața prințului de Paris! Ea este cea mai proaspătă, cea mai tânără de pe lista datornicilor mei. Dar și ea își are obârșia în familia, care m'a nenorocit și deaceea trebuie să pătimească și ea. Și chiar dacă ar fi o violetă, care crește pe marginea drumurilor din pădure și tot o voi călca în picioare!

Letiția nu-și dădea seama pentru ce se îngrozi deodată, pentru ce un fior de ghiață îi străbătu trupul, din creștet până în tălpi.

O voce tainică îi spunea că prin acest ultim jurământ Egizio Ettore rostise ceva îngrozitor; firește însă că ea nu bănuia că acest ultim jurământ o privea pe ea, groaznicul jurământ de răsbunare, că ea era violeta, pe care brigandul își propunea s'o strivească în picioare.

— Ajunge, iubitule — zise ea, împreunându-și mâinile în jurul gâtului lui. — Noaptea aceasta încă să nu fii stăpânit de dorul răsbunării, ci de acela al dragostei. Capul meu să se mai odihnească odată la pieptul tău, să mai dorm odată, să mai visez odată în apropierea ta, căci mâine, când soarele va risipi noaptea și va scălda piscurile în razele lui aurii, va trebui ca inimile noastre credincioase să se despartă.

Și cu aceste cuvinte îl trase duios, mai departe, în spre ușa ruinei.

— Dar nu — strigă ea deodată — să nu intrăm în bisericuță. Noaptea aceasta s'o petrecem aici, sub cerul înstelat. Luna să ne fie paznic, razele ei să ne lumineze somnul.

Egizio Ettore se așează pe treapta cea mai de sus.

Letiția se întinse alături de el. Ea își rezemă capul de genunchii lui, iar el își îngropă mâinile în buclele ei de abanos.

Brigandul se uită trist la chipul fetei, care ședea acolo, în fața lui, cu ochii închiși și văzu mișcările regulate ale pieptului feciorelnic, pe care ar fi vrut atât de mult să-și poată odihni capul înfierbântat. Doamne, ce crud se mai purtase soarta cu el! El o avea acolo pe frumoasa, fermecătoarea sa iubită și totuș, era silit s'o lase să plece.

Dar la drept vorbind, oare nu era ea numai a lui? Sufletul, gândirea, faptele acestei frumoase copile nu erau numai ale lui?

Dar oricât de mult se trudea el să se încredințeze pe sine însuș, că posesiunea sufletească a unei femei, trebuia, în anumite împrejurări să-i ajungă unui bărbat, înfrigurarea, sângele său, care alerga nebunește prin vine, frigurile cari îi luceau în ochi, trădau prea vădit că nu isbutea să se mintă singur.

Egizio își mărturisi, până în cele din urmă, că nu va putea fi fericit până când femeea aceasta nu-i va fi soție, până când ea nu va fi a lui, cu trup, cu suflet.

Ceasurile trecură unul după altul, Letiția adormi. Egizio însă nu închise nicio clipă ochii, cu cari se uita necontenit la fermecătoarea apariție din brațele sale.

Și atunci, în noaptea aceea liniștită, în noaptea premergătoare despărțirii, ispititorul veni lângă voinic și-i șopti:

— Nu lăsa copila aceasta încântătoare să plece de lângă tine. Ține-o bine. Ea nu se va supăra, dacă trezindu-se își va da seama că a fost a ta. Nu fi prost, toate femeile zic „nu", pentru ca să înțelegi „da".

O altă voce însă, îi șoptea și ea:

— Nu te prăda singur, Egizio Ettore, de cea mai prețioasă comoară, pe care o ai pe acest pământ! Chiar dacă Letiția se va despărți trupește de tine, ea îți lasă chezășie pentru credința ei, propriul său suflet. Ingerul ei bun va fi veșnic în jurul tău, chiar când vei fi stăpânit de spiritul răsbunării tale. Ea nu te va ierta niciodată, dacă te vei folosi de somnul ei, pentru a o face a ta, căci este un suflet curat, care nu îngăduie târgueli cu cinstea ei. Și dealtfel, n'ai jurat că o vei lăsa să plece? Stăpânește-te Egizio, căci această stăpânire, care te chinuește astăzi, va fi fericirea ta de mâine!

Și așa se făcu ziuă și Letiția se trezi, fără să bănuiască lupta cumplită, care s'a dat în întreaga făptură a iubitului său, o noapte întreagă.

— Nu te despărți așa de mine, Letiția mea — îi zise brigandul. — Spune-mi, unde ai de gând să te duci? Vreau să fiu măcar liniștit asupra destinului tău. Și tu ești singură pe lume. Unde vrei să fugi? Unde crezi că vei găsi un adăpost, Letiția mea?

— Da, n'am cămin, n'am adăpost — răspunse frumoasa copilă — dar nu trebuie să te îngrijorezi. Acela care, este hotărât să muncească, nu se poate să nu-și găsească un acoperiș, sub care să se adăpostească.

— Așa dar vrei să muncești?... Mâinile aceste albe, moi, frumoase, să muncească pentru alți oameni?

—Dar ce pot face? Trebuie!

— Te rog, însă, iubito, dacă ești hotărâtă să-ți câștigi pâinea zilnică cu sudoarea frunții tale, te rog nu te îndepărta prea mult de mine, nu pleca din Corsica.

— Nu, iubitule, voi rămâne în apropierea ta! — răspunse ea. — Mă voiu duce la Bastia, oraș mare, centru de negoț, unde cred că se va găsi ceva de lucru și pentru Letiția ta.

— Așa dar, la Bastia te duci? Nu voi uita a-

ceasta. Gândește-te însă necontenit la jurământul tău, Letiția. Mi-ai jurat să te înapoiezi de îndată ce un preot va voi să facă din noi soț și soție. Nu-i așa, Letiția mea că nu te voi aștepta în zadar?

— Nu, Egizio! — răspunse ea. — Voi aștepta cu înfrigurare ziua, în care voi fi chemată. Acuma însă, rămâi cu bine sărmanul și iubitul meu Egizio.

Vai, nu pot să-ți las nimic dela mine, nimic decât sfântul jurământ al dragostei mele. Inima mea este a ta, ți-am dăruit-o prin jurământ. Niciodată, niciun bărbat nu va putea spune că a fost și a lui.

Sărută-mă încă odată, scumpul meu Egizio.

Când brigandul își apăsă buzele tremurânde, pe gura frumoasei copile, aceasta se desfăcu din brațele lui, făcu un pas înapoi și cu ochi scânteetori zise:

— Acuma, după ce mi-ai mai sărutat odată buzele ascultă jurământul meu: Blestemat să fie acela, care va mai săruta buzele acestea după tine, de trei blestemat să fie! Și acuma — adăugă ea, cu un zâmbet forțat — poți fi liniștit, iubitul meu. Deacum înainte nu mă va mai iubi nimeni, afară de tine, căci ca să mă iubească, ar trebui să mă sărute și atunci sufletul lui ar fi blestemat.

Și acuma, Egizio, însoțește-mă până în vale, până acolo, unde stâncile se împreunează aproape. Acolo să ne luăm rămas bun unul dela altul, cel din urmă rămas bun.

Egizio Ettore își cuprinse iubita pe după mijloc și așa porni cu ea în jos, de pe vârful Fontanellei.

Nici unul, nici altul n'aveau poftă de vorbă. Gândurile și durerea stăpâneau sufletul fiecăruia din ei.

Deodată, Letiția se aplecă și culese o violetă de pădure, care creștea în iarbă.

— Ține — zise ea, sărutând vioreaua și apoi dându-i-o lui Egizio — ia această viorea, ca amintire dela mine. Nu-ți pot dărui niciun giuvaer mai

preţios; vioreta aceasta însă, îţi va aminti întotdeauna de Letiţia ta.

— O voi purta pe inimă — răspunse brigandul, care după ce sărută şi el floricica, o vârî în sân. — Iar dacă mă va ajunge cândva destinul, dacă voi fi pe patul de moarte, voi mai săruta odată viorelua aceasta şi voi muri pe buze cu binecuvântarea pentru Letiţia mea.

— Acuma rămâi cu bine, iubitule şi Dumnezeu să te păzească! — zise Madonna din Saint Etienne. — Şi să ştii că aştept cu înfrigurare chemarea ta.

Atunci brigandul îşi mai îmbrăţişă odată iubita şi ea se lăsă multă vreme în prada sălbaticelor lui sărutări. Pe urmă, se desprinse duios din braţele lui şi zise:

— Trebuie, scumpul meu Egizio, trebuie, chiar dacă ar fi să mi se rupă inima de durere. Vei vedea tu însuţi că a fost mai bine aşa. Când ne vom revedea, vom putea privi fără ruşine, unul în ochii celuilalt. Dacă însă aş rămâne aici, atunci nu mi-aş mai putea ridica ochii la tine.

Sfânta Madonnă să te binecuvânteze şi să te apere... Tu rămâi al meu, îţi port chipul săpat în inimă.

In clipa următoare Letiţia dispăru după un colţ de stâncă.

Egizio Ettore urlă de durere ca o fiară, dar nu fugi după ea, căci îi jurase s'o lase să plece, ci îşi lipi fruntea fierbinte de piatra rece a stâncii, ţinându-se şi cu mâinile de ea, ca şi când ar fi căutat un sprijin, pentru a nu se lăsa stăpânit de ispita care-l îndemna să alerge după ea.

— Rămâi cu bine.... rămâi cu bine! — auzi el, din vale.

Când brigandul îşi ridică ochii, o văzu pe Letiţia coborând iute poteca... Iat-o pe Spinarea Dracului... Egizio tremură, văzând-o în locul acesta atât de primejdios. Letiţia însă se opri în mijlocul punţii şi-i mai strigă odată: —

— Rămâi cu bine, iubitule!

— Gândește-te la jurământul tău! — strigă brigandul înapoi. — De îndată ce voi găsi un preot, care să ne cunune, te voi chema și atunci să nu întârzii, vino îndată!

— Da, voi veni îndată! — răspunse ea și în clipa următoare trecu peste primejdioasa punte.

Egizio o urmărea cu privirea, o vedea devenind tot mai mică, pe cărăruia, care cobora în vale, apoi, când o pierdu din ochi, se întoarse și porni încet, în spre bisericuța lui.

Deabia când ajunse acolo își dădu el seama ce pierduse în Letiția.

Acolo auzise el pentru cea dintâia oară mărturisirea dragostei ei, acolo schimbaseră ei sărutările cele mai înfocate, acolo gospodărise Letiția, câteva zile, scurte săptămâni.

Vai ce tăcut, ce singuratic era locul acesta acuma?

Acuma, deabia acuma băgă el de seamă și că mica bisericuță nu era, decât o ruină, dărâmată pe jumătate, deabia acuma observă el că zidurile cădeau, ferestrele erau sparte și că în ceeace él văzuse mai înainte o catedrală măreață — fiindcă îngerul lui bun locuia acolo — nu era în realitate decât o grămadă de pietre și moloz, printre cari te mai puteai furișa, pentru a descoperi înăuntru, că ruina fusese cândva o Casă a Domnului.

Egizio Ettore se aruncă suspinând pe treptele altarului și lacrimi amare îi năpădiră ochii, când deodată.... visa oare, iarăș, sau într'adevăr urechile îi erau isbite de sunete dulci, duioase?

Acestea erau sunetele de orgă, pe cari le mai auzise odată, atunci când făcuse cunoștință cu misteriosul locatar al subteranelor bisericuței, cu acel tainic și neînțeles moșneag, care se numise pe sine însuș Electrus.

Nu, de data aceasta nu mai era vis, nu mai era un joc al închipuirii. Cântecul era aevea și

venea de jos, de undeva, puternic ,dulce, îndurerat şi totuş, mângâietor. Ai fi crezut că prin aceste sunete Electrus voia să-i trimită de acolo, din locuinţa lui subpământeană, alinarea inimii sale înţelegătoare, parcă voia să-i spună:

— Nu desnădăjdui, Egizio Ettore, căci nu eşti tocmai atât de singur!

Şi suspinele frumosului brigand deveniră din ce în ce mai slabe, căci sunetele de orgă erau asemenea unui balsam alinător, care ungea rănile din sufletul lui Ettore.

Deodată dulcea melodie se transformă în sunete sinistre, ca şi când acordurile line s'ar fi topit în stranii disonanţe şi brigandul înţelese şi de data aceasta graiul instrumentului subpământean.

— Aceasta este vendetta, de care Electrus vrea să-mi reamintească — strigă el, sărind în picioare şi punând mâna pe armă. — Are dreptate, am tânjit prea multă vreme, nefăcând nimic împotriva acelora, cari trebuie să fie loviţi de răsbunarea mea. Să vedem, care este cel dintâi pe lista mea neagră?

Contele Robert de Paris! Nu, rodul nu este încă îndeajuns de copt. Voi aştepta, până când va da bine în pârg!

Fernando Hernez, spaniolul! Da, el va fi următorul! Să vedem deci, dacă acesta nu ,poate fi ajuns. El se ascunde în strălucitorul său palat din Ajaccio şi se crede sigur în dosul uşilor de fier şi în mijlocul armatei sale de lachei. Fără îndoială că a uitat cu totul de Egizio Ettore, pe care prin mărturia sa strâmbă, l-a trimis în Casa Iadului din Capul Pertusato.

Ei bine, îl voi desmorţi din dulcea-i trândăveală! Vai ţie, Fernando Hernez şi întregei tale case! Egizio Ettore, îngerul răsbunării, al vendettei, se apropie!

Sunetele orgei subterane însoţiră cu un „furioso" sălbatic, strigătul de răsbunare al brigandului.

CAP. 26

Trei vănători pe urmele lui Egizio Ettore

Micul, dar minunat aranjatul palat din Paris al prinţului Raymond, stătea de mulţi ani singur şi nelocuit, ca un om părăsit, care moare încetul cu încetul, fără ca cineva să se intereseze de el.

Ferestrele erau veşnic închise, jaluzelele erau lăsate, nimeni nu deschidea uşile, cel puţin pe acelea, cari răspundeau în faţă şi numai rareori se strecura pe poarta principală, un bătrân cu barbă albă, care era castelanul palatului.

Soarta aceasta o împărtăşeau însă toate bunurile prinţului Raymond de Paris, bunuri cari fuseseră lăsate pe mâini străine, tot timpul cât prinţul călători prin străinătate, cu soţia sa Carmencita.

Mulţi străini veniseră să bată la poarta palatului, pentru a-l întreba pe castelan, dacă palatul nu era de închiriat, deoarece mulţi ar fi vrut să poată locui în minunata casă a prinţului. Bătrânul castelan însă, răspundea veşnic la fel:

— Mă iertaţi, domnii mei, dar casa aceasta îşi aşteaptă stăpânul în fiecare zi!

Şi iată că însfârşit, stăpânul casei venise şi era nespus de vesel.

Căci el nu venise singur, ci însoţit de o făptură drăgălaşă, care era fiica lui. Şi casa din Faubourg St. Germain se schimbă, peste noapte şi dacă mai înainte o asemuisem cu un om părăsit, care se stingea pe nesimţite, acuma trebuie, urmând asemuirea, să spunem că obrajii muribundului începuseră să se îmbujoreze din nou, că viaţa începuse să pulseze prin toţi porii săi.

Da, casa lua cu totul altă înfăţişare. Jaluzelele fură ridicate, iar în dosul ferestrelor se puteau vedea perdelele grele de mătase. Poarta cea mare de

fier, cu vârfurile aurite se deschidea necontenit, iar în pragul uşii se iveau lacheii eleganţi ai prinţului, fumul ieşea pe hornuri, în curtea de serviciu era un zumzet, ca într'un stup de albine şi, într'un cuvânt, se vedea cât de colo că palatul mort mai înainte, adăpostea acuma oameni şi încă oameni fericiţi.

Şi într'adevăr, prinţul Raymond era foarte fericit, căci i se îndeplinise dorinţa cea mai vie, aşa cum nici nu îndrăznise să nădăjduiască: El îşi regăsise copila, pe care o crezuse pierdută pentru totdeauna, bătrâneţea lui se împodobise din nou cu tinereţea şi încă cu ce tinereţe strălucitoare.

Raymond trebuia să mărturisească, cum că fiica sa era de o frumuseţe într'adevăr rară, căci dacă n'ar fi băgat el de seamă aceasta, l-ar fi făcut să-şi deschidă ochii ceilalţi, cari căzeau în admiraţie, în faţa Letiţiei sale.

Acuma însă nu mai exista Letiţia. Frumoasa înşelătoare nu voia să poarte numele acesta pe care-l ura atât de mult, numele aceleia, care — după cum pretindea ea — îi furase inima lui Egizio Ettore.

Deaceea, chiar a doua zi după întâlnirea ei cu prinţul Raymond, ea veni la acesta şi-l rugă să-i dea voie, să-şi schimbe numele.

— Dar de ce, copila mea? — întrebă prinţul, mirat. — Letiţia este un nume frumos, istoric!

— Tată — răspunse frumoasa mincinoasă, aplecându-şi capul, în vreme ce obrajii i se înroşiră până peste urechi — aş vrea să rup cu tot ceeace m'ar face să-mi reamintesc de trecut. Letiţia îmi zicea şi el, acela, la care nu trebuie să mă mai gândesc, dacă nu vreau să te înşel pe tine. Deaceea, tată, te rog, spune-mi pe al doilea nume, pe care-l am, spune-mi de astăzi înainte: Gilda.

Prinţul nu-şi mai putea aminti bine, dacă pe vremuri îi dăduse fiicei sale şi un al doilea nume şi fiindcă găsi că motivul adus de ea, era foarte întemeiat, hotărî să-i spună din ziua aceea, Gilda.

Gilda, prințesă de Paris se numea ea deci de acum înainte și numele acesta fu în curând cunoscut în toată capitala Franței, căci nimic nu se răspândește mai iute într'un oraș mare, ca numele unei femei frumoase, sau al unei fete fermecătoare.

La început prințul Raymond nu se prea grăbi să reintre în societate, ba, dacă ar fi fost după el, ar fi preferat să trăiască cu copila sa, măcar un an-doi, în singurătate, retras cu totul de lume, pentru a putea cunoaște mai bine caracterul copilului său. In chipul acesta ar fi avut și mai mult prilej de a-și repara greșala săvârșită prin despărțirea atât de îndelungată de copilul său, ar fi putut să-i arate mai intens, toată dragostea părintească, pe care i-o purta.

Nu la fel se gândea însă și Gilda. Acuma, după ce înșelăciunea îi reușise, după ce-l păcălise pe Raymond într'un chip atât de josnic și se strecurase în inima lui, voia nu numai să fie copilul adorat al părintelui său, ci voia să-și joace într'adevăr rolul însemnat ce se cuvenea unei fiice a prințului de Paris.

Deaceea ea îl asaltă pe tatăl său s'o introducă în societatea pariziană și cum, prințul Raymond făcea el însuș parte din floarea acestei societăți, dorința Gildei fu îndeplinită în mai puțin de două săptămâni.

Pentru atingerea acestui scop, prințul n'avea nevoie să facă decât câteva vizite cu fiica sa, să se arate cu ea de câteva ori în Bois de Boulogne, să invite pe câțiva membri din societatea pariziană la masă și în câteva zile tot Parisul nu mai vorbea decât de prințul Raymond și de fermecătoarea sa copilă.

Cereți mâine fascicola 27-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5,

Intre timp sosise iarna, anotimpul balurilor, al strălucitelor petreceri, al reuniunilor fermecătoare, cari aparţin societăţii alese.

Atunci începură invitaţiile să nu mai lipsească de pe masa prinţului şi în curând Gilda se putea mândri de a fi, fără îndoială, Regina Balurilor.

Fiindcă toată lumea îi făcea curte, peste tot cei mai aleşi dintre cei aleşi se adunau în jurul ei, frumuseţea ei era sărbătorită pretutindeni şi privirile ei aprindeau focul în inima tuturor bărbaţilor.

Şi într'adevăr, nu numai că era foarte frumoasă, dar avea şi o prezenţă de spirit uluitoare şi era de o drăgălăşenie, care subjuga dela prima privire.

Gilda fusese crescută foarte simplu. Tatăl său fusese un beţiv, afară de aceasta un om grosolan şi incult, deci, dela el n'avea ce învăţa. Gilda ştiuse însă să-şi facă singură educaţie, citind mult, chiar foarte mult şi adeseori cărţi, cari nu cad decât la un secol odată în mâinile unei fete din clasa ei so-

cială. Afară de aceasta mai avea şi un dar de asimilare, ne mai văzut.

Ii era îndeajuns să vadă o singură dată ceva, pentru ca apoi să poată face şi ea acelaş lucru, întocmai după cum îl făcuse acela, care-i slujise drept pildă.

Toate manierele societăţii alese le învăţase în câteva săptămâni, un simţământ special o ajuta să ştie ce trebue să facă şi ce nu şi afară de aceasta, era îndeajuns de deşteaptă să nu se amestece în discuţiuni, pe cari nu le cunoştea, ci să aştepte liniştită până când se trecea la un alt tărâm unde ea era acasă.

In asemenea împrejurări Gilda sbura ca un fluturaş, din floare în floare, din petrecere în petrecere, din bal în bal.

Firesce că în sinea sa prinţul Raymond era fericit să constate succesele fiicei sale, în acelaş timp însă se şi temea ca în chipul acesta să nu-i fie răpită prea de timpuriu.

Cât de îndreptăţită era această teamă a nobilului prinţ se dovedi în curând, în decursul unei dimineţi, care pentru casa sa fu plină de cele mai felurite întâmplări.

Prinţul Raymond luase tocmai cafeaua cu lapte şi credincios obişnuinţei sale, se retrăsese în bibliotecă, când unul din servitori îi anunţă pe contele Aristide Lamotier.

Câteva minute mai târziu apoi, tânărul şi elegantul cavaler intră în biblioteca prinţului de Paris. Contele era un om, căruia natura nu-i precupeţise niciunul din darurile sale, cari fac ca anumiţi bărbaţi să aibă mare trecere la femei.

Contele de Lamotier era înalt şi bine făcut, avea un cap destul de expresiv, ochi îndrăsneţi, o mustaţă mică şi un renume de om curajos. Tot Parisul ştia că avusese până atunci vreo câteva dueluri, din cari ieşise învingător şi că contele Aristide de Lamotier nu se sfia să primească niciun

fel de duel, chiar dacă ar fi fost vorba de o luptă cu unul din cei mai renumiţi spadasini ai lumii.

In altă privinţă, contele de Lamotier intrase de curând deabia în stăpânirea unei averi nemărginite, pe cari o moştenise dela părintele său.

In asemenea împrejurări, oricine îşi poate închipui că nu era tată să nu dorească să-l ştie pe contele de Lamotier ginerele său.

— Fii bine venit, dragă conte — zise prinţul de Paris, mirat de a-l vedea în casa sa la o oră atât de matinală. — Fără îndoială că trebuie să fie vorba de o chestiune foarte importantă, căci altfel n'ai fi venit să mă vezi la un timp atât de neobişnuit.

— Prinţe — răspunse Aristide de Lamotier, inclinându-se în faţa venerabilului prinţ — într'adevăr, chestiunea care m'a împins să vă vizitez la o oră atât de nepotrivită, este de o însemnătate covârşitoare. Cred însă că, ar fi mai bine dacă v'aş

vorbi de-adreptul şi fără nicio introducere, despre scopul venirii mele aici.

Ei bine, prinţe, aflaţi că o iubesc pe fiica dv. şi prin aceasta vă rog să-mi acordaţi mâna ei.

Prinţul Raymond se sperie grozav când auzi aceste cuvinte, deoarece el nu se aşteptase să fie silit atât de iute să se despartă de Gilda. Totuş prinţul Raymond de Paris era un om prea drept şi un părinte prea bun, pentru a refuza scurt pe un tânăr, care poate că-i era drag copilei sale.

— Conte — zise el. — Gilda este încă prea tânără şi vei înţelege şi d-ta că....

— Vă rog să mă iertaţi, prinţe — îl întrerupse contele — dar tocmai tinereţea este vârsta, care îndreptăţeşte dragostea.

— Dar... fiica mea te iubeşte? — întrebă prinţul. — Ai căutat să dobândeşti o asigurare din acest punct de vedere?

— Nu — răspunse Aristide de Lamotier. — Ca om de onoare, era de datoria mea să vă cer dv. mai întâi îngăduinţa de a-mi putea procura această asigurare.

— Bine, conte, procură-ţi-o! — răspunse prinţul. — Cere să vorbeşti cu fiica mea şi dacă Gilda te iubeşte..... atunci îmi vei fi binevenit.

Câteva minute mai târziu contele Aristide de Lamotier fu anunţat Gildei şi cum fata nu era tocmai nepregătită la această vizită — deoarece din purtarea contelui la balul din ajun, ea pricepuse că Lamotier îi va cere mâna — îl şi primi îndată.

La intrarea lui Lamotier în odaie frumoasa mincinoasă şedea într'un scaun fără picioare, din acelea cari se leagănă şi trupul său fermecător se vedea în toată frumuseţea lui, prin ţesătura subţire a mătăsii.

Un fior de admiraţie cutremura pe voinicul conte, când zări acest trup.

In realitate el era îndrăgostit nebuneşte de fru-

moasa mincinoasă, Gilda însă nu-i dăduse până atunci niciun fel de dovadă de simpatie.

Zi şi noapte el nu se gândea decât la ea şi de dragul ei era gata să renunţe la viaţa liberă, pe care o trăise până atunci.

— Prinţesă Gilda — strigă el, după ce servitorul închise uşa în urma sa şi se îndepărtă — îngădue-mi să-ţi sărut mâinile şi să-ţi spun bună dimineaţa.

Gilda se ridică de pe scaunul cu leagăn în care şezuse, îşi rândui puţin buclele resfirate în timpul legănatului, apoi se îndreptă în spre elegantul său vizitator şi îi întinse mâna.

Simţind mâna ei în mâna sa, Lamotier nu-şi mai putu stăpâni avântul pătimaş al inimii şi zise, cu glas şoptit, fără a da drumul mâinii fetei:

— Gilda, mai e nevoie să-ţi spun pricina vizitei mele? Cred că ai citit de mult în ochii mei, focul pe care d-ta l-ai aprins în sufletul meu! Gilda, te iubesc, te ador, Gilda fă-mă omul cel mai fericit de pe acest pământ şi primeşte să fii soţia mea.

— Conte — răspunse ea, trăgându-şi încet, mâna din mâna contelui — tot ceeace-ţi pot spune în clipa aceasta este că niciun alt bărbat n'a pătruns în inima mea mai mult ca d-ta!

— Îţi mulţumesc, Gilda — îngână de Lamotier, fericit — îţi mulţumesc pentru aceste cuvinte... Aşa dar, îmi dai voie să nădăjduiesc?

— Pardon, conte, eu ţi-am spus că niciun alt bărbat n'a pătruns în inima mea mai mult ca d-ta, aceasta însemnează că toţi sunteţi încă pe acelaş plan, că pentru mine toţi sunteţi la fel, niciunul necumpănind mai greu decât celălalt. Căci trebue să ştii că nu eşti singurul. Mai sunt încă câţiva din cari doi chiar prieteni de ai d-tale.

Aristide făcu un gest de uimire şi chipul lui deveni trist.

— Vezi, conte, că sunt sinceră — urmă Gilda. — Aş fi putut să-ţi răspund într'un fel, care să-ţi

tale orîce nădejde de a face din mine vreodată soţia d-tale, dar aceasta n'ar fi fost adevărat. D-ta conte de Lamotier poţi avea tot atâta nădejde ca şi căpitanul Rémi Neuville, ca şi baronul Lamberg.

Iar când contele tăcu, mai mult abătut, decât uimit, deoarece aflase că va avea de luptat cu doi potrivnici cari nu erau de dispreţuit, Gilda urmă, cu un zâmbet plin de înţeles:

— Nu este vina mea, dacă în acelaş timp trei nobili cavaleri s'au apucat să-mi ceară mâna. Aş dori însă să nu supăr, să nu pricinuiesc durere niciunuia din ei, căci astăzi nu pot şti încă, dacă mai târziu nu-l voi prefera pe unul, în paguba celorlalţi, ceeace ar fi nedrept! In orice caz, nu mă voi mărita decât cu acel bărbat, care va fi gata să îndeplinească o condiţie pe care o voi pune!

— O condiţie? — exclamă contele, aproape bucuros. — Spuneţi, care este această condiţie şi fiţi încredinţată că, dacă mi-aţi cere să aduc cerul pe pământ, nu ştiu dacă l-aş aduce, dar în orice caz, aş încerca.

— Aşa dar, vrei să auzi care este condiţia mea?

— Da, Gilda, te rog spune-mi-o!

— Trebuie să ştii însă că odată ce ai auzit condiţia mea, trebuie s'o şi îndeplineşti, sau, după cum ai spus singur, să cauţi măcar s'o îndeplineşti, căci la aceasta te obligă onoarea d-tale de nobil. Aşa dar, îmi dai cuvântul d-tale de onoare că, timp de trei luni de zile vei sta cu totul la dispoziţia mea? Adaug, domnule conte că, serviciile pe cari ţi le voi cere, sunt numai chistiuni de onoare, de cavalerism.

— Orice ar fi ,Gilda — strigă contele — te voi sluji mai credincios decât a slujit vreodată vreun cavaler medieval pe aleasa inimii sale. Acuma însă te rog vorbeşte, nu mă mai chinui!

— Voi vorbi — răspunse Gilda — căci aud sgomot de paşi prin apropierea uşii. Fără îndoială că este căpitanul Neuville şi baronul Lamberg —

glasul Gildei deveni aproape solemn. — Vă voi destăinui taina mea, la toţi trei de-odată.

Uşa se deschise şi cei doi tineri nobili intrară în odaie. Unul din ei era de statură mijlocie, expresiv, puternic, totuş, fără a fi lipsit de oarecare mlădiere în trup. Uniforma cu fireturi de argint se potrivea de minune la înfăţişarea sa de războinic, care nu cunoaşte teama.

Căpitanul Rémi Neuville era şi el urmaşul unei nobile familii franţuzeşti. El descindea după mamă, din faimosul Traiville, care sub Richelieu fusese comandantul muşchetarilor regelui şi fără îndoială că Rémi Neuville, era un vrednic urmaş al predecesorilor săi, deoarece, cu toate că n'avea încă, decât douăzeci şi şapte de ani, spada lui trecea drept una din cele mai renumite ale Franţei.

Rémi Neuville purta părul tăiat în perie, iar mustăţile cu vârfurile ridicate în sus, ca două vârfuri de suliţe.

Insoţitorul tânărului căpitan era baronul Otto Lamberg, care se îndreptă şi el în spre Gilda.

Acesta nu avea o nobilime tocmai atât de veche, ca ceilalţi. Lipsa aceasta însă era înlocuită printr'o avere nemăsurată, care-i îngăduia să ducă o viaţă foarte liberă şi să-şi satisfacă toate capriciile.

Unul din strămoşii baronului Lamberg, austriac de origine, ştiuse să se folosească de războaiele napoleoniene, pentru a aduna o avere foarte mare şi pentru a-şi cumpăra chiar şi titlul de baron, în noua sa patrie, Franţa.

Cu un zâmbet fermecător, Gilda întinse mâna pe rând, celor doi noui sosiţi, iar apoi cu o mişcare graţioasă a mâinii, îi invită să ia loc în fotoliile de mătase, ce se găseau prin odaia bogat mobilată, care alcătuia buduarul prinţesei.

După ce căpitanul Rémi Neuville şi baronul Lamberg strânseră călduros mâna contelui de La-

motier, cu care erau prieteni mai de mult, luară loc pe scaunele arătate de Gilda.

Firește că în tot acest răstimp, fiecare din ei se uita nedumerit la ceilalți doi, întrebându-se ce vânt îi aducea la o oră atât de neobișnuită în vizită la prințesă.

Gilda se trântise iarăș în scaunul cu leagăn, pe care-l puse în mișcare cu atâta grație, încât cei trei admiratori rămaseră ca fermecați în fața scenei.

— Domnii mei — zise Gilda — uitându-se cu o ironie deabia stăpânită, dela unul la altul. Sunt încântată de a vă vedea pe toți trei adunați la mine și bucuria mea este cu atât mai mare, cu cât știu că aceeaș pricină v'a îndemnat pe toți trei să mă căutați în dimineața aceasta.

Căci, domnii mei, fiecare din dv. mi-a spus, în cuvinte felurite că mă iubește și că ar dori să mă știe soția sa.

Cei trei bărbați rămaseră foarte uimiți, fiecare din ei exprimându-și însă altfel uimirea. Aristide de Lamotier se încruntă, căpitanul Neuville își lovi pintenii unuii de alții, iar în jurul buzelor baronului Lamberg un zâmbet de încurcătură se înfiripă pentru câteva clipe.

— Ei bine, domnii mei — urmă Gilda — nu poate fi decât o cinste pentru mine, de a mă ști dorită deodată de trei cavaleri atât de distinși ca dv. Cred însă că vă dați seama și dv. că, în cel mai fericit caz, îl pot urma numai pe unul din dv. pot fi soția numai a unuia din dv. nu însă a tuturor.

— Fără îndoială! — încuviință Lamotier.

— Aveți dreptate, prințesă! — întări și căpitanul Rémi Neuville.

— Firește însă — zise și baronul Lamberg — că fiecare din noi ar vrea să fie cel fericit!

— Unul din dv. va fi în orice caz, domnii mei — răspunse frumoasa mincinoasă, fără a șovăi, fie chiar și numai o clipă. — Vă mărturisesc însă că

nu mă pot hotărî, așa cu una cu două, pentru niciunul din dv. și aceasta din simplul motiv că toți trei îmi sunteți deopotrivă de prieteni și nu știu, pe care din dv. să-l prefer, în paguba celuilalt.

Trebuie să vă mai mărturisesc însă că în niciun caz nu m'aș mărita cu un bărbat, care n'ar îndeplini o condiție pe care o pun eu și pe care vă o voi comunica acuma și dv.

Trebuie să știți, domnii mei că eu am un dușman...

La auzul acestor cuvinte, cei trei cavaleri săriră toți deodată de pe scaunele lor și fiecare, în felul lui, căută s'o asigure pe Gilda că ar fi pentru el o plăcere cu totul deosebită să-l poată distruge pe acest dușman al ei.

— Vă mulțumesc, domnii mei — strigă Gilda, întorcându-se râzând în spre cei trei adoratori ai săi — vă mulțumesc pentru făgăduelile dv. solemne. In orice caz, asta este ceeace așteptam dela dv. Vă rog însă să luați loc, deoarece chestiunea trebuie pusă la cale cu mult sânge rece. Eu vă voi povesti cum stau lucrurile, iar dv. veți hotărî, ce trebuie să se întâmple.

— Aflați, domnii mei — urmă Gilda, după ce cei trei admiratori se așezară iarăș în jurul ei — că vă cer într'adevăr să mă scăpați de dușmanul acesta. Simt însă că este de datoria mea să nu vă ascund că veți avea de a face cu un om foarte primejdios.

— Chiar dacă ar fi însuș Necuratul — strigă Aristide de Lamotier — tot m'aș măsura cu el și nu cred că mi-ar scăpa.

— Chiar dacă ar fi cel mai bun spadasin din lume — exclamă Neuville — tot mi-aș încrucișa spada cu el și credeți-mă că n'aș fi învins!

— Chiar dacă omul acesta ar avea puteri supraomenești — întări și baronul Lamberg — tot nu aș refuza de a mă lupta cu el și sunt încredințat

că din măsurarea puterilor noastre, eu aș ieși învingător.

— Domnii mei, reluă Gilde — și pe trăsăturile feței sale se putea citi deodată o seriozitate aproape îngrijorătoare — vă sfătuiesc să nu nesocotiți pe omul, împotriva căruia voiți să porniți. Omul, despre care v'am vorbit și pe care-l urăsc, poate fi pentru dv. mai primejdios decât un regiment întreg de soldați bine înarmați, deoarece este curagios, foarte îndrăsneț, iscusit și nu se sperie de nimeni și de nimic.

In acelaș timp însă, mai este și un om, pe care nu-l veți putea prinde cu atâta ușurință, deoarece locuește peste tot și nicăieri, adică, totuș, într'o fortăreață, care însă nu poate fi asediată cu succes.

Pentru cei trei tineri cavaleri, dușmanul acesta devenea din ce în ce mai misterios.

— Mai departe trebuie să știți că este un om, pe care autoritățile corsicane, l-au căutat până acuma în zadar — urmă Gilda. — N'are nici măcar un cal și totuș, este mai iute decât cel mai bun armăsar de pur sânge arab.

Deabia apare pe undeva, că și dispare, nu are niciunde un adăpost stabil și totuș, îl poți întâlni peste tot și mai ales acolo, unde te aștepți mai puțin.

N'are decât o singură pușcă, dar moartea pe care o răspândește el este mai sigură decât cea răspândită de ghiuleaua unui tun.

— Prințesă — strigă căpitanul Neuville — spuneți-ne numele acestui om, căci dacă într'adevăr este o făptură din carne și oase, atunci e omul cel mai vrednic de urmărirea noastră.

— Mai înainte de a spune numele lui — răspunse Gilda — vreau să vă mărturisesc cu ce a păcătuit împotriva mea, vreau să vă dau putința să înțelegeți dorința mea, care și așa mă tem că vi se părea foarte ciudată.

Omul acesta mi-a ucis pe cea mai bună prietenă a mea.

— Prințesă! — strigă atunci Arnstide de Lamotier. — Dar atunci omul acesta este un ucigaș de rând, și pe deasupra și un laș, dacă a îndrăsnit să se atingă de o femee.

— Să nu vorbim deocamdată de lașitatea lui — răspunse Gilda. — Că este însă un ucigaș, în privința aceasta nu mai încape nicio îndoială.

Prietena aceasta, despre care v'am vorbit, nu era din clasa noastră socială, ci numai o fetișcană din popor, pe care însă totuș o iubeam foarte mult și de care mă lega o prietenie din cele mai sincere. Fata aceasta se numea Gilda Carazoni și o cunoșteam încă de pe vremea când nu eram decât copii. Tatăl acestei Gilda Carazoni l-a supărat odată pe omul, împotriva căruia trebuie să porniți și din răsbunare, omul acesta l-a ucis mai întâi pe bătrân, iar pe urmă, răsbunarea lui a lovit-o și pe nevinovata copilă.

Și acuma, domnii mei, vă rog să-mi spuneți, care este hotărârea d-v.?

— In ceeace mă privește — răspunse căpitanul Neuville — pot să vă spun că eu îl urăsc deacuma chiar pe omul acesta și că pentru mine, din clipa aceasta va fi o datorie de onoare de a răsbuna moartea nefericitei Gilda Carazoni, nevinovata dv. prietenă. Ori-unde îl voiu întâlni pe omul acesta, îl voiu ucide fără niciun fel de milă.

— Nu, căpitane Neuville, nu vei face aceasta — strigă Gilda cu înfrigurare, sculându-se din scaunul său de leagăn — căci aceasta este partea cea mai slabă a însărcinării pe care vreau să v'o dau: doresc ca omul acesta să nu fie ucis, ci să-mi fie dat în mâini de viu.

Din partea mea, n'aveți decât să-l aduceți la Paris, cum doriți, legat de mâini și de picioare, sub pază severă, închis într'o cușcă, întocmai ca o fiară sălbatică, cum vreți. După ce mi-l veți fi pre-

dat însă, nu vă veţi mai bate capul cu el, căci atunci voiu şti eu să mă răzbun, căci în vinele mele curge sânge de spaniolă şi sângele spaniol este cel puţin tot atât de arzător, ca şi cel corsican.

Şi acuma, domnii mei, acela care mi-l va aduce pe omul acesta aici, la Paris şi mi-l va depune la picioare, acela care va îndeplini această grea sarcină, va fi cel ales, cu acela mă voi logodi chiar în aceeaş zi, iar peste patru săptămâni dela logodnă voi fi soţia lui.

Spunând cu patimă aceste cuvinte, Gilda nu scăpă niciun prilej de a cerceta cu coada ochiului purtarea celor trei cavaleri şi spre deplina ei mulţumire văzu că, aceştia deabia se mai puteau stăpâni de a nu cădea în genunchi în faţa ei, pentru a o asigura în cuvintele şi jurămintele cele mai sfinte că-i vor îndeplini dorinţa.

— Acuma, după ce aţi aflat care este condiţia mea, îşi încheie Gilda cele ce avea de spus — termin, spunându-vă că pentru îndeplinirea ei vă dau trei luni de zile, începând de astăzi.

Trei luni de zile mă voi socoti legată de dv. Oricine mi-ar cere mâna în timpul acesta, îl voiu refuza şi vă voi aştepta pe dv. domnii mei..

După trei luni însă, îl voi alege pe acela dintre dv. care a ieşit biruitor din luptele cari vă aşteaptă şi îmi va fi predat pe duşmanul meu. Dacă aceasta nu se va întâmpla, atunci niciunul din dv. nu va fi soţul meu.

— Prinţesă Gilda — strigă Aristide de Lamotier luând mâna albă a frumoasei mincinoase şi sărutând-o — nu mai rămâne, decât să ne faceţi cunoscut numele duşmanului dv. şi să ne spuneţi cam unde poate fi el găsit.

Puteţi fi încredinţată că mai înainte de a se fi împlinit cele trei luni, omul acesta va zăcea legat cobză la picioarele dv.

— Firește că aşa se va întâmpla — strigă Rémi

Neuville — însă fi sigură că eu voi fi acela, care ţi-l va aduce pe duşmanul atât de mult urât!

— Nu este în obiceiul meu să vând pielea ursului — zise şi baronul Lamberg. — Cred însă că însărcinarea pe care ne-ai dat-o, nu este de loc tocmai atât de primejdioasă, după cum s'ar părea la prima vedere.

Să pui mâna pe un singur om şi să-l aduci la Paris, este prea puţin pentru preţioasa răsplată ce-l aşteaptă pe învingător.

— Vă mulţumesc domnii mei pentru frumoasa hotărâre, pe care aţi luat-o — reluă prinţesa. — Şi acuma aflaţi şi numele acestui duşman al meu, care nu vă poate fi cu totul necunoscut.

Faima acestui nume a trecut şi în Franţa şi gazetele s'au ocupat în mai multe rânduri de el.

Privirile celor trei adoratori se aţintiră cu o încordare de nedescris pe buzele frumoasei dar falsei prinţese, căci de numele pe care aceste buze aveau să-l rostească, atârna aventura cea mai ciudată, cea mai puţin obişnuită a întregei lor vieţi.

— Omul pe care-l urăsc — strigă Gilda şi pieptul ei începu să se mişte deodată, furtunos, iar făptura ei crescuse parcă, dându-i o înfăţişare de uriaş, — omul, pe care vreau să-l văd la picioarele mele, înfrânt, legat cobză, este.... Egizio Ettore... banditul Corsicei!

Un strigăt de uimire şi de mirare se desprinse de pe buzele celor trei nobili.

— Aşa dar, după Egizio Ettore, banditul, să alergăm noi?

Drace! dar ei îşi închipuiseră aventura aceasta cu totul altfel!

Ei crezuseră că este vorba de urmărirea unui nobil, a unui om din aceeaş clasă socială cu ei, or, acuma auziră că vor avea de-aface cu un simplu bandit, care colindă munţii.

De obicei, acest soi de răufăcători erau prinşi de poliţie. Iată însă că acuma era vorba ca trei

urmaşi ai unora din cele mai nobile familii franceze să pornească în urmărirea banditului. Asta ar însemna cam tot atât, ca să împuşti vrăbii cu tunul.

Desamăgirea pricinuită de cuvintele Gildei nu întârzie să se arate pe chipurile celor trei cavaleri.

— Nu nesocotiţi primejdia care este legată de îndeplinirea condiţiei pusă de mine — zise Gilda, după o mică pauză — căci din toate punctele de vedere Egizio Ettore este un vrăjmaş vrednic de dv.

In omul acesta se întâlnesc darurile cele mai ciudate, în el trăiesc două firi cu totul deosebite. Astăzi este un hoţ de rând, mâine nobilul cel mai desăvârşit, astăzi răsbunător al cinstei sale jignite, mâine un nenorocit, care atacă poştalionul, îl ucide pe postaş, pentru a-i sili pe călători să-şi golească pungile în mâinile lui.

In orice caz, vă sfătuiesc, domnii mei, să fiţi cu cea mai mare băgare de seamă în îndeplinirea însărcinării ce vă luaţi, fireşte, dacă nu cumva acuma, după ce aţi auzit că este vorba de Egizio Ettore, v'a trecut pofta de a vă mai supune dorinţei mele.

Aristide de Lamotier se îndreptă din tot trupul şi zise, cu hotărâre:

— In ce mă priveşte pe mine, te încredinţez că încă astăzi voi porni la drum, pentru a-ţi îndeplini dorinţa. Nicio trudă nu poate fi prea obositoare, nicio primejdie prea mare, dacă prin ea te pot câştiga pe d-ta, Gilda.

— Acelaş lucru îl pot spune şi despre mine, prinţesă! — zise şi Neuville.

Cereţi mâine fascicola 28-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

— Iar pe mine — adăugă baronul Lamberg — amiaza nu mă va mai prinde la Paris.

Aceste cuvinte ale celor trei cavaleri dovedeau hotărârea lor nestrămutată de a înfrunta orice primejdie, pentru a-şi asigura inima frumoasei copile.

— Bine, domnii mei — reluă Gilda — acuma nu mai rămâne, decât să vă spun unde-l puteţi găsi pe Ettore, cel mai vestit bandit al Corsicei.

Ticălosul colindă Corsica de miază-zi, în apropiere de Bonifacio, şi anume: pe la Saint-Etienne-en-Corse, unde este satul lui de baştină.

Se spune că ascunzătoarea lui ar fi undeva, pe lângă piscul Fontanellei. Aceasta nu este hotărât însă şi deaceea, vă sfătuiesc să nu vă lăsaţi păcăliţi de urme falşe, ci să scotociţi toată partea din spre miază-zi a Corsicei, dela Porto Vechio până la Ajaccio şi chiar mai sus.

Ţin să subliniez însă că acela care-l va ucide pe Egizio Ettore, pierde orice drept la răsplata fă-

găduită; numai acela — repet aceasta — care mi-l va aduce viu, numai acela va câștiga stima, inima și mâna mea.

Cei trei tineri admiratori se înclinară, dar nu văzură zâmbetul ciudat, triumfător, care încolțise în jurul buzelor ei.

— Acuma, domnii mei, rămâneți cu bine — mai zise Gilda, întinzând mai întâi mâna lui Aristide de Lamotier, pe urmă căpitanului Neuville și la sfârșit baronului Lamberg — nădăjduiesc că nu vă veți înapoia desamăgiți și că peste trei luni de zile, timpul hotărât pentru îndeplinirea condiției pusă de mine, ne vom revedea toți, mulțumiți și fericiți.

In vremea aceasta îmi voi da toată silința să mă gândesc la dv. trei cu o prietenie, cu o duioșie, cu o dragoste egală. Dealtfel, cred că ar fi mai bine ca niciunul din dv. să nu-mi trimită nicio știre, până la aceea, care va avea ca scop să-mi vestească, cum că dorința mea s'a îndeplinit.

Din alt punct de vedere, veți face un mare serviciu și autorităților corsicane, dacă veți isbuti să-l faceți nevătămător. In orice caz însă, vă cer ca nimeni să nu afle despre planurile noastre. Am vorbit unor oameni de cuvânt și nădăjduiesc că pot avea încredere în ei.

Tocmai de aceea — urmă Gilda și glasul ei luă o sonoritate aproape bărbătească — vă rog să-mi dați cuvântul dv. că nu veți destăinui nimănui pricina lipsei dv. din Paris, că nu veți desvălui nici chiar rudelor celor mai apropiate scopul călătoriei dv. în Corsica și că asupra tuturor celor vorbite aici, veți tăcea ca mormântul, până când nu vă voiu deslega eu de acest jurământ.

— Prințesă — zise Aristide de Lamotier cu mândria omului conștient de valoarea sa — sunt un cavaler și prietenii mei, căpitanul Neuville și baronul Lamberg, la fel.

— Cum, sunteți prieteni? — exclamă Gilda, uimită. — Eu credeam că vă cunoașteți doar din

societate! Imprejurarea aceasta îmi era cu totul necunoscută.

— Da — răspunse căpitanul Neuville — o strânsă prietenie ne leagă de ani de zile şi tocmai de aceea, ni s'a dat şi o poreclă: Cei trei fraţi siamezi din Paris.

— O poreclă foarte amuzantă! — râse prinţesa...

— Sau şi „cei trei nedespărţiţi" — adăugă contele de Lamortier.

— Sau — întregi baronul Lamberg — şi „cei trei pierde-vară" ai Franţei! Nădăjduiesc însă, prinţesă, că în curând vă veţi încredinţa că nu suntem tocmai aşa de pierde-vară, după cum ne crede lumea!

— Ori cum ar fi — zise Gilda — sunt încredinţată că chestiunea care mă interesează se găseşte în mâinile cele mai bune şi că preţul, pe care vreau să-l plătesc ca răsplată pentru îndeplinirea dorinţei mele, nu este prea mare. Acuma înc'odată, vă urez mult succes şi înapoiaţi-vă în curând la Paris, cu Egizio Ettore.

— Rămâi cu bine Gilda — zise contele de Lamotier, cu nobilă pasiune. — Pentru prima oară în viaţa mea aş dori ca mie să-mi reuşească ceeace prietenilor mei le va fi cu neputinţă să îndeplinească. Şi crede-mă că aceasta este cea mai mare jertfă pe care o pot aduce dragostei ce-ţi port.

— Eu îţi spun la revedere — zise baronul Lamberg, înclinându-se şi el, ca şi prietenul său — la revedere cu Egizio Ettore.

— In ceeace mă priveşte — adăugă Neuville — eu mă voi dedica cu trup şi suflet însărcinării ce ne-ai dat, pentru trei luni de zile. Fii încredinţată însă, prinţesă, că după acest răstimp Corsica va fi scăpată de vestitul său bandit, chiar dacă Neuville nu s'ar pricepe să mânuiască spada decât pe jumătate.

Cei trei nobili se îndreptară în spre uşă, acolo

se mai înclinară odată și în clipa următoare părăsiră odaia.

In aceeaș clipă dispăru și zâmbetul de pe chipul Gildei, care luă o înfățișare dușmănoasă și în ai cărei ochi larg deschiși se putea citi o înfrigurare nețărmurită.

— Trebuie să pun mâna pe el, dacă nu vreau să fiu pierdută — exclamă frumoasa fată, cu glasul înăbușit — și acești trei proști trebuie să mă ajute spre a-mi ajunge scopul.

Da, Egizio, va trebui să te cuceresc, ca pe o cetate. Este adevărat că sunt departe de tine, dar am la îndemână o armată destul de bună, pe care o pot trimite pe urmele tale. Te voi smulge de lângă Letiția ta, în lanțuri vei fi asvârlit la picioarele mele. Mâinile acestea însă îți vor rupe lanțurile și te vor ridica până la pieptul meu, unde trebuie să se odihnească frumoasa ta frunte.

Odată aici, la Paris — își urmă Gilda convorbirea cu sine-însăși, în vreme ce se plimba prin budoar, cu pași înfrigurați — va sfârși prin a fi al meu, căci Egizio Ettore este asemenea florilor exotice, cari dacă sunt scoase din pământul patriei lor, nu mai prind rădăcini în nicio altă glie și se vestejesc, clătinându-se și îndreptându-se după fiecare vânt.

Dar eu, grădinarul iscusit, voi ști să-i dau sucul vieții, aruncându-l în vâltoarea acestui oraș ar bogăției și al plăcerilor, de unde își va suge o sevă nouă, pe care n'a cunoscut-o în munții lui. Îl voi domestici eu pe acest sălbatic corsican, iar tu, Letiția, rivala mea, îți vei fi pierdut nu numai bogăția și strălucirea tatălui tău, dar și pe alesul inimei tale, care după mine prețuește mai mult decât orice comoară de pe pământ.

Egizio al tău va fi al meu, numai al meu și al nimănui altcuiva.

CAP. 27

Cei trei fraţi siamezi din Paris

Aristide de Lamotier, Rémi Neuville şi baronul Lamberg coborau tăcuţi treptele acoperite cu covoare scumpe ale palatului, în care avusese loc convorbirea redată mai sus. Acuma ajunseră în stradă, dar niciunul nu scosese încă vre-o vorbă. Era pentru cea dintâi oară în viaţa lor, că o neînţelegere îi despărţea. Fiecare din ei însă o iubea pe Gilda cu atâta patimă, o dorea ca soţie cu atâta râvnă, încât i-ar fi fost cu neputinţă să-şi poruncească tăcere puhoiului simţămintelor, pentru a nu jigni celălalt sentiment, al prieteniei.

Intr'adevăr, ea îi fermecase pe toţi trei şi toţi trei erau hotărâţi să se avânte într'o aventură, al cărei sfârşit nimeni nu-l putea prevedea.

Ajunşi în faţa portalului, ei nu se despărţiră, ci merseră mai departe, unul lângă altul.

Aşa ajunseră ei la capătul lui Faubourg Saint Germain, unde contele de Lamotier se opri deodată şi se adresă celorlalţi doi prieteni ai săi, cu următoarele cuvinte:

— Băieţi, nu mai merge! Pentru ce am fost noi prieteni o viaţă întreagă, pentru ca o singură zi să ne poată despărţi? Să fie deci totuş adevărat că chiar şi între cei mai desăvârşiţi bărbaţi o femee poate băga zizania?

— Te rog, Lamotier — zise căpitanul Neuville — foloseşte-te de alte cuvinte, când vorbeşti de Gilda de Paris! O femee este ea?

— O femee — răspunse contele, nu fără o oarecare amărăciune — o adevărată femee, căci altfel nu s'ar fi putut gândi niciodată să ne dea o însărcinare ca aceea, pe care ne-a dat-o. La naiba! mai trăim oare în vremea evului-mediu, când cavaleri acoperiţi de zale se luptau între ei pentru un surâs

de femee frumoasă? Băieţi, nu vă supăraţi pe mine, dar eu găsesc dorinţa Gildei foarte ciudată.

— Şi cu toate acestea vrei să i-o îndeplineşti! strigă baronul Lamberg.

— Da, vreau, fiindcă cuvântul unui nobil este sfânt, în orice împrejurări! Voi părăsi Parisul încă înainte de asfinţit şi voi pleca în Corsica.

— In ceeace mă priveşte — zise şi căpitanul Neuville — şi eu voi pleca spre Corsica. Astăzi însă nu voi putea face aceasta, deoarece mai am câteva chestiuni de mare însemnătate de rânduit la Paris. Mai înainte de toate trebuie să-l fac pe François de Cernay să simtă puţin vârful spadei mele, pentru nerusinata jignire, pe care mi-a adus-o eri, la teatru; apoi, trebuie să mai trec şi pe la bătrânul Gueldo Diaz, care mi-a făgăduit că-mi va prelungi o poliţă, iar pe urmă... dar asta este o chestiune, care nu vă mai priveşte pe voi!

— Ah... pricep, pricep — zise baronul Lamberg, râzând — este o chestiune duioasă... de inimă... Nu cumva e vorba de mica midinetă... Doamne, cum se chema...? ah, da, Nitouche!

— Dacă bănueşti, le ce ţi-aş mai ascunde — răspunse Neuville. — Intr'adevăr aşa este. Micuţa e foarte geloasă şi dacă nu mă reped mai întâi până la ea, pentru a-i spune vreo minciună referitor la lipsa mea din Paris, este în stare să mă caute în toată lumea.

— Dar ce-i vei spune? — întrebă baronul. — Nu cumva ai de gând să-i bagi în cap că ţi-a picat vre-o moştenire şi că punerea în stăpânire va ţine trei luni de zile?

— Din păcate, nu —suspină Neuville. — Asta nu i-o pot spune, deoarece n'am de loc aerul unui om, care poate avea norocul unei moşteniri mai însemnate. Ii voi spune însă că regimentul meu a primit ordin să plece în Algeria, pentru a potoli o răscoală a unor triburi indigene.

— Băieţi, — zise deodată baronul Lamberg,

arătând în spre o firmă de deasupra unui geam mare de cristal — iată restaurantul, în care am făcut atâtea chefuri împreună! Ce ar fi dacă am intra să mai luăm o gustare, înainte de a deveni dușmanii neîmpăcați, cari vom fi în Corisca? Căci să nu ne ascundem după degete și să mărturisim că, ajunși acolo, fiecare din noi va căuta să-l întreacă pe celălalt în curaj, în iscusință, în violenie, pentru a lua el premiul; or, această întrecere a cărei răsplată este mâna Gildei de Paris, nu ne poate decât învrăjbi. Deaceea, înainte, copii, sunteți invitații mei!

— S'a făcut! — zise Lamotier, iar Neuville, mângâindu-și mustața blondă, adăugă:

— Un ceas pot rupe încă. Mai mult însă nici într'un caz!

In curând apoi, cei trei prieteni ședeau în jurul unei mese din restaurant, iar birtașul, care-i cunoștea, se întrecea în a le lăuda diferitele feluri de bucate.

Restaurantul acesta era vestit pentru ficații săi de gâscă și deaceea, cei trei prieteni comandară această delicatesă.

Nu mult dela sosirea celor trei cavaleri apoi, masa lor era împodobită cu patru sticle... goale.

Vinul deslegă limbile, glumele se întretăiau în fiecare clipă, prietenii râdeau și în cele din urmă, Aristide de Lamotier zise:

— Dragii mei, eu v'aș face o propunere cea mai bună, pe care o poate născoci o minte de om! Noi să fim potrivnici, noi cari suntem legați printr'o prietenie atât de îndelungată, noi, pe care tot Parisul ne cunoaște ca pe cei trei frați siamezi, sau ca pe cei trei nedespărțiți, sau ca pe cei trei pierdevară ai Franței? Avem noi oare dreptul să facem de râs numele, poreclele acestea, cari ne-au fost date? Băieți, gândiți-vă, ce este a treia parte din niște frați siamezi?.... un nimic... nu poate trăi... numai

împreună au putere de viață... numai împreună pot trăi.

Ei bine, având în vedere toate acestea, eu vă propun nici să nu ne despărțim, ci să pornim împreună pentru a înfrunta aventura. Impreună, toți trei, vom putea pune mâna mai ușor pe ticălosul acela de bandit, pentru a-l aduce la Paris.

Dar de ce sfântul stați așa, ca niște popândăi? De ce nu răspundeți? Vorbiți, prieteni, spuneți și voi ceva! Luați o hotărâre!

— Lamotier — exclamă Neuville, întinzându-și mâna peste masă, pentru a o strânge pe aceea a prietenului — tu mi-ai citit gândurile, te-ai coborât în sufletul meu... La ceeace ai spus tu, acuma, eu mă gândesc de un ceas.

— Lamotier, vino să te sărut — strigă și baronul Lamberg, care întinzându-se peste masă îl sărută pe tânărul conte. — Propunerea ta este minunată, genială. Impreună îl vom putea prinde pe bandit mult mai iute, pe când separați am putea alerga după el mult și bine.

Da, să jurăm că vom porni împreună în urmărirea lui Egizio Ettore, că nu ne vom părăsi niciodată la primejdie. Impărțindu-ne rolurile ne va fi mult mai ușor să ne atingem scopul.

— Rolurile ni le vom putea noi împărți — răspunse Neuville — dar cum facem cu răsplata? A cui va fi frumoasa Gilda, dacă pentru prinderea lui Egizio meritul nostru va fi egal?

Intrebarea aceasta îi puse într'o vădită încurcătură pe ceilalți doi.

— Eu cred că — urmă căpitanul Neuville, răspunzându-și singur la întrebare, după ce ne vom fi îndeplinit misiunea, să ne ducem în fața ei și să-i spunem:

„Prințesă, fiecare din noi te iubește tot atât de înfocat ca și celălalt. Hotărăște d-ta, care-ți este mai drag din noi trei.

— Şi dacă ea nu se va putea hotărî? — întrebă contele de Lamotier.

— Atunci vom juca o partidă de pichet pentru ea — zise baronul Lamberg.

— S'a făcut! — strigară ceilalţi doi, râzând şi trei mâini se împreunară peste masă, pentru a uni şi pe mai departe trei suflete credincioase, trei prietenii adevărate.

— Acuma însă, să ne facem şi planul de războiu — strigă Lamotier, vesel. — Băieţi, trebuie să vă mărturisesc că aventura deabia de acuma începe să devină interesantă şi că eu deabia aştept să pornim la drum.

In ceeace te priveşte pe tine, Neuville, firéşte că acuma te vom ajuta să termini cât mai rute cu încurcăturile tale.

In privinţa lui François de Cernay n'am nicio grijă, căci ştiu că-i vei da lecţia cuvenită. Unde vă întâlniţi?

— Deseară, la ceasurile şase, în faţa porţii Saint Denis! — răspunse Neuville.

— Bine. Să-l mângâi puţin cu spada, căci un al doilea spadasin ca tine nu mai este în tot Parisul.

Cu totul altfel stau lucrurile cu bătrânul portughez, Gueldo Diaz. Acela este un cămătar foarte încăpăţânat. Cât de mare este datoria pe care o ai la el?

— Nici nu ştiu pe dinafară — răspunse Neuville. — In orice caz, nu mai puţin de treizeci de mii de franci.

— Pe aceştia îi iau asupra mea — zise baronul Lamberg. — Mă voiu duce chiar acuma la portughez şi voi rândui eu lucrurile! Vrei poate s'o împac şi pe mica Nitouche?

— Până aici! — strigă Neuville, râzând. — Pe Nitouche îmi iau eu însărcinarea s'o împac. Ascultă, băiete! Cerneală, toc, hârtie!

Indată ce chelnerul îi aduse cele cerute, căpitanul Neuville îi scrise domnişoarei Nitouche o scri-

soare, în care îi dădea de ştire că a fost trimis cu regiment cu tot, pentru trei luni, în Algeria.

— Dragă Lamotier — zise el, apoi — te rog fii tu aşa de bun şi îngrijeşte ca scrisoarea aceasta să ajungă la destinaţie. Eu trebuie să mă mai reped şi până la colonel, spre a-i cere un concediu de trei luni, pe care cred că nu mi-l va refuza. Intre timp, tu vei putea lăsa scrisoarea la portarul casei unde şade Nitouche.

— Firește! — răspunse Lamotier şi vârî în buzunar plicul, pe care i-l înmână căpitanul.

— Acuma însă, să trecem la planul de războiu — zise el pentru a doua oară. — Inainte de toate, cred că nu vom pleca singuri spre Corsica. Noi suntem obişnuiţi cu un anumit fel de viaţă, aşa că, nu încape nicio îndoială că ne vom lua cu noi şi servitorii.

— Asta nu prea merge — răspunse Neuville. — Trei oameni se mai pot strecura oarecum, când este vorba de o aventură ca aceasta. Cu cât suntem mai mulţi însă, cu atât va fi mai greu. In ceeace mă priveşte, eu nu-mi iau servitorul cu mine.

— Iar eu nici măcar n'am un servitor în care să mă pot încrede. Toţi sunt mizerabili! — zise baronul Lamberg.

— Bine, atunci nu vom fi însoţiţi decât de Tric-Trac al meu — reluă Lamotier. — Il cunoaşteţi doar şi voi. E prost ca noaptea şi totuş, viclean, cum nu poate fi decât un „gamin" parizian, care s'a născut, ca orice vagabond al capitalei franceze, pe stradă. Tric-Trac este un băiat foarte bun, pe care mă pot bizui din toate punctele de vedere. El ne va servi pe toţi trei.

— Firește că nu trebuie să uităm nici de armele, de cari putem avea nevoie — adăugă Lamberg. — Eu propun ca fiecare din noi să ia cu sine câte o puşcă de vânătoare, precum şi un anumit număr de alte arme, mai mici.

—In ceeace mă priveşte — zise căpitanul Neu-

ville — eu îmi voiu permite să-mi iau cu mine și spada, căci asemenea poetului, eu pot spune că-mi lipsește o mână, când îmi lipsește spada.

— Dar cum nu se poate face războiu fără bani — zise Aristide de Lamotier, după ce mai goli un pahar cu vin — va trebui să luăm cu noi și o însemnată sumă de bani.

Neuville oftă.

— Am priceput — răspunse Lamotier. — Partea ta ți-o vei plăti prin priceperea-ți mai firească în cele ale războiului. Lamberg și cu mine vom aduna banii necesari, pentru ca să nu rămânem în drum prin Corsica.

— Firește că vom lua trenul și vaporul, pentru a ajunge în Corsica — zise Neuville — cu toate că, dacă ar fi cu putință, pe mine nu m'ar supăra să facem tot drumul călare.

— Până la Marsilia vom merge cu trenul, de acolo până la Bastia cu vaporul — răspunse Lamotier. — Părerea mea însă ar fi să comandăm un tren special, căci la urma urmelor nu știm cât vom colinda prin munții Corsicei, pentru a-l căuta pe acel ticălos de bandit, așa că, fiecare zi, fiecare ceas poate să joace un rol de căpetenie în aventura noastră. Deaceea, voi comanda un tren special, care să ne ducă de aici și până la Marsilia, de îndată ce vom fi gata.

— Foarte bine — încuviință Lamberg — cu tren special, până la Marsilia, cu vapor special până la Bastia, iar de acolo cu caii, în munții Corsicei.

— Așa dar trei luni avem pentru îndeplinirea misiunei ce ne-am luat — observă Lamotier. — In câte avem astăzi?

— 17 Decembrie.

— Atunci la 17 Martie aventura noastră trebuie să fie încheiată — exclamă Lamotier. — Cred că până atunci avem timp îndeajuns pentru a prinde toți banditii de pe pământ și a-i pune la picioarele

frumoasei Gilda. Şi acuma, băieţi, goliţi-vă paharele şi să pornim.

Paharele se mai ciocniră odată, prietenii le mai dădură odată cuprinsul pe gât, apoi toţi trei părăsiră restaurantul, fiecare ducându-se după treburile sale.

Când apoi la ceasurile opt seara se întâlniră iarăş în locuinţa lui Lamotier, totul se petrecuse după program. Neuville străpunsese cu spada umărul stâng al lui François de Cernay, ceeace-l scoase îndată din luptă pe acesta din urmă, Lamotier comandase tren special, care la ceasurile zece seara îi aştepta în Gara de Sud. Baronul Lamberg îi plătise prea cinstitului Gueldo Diaz datoria prietenului său, Neuville şi îi înmână acestuia un pachet întreg de chitanţe şi poliţe. Chiar şi iscusitul Tric-Trac era gata şi stătea în fundul odăii, lângă un geamantan uriaş, în care împachetase toate cele trebuincioase pentru o călătorie îndelungată.

— Atunci putem pleca — zise Aristide de Lamotier — mai aruncând o ultimă privire prin odaie. — Trei luni de zile nu te voi mai vedea, simpatică locuinţă, trei luni de zile nu voi mai gusta plăcerile Parisului, trei luni de zile nu voi mai fi văzut nici la Bois de Boulogne, nici la Operă şi nici la unul din celelalte numeroase localuri, unde se întâlneşte deobicei Parisul vesel. Şi toate acestea, numai pentru capriciile unei femei!

Cei trei prieteni părăsiră micul palat al lui Lamotier şi cu trăsura care-i aştepta se duseră la Gara de Sud.

Trenul special, rezervat numai pentru ei, era tras pe o linie moartă şi era alcătuit numai din locomotivă, un vagon de bagaje şi un vagon-salon.

Cei trei prieteni luară loc în vagonul din urmă. Tric-Trac fu îngăduit şi el, într'unul din compartimente, unde îşi putu întinde după dorinţa inimei picioarele, cărora Dumnezeu uitase parcă să le facă un sfârşit.

— Să aprindem o ţigară, copii — zise Lamotier. — Uite, trenul s'a şi pus în mişcare.

Roatele se învârteau într'adevăr, locomotiva scoase un fluerat asurzitor, aburii ţâşniră prin ventil şi trenul special porni din veselul Paris, cu o iuţeală ameţitoare, toate celelalte trenuri obişnuite trebuind să-i facă loc.

A doua zi de dimineaţă, Tric-Trac intră în compartimentul cel mare, în care se găseau cei trei prieteni şi fluturând o scrisoare în mână, se adresă vădit încurcat lui Lamotier:

— Stăpâne, mărturisesc că am uitat să vă dau scrisoarea aceasta, pe care am găsit-o într'unul din buzunarele surtucului, pe care l-aţi purtat ieri dimineaţă.

— Ia să vedem, ce scrisoare e, Tric-Trac! — zise Lamotier, luând plicul din mâinile servitorului său.

Dar deabia aruncă o privire fugară asupra scri-

sului, că şi păli, apoi, cu un amestec caraghios de glumă şi seriozitate, exclamă:

— Mica şi sărmana Nitouche, va plânge până îi vor seca lacrimile, Neuville, căci va crede nici mai mult, nici mai puţin, decât că te-ai înecat în Sena. Iată scrisoarea pe care mi-ai încredinţat-o şi pe care fireşte că am uitat s'o duc la destinaţie.

— Biată fată — strigă căpitanul — se va topi de durere. Nădăjduiesc însă că-şi va purta văduvia cu demnitate şi-şi va îneca amarul, la pieptul unui alt bărbat. Inainte deci, prietene, aruncă scrisoarea pe fereastră, aşa cum se găseşte.

O mişcare a braţului lui Lamotier şi scrisoarea pentru mica Nitouche sboară pe fereastra vagonului.

Egizio Ettore nu bănuia, că în clipa aceea pe şinele strălucitoare aluneca un tren special, în care se găseau trei tineri nobili francezi, cari mergeau spre Corsica, numai pentru a pune mâna pe el, spre a-l aduce în lanţuri la Paris, deoarece aşa dorise o femee frumoasă.

CAP. 28

O rudă primejdioasă

Sub încăperile princiare, cari alcătuiau luxoasa locuinţă a lui Fernando Hernez, se găseau alte odăi nesfârşite, în cari sute de funcţionari lucrau neîntrerupt pentru fericirea stăpânului lor.

Aceasta nu însemna însă că stăpânul putred de bogat răsplătea după merit munca istovitoare a funcţionarilor săi.

Cereţi mâine fascicola 29-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 96 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Căci dacă spaniolului îi plăcea să facă lux acolo, unde era înconjurat de oameni din societatea aleasă, în schimb față de aceia cari îl serveau, ajutându-l să îngrămădească averi, era de o sgârcenie, cum numai la un spaniol parvenit se poate întâlni.

Trecând prin sălile nesfârșite, în cari ședeau contabilii și corespondenții, în dosul ferestrelor zăbrelite și alături de nenumărate case de fier, în cari Fernando Hernez își ținea mormanele de aur, ajungeai la o scară întortochiată, al cărei pălimar era îmbrăcat în catifea roșie.

Dar erau foarte puțini aceia, cari aveau dreptul să treacă peste scara aceasta, căci folosirea ei nu era îngăduită decât acelora, cari dobândiseră o audiență la acest prinț al aurului.

In acest scop, Fernando Hernez așezase la capătul de jos al scării un cerber, care nu lăsa pe niciun nechemat să calce fie chiar pe cea dintâi treaptă.

Cerberul acesta era Alfonso, servitorul său, tot un spaniol, despre care se spunea că pe vremuri ar fi fost un toreador, adică un luptător cu tauri.

Făptura lui de atlet, mușchii lui de uriaș păreau să îndreptățească acest svon.

Acela însă, care avea norocul să treacă peste aceste trepte și să ajungă în fața lui Fernando Hernez, pășea în cabinetul cel mai luxos, pe care îi fusese dat să-l vadă vreodată.

Picioarele se cufundau în covoarele moi până la glesne, ochii rămâneau holbați la minunatele tablouri cari împodobeau pereții.

In ziua aceea, Fernando Hernez ședea la masa sa de lucru și răsfoia într'un registru voluminos.

Chipul lui însă era înourat. Acuma, fie că bogătașul era în toane rele, fie că în lume el purta o mască de om vesel și nepăsător, pe când aici, unde se știa neobservat, își scotea la iveală ade-

vărata sa înfățișare, care nu era de loc aceea a unui om lipsit de griji și de necazuri.

Hernez apăsă pe un buton electric și câteva minute mai târziu Alfonso intră în birouf stăpânufui său.

— Cheamă-mi-l pe Bertrand și îngrijește ca în vreme ce vorbesc cu el să nu mă turbure nimeni și să nu fim spionați.

— Am înțeles, sennor! — răspunse fostul toreador și se îndepărtă.

Peste alte câteva minute ușa cabinetului se deschise din nou și cel chemat intră.

Era un om slab, uscățiv, al cărui chip n'ar fi insuflat prea multă încredere unui bun cunoscător de oameni, deoarece chipul acesta avea o asemănare isbitoare cu aceea a unei păsări de pradă. Culoarea feței era galbenă-verzuie, ceeace dovedea o neobișnuită frământare a fierei. Chiar și ochii lui negri, înțepători, erau așezați într'un glob alb-gălbui, murdar parcă.

Avea părul aproape cărunt și fața plină de

urme de patimi, cari mai licăreau parcă şi acuma sub cenuşe.

Cu toate acestea Bertrand era omul de încredere al lui Fernando Hernez, cassierul lui, căruia îi dăduse însărcinarea administrării averei sale, mâna lui dreaptă, omul cu care se sfătuia în toate chestiunile sale de afaceri.

— Inchide bine uşa, Bertrand — îi zise Hernez — fiindcă vreau să vorbesc ceva cu d-ta.

Cassierul făcu după cum i se porunci.

Dar deabia se îndepărtă de uşă cu câţiva paşi, că Fernando Hernez şi puse în mişcare o mică manivelă, ce se găsea într'un colţ al biroului său şi în aceeaş clipă se lăsă o perdea de fier în faţa uşii. Perdeaua aceasta de fier avea menirea de a împiedica urechile nechemate de a asculta convorbirea bancherului cu omul său de încredere.

După cât se părea, Fernando Hernez avea de vorbit cu cassierul său despre lucruri, cari nu trebuiau să fie auzite de nimeni.

Bancherul se ridică de pe scaun, măsura de câteva ori odaia, în lung şi în lat, apoi se opri în faţa lui Bertrand, cu expresia omului care are ceva pe suflet, ceva ce-l chinueşte grozav.

— Veşti proaste, Bertrand — zise Hernez, cu voce şoptită, dar foarte aspră. — Norii se adună deasupra noastră. Toate afacerile, pe cari le-am încheiat în ultimul an, au dat greş.

Tocmai acuma am primit o telegrama dela agentul meu din Paris, care-mi spune că conducătorul sucursalei noastre de acolo a fugit, cu aproape un milion de franci.

Mi-e teamă că ticălosul nu va putea fi prins cu una cu două, deoarece a câştigat o bună bucată de drum înaintea urmăritorilor, ticăloşia lui nefiind observată, decât la vreo săptămână după ce n'a mai dat pe la sucursală.

— Intr'adevăr aceasta este o veste proastă — răspunse Bertrand — mai ales când te gândeşti că

nici ştirile primite dela Londra nu sunt prea favorabile. Marea speculaţie, pe care am pus-o la cale acolo, a dat greş cu desăvârşire şi aceasta ne costă vreo patruzeci de mii de lire sterline.

— Intr'un cuvânt — scrâşni Fernando Hernez — suntem în marginea prăpastiei!

— Să fie oare tocmai atât de rău? — exclamă Bertrand, uitându-se iscoditor la stăpânul său.

— Nu face nimic! — zise Hernez, ridicând nepăsător din umeri. Ne vom folosi iarăş de mijlocul, de care ne-am mai folosit de câteva ori. Căci Bertrand, trebuie să avem bani cu orice preţ.

— Fireşte că trebuie — răspunse cassierul. — E prost numai că în capitalele Europei lumea a început să se cam ferească de noi. Creditul nostru o sdruncinat, băncile nu vor să ne mai dea o para chioară.

— Să se ducă dracului, băncile — scrâşni Fernando Hernez. — Dealtfel nici nu m'am gândit la ele şi nici la bani adevăraţi. Tu ştii la ce m'am gândit, Bertrand!

— Eu nu ştiu, decât ceeace-mi spune stăpânul meu — răspunse linguşitorul casier. — Eu nu sunt îndeajuns de deştept, spre a putea citi gândurile.

— La naiba, Bertrand, de ce vrei să-ţi baţi joc de mine? — strigă bancherul, lovind furios cu piciorul în podeaua acoperită cu covoare moi. Înţelegi prea bine la ce mă gândesc.

Trebuie să ne întoarcem la aceea de unde am pornit. Nu-ţi mai aduci aminte, Bertrand, cum am fabricat noi cele dintâi bancnote false? Ha, ha, ha, am năpădit piaţa cu peste un milion de franci, în bancnote falşe de o sută.

— Ai fost însă îndeajuns de prevăzător, Hernez — răspunse Bertrand — că timp de zece ani să nu mai faci această încercare. Peste zece ani însă, nevoia te-a silit să-ţi mai încerci odată norocul, cu bancnote falşe.

— Mai încet, nu vorbi aşa tare. Ai dreptate,

după zece ani am mai fabricat bani odată. Atunci însă am aruncat pe piață hârtii de o sută de lire italiene.

Și încercarea a reușit pentru a doua oară.

Cei dela Roma au căscat ochii mari, când au văzut că au de răscumpărat două milioane de lire mai mult, decât au pus ei pe piață.

Ei bine, eu cred că ceeace am putut face cu francii francezi și cu lirele italiene, ar putea isbuti și cu lirele sterline.

Bertrand, sunt hotărât să-mi mai încerc odată norocul pe calea aceasta, pentru a treia și cea din urmă oară. Nu-mi rămâne altceva de făcut.

— Hernez, acesta este un joc foarte primejdios. De atunci împrejurările s'au schimbat simțitor și Europa veghează asupra bandei de falșificatori de bani, care a isbutit s'o păcălească de două ori.

Dacă până astăzi n'ai fost descoperit, aceasta n'o poți mulțumi decât numai împrejurării că de amândouă ori ai făcut câte o pauză de zece ani încheiați.

Fernando Hernez, știi bine, cât îți sunt de credincios. Tocmai deaceea, nu pot să te sfătuiesc îndeajuns să renunți la această primejdioasă încercare a norocului.

— Totuș, trebuie s'o fac — strigă spaniolul, cu voce răgușită, aruncându-și țigara într'un colț al odăii — căci este singura scăpare, deoarece tocmai acuma am nevoie de o însemnată sumă de bani.

Soția mea este obișnuită să împrăștie banii cu amândouă mâinile. Ea nu bănuiește, care a fost isvorul de unde am pompat eu aurul până acuma și nu pot să-i refuz nicio dorință. Deaceea, voiu încerca lovitura din nou și va trebui să ne punem pe lucru fără întârziere.

— Uiți însă un lucru, Fernando Hernez — răspunse uscățivul cassier. — Anume că nu mai ai un meșter, care să-ți falșifice bancnotele într'un

chip atât de desăvârşit, ca în trecut. Ştii bine, Fernando Hernez, că Edgard Müller a murit.

— Imi pare destul de rău — exclamă spaniolul, oftând. — Artistul acesta dăruit de Dumnezeu a murit şi sunt îndreptăţit să deplâng moartea lui, deoarece el a fost acela, care m'a ajutat să ajung la averea de astăzi.

— Aşa este — răspunse Bertrand — şi tocmai deaceea este păcat că Edgard Müller a murit de foame, în adevăratul înţeles al cuvântului.

Fernando Hernez tresări şi aruncă o privire furioasă lui Bertrand.

— A fost oare vina mea? — scrâşni el. — L-am răsplătit împărăteşte, dar a fost un risipitor. Iar când i-am cerut pentru a treia oară să-mi facă plăci pentru a tipări bani falşi, mi-a întors spatele, cu îngâmfare, strigându-mi că o asemenea fără-de-lege n'ar mai săvârşi pentru toate comorile din lume.

Şi de ce îndrăznea neamţul acesta să-mi vorbească cu atâta mândrie? Fiindcă la bătrâneţe devenise superstiţios. O fată a lui, pe care o iubea grozav, îi fugise de acasă cu iubitul său. Atunci a venit la mine şi mi-a spus:

„Aceasta este pedeapsa lui Dumnezeu, pentru că mi-am înjosit arta atât de mult şi am pus-o în slujba unor scopuri atât de mârşave ,în slujba unui răufăcător.

Deaceea m'a lăsat Marta mea. De acum înainte însă nu-l voi mai supăra pe Dumnezeu. Mai am un copil, pe Wilhelm şi nu vreau să-l pierd şi pe acesta".

Şi bătrânul a fost de o încăpăţânare de catâr. Toate rugăminţile, toate ameninţările mele au rămas zadarnice.

Nu, Bertrand, n'ai spus chiar şi d-ta atunci că eu n'am avut nicio vină că Edgard Müller a murit ca un mizerabil, undeva, pe un mănunchi de paie, în Ajaccio?

— Da, aşa este — raspunse cassierul. — Ai

dreptate, căci când omul a apucat să zică A, trebuie să spună şi B. Ce vrei însă, era un neamţ şi nemţii sunt cunoscuţi pentru încăpăţânarea lor.

— Dar asta nu însemnează că nu-mi voi ajunge scopul. Edgard Müller a murit, dar a lăsat în urma lui un fiu, căruia i-a trecut toată taina artei sale...

Wilhelm Müller este şi el un mare artist, dragul meu Bertrand şi ar fi trebuit să fie sărbătorit în toată Europa ca cel mai mare litograf, dacă n'aş fi avut eu grijă ca aceasta să nu se întâmple.

— D-ta, Hernez? — făcu cassierul, uimit peste măsură.

— Da, eu! — zise spaniolul, râzând batjocoritor. — Eu am lucrat întotdeauna împotriva intereselor acestui Wilhelm Müller, i-am săpat renumele, aşa că, nicio firmă mai de seamă n'a vrut să lucreze cu el.

Prin aceasta am ajuns la rezultatul că acest Wilhelm Müller este tot atât de sărac, ca şi tatăl său, tot atât de muritor de foame ca şi acela, care i-a lăsat moştenire o comoară atât de preţioasă. Iar dacă mă voi duce la el acuma şi-i voi cere să-mi facă plăcile pentru bancnotele englezeşti, Wilhelm Müller mi le va face, rămânându-mi recunoscător pentru bacşişul pe care i-l voi arunca.

— Crezi? — răspunse Bertrand. — Eu nu sunt tocmai atât de încredinţat de asta. Wilhelm Müller a moştenit nu numai talentul tatălui său, dar şi caracterul lui. Deaceea, te sfătuiesc, Fernando Hernez, fii cu multă băgare de seamă.

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, Fernando Hernez se plimba de colo până colo prin odaie.

— Ai dreptate, dragă Bertrand — zise el, în cele din urmă. Cu nemţii aceştia nu poţi fi niciodată îndeajuns de prevăzător. Mi-a venit însă o idee, care cred că nu este tocmai rea, Bertrand. Unde locueşte acest Wilhelm Müller?

— In așa numitul „Colțul Gâștelor" — răspunse cassierul. — Este o fundătură mică, în care s'au adunat aproape toți artiștii săraci din Ajaccio. Toate odăile caselor din această fundătură sunt ocupate de ei. Acolo se pictează, se sculptează, se cizelează, într'un cuvânt, toate artele pot fi întâlnite în „Colțul Gâștelor".

Totuș, sărăcia e stăpâna lor neînduplecată și toți trăiesc de azi pe mâine.. Iar dacă vreunul din ei pune vreodată mâna pe o sumă mai însemnată își adună toți prietenii și pe toți îi ospătează, le plătește chiria, spălatul, până când rămân fără un ban.

Wilhelm Müller însă este unul din cei mai săraci.

— Bine, foarte bine — murmură Fernando Hernez. — Dacă nu mă înșel, tânărul acesta trebuie să aibă vreo douăzeci și patru de ani.

— Intocmai!

— La vârsta aceasta bărbații, chiar și cei săraci la pungă, sunt foarte darnici în dragoste. Ascultă, Bertrand, ai putea să-mi spui, dacă acest Wilhelm Müller are vreo legătură, cu vreo femee oarecare?

— Din însărcinarea d-tale, l-am supraveghiat pe litograf neîncetat — răspunse cassierul — deaceea știu că Wilhelm Müller trăiește foarte modest și mai ales retras. In orice caz, în casa în care locuește el, se găsește o fată, un fel de model, care însă îngrijește și de toate ale casei.

Ea este aceea care poartă grija curățeniei odăilor, care face drumurile necesare prin oraș, care gătește, preia rufele, într'un cuvânt, care conduce toată gospodăria tuturor.

— Și ce vârstă are fata aceasta?

— E încă numai o copilă de vreo șaisprezece—șaptesprezece ani. Se numește Mariana și este atât de frumoasă, încât e cunoscută în tot cartierul.

— Frumoasă și săracă — strigă Fernando Her-

nez, cu un râs diabolic — asta nu e rău, Bertrand, nu e rău de loc!

Bertrand, ascultă-mă bine! — zise spaniolul, după o scurtă pauză. — Iți voi da o însărcinare foarte importantă.

Cunoști castelul meu Alhambra, care este așezat în apropiere de Saint Etienne. Poruncește să se înhame caii cei mai iuți din grajd, la trăsura cea mai ușoară și repede-te până la Alhambra. Acolo spune-i administratorului castelului să pregătească odaia din turn, deoarece va avea un oaspe, încă chiar din noaptea aceasta.

— Am înțeles — zise Bertrand, înclinându-se în fața stăpânului său, care puse din nou în mișcare manivela de pe birou. Perdeaua de fier se ridică iarăș și casierul părăsi cabinetul de lucru al bancherului.

— Alfonso!

Pașii apăsați ai fostului toreador se auziră îndată pe scări și făptura lui voinică se ivi apoi în pragul ușii.

— Vino mai aproape, Alfonso... Mai aproape... Iți voi da o însărcinare de mare însemnătate.

— Poruncți, sennor!

— La noapte, la ceasurile douăsprezece, vei ataca pe cineva în strada Cavour. Îl vei trânti la pământ, îl vei lega bine și apoi îl vei duce până la o trăsură, care va aștepta prin apropiere. Toate acestea trebuie să se întâmple foarte iute și omul trebuie făcut nevătămător, mai înainte de a putea scoate vreo vorbă.

— Stăpânul meu va fi mulțumit cu mine — răspunse spaniolul. — Îl voi trânti pe omul acela la pământ atât de bine, încât să nu se mai poată ridica singur, câte zile va mai avea.

— Nătărăule — strigă bancherul, mânios. — Eu vreau tocmai contrariul.

Deschide-ți bine urechile, Alfonso. Omului acestuia nu trebuie să i se întâmple nici cel mai

mic rău. Nici măcar cu o sgârietură să nu se aleagă. Îmi garantezi de el, cu propria ta viață!

— Viața mea aparține lui Fernando Hernez — fu răspunsul supusului servitor. — Poate să mi-o ia, când va crede de cuviință. Am înțeles ce am de făcut. Omul va ajunge la trăsură, fără să i se miște un fir de păr, fără să scoată vreo vorbă.

— Bine, Alfonso! Știu că mă pot bizui pe tine! Poți pleca.

Un minut mai târziu, bancherul se găsea iarăș singur în cabinetul său de lucru. El încuie ușa, de data aceasta însă se mulțumi numai să tragă zăvorul și nu mai lăsă perdeaua de fier în fața ușii...

După aceea se apropie de peretele din fața biroului său, unde se găsea o pictură în ulei, care o înfățișa pe soția sa Esmeralda, în mărime naturală.

Fernando Hernez apăsă pe un buton ascuns și tabloul se ridică în spre tavan, în dosul lui ivindu-se o firidă destul de încăpătoare, plină cu veștmintele cele mai felurite.

Aceasta era garderoba de măști a lui Fernando Hernez și acolo avea tot ceeace-i trebuia, pentru a se face de nerecunoscut, când voia să facă vreun drum prin oraș, fără ca lumea să știe cu cine avea de a face.

Fernando Hernez se desbrăcă de costumul său elegant și își puse un altul, de simplu burghez, însă și acesta era de pe vremea bunicului său. Dintr'un saltar ascuns al biroului său scoase apoi felurite mustăți și peruci, cu ajutorul cărora bancherul se transformă într'un om mai în vârstă, cu părul cărunt și cu o barbă, care era aproape albă.

După aceea se uită cercetător în oglindă și se declară mulțumit.

Mai luă apoi din firidă un baston cu capul de aur, o pălărie albă, înaltă, de o vechime de peste cincizeci de ani și apăsă pe buton din nou.

Tabloul reveni la locul său.

Atunci bancherul deschise o uşă mascată de tapete şi pe o scară secretă ajunse în grădina palatului său, de unde apoi ajunse fără nicio greutate şi fără a fi văzut, în stradă.

Incet, cu paşii nezoriţi ai omului care are mult timp de pierdut, Fernando Hernez cobori strada pe care locuia, traversă apoi o sumedenie de alte străzi şi străduţe, până când ajunse în acea parte a capitalei Corsicei, care era locuită de oamenii cei mai săraci din Ajaccio şi cari, din cauza lipsurilor de tot soiul, erau siliţi să locuiască tot anul, pe stradă.

Cine a vizitat vreodată oraşele Corsicei, ale Sardiniei, Siciliei şi ale Italiei de sud, îşi aminteşte cu groază de priveliştea acestor cartiere ale săracilor, unde străzile înguste sunt de o murdărie de neînchipuit şi unde oamenii, aproape goi, îşi fierb mămăliga — polenta — în faţa uşilor joase, unde bărbaţii nu fac toată ziua altceva, decât să joace zaruri

şi cărţi, sau să trândăvească cu burta la soare, în vestitul „dolce farniente".

Oamenii aceştia, cari urăsc munca şi cari sunt mulţumiţi dacă într'o zi au câştigat, printr'o plimbare cu barca, sau vreo găinărie, câţiva gologani, de îndată ce s'au văzut stăpâni pe o bucată de mămăligă, sau un pumn de macaroane, cu cari să-şi astâmpere foamea, până a doua zi, nu mai fac nimic.

Fernando Hernez se uita nepăsător la aceste făpturi învăluite în sdrenţe, pe lângă cari trecea, neauzind parcă rugăminţile fierbinţi, implorătoare cari îl urmăreau pas cu pas.

Din când în când, bastonul lui cu măciulie de aur şuera prin aer, pentru a cădea apoi peste o grămadă murdară de copii, cari se ţineau după el, cerându-i câteva centime de pomană.

Mergând astfel, deodată coti pe după un colţ şi în faţa lui se ivi aşa numitul „Colţul Gâştelor", unde se adunaseră o sumedenie de artişti, cari prin foame şi lipsuri voiau să-şi croiască drumul spre faimă.

Fernando Hernez intră într'o casă, care părea să facă parte din locuinţele cele mai sărăcăcioase din împrejurime. El înaintă cu paşi apăsaţi pe scară, când deodată, la catul întâi, îi ieşi în cale o fetiscană de o drăgălăşenie fermecătoare.

Frumoasa copilă era îmbrăcată foarte ciudat. Peste o rochie cenuşie, brodată în roşu, purta o adevărată uniformă, cu brandenburguri late, roşii, pe cap un chipiu soldăţesc, iar în picioruşe, nişte cismuliţe ca de păpuşă.

Fără a o întreba cum se numeşte, Fernando Hernez ştiu îndată ,cu cine are de-a-face.

— Aceasta este Mariana — se gândi el. — Tocmai bine am întâlnit-o, căci pe ea o căutam!

Şi atunci, Fernando Hernez îşi deschise deodată braţele şi încercă s'o strângă la pieptul său pe fată.

Aceasta însă se dădu un pas înapoi, foarte mirată.

— Pe sfânta Madonnă — strigă bancherul — aceasta este Mariana, nepoţica mea! Nu mă recunoşti, copila mea? Sunt unchiul tău, Giulio! Mult a trebuit să te caut, dar iată că în sfârşit te-am găsit!

Bancherul rosti aceste cuvinte cu atâta căldură, încât fata, care la început voia să fugă, speriată, se opri locului acuma şi se uită iscoditoare la bătrânul domn, pe care lacrimile ameninţau să-l podidească de bucurie.

— Cred, domnul meu — zise ea apoi — că la mijloc trebuie să fie o asemuire. Eu n'am niciun unchiu, nici n'am avut vreunul cândva.

— O mamă însă totuş ai avut, nu-i aşa? — zise bătrânul mângâind obrajii rumeni ai copilei. — Ei bine, eu sunt fratele mamei tale şi dacă ea nu ţi-a vorbit nicicând de unchiul tău, Giulio, care are la Truva o gospodărie foarte frumuşică şi care este un om cu stare, nu e vina mea. Adevărul e însă că eu sunt unchiul tău şi tu... tu, Mariana, eşti nepoţica mea.

— Atunci, fii bine venit, unchiule — zise Mariana, întinzându-i mâna bătrânului. — Iţi jur însă că nici n'aş fi îndrăsnit să visez vreodată că aş avea un unchiu cu stare bună.

— Să nu crezi că mi-a fost uşor să dau de urma ta. Intâmplarea însă a vrut să te găsesc. Dar despre aceasta vom vorbi mai târziu. Acuma pregăteşte-te, căci vreau să ai şi tu o zi bună. Vom merge împreună prin oraş. Spune-mi însă, nu putem intra undeva pe aici, să mă odihnesc puţin? Căci îmi închipui că nici aici nu se obişnueşte a se primi mosafirii pe scară.

— Ba da, unchiule — răspunse Mariana, deschizând o uşă — urmează-mă în odaia aceasta. Domnul care locueşte în ea, nu este acasă.

Deabia trecu pragul şi Fernando Hernez îşi dădu seama îndată că se găseşte în odaia, care-i

servea litografului Wilhelm Müller de atelier, odaie de locuit și dormitor, în acelaș timp.

— Așa dar, domnul care locuește aici, nu este acasă? — o întrebă el pe Mariana.

— Nu, e prin oraș. Caută de lucru, sărmanul. Măcar de i-ar ajuta Dumnezeu să găsească ceva.

— Va și găsi, dacă este un om de treabă, copila mea!

— E omul cel mai cum se cade de pe pământ — răspunse Mariana, roșind. — E domnul Wilhelm Müller, un artist dăruit de Dumnezeu, din nefericire însă, nu toți cei cu talent au noroc în lumea aceasta.

— Asta așa este, copila mea — răspunse Fernando Hernez. — Dar spune-mi, copila mea, tu ești în slujba acestui domn? Vreau să spun, ești aici așa... un fel de gospodină?

— Da, unchiule — zise Mariana. — Pe semne că știi că am rămas orfană de timpuriu și după cât îmi aduc eu aminte a trebuit să-mi câștig singură pâinea zilnică, încă de când am început să gândesc. Așa am ajuns la Ajaccio. Aici însă, mi-a mers foarte prost și poate că aș fi murit de foame, dacă domnul Wilhelm Müller nu se îndura de mine și nu mă aduna de pe stradă. De atunci îi duc gospodăria, lui și încă câtorva prieteni de ai săi, cari locuiesc tot aici în casă.

— Astăzi însă, domnii aceștia vor căuta s'o scoată la capăt și fără tine — zise pretinsul unchiu — căci nu-i așa, copila mea, că vei veni cu mine?

Vom colinda puțin prin oraș, pe urmă... pe urmă vom lua masa împreună, apoi te voi duce la teatru, iar când va sosi vremea, la care orice cetățean cinstit trebuie să se culce, te voi aduce iarăș aici.

Cerceți mâine fascicola 30-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. cu 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5,

Privirile Marianei trădară o mare bucurie. Până atunci, sărmana copilă avusese doar atât de puține zile fericite, încât invitația pretinsului unchiu i se părea ceva din povești.

De unde să bănuiască biata fată că omul acesta bătrân, care-i vorbea atât de dulce, atât de părinteşte, care vroia să-i facă o bucurie atât de mare, nu urmărea decât un scop mârşav, acela de a o ademeni din casa, unde după nesfârşite şi sbuciumate peregrinări îşi găsise în cele din urmă un adăpost.

Cu o mişcare de adâncă recunoştinţă îşi întinse amândouă mâinile în spre Fernando Hernez.

— Unchiule Giulio, nu voiu uita niciodată că ai fost atât de bun să te mai gândeşti şi la mine! — strigă ea, cu sinceră bucurie. — Doamne, ce bine e să ştii că ai şi tu pe cineva, o rudă, sânge de al tău şi că deci nu eşti singură cuc pe lume!

— Nici nu vei mai fi singură cuc, de acum înainte, copila mea — exclamă bancherul, care cu o prefăcătorie măiastră, o apucă pe fată de bărbie şi o sărută părinteşte pe frunte. — Dacă vrei, sunt gata să te iau cu mine, la ţară. Ce frumos, ce minunat e acolo şi ce bine ţi-ar prinde ţie! Toamna mai ales, când se coc strugurii, crezi că eşti în rai! Ei, ce zici, copila mea, mergi cu mine?

Privirile lui Hernez se îndreptau ca privirile unei fiare la pândă, la chipul drăgălaş al Marianei, care cu mâinile încrucişate pe piept, se uita la el, întocmai cum se uită în tablouri, madonnele la Dumnezeire.

Ticălosul ştia prea bine, care va fi răspunsul fetei. Voia însă să aibă o întărire a bănuelii sale chiar din gura frumoasei copile, de care era încredinţat că nu va voi să se despartă de Wilhelm Müller.

— Hotărăşte, copila mea — zise el, văzând că fata nu răspunde nimic. — Vrei să pleci cu mine

pentru totdeauna de aici? Atunci ar fi mai bine să-ţi strângi chiar acuma lucrurile şi să...

— Unchiule — murmurară buzele frumoasei copile, aproape implorător — te rog lasă-mă pe mine aici!

— Aşa dar vrei să rămâi?... Asta înseamnă că eşti mulţumită cu slujba ta aici. Ţi se plăteşte oare atât de bine? Vorbind sincer, după cât se pare, locatarul acestei odăi nu prea poate fi un om cu dare de mână.

— Nici nu este — răspunse drăgălaşa făptură. — Nu, el nu este bogat în bunuri pământeşti, în schimb e nespus de bogat în bunătate şi dragoste.

— Aşa, pricep acuma! — zise Fernando Hernez, jubilând în sinea sa. — Artistul acesta ţi-a sucit capul. Dar ascultă, fetiţo, nădăjduiesc că nu ne vei face familia de râs şi nu te vei lăsa....

— Nu mai vorbi, unchiule! — strigă Mariana. — Îţi jur pe Sfânta Madonnă că dragostea noastră este atât de curată, atât de sfântă, încât nici chiar urma păcatului nu poate isvorî din ea.

Este adevărat însă — şi ţie, singura mea rudă, trebue să-ţi mărturisesc — că-l iubesc pe Wilhelm şi că împart cu dragă inimă cu el, sărăcia şi nădejdile cari le are, că va veni o zi, în care îşi va putea valorifica talentul, cu care l-a înzestrat Dumnezeu.

— Aşa dar este un artist îndemânatic?

— Unchiule, este un pictor, al cărui nume va deveni încă vestit odată în toată lumea. Deocamdată însă, cum nu-şi poate vinde tablourile, a fost nevoit să se apuce de o altă meserie, pe care a moştenit-o dela tatăl său. Vezi acolo plăcile, pietrele, condeiele? Spune unchiule, nu este nedrept ca un om dăruit de Dumnezeu, ca Wilhelm Müller, să fie nevoit să-şi mănânce zilele ca litograf, cu toate că, chiar şi pe acest tărâm este un artist desăvârşit?

— Parcă eu nu ştiu toate acestea — îşi zise Fernando Hernez, în ascuns. — E un artist desăvârşit şi tocmai deaceea vă voi nimici pe amândoi.

In vreme ce prin creerul său treceau asemenea planuri josnice, bancherul își ridicase măciulia de aur a bastonului până la buze, ca și când ar fi fost afundat în gânduri.

— Ascultă, copila mea — zise el, pe un ton părintesc, de care se sluji tot timpul cât stătu de vorbă cu Mariana — eu am o idee. Tu îl iubești pe Wilhelm Müller și după cât am putut înțelege din cele spuse de tine, el ar avea de gând să te și ia de soție, nu-i așa?

— Mi-a jurat asta, unchiule!

— Ei bine, atunci datoria mea de unchiu este să-ți cunosc și eu alesul inimii. Îl voiu pune la încercare, îl voi descoase asupra viitorului vostru. Iar dacă-mi va plăcea... pe Sfânta Madonnă, de ce să nu-mi deschid și eu puțin punga, pentru a-i da singurei mele nepoate, o zestre rotunjoară?

Sărmanei Mariana i se păru că toate clopotele din Ajaccio începuseră să sune deodată. Trăia oare un vis de feerie, ziua de astăzi era oare menită să însemneze îndeplinirea dorințelor sale, chiar și a celor mai îndrăsnețe?

Iată că deodată, din senin, se alesese nu nu mai cu un unchiu bun și iubitor, ea, care se crezuse o viață întreagă singură în lumea aceasta — dar omul acesta mai voia să o și înzestreze.

Nu, asta era prea mult.

Mariana începu să plângă amarnic.

— De ce plângi copila mea? — o întrebă Hernez

— Fiindcă ești mai bun, decât îmi închipuiam că poate fi vreun om pe lumea aceasta, unchiule Giulio!

— Dar acesta ar fi mai curând un motiv să te bucuri, nu să plângi, Mariana mea — răspunse lin gușitorul. — Acuma însă, ia loc, te rog, acolo la masă și scrie ce-ți voi spune eu!

Mariana ar fi socotit ca un păcat strigător la ce să nu se supună în totul, acestui unchiu atât de bun

Dânsa se așeză deci la masa, la care lucra

Wilhelm Müller și care era plină de tot felul de hârtii, creioane, peniţe, pietre — și în clipa următoare era gata pentru a scrie, ce-i va dicta unchiul Giulio.

— Ce să scriu, unchiule și cui? — întrebă ea, văzând că pretinsul bătrân stătea pe gânduri.

— Ii vei scrie numai câteva rânduri iubitului tău. Vestește-l, foarte pe scurt, că unchiul tău Giulio a venit și că îţi vei petrece ziua de astăzi cu el.

— Am și scris asta, unchiule!

— Atunci scrie mai departe: „Unchiul Giulio vrea să te cunoască, Wilhelm. E un om cu inimă de aur. Vrea să ne căsătorim cât mai iute și deaceea mi-a făgăduit că mă va înzestra. Vrea însă să te cunoască și pe tine. Deaceea, vino te rog, la noapte, la ceasurile douăsprezece, la restaurantul Veneţia, în strada Cavour. Te vom aștepta acolo. Sunt atât de fericită scumpul meu, încât deabia mai pot ţine tocul în mână. Te sărut cu tot dragul, a ta, Mariana"

— Unchiule — întrebă Mariana, ridicându-se dela masă — dece îl chemi pe Wilhelm numai la miezul nopții la restaurant? Nu se poate să ne întâlnim cu el ceva mai de vreme?

— Nu, copila mea — răspunse Fernando Hernez. — In ceeace ne privește pe noi, vom căuta să petrecem cât mai bine în cursul zilei. Socotesc însă că ar fi un adevărat păcat să-l reținem pe Wilhelm dela lucrul său. Lasă-l pe el să-și vadă de treburi. Dealtfel, teatrul la care vom merge împreună se sfârșește deabia pe la miezul nopții.

— Așa e, iartă-mă, dragă unchiule, la asta am uitat să mă mai gândesc.

— Acuma, lasă scrisoarea aici pe masă — urmă Fernando Hernez, grăbit — și fă-te gata cât mai iute, căci m'a apucat o foame grozavă.

— Unchiule — zise atunci Mariana, roșind — dacă vrei să merg cu tine, trebuie să mă lei așa cum sunt, căci alte veștminte n'am.

— Sărăcuța de tine — exclamă pretinsul unchiu — nici măcar o rochie ca lumea nu ai. Nu-i nimic, se vor schimba toate. Acuma însă să mergem, căci și așa am stat prea mult aici.

Cu aceste cuvinte îi întinse brațul Marianei și porniră amândoi în spre ușă.

CAP. 29

Dreptul pumnului

Câteva minute mai târziu părăsiră casa împreună.

Trecând pe străzi, Mariana era fericită și mândră de a se ști alături de unchiul său. Sărmana fată, nici chiar în visurile sale cele mai îndrăsnețe nu-și închipuise că Cerul, se va îndura de singurătatea ei și-i va trimite pe cineva din familie. Iată însă că Dumnezeu îi trimisese pe acest frate

al mamei sale, un unchiu bun şi iubitor, care făgăduise chiar s'o şi înzestreze.

Oare ce va zice Willhelm când va veni acasă şi va citi rândurile ei? Ce se va mai mira sărmanul!

Mariana şi începuse să-şi clădească castele în Spania. După ce va fi cununată cu Wilhelm, se va duce în fiecare an să-i facă câte o vizită, acolo la ţară, la Truva, iar cel dintâi copil se va numi Giulio, în amintirea bunului său unchiu.

Trecătorii nu-şi puteau tâlmăci taina roşeţii care se ivea mereu în obrajii frumoasei copile, deoarece ei nu-i puteau citi gândurile.

Fernando Hernez mergea nepăsător înainte cu sărmana copilă înşelată, de ale cărei simţăminte îşi bătuse joc într'un chip atât de josnic şi după ce străbătu numeroase străzi, rămânând însă tot la mahala, se opri în faţa unei case cu două caturi, care era vopsită toată în albastru.

Culoarea aceasta avea o însemnătate, căci casa era un restaurant şi se numea „Cerul Albastru".

Dacă Mariana ar fi ştiut ce prost renume avea casa aceasta, fără îndoială că s'ar fi ferit să-i calce pragul. Ea avea o încredere oarbă în conducătorul său şi de aceea intră cu el pe poartă fără teamă.

Dar deabia intrară pe poartă că le şi ieşi în cale o femee cu părul negru ca tăciunele.

Era hangiţa dela „Cerul Albastru", care pe semne fiindcă locuia în „cer", fusese poreclită „Meşteriţa Raiului". In adevăr, cinstita hangiţă se numea Tereza Galdano.

In clipa, în care se ivise hangiţa, Fernando Hernez lovi de trei ori cu bastonul în pământ, dar în aşa chip, încât să nu se bage de seamă. După acest semnal Tereza Galdano înţelese că avea de a face cu unul din mușteriii săi obişnuiţi, cu toate că după înfăţişare îi era cu neputinţă să-l recunoască.

— Aş dori un mic separe, doamna mea — zise Hernez, cu aceeaş voce de provincial simplu. —

Ştiu că la d-ta voi putea lua o masă bună, împreună cu nepoţica mea. Te rog deci îngrijeşte de un prânz cât mai vrednic de renumele casei şi nu uita şi de ceva prăjituri. Fireşte că ne vei trimite şi nişte vin, din acela care este cunoscut în tot cartierul.

Tereza ştia acum îndeajuns. Ea deschise o uşă, care dădea în gangul dela poartă şi-i pofti pe cei doi să intre.

Fernando Hernez se găsea acuma cu Mariana într'o mică încăpere, mobilată destul de bine. O masă cu mai multe scaune, un divan roşu, tablouri pe pereţi, perdele grele în faţa ferestrélor, într'un cuvânt un aranjament destul de cum se cade, numai dacă toate acestea ar fi fost ţinute ceva mai curat.

— Să luăm loc, copila mea — zise Fernando Hernez — după cât am auzit în restaurantul acesta se mănâncă foarte bine.

— Unchiule — zise Mariana, care nu se aşezase încă — mie nu-mi place de loc aici. Casa aceasta întunecoasă şi hangiţa aceea... Ai văzut ce obraznic s'a uitat la mine?

— Ce tot vorbeşti, Mariana — căută Hernez s'o liniştească pe fată, care începuse să prindă bănueli — acestea sunt numai închipuiri de ale tale. Dealtfel, ce ne pasă nouă de hangiţă, dacă mâncarea e bună? Iată, primul fel a şi sosit.

Intr'adevăr, Tereza se înapoiă cu un castron mare din care ieşeau aburi bine mirositori. Hangioaica puse şi masa şi peste câteva minute apoi, bancherul şi pretinsa sa nepoată şedeau în faţa farfuriilor pline cu o ciorbă de peşte, care făgăduia să fie minunată.

Sărmana Mariana nu mai contenea de a-i istorisi lui Fernando Hernez despre calităţile lui Wilhelm Müller şi spaniolul ascultă cu răbdare, ba chiar cu interes povestirile nevinovatei copile, deoarece în chipul acesta putea afla multe amănunte

despre omul, care trebuia să-l ajute să se îmbogăţească din nou şi să scape deci de ruină.

Din povestirile Marianei reieşea că Wilhelm Müller era în mare mizerie şi că mai ales în lunile din urmă îi mersese foarte prost, deoarece nici chiar ca litograf nu prea mai găsise de lucru.

— Oh, dacă Wilhelm ar vrea să fie un om cu mai puţină frică de Dumnezeu — urmă Mariana, după ce hangiţa ieşi din nou din odaie, după al treilea fel de mâncare — atunci nu i-ar lipsi banii niciodată, mai mult chiar, ar putea fi un om bogat.

— Ce tot vorbeşti fată — strigă Fernando Hernez. — Dar atunci ar trebui să se înfige cu amândouă mâinile.

— Nu, unchiule, d-ta nu ştii despre ce este vorba. — Mariana aruncă o privire cercetătoare în spre uşă şi după ce se încredinţă că hangioaica o închisese bine, zise, în şoaptă:

— Închipuieşte-ţi, unchiule, că tatăl lui Wilhelm a fost şi el un mare artist şi că într'o bună zi a

făcut cunoştinţa unui om, care l-a îspitit să facă bani falşi.

Chipul lui Hernez se strâmbă sub barba falşă.

— Bani falşi! — exclamă el apoi, desgustat. — Să fie pe pământul acesta oare într'adevăr oameni atât de decăzuţi, încât să fie în stare de a săvârşi o fărădelege atât de josnică? Când am auzit despre asemenea criminali, credeam întotdeauna că numai scritorii de romane născocesc aşa ceva.

— Nu, unchiule — răspunse Mariana, cu multă seriozitate şi pe chipul ei se putea citi o teamă grozavă — tatăl lui Wilhelm s'a lăsat ademenit la asemenea fapte, mai târziu însă, s'a căit amar. Este adevărat că nu s'a aflat niciodată, dar dacă a scăpat de judecata oamenilor, Dumnezeu nu l-a uitat şi l-a pedepsit foarte aspru. Avea o fată, mai mică cu doi ani ca Wilhelm şi era atât de frumoasă, ca un înger.

Fata aceasta, care se numea Martha Francisca, a fugit într'o bună zi dela casa părinţilor săi şi se spune că ar fi ajuns tare rău.

Nenorocirea aceasta a întunecat aproape minţile sărmanului bătrân, deoarece se credea pe sine vinovat că fata sa a apucat pe căi greşite.

„Când tatăl a fost un falşificator de bani—striga el adesea în desnădejdea sa — ce este de mirat că fata a alunecat pe povârnişul pierzaniei.

De atunci, Wilhelm s'a jurat că niciodată nu va face o asemenea încercare.

— Şi voi cunoaşteţi numele aceluia, care l-a împins în nenorocire pe tatăl lui Wilhelm?

— Firește, Wilhelm mi-a spus cine este şi ar fi îndeajuns să se ducă la el şi să-i spună: „Sunt gata să fac şi eu pentru d-ta, ceeace a făcut tatăl meu, dacă-mi dai o jumătate de milion de franci"— pentru ca acela să-i numere îndată banii. Dar Wilhelm are grijă ca drumul lui să nu se întâlnească niciodată cu acela al bancherului Fernando Hernez.

— Maledetto diavolo! — strigă Hernez şi de

data aceasta nu lipsi mult să se dea în vileag — aşa dar cunoşti chiar şi numele acelui om, Mariana?

In gând apoi adăugă:

— E timpul ca fata aceasta să fie făcută nevătămătoare — ea îmi cunoaşte taina, ea ar putea să mă piardă. Ha, ha, ha, ce bine am făcut de a o fi ademenit să plece de acasă! Acuma însă, la lucru!

In clipa aceea uşa se deschise şi hangioaica intră din nou în odaie. In mână ea avea o sticlă mare înfundată, plină cu vin negru.

— V'am adus din vinul meu cel mai de soiu — zise ea, aruncându-i lui Fernando Hernez o privire plină de înţeles — vinul acesta îi va place frumoasei duduiţe. El face obrajii mai roşii şi inima să bată mai iute.

Cu aceste cuvinte desfundă sticla, umplu paharele şi Hernez ridicându-l pe al său şi mirosindu-i parfumul,ca un bun cunoscător de vinuri, zise:

— Intr'adevăr pare să fie un vin foarte bun. Tocmai deaceea, să-l bem în sănătatea acelora cari ne sunt dragi. Goleşte paharul până în fund, draga mea Mariana, căci îl bem pentru fericirea şi isbânda iubitului tău.

Biata Mariana nu aşteptă să i se spună de două ori. Ea duse paharul iute la gură şi tot atât de iute cuprinsul lui dispăru printre buzele sale. Dar nici n'apucă bine să aşeze paharul înapoi pe masă, că o neînţeleasă moleşeală şi începu să pună stăpânire, pe întreaga sa fiinţă.

— Vinul este bun — zise ea, dar glasul ei suna atât de nesigur... este... mi-am băut paharul până în fund... unchiule.... fiindcă... Sfântă Madonna... unchiule.... ce este şi asta... ajută-mă.., ochii mi se închid... aici nu este.... Wilhelm... Wil... Wi...

Voia pe semne să-şi strige iubitul în ajutor, pentru a o cuprinde în braţe şi a o scoate din casa aceasta blestemată; dar vinul prefăcut îşi şi făcea

efectul şi Mariana ar fi căzut de pe scaun, dacă hangioaica n'o prindea la timp în braţe.

In aceeaş clipă se ridică şi Hernez de pe scaun şi cu o mişcare hotărâtă îşi smulse barba falşă pe care o purta.

— Fernando Hernez! — exclamă hangioaica de la „Cerul Albastru".

Exclamaţia aceasta trăda însă o nespusă umilinţă, o teamă aproape de bogatul spaniol, care pe semne că nu venea la ea în casă pentru întâia oară.

— Tăcere! Nu rosti niciun nume! — îi şopti bancherul. — Fata aceasta va rămâne aici, în casa ta. E frumoasă şi dacă vei fi deşteaptă, ceeace nu mă îndoiesc, vei putea trage mari foloase de pe urma ei.

Tereza Galdano rânji, într'un chip într'adevăr diabolic.

— Da, este frumoasă, — zise ea, uitându-se la Mariana, cu o mulţumire de fiară, care vede că o aşteaptă o pradă bună. După cât se pare, trebuie să fie încă o oiţă nevinovată! Mii de mulţumiri, Fernando Hernez, că mi-ai adus-o în casă şi fii încredinţat că tocmai aşa de iute nu va părăsi ea casa aceasta. Dacă nu mă înşel, ai dori ca fata aceasta să dispară pentru câtva timp. Aşa este?

— Cât va ţine efectul băuturii pe care ai amestecat-o în vin? — cercetă Hernez.

— Numai până mâine dimineaţă — răspunse hangioaica. — Nu i-am pus prea mult narcotic, deoarece de când tânăra pescăriţă, de care contele de Paris era îndrăgostit până peste urechi şi pe care numai cu multă greutate am isbutit s'o ademenesc în casa mea, nu s'a mai trezit din somn, sunt mult mai prevăzătoare cu narcoticele pe cari le amestec în vin.

— Aşa?! Va să zică şi contele Robert de Paris face parte din muşteriii d-tale? — iscodi Fernando Hernez.

Meşteriţa Raîului îşi muşcă buzele de necaz că o luase gura pe dinainte şi rostise numele contelui de Paris.

— Oh, dar e mult de atunci! — încercă ea să-şi repare greşeala. — Asta s'a întâmplat cu mulţi ani în urmă... Pe numele Sfintei Madonne că nu l-am mai văzut la faţă pe contele de Paris de câţiva ani.

— Bine, bine — răspunse Fernando Hernez — ştiu eu până unde trebuie să dau crezare spuselor d-tale. Ţine galbenul acesta, Tereza, şi află că dacă ai putea face cumva ca fata aceasta să dispară cu totul din Ajaccio, ţi-aş fi mult mai recunoscător.

Cu aceste cuvinte bancherul îşi lipi din nou barba falşă în jurul chipului şi părăsi hanul la „Cerul Albastru" fără a mai arunca măcar o singură privire asupra nefericitei sale jertfe, care zăcea nemişcată pe divanul, pe care o întinsese hangioaica.

Spaniolul se îndreptă spre locuinţa sa, stăpânit de o înfrigurare de nedescris. Cu toate acestea mişcările, mersul, purtarea lui erau cu desăvârşire acelea ale omului, pe care-l imită.

Acuma nu se mai îndoia că-şi va ajunge scopul.

Mariana îi lăsase lui Wilhelm Müller o scrisoare, în care-l ruga ca la miezul nopţii să vină la restaurantul „Veneţia" din strada Cavour. Artistul va veni, fără îndoială, căci din spusele Marianei reieşea că o iubea mult pe fată şi deci era firesc să se grăbească să-l cunoască pe bunul unchiu Giulio.

— Strada Cavour — murmură Fernando Hernez — este neumblată, la miezul nopţii, aşa că Alfonso îl va putea ataca fără multă greutate, iar pe urmă, legat cobză, îl vom duce în trăsură la Alhambra. Iar când va fi odată în odaia din turn, atunci va juca el, după cum îi voiu cânta eu. Trebuie să-mi facă clişeele pentru falşificarea lirelor sterline, căci altfel sunt ruinat: n'am nicio poftă

să ajung iarăș cerșetor, după ce am făcut-o pe milionarul, timp de atâția ani.

După aceea, folosindu-se de aceeaș scară secretă, prin care își părăsise locuința, Fernando Hernez ajunse din nou în biroul său, unde în câteva clipe își reluă adevărata lui înfățișare și pe urmă se așeză din nou în fața mesei de scris.

In anticameră așteptau mai mulți oameni de afaceri, cari doreau să aibă o audiență la bancher. Și în ziua aceea, Fernando Hernez fu îndeajuns de îngăduitor pentru a-i primi pe toți.

Niciunul din oamenii aceștia însă, cari stătuseră în fața spaniolului, cu un simțământ de vădită stimă, nu bănuiau că vestitul bancher nu era decât un ticălos, care numai cu câteva minute mai înainte săvârșise o faptă de o groaznică mârșăvie, care aruncase în ghiarele pierzaniei pe o tânără și nevinovată fată, pe un copil încă.

*

Wilhelm Müller nu se înapoie acasă, decât spre seară. Toată ziua alergase prin oraș, pentru a găsi ceva de lucru, căci se găsea în mare încurcătură, deoarece de două luni de zile nu câștigase nicio centimă.

El își vânduse, sau își amanetase tot ceeace mai avuse din timpuri mai bune.

Un nenoroc neînțeles părea că-l paște, pas cu pas, clipă cu clipă.

Era doar un artist, un om de talent, care se pricepea la mai multe meserii chiar — era pictor și litograf — totuș, în timpul din urmă niciuna din aceste meserii nu-l ajută să-și câștige măcar o coajă de pâine uscată.

Niciun negustor de tablouri nu voia să-i cumpere pânzele, cu toate că tovarășii săi de meserie îl încredințau că lucrările sale erau mult mai desăvârșite, decât ale lor oroprii, pentru cari ei gă-

seau întotdeauna cumpărători. Pe de altă parte, mai multe case serioase, cu cari era în legături de afaceri pentru lucrări litografice, îl vestiră, aproape toate în aceeaș zi, că nu mai au nevoie de serviciile lui.

— O soartă cumplită mă urmărește — îi spusese el deseori Marianei, iubitei sale. — S'ar zice că o putere misterioasă lucrează împotriva mea. Și totuș, mă întreb, fără a putea găsi un răspuns, ce-am făcut eu, pe cine am supărat eu, pentru a-i da motiv să mă urască, să mă persecute?

Da, două luni încheiate fusese Wilhelm Müller fără lucru și dacă n'ar fi fost Mariana, care să-i alunge din minte gândurile negre, care-l păsteau, prin dragostea și duioșia de cari îl împărtășea, poate că bietul om și-ar fi pus de mult capăt sbuciumatei sale vieți.

Dealtfel, se părea că nenorocul acesta îi urmărise toată familia. Tatăl său, Edgard Müller, fusese un mare artist care îndreptățea nădejdile cele mai îndrăznețe. Ghinionul îi scosese însă în cale pe Fernando Hernez și din ziua aceea Edgard Müller fu pierdut.

Spaniolul isbutise să-l convingă, că ar putea deveni un om bogat, dintr'o singură lovitură, dacă ar primi să falșifice bani.

Edgard Müller dăduse ascultare ispititorului, dar răsplata făgăduită nu veni niciodată.

Fernando Hernez îl înșelă în chipul cel mai josnic. Din clipa aceea însă, desamăgirea îl duse încetul cu încetul spre nebunia, în care se sfârși, până în cele din urmă.

Peste zece ani se mai lăsă odată ispitit de spaniol, care-i ceru din nou să-l ajute la falșificarea de bani.

Cereți mâine fascicola 31-a tuturor chiaș oarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERZ, București I, Calea Victoriei 5,

Müller refuză propunerea lui Hernez, dar atunci ticălosul îl amenință să dea totul pe față, chiar cu riscul de a ajunge și el însuș în închisoare.

Nenorocitul se lăsă deci convins și a doua oară și își puse arta din nou în slujba fărădelegilor uneltite de spaniol. Acesta îi jurase sus și tare, că-l va răsplăti împărătește, pentru serviciile sale, dar celei dintâi ticăloșii îi urmă a doua. Edgard Muller nu primi nimic, sau mai nimic, pentru serviciile sale și bietul om rămase și mai departe sărac lipit pământului.

Incetul cu incetul apoi, decăderea familiei se desăvârși tot mai mult. Edgard nu mai fu în stare să lucreze și toată ziua nu făcea altceva, decât se plimba de colo până colo prin odaie.

Nu mai purta grija copiilor săi, într'o bună zi fiica lui, Martha Francisca fugi cu iubitul său și dacă fondul lui Wilhelm n'ar fi fost din naștere, foarte bun și cinstit, cine știe ce ar mai fi ajuns și el...

Wilhelm însă nu se lăsă târât nici de desnădejde, nici de patimi. El învăță cu sârguință și singura bucurie a bătrânului era acuma să vadă că fiul său era îndeajuns de înzestrat de Dumnezeu, pentru a putea înțelege și a-și putea însuși arta lui.

Il inițiie pe Wilhelm în toate tainele artei sale, îl făcu un pictor desăvârșit, un foarte bun litograf și pentru toată truda, pe care și-o dădu cu el, nu-i ceru fiului său, decât... un jurământ.

— Jură-mi, copilul meu — zise Edgard Müller, cu câteva zile mai înainte de a-și închide ochii pentru totdeauna — jură-mi, Wilhelm, că îl vei ocoli întotdeauna, pe diavolul acesta cu chip de om, care se numește Fernando Hernez, că-l vei ocoli, întocmai cum ocolește Satana semnul crucii. Iar dacă totuș va îndrăsni să vină vreodată în fața ta, alungă-l, cum alungă soarele duhurile rele de pe pământ.

Căci va veni — copilul meu — urmă bătrânul,

obosit de moartea, care-i şi intrase în suflet — simt că va veni, pentru a căuta să te prindă şi pe tine în mrejele sale, după cum m'a prins pe mine. Uite-te la mine, Wilhelm şi în faţa ta vei vedea un om, care nu va avea odihnă nici chiar în groapă, deoarece n'a putut să-şi răscumpere păcatele cât a trăit pe acest pământ. Şi de toate acestea nu este nimeni altul de vină, decât spaniolul Fernando Hernez, a cărei memorie să fie blestemată în vecii-vecilor.

Wilhelm a jurat după dorinţa tatălui său şi câteva zile mai târziu Edgard Müller muri, pe buze cu un blestem împotriva lui Fernando Hernez.

Un asemenea jurământ, făcut în asemenea împrejurări, ar fi fost ţinut chiar şi de un om cu o fire mai şovăelnică, decât a lui Wilhelm, care din clipa aceea hotărî să se ferească într'adevăr fie chiar şi numai de a se întâlni cu Fernando Hernez.

Până atunci aceasta îi izbutise. El trăise liniştit în „Colţul Gâştelor" şi chiar dacă fusese un om sărac, până cu două luni în urmă avusese măcar din ce să-şi ţină zilele şi să-şi plătească chiria.

Ba Cerul îi mai rezervase chiar şi o mare bucurie: i-o scosese în cale pe Mariana.

De vreo opt săptămâni însă, Wilhelm se sbătea în mizeria cea mai neagră. Puterea aceea misterioasă pornise parcă asaltul hotărîtor împotriva lui. Tânărul nu mai putea câştiga nicio centimă şi deci nu avea nici măcar de o bucată de pâine uscată.

Trăia din mila prietenilor, din puţinul pe care Mariana îl câştiga dela ceilalţi locatari şi pe care-l împărţea bucuroasă cu el.

In ziua aceea, artistul colindase din nou pe la toate întreprinderile, cari mai înainte îi dăduseră câte ceva de lucru, dar bătu toate drumurile în zadar. Până sub seară nu se găsi niciunul, care să aibă ceva de lucru pentru el.

La orice uşă bătuse, fusese respins, ba mulţi refuzară chiar şi să stea de vorbă cu el.

— Dumnezeule — își zise Wilhelm, înapoindu-se acasă — sunt oare ciumat, lepros, însemnat ca om primejdios, de nu vrea nimeni, nici măcar să mai stea de vorbă cu mine? — Sau poate că...

Un gând cumplit îi veni deodată în minte, un gând care-l făcu să pălească, dar care în acelaș timp îi aduse tot sângele în creer.

— ...Sau, poate că cineva să fi aflat fapta, la care s'a lăsat împins tata și acuma disprețul oamenilor lovește și în fiu?

Wilhelm coti pe după un colț și trecu prin fața unei prăvălii, ale cărei ferestre erau acoperite cu zeci de ilustrațiuni. In pragul prăvăliei stătea un bătrân cocoșat, cu părul alb ca zăpada.

Wilhelm voia să treacă pe lângă el, cu un salut grăbit, căci îl cunoștea. Era un negustor de tablouri, un olandez, cu numele de Van Hyke, cu care făcuse pe vremuri mai multe afaceri, cumpărându-i numeroase tablouri și fiind întotdeauna prietenos cu el.

Dar cu două luni în urmă și acesta îl vestise printr'o scrisoare că are prea multe tablouri și că mai mulți ani de-acum încolo nu mai are cumpărători pentru picturile sale.

Wilhelm era prea mândru, pentru a-l mai fi vizitat odată pe negustor, deoarece aflase că după aceea mai cumpărase tablouri dela alți pictori. Era deci vădit că numai dela el nu voia să cumpere.

Acuma însă, când Wilhelm îl văzu din nou pe olandez, răspunzându-i cu oarecare melancolie la salutul său își luă inima în dinți și se înapoie lângă Van Hyke.

— Aș vrea să-ți vorbesc ceva, Van Hyke! — zise el.

— Știi prea bine, domnule Müller — răspunse micul și cocoșatul bătrân— că nu mai cumpăr tablouri.

— Vrei să spui că... nu mai cumperi tablouri dela mine... nu-i așa?

— Se poate! — răspunse olandezul, întorcâ..du și

privirea în altă parte.

— Myn heer — zise atunci Wilhelm, cu glas tremurând — te-am socotit întotdeauna ca pe un om cinstit, ba aș putea spune chiar că față de mine ai avut și o dragoste, o dragoste părintească, ca să zic așa. Adeseori, mi-ai dat sume destul de însemnate, fără ca măcar tabloul vândut să fi fost gata. Ei bine, astăzi te rog, te implor să mă asculți numai două minute și să-mi răspunzi la o singură întrebare pe care ți-o voi pune.

Chipul tânărului artist trăda ceva atât de desnădăjduit, în glasul lui tremura atâta înfrigurare, încât Van Hyke fu cuprins de un simțământ de adâncă compătimire pentru el.

— Vino să plecăm din ușă — îi zise el încet lui Wilhelm — să mergem spre fundul prăvăliei... așa... Acuma pune-mi întrebarea, la care vrei răspuns.

— Myn heer — începu atunci artistul, cu voce înecată aproape de lacrimi — mă cunoști de câțiva ani. Spune-mi, te rog, ai observat ceva la mine, în purtările mele, ce i-ar fi îndreptățit pe semenii mei să se întoarcă cu desgust dela mine?

— Nu, domnule Müller.

— Au fost tablourile mele în timpul din urmă mai rele decât acelea, pe cari ți le vindeam mai înainte?

— Nu, domnule Müller.

— Te-am ijgnit eu vreodată personal pe d-ta, am făcut oare ceva, ce să te silească să te ferești de mine?

— Nu, domnule Müller.

— Ei bine, atunci te conjur pe numele Dumnezeului nostru al tuturor, desvăluește-mi taina, pentru ce mă ocolește toată lumea, pentru ce nu mai sunt în stare să-mi câștig nici măcar pâinea de toate zilele, cu toate că nu sunt lipsit de talent și cu toate că sunt gata să muncesc oricât?

Nu, domnule Van Hyke, nu clătina din cap...

Trebuie să aflu... Gândeşte-te că prin aceasta îmi scapi poate viaţa!

Micul şi bătrânul cocoşat fu foarte înduioşat de cuvintele acestea. O luptă cumplită părea că se dă în sufletul lui.

In cele din urmă îşi aşează mâna pe umărul tânărului artist şi zise:

— Tânărul meu prieten, nu-ţi foloseşte la nimic, tot talentul, toată truda d-tale. Singurul sfat, pe care ţi-l pot da, este să părăseşti Ajaccio, cu toate că... mă întreb, dacă o altă localitate din Europa ţi-ar putea aduce mai mult noroc.

— Şi de ce să fug?

— Fiindcă eşti urmărit de un duşman foarte puternic!

— Ah! Un duşman! Pe Dumnezeul meu că nu cunosc niciun om, care să fie îndreptăţit să mă urască atât de cumplit, deoarece nimănui nu i-am făcut niciodată vreun rău.

— Nu știu ce-ai făcut, sau n'ai făcut — răspunse olandezul. — Știu însă că aici, în Ajaccio trăiește un om, care face tot ce-i stă în putință pentru a te asupri, pentru a-ți tăia orice mijloace de trai.

— Spune-mi numele lui... Iți dau cuvântul meu de cinste că nu vei avea niciun fel de neplăceri. de pe urma destăinuirii acestui secret.

— Gândește-te bine, prietene... mi-ai dat cuvântul d-tale de cinste și am încredere în el... Află deci că omul, care te urmărește, care vrea să-ți nimicească existența, care poate că ți-a și nimicit-o — este... Fernando Hernez, spaniolul.

— Fernando Hernez?!... — strigă Wilhelm Müller, în culmea uimirii. — Acuma înțeleg totul!

Și fără a mai pune vreo nouă întrebare lui Van Hyke, ieși ca o furtună din prăvălie și alergă acasă.

Așa dar, Fernando Hernez era acela, care-l urmărea! Intr'adevăr acesta era un dușman puternic, împotriva căruia aproape că nu se putea apăra, deoarece legăturile de afaceri ale spaniolului se întindeau asupra întregei Europe și înrâurirea lui era atât de mare, încât el îl putea sili aproape pe fiecare negustor să se supună voinței sale, să-l slujească.

Și omul acesta voia să se răsbune și asupra fiului, după ce-l nimicise pe părintele său, fiindcă în timpul din urmă omul acesta respinsese cu mândrie și dispreț propunerile sale?

— Nu, lucrurile nu stau astfel — își zise Wilhelm Müller. — Fernando Hernez nu mă urmărește din răsbunare... nu, el vrea să mă silească să mă supun voinței sale... vrea să mă facă să împărtășesc și eu soarta tatălui meu... vrea să mă silească să-mi pun și eu arta în slujba răului, a fărădelegilor... Dar mai curând sunt gata să mor de foame, decât ca spaniolul să-și vadă gândul lui ticălos împlinit!

Wilhelm urcă treptele locuinței sale, ca un nebun. El voia să-și plângă nenorocul la pieptul mult

iubit al Marianei, cu ea voia el să se sfătuiască asupra mijlocului de a scăpa de drăceştile unelţiri ale spaniolului.

Müller deschise uşa şi strigă din prag numele Marianei.

Dar nimeni nu-i răspunse.

— A ieşit — îşi zise tânărul artist, oprindu-se în mijlocul odăii. — Ciudat, căci deobicei mă aşteaptă, când ştie că trebuie să sosesc. Ah, iată că maşina de gătit e rece! Nu mi-a pregătit nici măcar cina mea amară! Mariana, Mariana, unde eşti?...

— Singur, aşa dar! — îngână Müller, cu un suspin dureros. — Vai, ce n'aş fi dat s'o pot strânge în braţe tocmai acuma! Numai la pieptul ei mai pot găsi mângâierea... numai ea...

In clipa aceea ajunsese la masă şi se lăsă pe scaunul din faţa ei.

Atunci observă scrisoarea care se găsea pe masă pentru el. Obrajii tânărului se împurpurară deodată.

— Prin urmare tot mai este un Dumnezeu în lumea aceasta! — strigă el, după ce-şi aruncă privirile înfrigurate asupra rândurilor scrise de Mariana. — Tocmai mă plângeam de soartă, tocmai crâcneam împotriva ei şi împotriva uneltirilor lui Fernando Hernez, care vrea să mă nimicească şi iată că mântuirea este mai aproape decât aş fi putut nădăjdui!

Aşa dar Mariana şi-a regăsit unchiul, o rudă atât de apropiată! El este un moşier, dela ţară, după cât se pare şi e gata s'o înzestreze pe Mariana. Aceasta însemnează de o mie de ori mai mult, decât de ceeace am eu nevoie, căci astfel, nu numai că o voi putea lua de soţie pe scumpa mea Mariana, dar dărnicia unchiului ei îmi va îngădui să-mi schimb şi locuinţa, să schimb chiar ţara, căci în chipul acesta poate că voi scăpa de duşmanul meu neîmpăcat.

Este adevărat că inima-mi bate mai mult pen-

tru Corsica, unde m'am născut, dar la urma urmelor se cumpără tablouri şi se plătesc poate chiar mai bine decât aici şi la Stockholm, sau Cristiania. „Evrica!", în sfârşit sunt şi eu un om fericit!

Cu o nerăbdare firească el aşteptă înfrigurat clipa, în care-i va fi dat să-l cunoască pe unchiul acela bun şi mărinimos al Marianei. La miezul nopţii urma să se ducă la restaurantul Veneţia. Acolo îl aşteptau Mariana şi unchiul Giulio. Ah, ceasurile treceau mult prea încet! Cum ar fi vrut el să le dea aripi, pentru ca să sboare mai iute!

El luă o carte şi căută să se cufunde în citirea ei, dar în curând o puse de-o parte, deoarece literele îi jucau înaintea ochilor, fiindcă mintea lui nu mai putea frământa alt gând, decât că Mariana va fi a lui şi că deci va putea fi şi el fericit.

In sfârşit clopotul bisericii din apropiere sună ceasurile unsprezece şi Wilhelm se pregăti de plecare.

El îşi curăţă hainele cu îngrijire, se spălă pe mâini, îşi aranjă părul. Nu era de mirare. Voia să placă cât mai mult unchiului Giulio, făuritorul fericirii sale. După aceea îşi aruncă pelerina largă pe umeri, îşi aşeză pe cap pălăria cu margini mari, de artist şi tocmai se pregătea să stingă lampa când îşi aduse aminte că nu era tocmai prudent să se ducă în miez de noapte ,pe strada Cavour, fără o armă asupra sa.

Strada Cavour nu avea un renume prea bun. Erau acolo o sumedenie de restaurante de noapte, în cari scandalurile şi încăerările erau obicinuite. Mai mult chiar, în timpul din urmă se întâmplase ca mai mulţi oameni să fie înjunghiaţi în strada aceasta.

— Ce bine mi-ar prinde acuma bastonul în al cărui cap de argint este întărit un pumnal — oftă Wilhelm. — Din păcate însă, atât el, cât şi pistoalele bătute în argint ale tatălui meu, s'au mutat la negustorul din strada vecină. Dar stai, mai am eu

o armă, care pe deasupra are şi avantajul de a nu putea fi văzută. O voi lua pe aceasta cu mine!

In clipa următoare Wilhelm luă de pe masă un briceag mare, îl închise şi-l vârî în buzunar. După aceea stinse lampa şi părăsi odaia. Işi pierduse atâta timp cu pregătitul şi gătitul, în cât când ieşi pe uşă clopotul bisericii sună unsprezece şi trei sferturi.

Noaptea era întunecoasă, numai câteva stele luceau pe cer.

Străzile pe cari trecea Wilhelm erau pustii.

Grăbindu-se, ajunse în curând la colţul străzii del Cavour, cum îi ziceau locuitorii capitalei corsicane.

Inima tânărului artist bătea cu putere. Simţea că se găseşte la o întorsătură a vieţii sale. Numai de ar fi pe placul unchiului! Adeseori bătrânii sunt oameni foarte suciţi. Ei bine, dar el îşi va da toată silinţa să câştige inima acestui unchiu al iubitei sale, prin purtarea lui frumoasă, prin...

In clipa aceea răsări ca din pământ, chiar lângă Wilhelm, o făptură uriaşă, un om de o statură herculeană, a cărui apariţie făcu asupra lui Wilhelm o impresie cu atât mai neplăcută, cu cât faţa îi era înegrită cu funingine.

Tânărul artist făcu un pas înapoi.

— Stai! — îi strigă banditul, căci Wilhelm era încredinţat că avea de a face cu vreun tâlhar.

Dar până ca Wilhelm să mai poată face ceva uriaşul îşi lăsă pumnul să cadă asupra capului lui şi artistul se prăbuşi la pământ, fără a mai putea scoate vreo vorbă. Toate acestea se petrecură cu o iuţeală uluitoare. Cum însă strada era cu totul pustie, ticălosul îşi putu desăvârşi nemernicia fără nicio grabă.

El îngenunchie pe pieptul nenorocitului, scoase din buzunar două curele şi legă mai întâi mâinile jertfei sale, pentru a face pe urmă acelaş lucru şi cu picioarele artistului.

— Stăpânul va fi mulțumit de mine! — murmură Alfonso, fostul toreador, căci el era. — Ha, ha, ha, un toreador știe cum să lovească, fără a ucide, când vrea! Peste câteva minute prietenul acesta va fi în trăsura care ne așteaptă după colțul străzii! Așa! Acuma nu mai poate nici măcar să se miște!... Oho, m'am înșelat!

Alfonso mai scoase o curea din buzunar, dar de data aceasta Wilhelm, care se desmeticise între timp, se împotrivi cu îndârjire. El își scoase mâna din lațul curelii și lovi în spaniol cu toată puterea.

Aceasta îl înfurie grozav pe fostul toreador, care-și luă victima de gât.

— Aha — strigă Alfonso — dacă nu stai liniștit de bună voie, te voi sili eu la aceasta! Liniștește-te, deci, căci dacă nu, sunt gata să te trimit pe lumea cealaltă. Nu se glumește cu...

Dar Alfonso nu sfârși ce avea de spus, căci vorbele lui se terminară într'un urlet de groază.

El nu băgase de seamă că un om cotise de după un colț, pe strada del Cavour, om care rămase încremenit, când văzu ce se petrece pe strada aceea, în miez de noapte. Uimirea străinului însă nu ținu decât o secundă. In clipa următoare el își aruncă pelerina la pământ și atunci se văzu că era de o statură voinică și de o mlădiere de pisică.

Alfonso era încă tot ocupat cu legarea mâinilor jertfei sale.

Atunci, necunoscutul se chirci deodată, apoi trupul lui străbătu văzduhul, ca o săgeată și peste câteva secunde, Alfonso simți o greutate în spate, și două mâini ca de fier apăsându-i gâtlejul cu putere.

— Mizerabile, nu este greu să ataci un om, care este cu atâta mai slab decât tine! Acuma însă, să ne socotim puțin împreună!

Uriașul Alfonso era atât de zăpăcit, de pe urma acestui atac neașteptat, încât la început nu fu în stare să facă nici măcar o mișcare. Simțea însă

că omul din spatele său era de o iscusinţă şi avea o putere cu totul neobişnuită.

Dar multă vreme Alfonso trecuse drept omul cel mai puternic din Madrid. Era obişnuit să se bizuie pe puterile sale în orice împrejurări şi tocmai deaceea se gândi şi acuma cu o anumită mândrie, că-i va da o lecţie şi acestui agresor îndrăsneţ, oricât de vânjos părea el să fie.

Deaceea Alfonso îşi adună toate puterile. Muşchii braţelor sale vânjoase ieşiră la iveală ca nişte odgoane. Pieptul i se încovoiă puţin, pentru ca apoi, încetul cu încetul să i se umfle ca un balon umplut cu un gaz oarecare. După aceea se îndreptă, aproape pe nesimţite şi deodată se aruncă pe spate, nădăjduind ca în chipul acesta, greutatea corpului său să-l strivească pe acela, care-i sărise în spinare.

Foarte bine gândit, amice Alfonso. Păcat doar că de data aceasta aveai de a face cu un potrivnic, care ştie să se apere de asemenea apucături viclene.

In clipa, în care fostul toreador îşi încordă muşchii, pentru a se trânti pe spate, mlădiosul necunoscut, care sărise în ajutorul nefericitului Wilhelm Müller, sări din spinarea lui Alfonso, care ne mai putându-şi ţine echilibrul, se lungi pe caldarâm. În clipa următoare neaşteptatul său duşman îşi aşeză piciorul pe pieptul lui.

— Mizerabile — îi strigă acesta, cu voce tremurândă de mânie. — Iţi dai seama că eşti cu totul în mâinile mele? Cine m'ar putea împiedica acuma să te ucid, după cum ai merita, după ticăloasa ta faptă?

Dar eu nu ucid, decât atunci când sunt silit s'o fac. Deaceea îţi dăruiesc viaţa. Dar fiindcă nu vreau să mai repeţi în noaptea aceasta ticăloşia pe care ai vrut s'o săvârşeşti acuma, voi îngriji să dormi puţin!

Alfonso scrâşni din dinţi. Ochii lui, se învârteau furioşi, de colo până colo. Vru să se ridice,

dar un îndrăsni să încerce ,deoarece ciudatul străin părea să aibă o putere care o întrecea chiar şi pe a lui şi deci, nu era tocmai prudent să se ia la luptă cu el.

— Să nu te mişti, ticălosule! — strigă învingătorul — căci orice încercare de a scăpa îţi poate fi fatală. Ţi-am spus că trebuie să dormi şi încă îndată! Mulţumeşte-te că somnul acesta nu-ţi va fi cel de veci.

Cu aceste cuvinte mlădiosul străin sări la o parte, dar nu pentru a fugi, ci pentru a îngenunchia iute alături de mizerabilul spaniol. Pumnul necunoscutului căzu apoi pe capul ticălosului cu atâta putere, încât Alfonso nu mai scoase decât un geamăt, pe urmă rămase nemişcat, întins la pământ.

Străinul se ridică.

— Şi acuma să vedem ce este cu d-ta, tânărul meu prieten, care te-ai purtat atât de liniştit în tot timpul acestei scene. Iţi mulţumesc pentru aceasta, căci nu mi-ar fi fost plăcut, dacă prin strigătele d-tale ai fi alarmat poliţia.

Cu aceste cuvinte necunoscutul scoase un pumnal, cu care tăie curelele, cu cari erau legate mâinile şi picioarele tânărului artist. După aceea îl ajută pe tânăr să se ridice dela pământ.

— Iţi mulţumesc... îţi mulţumesc din tot sufletul — îngână Wilhelm, întinzându-i mâna aceluia care-l scăpase din ghiarele uriaşului. — Mi se pare, dacă nu mă înşel, că-ţi datoresc viaţa mea. Căci după câte am înţeles din cuvintele spaniolului, el mă atăcase şi mă legase, pentru a mă duce la o trăsură, care mi se pare că se poate şi vedea la capătul străzii. Inainte de a mai sta de vorbă însă, spune-mi numele d-tale nobilul meu domn, să ştiu cui trebuie să-i fiu recunoscător, pentru a-mi fi salvat viaţa.

— Vrei să ştii cine sunt? Dar ce însemnătate poate avea un nume! La ce bun să-mi cunoşti numele, când mi-ai cunoscut fapta? Dealtfel îmi pare că eşti eroul unei aventuri puţin obişnuite. Eşti atăcat în strada aceasta pustie, pentru a fi răpit cu o trăsură. Ştii d-ta, bănueşti d-ta măcar, cine ar putea fi acela, care ar putea avea vreun interes ca să te răpească? Dacă-l ştii, spune-mi numele lui şi-ţi făgăduiesc să te scap de el.

— Dumnezeule! — strigă atunci Wilhelm Müller, ca iluminat deodată. Nu este decât un singur om, care să fi avut interes să pună mâna pe mine şi acesta este... Fernando Hernez!

Un strigăt de ură ieşi atunci de pe buzele străinului.

— Fernando Hernez?... Vai, tânărul meu prieten, atunci nu întâmplarea, ci Providenţa m'a trimis în calea d-tale, pentru a te scăpa. Căci află că şi eu îl urăsc pe Fernando Hernez, aşa cum omul nu poate urî decât ciuma, sau lepra. Dă-mi mâna d-tale, prietene! Din clipa aceasta eşti prietenul meu. Acuma îţi voi spune şi cine sunt. Te rog însă să nu scoţi niciun strigăt de uimire, căci ceeace vei auzi, te va uimi fără îndoială, poate

chiar mai mult decât atacul ticălosului de colo.

„Groaza ticăloşilor, prietenul celor buni"! Aceasta este loznica mea şi mă numesc Egizio Ettore.

CAP. 30

Sfârşitul firmei Fernando Hernez.

Egizio Ettore!...

Wilhelm Müller simţi un fior de ghiaţă străbătându-i trupul.

Aşa dar acesta era omul, despre care vorbea tot oraşul, despre care gazetele povesteau adevărate minuni, acesta era omul, care băgase spaima în toată Corsica de miază-zi.

Şi omul acesta îi salvase viaţa!

— Văd tinere — zise Egizio Ettore, aşezându-şi mâna pe umărul pictorului, că numele meu te-a îngrozit mai mult decât m'aş fi aşteptat. Tocmai deaceea, îţi voiu spune înc'odată că Egizio Ettore este groaza ticăloşilor, dar prietenul celor buni.

D-ta pari să fii un om de treabă. Dealtfel, chiar şi numai împrejurarea că Fernando Hernez te urmăreşte este pentru mine o chezăşie că eşti un om cum se cade şi ură d-tale pentru acest mârşav spaniol nu mă poate face decât prietenul şi ocrotitorul d-tale.

Acuma însă, să căutăm să ne dăm seama ce scop putea să urmărească ticălosul, prin răpirea d-tale? Căci nu încape nicio îndoială că spaniolul urmărea ceva, prin prinderea d-tale, căci dacă ar fi fost vorba numai de o răsbunare, îi poruncea bivolului de colo să te ucidă, dar nu să te răpească.

— Intr'adevăr, aşa este — răspunse tânărul pictor — şi eu sunt de aceeaş părere. Dar atunci, dacă

Cereţi mâine fascicola 32-a tuturor chiercarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1. Calea Victoriei 5.

astfel stau lucrurile, atunci... Dumnezeule, ce s'a întâmplat cu nefericita copilă, pe care am venit s'o caut în strada aceasta?

— De ce copilă vorbeşti d-ta?

— De Mariana, iubita mea, logodnica mea, o sărmană fată, care n'are altă avere, decât frumuseţea trupească şi curăţenia sufletului.

— Drace! — exclamă Egizio Ettore. — Aşa dar aici e în joc o fată! Ei bine, dragă prietene, este de datoria mea să-ţi deschid ochii, căci părerea mea este că Fernando Hernez a pus ochii pe logodnica d-tale.

— Atunci îl strâng de gât — strigă Wilhelm Müller, cu glasul răguşit de mânie — chiar dacă pentru aceasta ar trebui să mă strecor în somptuosul său palat, chiar dacă ar trebui să-l scol dela masă, sau din pat. Vai de el, dacă a îndrăsnit să-şi întindă mâna asupra sărmanei mele Mariana.

Egizio Ettore îl lăsă pe tânăr să-şi verse necazul în cuvinte de ameninţare, pe cari ştia că nu şi le va putea duce la îndeplinire, apoi zise, cu un zâmbet amarnic:

— Tânărul meu prieten, dacă pătrunderea în palatul Fernando Hernez ar fi atât de uşoară, atunci de mult aş fi apărut eu, Egizio Ettore, în faţa lui, atunci când s'ar fi aşteptat mai puţin.

Dar cu asemenea mijloace nu se poate lupta împotriva lui Fernando Hernez.

Cred însă că împrejurarea ne este prielnică şi dacă ai avea puţin curaj, aş putea să mă răsbun pe Fernando Hernez, iar d-tale dragă prietene, ţi-ar fi cu putinţă s'o scapi pe Mariana.

— Vorbeşte, Egizio Ettore — strigă tânărul pictor adânc mişcat, întinzându-i mâna voinicului — cere-mi să înfrunt moartea şi nu voi şovăi o clipă, numai ajută-mă să o scap pe biata mea Mariana, din mâinile ticălosului.

Sărmana, nevinovata creatură, în mâinile unui

asemenea ticălos, ale cărui obiceiuri sunt cunoscute în toată Corsica! Să nu mai pierdem timpul, să facem ceva, dă-mi un sfat!

— Bine! Ascultă care este planul meu! — îi şopti Egizio tânărului. — Acolo, în capătul străzii aşteaptă trăsura, a cărei menire era să transporte o persoană răpită şi dacă nu veneam eu, fără îndoială că până acuma, uriaşul acesta, pe care l-am dat la o parte din calea noastră pentru câteva ceasuri, te-ar fi dus pe umeri până la ea şi cine ştie ce soartă te aştepta.

Noaptea este întunecoasă şi nici d-ta, nici eu nu vom putea fi recunoscuţi. Să ne folosim deci de această împrejurare şi să facem un mic schimb. Ia-mă d-ta pe umeri şi predă-mă lui Fernando Hernez, ca şi când eu aş fi cel aşteptat, adică d-ta.

— Dar îndrăsneala e prea mare — răspunse Müller. — Mă cutremur la gândul că planul nostru ar putea da greş. Dacă ticălosul te recunoaşte, nu mi-aş putea ierta niciodată că eu însu-mi, căruia mi-ai scăpat viaţa, am fost acela, care te-a aruncăt în braţele pieirei. Remuşcările mele ar fi cu atât mai mari, cu cât acuma am avut prilejul să mă încredinţez că tot ceeace se spune despre d-ta, nu sunt decât josnice minciuni.

— Ajunge! Mie nu-mi plac vorbele prea multe. Prefer faptele! Te rog deci să faci ceeace ţi-am spus!

Cu aceste cuvinte, Egizio Ettore se duse la Alfonso, care tot mai zăcea încă nemişcat, pe caldarâm.

Cu o iscusinţă fără seamăn îl desbrăcă pe spaniol de hainele pe cari le purta. Sub mantie Alfonso avea o livrea de lacheu, plină de galoane şi fireturi aurite.

— Iute, tânărul meu prieten! Imbracă veştmintele acestea caraghioase — îi zise Egizio pictorului. — Nu trebuie să te desbraci. Din fericire servitorul lui Hernez, pe care dacă nu mă înşel îl cheamă Alfonso, este înc'odată atât de voinic ca d-ta şi în

veştmintele lui ar începea doi oameni, de măsura d-tale.

Intr'adevăr aşa şi era. Pictorul îmbrăcă pantalonii şi livreaua, sufecă puţin mânecile şi capătul de jos al pantalonilor şi era gata, travestit.

— Acuma leagă-mă! — zise Egizio, întinzându-i pictorului curelele. — Foloseşte-te de aceleaşi curele, cu cari a vrut ticălosul acela, să te lege pe d-ta... Aşa... D-ta eşti cel dintâi, dar şi cel de pe urmă om, care va fi isbutit să-l lege pe Egizio Ettore, decând acesta a evadat din temniţa din Capul Pertusato.

Acuma adu iute pelerina, care zace acolo, în mijlocul drumului şi înveleşte-te în ea. Pe urmă însă vine partea cea mai „grea"!

Müller făcu întocmai după cum îi porunci Egizio, fără să crâcnească. Cele câteva minute pe care le petrecuse alături de vestitul brigand îi desvăluiseră adevăratul suflet al acestuia şi-i insuflară o încredere oarbă în puterea şi destoinicia lui, încredere asemenea căreia nu mai avusese în niciun alt om pe acest pământ.

— Inveleşte-te mai bine în pelerină... trage gluga peste cap! — îi şopti Egizio.

In vreme ce pictorul făcea toate acestea, din colţul străzii se auzi o uşoară fluerătură.

— Mi se pare că Fernando Hernez începe să-şi piardă răbdarea! — îşi zise brigandul, râzând. — Aşteaptă, mai aşteaptă puţin, amice, căci vom sosi mai iute decât ai dori tu!

Acuma ia-mă pe umeri şi du-mă până la trăsura din colţul străzii. Acolo predă-mă lui Fernando Hernez şi nu te mai sinchisi de mine, ci caută să dispari cât mai iute din apropierea trăsurii.

— Atunci, îngădue-mi să-ţi mai mulţumesc odată, pentru ceeace ai făcut pentru mine şi pentru ceeace vei mai face. Poate că o vei descoperi acolo, unde vei fi dus, şi pe Mariana mea. Dacă se va întâmpla aceasta, atunci aminteşte-ţi că este vorba

de o sărmană copilă nevinovată, care are nevoie de un apărător.

— Acest apărător şi-l va găsi în mine — răspunse Egizio, cu hotărâre. — Acuma însă, înainte! Nu mai avem de pierdut nicio singură clipă!

Müller se aplecă şi-l ridică pe Egizio în spinare. Nu lipsi însă mult să se prăbuşească sub greutatea trupului brigandului. Dar îşi dădu seama că isbânda planului lui Egizio atârna numai de puterea lui şi gândul la Mariana îi turnă în muşchi, în oase, o forţă, de care se minună şi el însuş.

Cu toate acestea, pe drum în spre celălalt capăt al străzii trebui să se oprească de mai multe ori, pentru a răsufla. Atunci Egizio îi şoptea mereu cuvinte de îmbărbătare şi pictorul îl ridica pe brigand din nou şi pornea mai departe.

In sfârşit ajunseră la ţintă.

Pe capra trăsurii şedea un vizitiu, îmbrăcat într'o pelerină largă şi care-şi trăsese pălăria adânc peste ochi, căutând parcă să-şi ascundă trăsăturile feţei.

— El este! — îi şopti Egizio pictorului. — Vizitiul e Fernando Herrez!

— Alfonso! — strigă atunci vizitiul de pe capră, când zări prin întunericul nopţii apropiindu-se de trăsură o făptură, care ducea în spinare pe altcineva. — Totul e în ordine?

— Răspunde-i cu glasul prefăcut! — îi şopti brigandul din nou lui Wilhelm.

— In ordine, sennor! — răspunse pictorul, scoborându-şi glasul până la bas. — E legat cobză, aşa după cum aţi poruncit.

— Atunci, în trăsură cu el, iute! După aceea te vei aşeza în faţa lui şi la cea dintâi încercare de fugă, îl amuţeşti.

— Ce să fac? — îl întrebă pictorul pe brigand, căci la porunca aceasta nu fusese pregătit.

— Tot ceeace-ţi porunceşte spaniolul! — fu răspunsul şoptit al brigandului.

In clipa următoare Müller deschise uşa trăsurii, îl aşează pe Egizio Ettore pe jilţul din fund, iar el însuş se grăbi să ia loc cât mai iute pe scaunul din faţă.

Deabia se întâmplă aceasta, că trăsura se şi puse în mişcare şi pe semne că Fernando Hernez înhămase la ea cei mai buni cai ai grajdului său, căci înainta prin noapte ca vântul.

— Müller — îi şopti Egizio pictorului — dacă nu mă înşel, Fernando Hernez are de gând să te ducă undeva afară din Ajaccio.

— Se pare că într'adevăr acesta-i este gândul, fiindcă văd că se îndepărtează de mare şi o ia în spre interiorul insulei.

— Dacă pot să-mi dau seama bine — zise brigandul, cu o vădită mulţumire, după vreo jumătate de ceas — a apucat drumul către Bonifacio, care trece prin Saint Etienne.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce mai însemnează şi asta? — exclamă Wilhelm în şoaptă

— De ce vrea să mă răpească? De ce vrea să fie sigur de persoana mea?

— Fără îndoială, fiindcă are nevoie de d-ta. Se poate însă că şi pentru a te împiedica să faci gălăgie în Ajaccio, în jurul dispariţiei Marianei, pentru a te împiedica s'o cauţi prin oraş.

— Aşa dar crezi că acolo unde ne vom duce acuma n'o vom găsi pe Mariana?

— Nu cred nimic, prietene. Răbdare şi vom vedea!

Fernando Hernez, căci el era într'adevăr acela, care conducea trăsura în locul unui vizitiu, căci n'ar fi avut încredere în niciunul din servitorii săi, pentru această primejdioasă însărcinare, triumfa pe capră, fiind încredinţat că isbânda nu se datora decât numai iscusinţei şi vicleniei sale.

Totul părea că se întâmplase după dorinţa sa. Isbutise să-i întindă pictorului o cursă, să-l ademenească într'o stradă pustie şi acuma voia să-l ducă la micul său castel Alhambra, să-l închidă acolo şi să-l silească să-i fabrice banii falşi, de cari avea din nou nevoie, pentru a-şi salva barca pe jumătate înecată a existenţei sale.

— Imi va face câteva milioane de lire sterline — murmură bancherul, în vreme ce trăsura mânată de el pătrundea tot mai mult în inima munţilor — şi sunt încredinţat că-şi va îndeplini însărcinarea cu aceeaş iscusinţă, cu care şi-a îndeplinit-o pe vremuri şi tatăl lui.

Atunci voi fi salvat! Iar în ceeace-l priveşte pe neamţul acesta, o picătură de otravă va fi îndeajuns, pentru a-i astupa gura pentru totdeauna. Niciun suflet de om nu va auzi strigătele de ajutor, pe cari le va scoate în odaia din turnul castelului Alhambra, căci ţinutul este pustiu, până la mari depărtări!

N'am cumpărat eu în zadar castelul acesta. Ştiam eu că odată îmi va putea fi de folos.

Intr'adevăr, castelul Alhambra era aşezat la o depărtare de vreo două ceasuri de Saint Etienne,

în mijlocul munților, pe un vârf, pe lângă care adeseori treceau zile și săptămâni întregi, fără ca cineva să se rătăcească.

Castelul acesta fusese clădit numai de vreo nouă ani, de un englez, care-și rânduise numai câteva odăi pentru locuit, în cari se retrăsese să trăiască departe de lume.

Intr'o bună zi însă, se pare că englezul se plictisise de singurătate, căci vându castelul lui Hernez, pe un preț de nimic și dispăru din împrejurimi.

Dar Fernando Hernez se sinchisi și mai puțin de castel. Nu numai că nu îngriji ca odăile să fie terminate și mobilate, toate, dar nu se sinchisi nici măcar că bufnițele și vulturii își făcuseră cuib în zidurile castelului.

Cu toate acestea, el nu vânduse castelul mai departe deoarece presimțea că va veni o zi, când proprietatea aceasta așezată într'un ținut atât de singuratic, îi va aduce mari foloase.

In curând apoi, umbra întunecoasă a castelului Alhambra se ivi în zare. Incă o cotitură, pe după un perete de stâncă și după aceea trăsura opri în fața intrării.

— Acuma-i acuma! — îi șopti Egizio lui Müller, care din pricina nesiguranței acestui drum, era cuprins de o înfrigurare aproape bolnăvicioasă.

Din fericire noaptea era atât de întunecoasă, în cât nu-ți puteai zări mâna înaintea ochilor, așa că nu trebuia să se teamă că spaniolul va vedea în el pe altcineva, decât pe servitorul său, Alfonso.

Că bănuiala lui fusese îndreptățită se dovedi îndată, deoarece de pe capră se auzi:

— Alfonso... hei, Alfonso.

— Poruncește, sennor! — răspunse pictorul, cu glas prefăcut.

— Deschide iute ușa trăsurii, ia-l pe prizonier pe umeri și du-l în odaia din turn. Acolo aruncă-l pe podea și vino cât mai iute înapoi. Până atunci voi ține eu caii.

— Nici nu se putea mai bine — zise Egizio Ettore. — In chipul acesta vom pătrunde în castel şi Fernando Hernez nu-şi va da seama de păcăleală decât atunci, când va sta în faţa mea.

Müller deschise uşa trăsurii, sări afară şi primi din mâna spaniolului cheia dela poarta micului castel.

După aceea îl luă pe Egizio din nou în spînare, deschise poarta cea mare şi intră cu el în castel.

Indată după ce dispăru în dosul porţii, brigandul sări din spinarea tânărului pictor.

— Bietul om — îi zise el lui Müller, se vede că nu prea eşti obişnuit cu asemenea poveri. Aşa ceva este un lucru într'adevăr pentru un uriaş ca Alfonso.

Acuma însă ai scăpat de partea cea mai „grea". Spaniolul nu ne mai poate vedea şi deci, mă voi putea urca singur, alături de d-ta până în odaia din turn.

Castelul era alcătuit numai dintr'un parter şi un singur cat, pe care era ridicat turnul.

Cei doi bărbaţi urcară iute treptele şi în curând ajunseră în faţa odăii turnului, a cărei uşă Müller o deschise cu ajutorul unei chei, pe care i-o dăduse spaniolul.

Incăperea, în care intrară cei doi bărbaţi avea opt pereţi şi deci tot atâtea ferestre, cari însă erau acoperite cu obloane. Odaia îşi primea lumina numai dela o lampă care atârna din tavan şi pe care brigandul o aprinse de îndată ce intră.

Razele acestei lămpi îi fură îndeajuns lui Egizio Ettore, pentru a se putea orienta.

Odaia din turn nu era aranjată tocmai neprietenos. Dimpotrivă, s'ar fi putut spune că spaniolul pregătise această cameră în aşa chip, încât să nu pară tocmai o închisoare aceluia, pe care avea de gând să-l ţină ca prizonier acolo.

In dreptul unuia din pereţi era aşezat un pat, în mijlocul odăii o masă, în jurul căreia se găseau

mai multe scaune. O a doua masă era așezată în dreptul ferestrei care dădea în spre miază-noapte.

— Ia te uită! — strigă Egizio Ettore, apropiindu-se acuma de masa aceasta. — Acuma înțeleg pentru ce voia Fernando Hernez să te aibă aici pe d-ta. Aici se găsește tot de ceeace ai putea avea nevoie pentru meseria d-tale de litograf. Nu-i așa, dragă Müller? Uite, clișee, pietre, creioane, peniță, o mică presă, culori...

Să fi avut oare de gând Fernando Hernez să-i faci d-ta un portret al lui, în piatră?

— Nu asta este — strigă tânărul artist, care fu cuprins deodată de o bănuială. — Scopul răpirii mele este cu totul altul. Nu de portret îi arde spaniolului și dacă nu mă înșel, i-am ghicit gândul! Ticălosul acesta vrea să mă nenorocească și pe mine, tot astfel, după cum l-a nenorocit pe tata. Află deci, Egizio Ettore că dacă spaniolul a vrut să mă țină prizonier în odaia aceasta, este fiindcă nădăjduia că mă va putea sili să-i fac bani falși.

— Mii de draci, asta nu mă miră de loc dela un Fernando Hernez. Așa dar, aceasta esta taina marelui bancher, a regelui aurului din Corsica? Firește că atunci lucrurile iau cu totul altă întorsătură.

Un zâmbet îngrozitor se întipări pe buzele brigandului care acuma își croi un plan cu totul nou pentru a se răzbuna.

— Acuma însă, prietene — urmă brigandul, întorcându-se în spre Müller — du-te cât mai iute, iarăși jos. Pe semne că Fernando Hernez n'are de gând să rămână prea mult timp aici. Inchisoarea aceasta ți-a fost hotărâtă d-tale, dar va fi a lui.

— Dar d-ta ce faci? — întrebă Müller. — Să te aștept jos?

— Nu, dragul meu — răspunse Egizio — căci s'ar putea întâmpla să am mai multă vreme de lucru aici. D-ta pune mâna pe trăsura lui Hernez, care acuma mai este proprietatea lui, dar care peste câteva minute însă nu va mai fi. Fiecare din cei doi cai face, cu ochii închiși, câte două mii de franci, iar trăsura se poate vinde oricând cu o mie. Laolaltă fac cinci mii de franci. Ia banii aceștia și fii fericit cu Mariana d-tale.

— Mariana! — strigă Wilhelm Müller și lacrimile îl podidiră. — Dar de unde s'o iau, când mi-a fost răpită, când nu știu dacă o voi mai revedea vreodată?

— Dimpotrivă, eu sunt încredințat că mâine încă o vei strânge în brațele d-tale. Căci nu încape niciun fel de îndoială că Fernando Hernez poartă cu sine nu numai cheile acestui castel, ci și cheia tainei dispariției Marianei.

Imi voi îngădui însă, să-i dau nu numai cheile, de cari am vorbit întâi, ci și pe aceea pe care am amintit-o la urmă.

— Acuma înțeleg! Vrei să-l silești să-ți desvăluie secretul ascunzătorii Marianei.

— In zorii zilei voi ști unde se găsește Mariana d-tale și dacă în decursul zilei de mâine nu se va

fi înapoiat acasă, atunci mâine seară mă poţi găsi în Bisericuţa Lacrimilor lui Isus, în apropiere de Saint Etienne. Acolo îţi voi spune unde se găseşte iubita d-tale. Te rog însă să nu spui nimănui nicio vorbă, despre cele petrecute şi fă astfel să vinzi caii şi trăsura cât se poate mai fără de a stârni vâlvă.

— Iartă-mă — îi zise pictorul brigandului — sunt atât de nepriceput în asemenea lucruri. Nu voi şti cui să vând caii şi trăsura şi dealtfel mă tem să nu fiu întrebat, în ce chip am ajuns eu în stăpânirea lor. Afară de aceasta mi-aş simţi şi conştiinţa încărcată, de a mă fi atins de un bun, care nu era al meu.

— In ceeace-ţi priveşte conştiinţa — zise Egizio Ettore, zâmbind — poţi fi liniştit, dragul meu. Fernando Hernez ţi-a pricinuit zece ceasuri de groază şi un asemenea ceas nu este plătit prea scump cu cinci sute de franci. Dacă l-ai da în judecată pe nemernic pentru fapta lui, mă îndoiesc că ar scăpa atât de ieftin.

In ceeace priveşte vânzarea, adresează-te lui Sidi el Batir, un marocan stabilit la Ajaccio, nu departe de „Colţul Gâştelor".

— Il cunosc şi am auzit multe vorbindu-se pe socoteala lui — răspunse Müller. — E bucuros când poate face afaceri cu noi pictorii, deoarece întotdeauna el este cel câştigat, iar noi cei păcăliţi.

— Tocmai de aceea vei ţine morţiş la preţul de cinci mii de franci şi nu vei lăsa nicio centimă din el — zise Egizio Ettore. — Acuma însă, du-te cu Dumnezeu şi grăbeşte-te! Vezi însă ca spaniolul să nu te recunoască în ultimul moment, căci asta ne-ar încurca oarecum socotelile.

— Rămâi cu bine, Egizio Ettore — zise pictorul, strângând mâna brigandului — nu voi uita niciodată ceeace ai făcut pentru mine, iar dacă mi-o vei mai reda şi pe Mariana, atunci fi sigur Egizio Ettore că pe pământul acesta vor fi doi oa-

meni, cari te vor socoti asemenea unui înger al lui Dumnezeu!

— Eu nu sunt înger — răspunse brigandul, cu glas înăbuşit — nu sunt decât un om şi încă un om hulit de lume, un decăzut, un păcătos. Du-te acuma şi Domnul să-ţi lumineze calea.

Un minut mai târziu uşa odăii turnului se închise în urma lui Wilhelm Müller. Egizio Ettore mai auzi cum cheia fu învârtită pe dinafară de două ori în broască. După aceea brigandul se trânti pe podea şi se înfăşură cât putu mai bine în pelerina sa.

Apoi, rămase nemişcat.

Egizio Ettore se învăluise atât de bine în pelerină, încât nu i se putea vedea nimic din figură. Dar aşa cum era, îşi deslegă curelele dela mâini, ceeace făcu fără nicio greutate, deoarece Wilhelm Müller le înodase anume foarte slab.

Deodată se auzi sgomotul unor paşi, cari se apropiau de uşă.

Egizio îşi reţinu răsuflarea. Inima îi bătea să-i spargă coşul pieptului şi dacă cineva ar fi putut să-i zărească faţa în clipa aceea, fără îndoială că s'ar fi îngrozit la vederea ei.

In trăsăturile crispate ale feţei sale se putea citi tot dorul de răsbunare care-i clocotia în piept timp de atâtea luni împotriva spaniolului, împotriva martorului falş, care prin jurământul său a contribuit la osândirea lui.

Cheia scârţâi în broască, odată... de două ori.

Egizio deabia se mai putea stăpâni. Trebui să-şi muşte buzele, pentru a nu sări de pe podea, la auzul paşilor cari se apropiau acuma tot mai mult.

Intr'adevăr, Fernando Hernez închisese uşa în urma sa şi acuma se apropia, încet.

Privirile lui se pironiră cu expresia unei bucurii diabolice asupra omului ce zăcea la pământ şi care era în întregime acoperit de pelerină. Cu

toate că nu văzuse chipul jertfei sale totuș, spaniolul nu se îndoi o clipă că are de a face cu Wilhelm Müller.

Fernando Hernez luă un scaun și-l împinse încet până lângă cel întins la pământ, apoi se așeză pe el. Pelerina de vizitiu o lăsase în trăsură și acuma purta un elegant costum de salon.

Din buzunarul surtucului scoase o tabatieră din piele fină rusească, din care luă și își aprinse o țigară veritabilă de Havana.

Era vădit că voia să se bucure de chinurile jertfei sale, voia să prelungească cât mai mult suferințele sufletești ale aceluia, care căzuse în mâinile sale.

Timp de câteva minute se uită gânditor la rotogoalele albastre de fum ale havanei sale, minute cari lui Egizio Ettore i se părură o veșnicie. Căci el ar fi vrut să sară de sub pelerină, să se repeadă la ticălos și să-i dea pedeapsa meritată pentru mizerabila sa faptă. Voia însă să afle și ce plănuise cu răpirea lui Wilhelm Müller și deaceea se stăpâni.

— Insfârșit! — se gândi brigandul, când spaniolul rupse tăcerea chinuitoare, cu următoarele cuvinte:

— E mult de când nu ne-am mai văzut, Wilhelm Müller... Pe vremea aceea erai încă deabia un copil... Afaceri de mare însemnătate mă făceau să viu din când în când în casa tatălui d-tale. El a fost un mare artist, din nenorocire însă și un om cu vederi foarte strâmte, ceeace l-a și împiedicat să fie un om fericit în lumea aceasta.

Hernez făcu o mică pauză. El se aștepta pe semne la un răspuns din partea celui ce zăcea la pământ. Răspunsul acesta nevenind însă, el urmă:

— Acuma, dragul meu Wilhelm Müller, pentru a te împiedica de a fi tot atât încăpățânat ca și tatăl d-tale, am poruncit să fii adus aici. Căci nu vreau ca și d-ta să dai cu piciorul norocului, ci vreau să te fac om bogat.

Pentru a-mi ajunge acest scop, mi-am dat seama că nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să-ți întind o cursă.

Sunt încredințat că dacă aș fi venit la d-ta și ți-aș fi spus:

„Wilhelm Müller, vei câștiga o jumătate de milion de franci, dacă pentru ei îmi fabrici două milioane de lire sterline", mi-ai fi întors spatele cu mândrie, căci scurtimea de vederi a tatălui d-tale ai moștenit-o și d-ta. Aceasta mi-o dovedește împrejurarea că până acuma ai preferat să te sbați în cea mai neagră sărăcie, în loc să fi venit la mine, spre a-mi oferi serviciile d-tale.

Nu-mi răspunzi? Te încăpățânezi?... Dar dă-ți seama, dragul meu, că încăpățânarea aceasta n'are niciun rost. Ne găsim aici într'un castel singuratic, așezat departe de căile bătute de oameni... ferestrele sunt zăbrelite... Poate că n'ai văzut încă drugii groși de fier, din cari au fost plămădite zăbrelele... Firește că nu le-ai văzut, căci n'ai dat la o parte perdelele, cari le acoperă. Îți spun eu însă că nici chiar un uriaș nu le-ar putea rupe, atât sunt de tari.

— Cu atât mai bine — se gândi Egizio Ettore — căci nu le vei putea rupe nici tu.

— Dealtfel, nu vreau să duci aici o viață de prizonier. Firește că, până la terminarea lucrului vei sta sub cea mai strictă supraveghere, voi îngriji însă să nu-ți lipsească nimic.

Chiar de mâine îți voi trimite aici pe servitorul meu cel mai credincios, care în acelaș timp este și un bucătar foarte bun. D-ta însuți îi vei spune bucatele, pe cari să ți le gătească. Vinurile

Cereți mâine fascicola 33-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

cele mai bune îți vor sta la dispoziție, vei avea țigările cele mai scumpe. Am îngrijit și de o mică bibliotecă, dacă vrei să citești ceva în orele de odihnă. Într'un cuvânt, poți să-ți dai seama că Fernando Hernez nu este de loc un om rău, dacă omul știe să-i facă și lui pe plac.

In schimb eu nu-ți cer, decât să-ți pui arta d-tale în slujba mea. Acolo, pe mescioara aceia vei găsi tot de ceeace ai nevoie, pentru pregătirea bancnotelor false. Vei lucra clișeul și vei tipări la mașinuța aceea, pe care ți-am adus-o aici.

Și, cu toatecă ești în mâinile mele, totuș, te voi plăti foarte bine, dacă vrei să-mi dai o mână de ajutor, dacă vrei să lucrezi pentru mine, să fii unealta mea.

Spaniolul tăcu, dar cuvintelor sale nu le urmă nici de data aceasta niciun răspuns.

— Drace, tânărul acesta se găsește cu totul în mâinile mele — murmură Hernez — viața lui îmi stă la picioare și cu toate acestea, nu înverdnicește cu niciun răspuns propunerile mele, pe cari le-am făcut într'un chip atât de prietenesc. Mi se pare că voi avea mult de furcă, până când voi putea înfrânge îndărătnicia acestui cap sec.

— Ascultă-mă, Wilhelm Müller — începu bancherul, din nou, aplecându-se mai tare peste cel întins la pământ. — Mai am o răsplată pentru d-ta, care poate că te va ispiti mai mult de cât aurul. Nu-i așa că o iubești pe Mariana, frumoasa și drăgălașa copilă, care până ieri îți ducea gospodăria?

Egizio Ettore își reținu răsuflarea. Un simțământ de adâncă mulțumire pusese stăpânire pe inima sa. Așa dar nu se înșelase. Acest ticălos de spaniol o răpise pe Mariana, fără îndoială, cu scopul de a-l ține și mai bine în mână pe sărmanul artist, pentru a-l putea strânge cu ușa și mai tare.

— Trebuie să recunosc și eu că Mariana este o frumusețe desăvârșită — urmă Fernando Hernez,

pe un ton batjocoritor. — Imi place şi mie şi sunt hotărît s'o ţiu pentru mine, în cazul că nu vei voi să te supui dorinţei mele.

Dacă însă îţi dai seama că e mai bine să mă asculţi, atunci îţi dau cuvântul meu de onoare că o vei revedea pe Mariana neprihănită, de îndată ce cele două milioane de lire sterline false vor fi gata. Poţi să faci aceasta, deoarece ştiu că ai moştenit în întregime talentul şi iscusinţa tatălui d-tale.

Acuma însă, răspunde-mi, Wilhelm Müller, vrei să te supui voinţei mele, vrei să rămâi în odaia aceasta de turn ca un prieten al meu, sau preferi să stai aici ca un prizonier aspru supraveghiat, care va fi silit să facă de nevoie, ceeace refuză de bună voie.

Hotărăşte! Acesta este ultimul meu cuvânt!

— Ultimul tău cuvânt! Bine ai spus! — strigă atunci cel ascuns sub pelerina, care acuma începu să se mişte, sbură la oparte şi...

Un urlet înfiorător străbătu odaia, un urlet ca acela, pe care-l scoate tigrul, când se vede pe neaşteptate în faţa unei ţevi de puşcă, un urlet de mânie neputincioasă, de groaznică teamă.

In faţa lui Fernando Hernez, se ridicase o făptură, de care spaniolul se ferea şi în vis, o făptură, la a cărei vedere sângele îi îngheţă în vine, o făptură, pe care tocmai în clipa aceea se aştepta mai puţin s'o vadă acolo, în odaia din turn.

Acela care se ivise ca din pământ înaintea spaniolului îngrozit, era Egizio Ettore.

Spaima şi groaza puseseră stăpânire pe Fernando Hernez cu atâta putere, încât el nu mai fu în stare nici măcar să se ridice de pe scaun şi să încerce să fugă în spre uşă.

Spre nenorocirea lui, mai fusese şi atât de neprevăzător, să-şi lase pistoalele în trăsură, deoarece crezuse că cu Wilhelm Müller va putea termina, fără nicio greutate. Dar chiar dacă ar fi fost înarmat până în dinţi, faţă de Egizio Ettore tot nu ar

fi putut face nimic. Fernando Hernez știa aceasta și deaceea își dădu seama că este pierdut.

In timpul acesta, Egizio Ettore se uita cu priviri prevestitoare de nenorocire la spaniolul încremenit de groază.

Văzând însă lașitatea lui Hernez, care începuse să tremure ca varga, și de abia îl mai țineau picioarele, îl apucă pe spaniol de piept, îl ridică de pe scaun și-l lipi de perete.

— Așa dar, iată că ne-a fost dat să ne revedem, Fernando Hernez — strigă brigandul, cu un hohot de râs, care făcu să clănțăne dinții în gura ticălosului. — Acuma însă, ne revedem altfel, decât în fața judecătorilor din Bonifacio. Atunci eram un biet prizonier, legat în lanțuri și trebuia să aud neputincios jurămintele false, cari se ridicau împotriva mea.... Astăzi însă... astăzi tu ești acuzatul, iar eu,,, eu sunt judecătorul.

„Douăzeci de ani de temniță grea ți-au fost prescriși atunci, Egizio Ettore", mi-ai spus; astăzi însă eu îți spun:

„Douăzeci de ani te voi ține prizonier în carcera aceasta, Fernando Hernez! Douăzeci de ani vei fi închis între zidurile acestea, dacă moartea, sau nebunia nu se vor îndura de tine mai devreme.

Și crede-mă, Fernando Hernez, că eu sunt omul, care sunt în stare, fiindcă am și puterea necesară, să veghez ca osânda rostită de mine să fie dusă la îndeplinire. Te voi hrăni cu aceleași mâncări grețoase, cari mi se dădeau mie în temnița din Capul Pertusato... Chipul tău rumen va păli în singurătatea aceasta, mintea ți se va întuneca, somnul te va ocoli, iar când totuș îți va închide ochii, sub puterea chinurilor sufletești, a lipsurilor, a oboselii gândurilor, atunci voi veni eu în fața ta și te voi trezi din somn, pentru a-ți istorisi despre nopțile chinuitoare, pe cari le-am petrecut în celula cu acoperiș de plumb, din Capul Pertusato.

Aceasta va fi soarta ta, ticălosule, nemernicule,

iar dacă vei voi să-ţi treacă timpul, aşează-te singur la masa aceea şi fabrică bancnote false, iar după ce le vei fi fabricat, mănâncă-le, căci îţi va fi foame.

Cuvintele ieşeau din gura lui Egizio Ettore ca un torent fierbinte de lavă şi fiecare silabă ieşită de pe buzele brigandului, pătrundea în sufletul spaniolului, ca tot atâtea vârfuri de pumnal.

— Iertare... Indurare... îngână el. — Am fost nedrept cu tine, Egizio Ettore.... vezi că-mi recunosc greşeala.... căindu-mă de ceeace am făcut... crede-mă însă că... n'am fost decât unealta altuia...

— Crezi oare că eu nu ştiu? — răspunse brigandul, adâncindu-şi privirile în ochii spaniolului. — Marele tartor al acestei ticăloşii se numeşte contele Robert de Paris, care a ştiut să vă facă să jucaţi, după cum cânta el, întocmai cum joacă marionetele pe scena unui teatru de păpuşi ,sub mâna ascunsă a regisorului.

Eu vreau însă să nimicesc mai întâi păpuşile şi numai pe urmă şi pe meşterul, care le-a condus. Fii pe deplin încredinţat că şi Robert de Paris va sta odată în faţa mea, întocmai după cum stai tu astăzi.

Ticălosule — urmă Egizio Ettore, cu o mânie cumplită — ţi-ai închipuit oare că nu mai există răsplată în lumea aceasta şi că în Cer nu mai este niciun Dumnezeu? Ai crezut oare într'adevăr că un om poate fi nimicit ca un vierme, pe care îl calci în picioare? Nu te-ai gândit niciodată că va veni o zi, când va trebui să dai socoteală de faptele tale? Nu te-ai gândit că voi putea apărea în calea ta, pentru a mă răsbuna pe mârşăvia, pe care ai săvârşit-o împotriva mea? Nenorocitule, cine ar putea să mă tragă la răspundere dacă acuma te-aş ucide ca pe un câine? Nimeni, căci poşte întregi nu se găseşte ţipenie de om pe aici.... In orice caz ai ales castelul acesta foarte bine pentru răsbunarea mea... Dar eu nu vreau să mori, auzi Fernando

Hernez?... Vreau să trăieşti... douăzeci de anî vreau să te bucuri de viaţa aceasta... după aceea, după douăzeci de anî, vei fi iarăş liber şi te vei 'putea duce unde vei voi, dacă vei mai avea poftă de ceva... dacă între timp nu-ţi vei fi dat sfârşitul...

Egizio Ettore se întoarse şi se îndreptă în spre uşă; spaniolul însă se târî în genunchi după el şi strigă, cu glasul înăbuşit de lacrimi:

— Gândeşte-te la soţia... la copila mea... Să nu-i mai văd niciodată?

— Niciodată... Vei fi dispărut pentru ei, ca şi când te-ar fi înghiţit pământul.

— Şi averea, banca mea... sutele şi miile de oameni, cari îşi câştigă pâinea de toate zilele prin mine?

— Fii încredinţat că nu le va părea rău să fie sub un alt stăpân — răspunse Egizio Ettore — căci toţi oamenii aceştia s'au jertfit pentru îmbogăţirea ta şi drept răsplată le arunci câte un bacşiş, nici măcar o leafă ca lumea, aşa cum se aruncă unui câine un ciolan, de pe care s'a ros toată carnea.

Ajunge! Nu încerca să mă convingi, Fernando Hernez! Mai curând s'ar îndulşoşa stâncile acestor munţi, decât inima mea! Rămâi cu bine. Mâine voi veni din nou, pentru a te întreba, cum ţi-ai petrecut prima noapte în temniţa pe care ţi-ai pregătit-o singur, prima noapte din cele de douăzeci de ori treisute şaizeci şi cinci de nopţi... Da, Fernando Hernez, gândeşte-te că va trebui să ai aceeaş răbdare, care mi-ar fi trebuit şi mie, dacă nu isbuteam să fug din Capul Pertusato.

Adio, Fernando Hernez, tu ţi-ai jucat rolul pe pământ...

— Ticălosule... mă nenorocesti.. — gemu spaniolul. — Fii blestemat...

Dar numai un râs batjocoritor îi răspunse. Apoi uşa se închise şi... Fernando Hernez rămase singur.

O mânie grozavă îl cuprinse. Se năpusti la uşă, încercă s'o deschidă, începu s'o lovească cu pumnii

cu picioarele. Dar el însuş rânduise doar lucrurile astfel, încât nici chiar zece oameni să nu poată sparge uşa aceasta, sau broasca ei.

Nu, Fernando Hernez trebui să-şi dea seama că în timpul acesta nu putea avea nicio nădejde de scăpare.

Fernando Hernez începu să se sbată după aer, ca şi când s'ar fi înăbuşit.

Egizio Ettore era într'adevăr omul, care nu se sfia să-şi ducă la îndeplinire cumplita ameninţare şi să-l ţină închis acolo, timp de douăzeci de ani. Şi Hernez nu putea nici măcar să aibă vreo nădejde la vreun ajutor din afară, căci în castelul acesta, de când îl cumpărase, nu călcase nimeni, afară de el.

Poate că lui Bertrand, singurul care cunoştea taina castelului Alhambra, îi va veni în gând să-l caute acolo. Dar nici pe asta nu se putea bizui, deoarece spaniolul cunoştea îndeajuns firea josnică a cassierului său. Acesta va căuta, fără îndoială, să se ferească de dispariţia stăpânului, va căuta să pună de o parte, pentru el, o parte din averea firmei Fernando Hernez.

Lucrurile începură să se învârtească în jurul spaniolului, sângele i se îngrămădi la cap şi îşi vârî amândouă mâinile în păr, sbârlindu-l în aşa fel încât îi căzu apoi pe frunte, ca unui sălbatic.

După aceea se repezi la una din ferestre, trase perdeaua la o parte şi sparse geamul cu pumnul. Dar mâna, pe care o întinse prin spărtura făcută, nu atinse de cât fierul rece al zăbrelelor, cari fuseseră aşezate acolo din chiar porunca lui.

Ha, ha, ha, pe vremea aceea nu bănuise că-şi pregăteşte propria sa temniţă, pe vremea aceea primise cu un zâmbet de mulţumire drăcească vorbele, prin cari fierarul îşi lăuda lucrul:

— Zăbrelele acestea nu pot fi rupte de nimeni, domnule... Nu există putere omenească atât de mare, încât să poate înfrânge rezistenţa lor.

Da, nu exista putere omenească atât de mare, încât să poată înfrânge rezistența lor, căci altfel ele s'ar fi îndoit sub încercările desnădăjduite ale bancherului.

Numai când puterile îl părăsiră cu totul, când mâinile îi ajunseră numai o rană, numai atunci renunță Hernez la încercările acestea zadarnice. Dar când își dădu seama că nici prin fereastră nu poate fugi, îl cuprinse o astfel de desnădejde, încât se aruncă pe podea sbierând și urlând și începu să plângă ca un copil.

Timp de un ceas încheiat lacrimile îi brăzdară obrajii și dacă inima lui Fernando Hernez nu s'a înduioșat niciodată, în fața niciunei suferințe omenești, în clipa aceea fără îndoială că se căia de multe fapte rele, pe cari le-a săvârșit în viață.

Se vede că Dumnezeu tot îi mai lovește pe netrebnici, atunci când se cred mai mult uitați de mânia lui.

Dar când îi secă și isvorul lacrimilor, când glasul îi deveni răgușit, în urma bocetelor și urle-

telor zadarnice, o slăbiciune de moarte îi cuprinse întreaga făptură, gândurile începură să i se încâlcească tot mai mult şi până în cele din urmă adormi, visurile cele mai groaznice turburându-i somnul.

*

Dispariţia neaşteptată a lui Fernando Hernez avu pentru bancher urmări îngrozitoare, pe cari dacă le-ar fi cunoscut spaniolul, i-ar fi mărit şi mai mult chinurile captivităţii în care tânjea.

Când se răspândi în Ajaccio vestea că bancherul a dispărut, aceia cari aveau bani la Fernando Hernez fură cuprinşi de o adevărată panică. Ghişeurile fură luate cu asalt, toţi creditorii se îngrămădiră să-şi ceară drepturile şi Bertrand, cassierul central, îşi dădu seama că Firma Fernando Hernez nu mai putea fi salvată de ruină.

Poate că Bertrand ar fi putut da amănunte asupra locului, unde se găseşte stăpânul său; dar spaniolul nu se înşelase câtuş de puţin, când îl socotise pe omul său de încredere în stare de orice mârşăvie.

Incă de mult Bertrand îl furase pe stăpânul său, în chipul cel mai nerusinat, trecând în registre sume falşe.

Dealtfel Bertrand nu fusese controlat mai de aproape niciodată de către Hernez, a cărui mână dreaptă era, căci spaniolul se temea că Bertrand îl va ameninţa cu denunţarea, în cazul când ar încerca să facă cu el pe stăpânul prea aspru.

In chipul acesta Bertrand îşi „agonisise" o avere destul de frumuşică, pe care o avea depusă în parte la Banca Angliei, în parte la alte bănci sigure.

Deci, acuma, când văzu asaltul creditorilor dat asupra firmei Fernando Hernez, Bertrand se gândi că este momentul suprem să dispară şi el.

Cassierul nu putea aştepta ca autorităţile să-i

ceară registrele, pentru verificare și să-i faacă un control la cassă.

Așa s'a întâmplat apoi că, a cincea zi după dispariția bancherului, în Ajaccio se răspândi o a doua veste senzațională, anume că și cassierul băncii, onorabilul domn Bertrand, spălase putina.

Prin aceasta ruina firmei Fernando Hernez era pecetluită.

Creditorii năvăliră din toate colțurile Corsicei, bancherii mari din Paris, Londra, Berlin, Viena, New-York, cu cari Hernez fusese în legături de afaceri, cerură declararea firmei în stare de faliment și într'o bună zi, procurorul Amedeo Feruccio primi o telegramă dela Ministerul Justiției, prin care era însărcinat cu cercetarea cazului Fernando Hernez și cu administrarea creanțelor falitului, în interesul creditorilor.

Prin această însărcinare, Amedeo Feruccio fusese din nou distins și mândria, îngâmfarea lui crescu și mai mult.

El se mută îndată la Ajaccio și începu cercetările, cu un zel neobișnuit.

Dar bucuria lui Amedeo Feruccio nu era pricinuită numai de încrederea pe care i-o dovedise ministrul de justiție, care din pricina importanței firmei, se ocupase el însuș de acest faliment, ci și de împrejurarea că îngâmfatul și lacomul procuror își dădu seama îndată că, aici era rost să-și umple buzunarele cu aur.

Falimentul firmei Fernando Hernez îi dădea pe mâni multe milioane și pricepându-se să pescuiască în apă turbure, nu-i fu greu să facă astfel ca din aceste multe milioane să se lipească și de degetele lui, sume foarte însemnate.

Față de familia bancherului falit, Amedeo Feruccio se dovedi de o asprime, o cruzime chiar, care nu făcea, decât să întărească părerea acelora, cari îl știau pe procurorul din Bonifacio, drept un

om rău, fără suflet, lipsit de orice simțăminte omenești.

Astfel veni și ziua, în care chiar frumoasa Esmeralda fu nevoită să părăsească luxosul palat, în care locuise atâția ani, împreună cu nenorocita sa copilă, Estrella.

Cele două femei se mutară într'o căsuță de mahala, deoarece li se luase tot, chiar și giuvaerurile și toaletele scumpe ale Esmeraldei. Săracă, lipită pământului, mândra soție a bancherului falit trebui să se mulțumească acuma cu o locuință, pe care mai înainte nu ar fi desemnat-o nici chiar pentru cea din urmă servitoare a sa.

Cu acest prilej Estrella, fata cu cap de mort se dovedi ca o ființă, cu mult suflet, ca un adevărat sprijin pentru mama sa desnădăjduită, pe care prin cuvintele sale blânde, mângâietoare isbutea s'o scape din ghiarele nebuniei, care părea că o amenință.

— Nu desnădăjdui, mamă — o ruga ea când o vedea pe Esmeralda plângând sfâșietor și frângându-și mâinile. — Am pierdut banii, dar asta nu însemnează că trebuie să ne pierdem și speranța.

— Tu nu poți pricepe anumite lucruri, copila mea — suspina frumoasa spaniolă. — Nu este nicio nenorocire să n'ai bani, când nici n'ai avut vreodată. Dar să-ți fi putut face toate gusturile și pe urmă să trebuiască să te lipsești de toate, să duci mizeria cea mai neagră, aceasta este îngrozitor.

— Vom lucra, mamă dragă, iar dacă tu nu te simți în stare, voi munci eu pentru tine, din zorii zilei și până în miez de noapte. Voi nu m'ați lăsat niciodată să învăț vreo meserie, însă credincioasa noastră servitoare Ines, m'a învățat felurile lucruri de mână. Mă voi duce deci prin prăvălii și voi cere de lucru.

— Sărman copil — suspină Esmeralda — tu ești însemnată de Dumnezeu. Crede-mă că oamenii sunt atât de răi, încât chiar și numai din această pricină

şi-ţi vor întoarce spatele. Sfântă Madonă, ce se va alege de noi, sărmane fiinţe părăsite?

— Mamă — zicea Estrella, întorcându-şi chipul de monstru în spre Esmeralda — crezi oare că este adevărat ceeace spun oamenii?

— Ce spun oamenii, copila mea?

— Că tata a fugit şi ne-a lăsat cu bună ştiinţă în cea mai neagră mizerie?

— Da, cred că aşa este — răspunse Esmeralda. — Intotdeauna se gândea numai la sine. Vai, mai bine nu-l cunoşteam niciodată, căci numai el m'a nenorocit!

— Nu trebuie să vorbeşti astfel, mamă — zise fata, cu voce blândă — tata te-a iubit întotdeauna şi chiar şi cu mine a fost bun. Eu cred mai curând că i s'a întâmplat o nenorocire... Poate că a murit!

— Nu se moare tocmai atunci, când eşti în pragul falimentului. Or, registrele lui au dovedit că nicio lună n'ar mai fi putut rezista şi toată afacerea se prăbuşea, cum s'a întâmplat acuma.

Estrella nu mai zise nimic. Dar a doua zi, după ce mama ei se culcă puţin, după masa de amiazi, ea se îmbrăcă, îşi acoperi faţa de monstru cu un văl şi părăsi casa. Era hotărâtă să caute de lucru fiindcă nu-şi putea închipui că din pricina înfăţişării sale, lumea o va ocoli până într'atâta, încât să nu vrea să aibă nimic de a face cu ea.

Trebui să-şi dea seama însă că, într'adevăr aşa era, după cum spusese mama ei.

In toate prăvăliile în cari intra, de îndată ce-şi lua vălul de pe faţă, i se poruncea să părăsească magazinul fără întârziere. Numai unul singur din toţi negustorii cu cari stătuse de vorbă, păruse să fie cuprins de milă la vederea ei.

— Dragă domnişoară — îi zise acesta, invitând-o în biroul din dosul prăvăliei — îmi pare foarte rău că nu pot să-ţi dau altceva, decât un sfat bun.

— Vă voi fi recunoscătoare şi pentru el domnul meu.

— Va fi greu, foarte greu să găsești ceva de lucru, aici în Ajaccio. Oamenii dau mai mult pe frumusețea trupească, decât pe cea sufletească, or, natura a fost foarte vitregă cu d-ta.

— Știu, domnul meu — răspunse Estrella cu resemnare — puteți să-mi spuneți orice, fără niciun fel de înconjur, căci nu-mi veți mări suferința.

— Ei bine, atunci vreau să-ți atrag atenția asupra împrejurării că, tocmai prin înfățișarea d-tale poți câștiga de zece ori mai mult, decât prin orice lucru de mână. Du-te la vreun director de teatru, la vreo panoramă, și-ți dau cuvântul meu că vei fi foarte bine plătită.

Lacrimile o podidiră pe sărmana copilă. Se stăpâni însă, își înăbuși durerea în piept, căci era hotărâtă să înfrunte orice, numai bani să poată câștiga.

— Vă rămân îndatorată domnul meu, pentru prețiosul dv. sfat. N'ați putea oare să-mi spuneți și vreun nume care ar putea avea vreun interes pentru mine? Înțeleg prin aceasta numele vreunei persoane, care ar putea câștiga bani de pe urma mea?

Negustorul rămase o clipă pe gânduri, apoi zise:

— Eu însumi nu cunosc asemenea artiști ambulanți. Am auzit însă că pe drumul din spre Appietto s'a ridicat o mare panoramă. Da, da, acuma îmi aduc aminte chiar și de numele directorului. Se numește John Wellborough.

— Vă mulțumesc, domnul meu — răspunse Estrella — dacă într'adevăr nu voi putea câștiga altfel, atunci nu mă voi da în lături nici chiar dela aceasta. Vreau să-mi câștig singură pâinea cea de toate zilele.

Părăsind prăvălia negustorului, care-i dăduse acest sfat, de a-și arăta lumii chipul, pentru bani, lacrimile începură să brăzdeze în șiroaie obrajii nefericitei copile. Din toate făpturile de pe acest pământ, fără îndoială că ea era cea mai nenorocită. Oare de ce-i dăduse Natura această povară a u-

râțeniei, oare de ce fusese tocmai ea însemnată atât de cumplit, cum nu mai era altă fată pe lume?

O desnădejde de moarte puse stăpânire pe sufletul său, când se gândi că privirile scârbite ale oamenilor se vor odihni asupra ei, tremura la gândul batjocurii și a grosolăniilor, la cari va trebui să asiste, fără să crâcnească. Nu, nu... așa ceva nu putea face... mai bine să moară!

Estrella se înapoie acasă și o luă amărâtă pe scara îngustă, care ducea la locuința lor sărăcăcioasă. Intrând în odaie o găsi pe mama sa tot pe divan, dormind din greu.

— Trebuie s'o scol, pentru a-i spune că n'am găsit nimic de lucru... — zise Estrella apropiindu se de divan.

Atunci, însă, scoase un strigăt de groază, căci chipul femeii de pe divan era cadaveric, doi ochi sticloși privind-o fără viață.

Esmeralda murise... O sticluță, pe care o mai ținea în mână trăda felul în care murise.

Sunt oameni, cari n'au curajul de a lupta pentru existență, atunci când se prăbușesc dela mari înălțimi și sunt siliți să ducă o viață plină de lipsuri și de mizerie.

Din ceata acestor oameni făcea parte și Esmeralda Hernez. Ea preferă să plece din lumea aceasta, când își dădu seama că nu-i va fi dat să mai joace vreodată în ea rolul, pe care-l jucase atâția ani de zile.

Estrella se prăbuși lângă trupul neînsuflețit al mamei sale, cu un urlet de durere.

Sărmana fată începu să plângă atât de sfâșietor, încât vecinii se adunară în odaie. Ei o ridicară dela pământ pe copilă, încercară s'o mângâie, căci oamenii săraci sunt întotdeauna mai miloși decât cei bogați. Pentru Estrella însă nu mai există mângâiere, căci odată cu mama sa pierduse tot ce mai avusese în lumea aceasta.

A doua zi Esmeralda Hernez fu înmormântată în cimitirul celor săraci din Ajaccio.

Nimeni nu-i urmă cosciugul, afară de fata sa îndoliată, nimeni nu plânse lângă movilița ei de pământ, afară de Estrella.

Și dela mormântul proaspăt încă, nefericita copilă o luă pe drumul din spre Appietto. Ea intră în panorama englezului și ceru să vorbească cu John Wellborough.

Peste un ceas apoi, era angajată. Firește că vicleanul englez nu scăpă prilejul de a pune mâna pe fata cu cap de mort, care făgăduia să fie o bună lovitură, pentru panorama lui.

Cereți mâine fascicola 34-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERZ, București I, Calea Victoriei 5.

Răsbunarea lui Egizio Ettore începuse să se realizeze într'un chip îngrozitor asupra lui Fernando Hernez. El însuş era prizonier, banca lui, de care fusese atât de mândru, dăduse faliment, numele lui era blestemat de miile de nenorociţi, cari fuseseră distruşi prin ruina lui, soţia lui moartă prin sinucidere, fata lui, prilej de râs şi de batjocură, într'o panoramă de mâna a patra, unde publicul plătea doar câteva centime, pentru a privi la curiozităţile expuse.

Jurământul strâmb al spaniolului Fernando Hernez fusese groaznic pedepsit.

CAP. 30

Un castel părăsit

La vreo două luni după desfăşurarea acestor evenimente, — pe drumul ce duce dela Bonifacio la Ajaccio înaintau trei călăreţi. Mersul liniştit al cailor, îmbrăcămintea şi alte amănunte trădau îndată că aceşti călăreţi făceau o călătorie de plăcere şi nu una de afaceri, cu toate că anotimpul nu prea era prielnic.

Ei ajunseră la marginea unei păduri şi cum aici umbra era mai răcoroasă, călăreţii îşi lăsară caii şi mai încet şi reluară conversaţia, care stagnase în decursul ultimului sfert de ceas.

— Corsica aceasta este într'adevăr ţara contrastelor — zise cel mai subţirel şi mai elegant din cei trei. — Pădurile şi munţii aceştia ascund adevărate comori şi totuş populaţia este atât de săracă, mai ales în părţile locuite în massă de italieni curaţi, neamestecaţi încă cu sânge francez.

Nu ştiu de ce, dar în fiecare italian din Corsica, pe care-l văd apropiindu-se de mine, bănuiesc un bandit, care vrea să-m ia punga.

— In orice caz, nu banditii pe cari îi poți recunoaște la prima vedere sunt cei mai primejdioși — îi răspunse călărețul din dreapta sa, în care, după felul țeapăn cum își călărea calul, recunoscu îndată pe militarul — și crede-mă, dragă Lamotier că punga mea este în mai mare primejdie pe Boulevard des Italiens la Paris, decât aici.

Numele de mai sus le-a trădat cititorilor noștri despre cine era vorba aici, adică, cine erau cei trei călăreți. Erau cei trei cavaleri parizieni, pe cari Gilda îi pornise pe urmele lui Egizio Ettore.

Din cele trei luni, cari le fuseseră date pentru ducerea la îndeplinire a dorinței Gildei, cei trei nobili francezi pierduseră două săptămâni încheiate numai la Bastia, cu toate că știau prea bine că, acolo nu vor da de urma lui Egizio Ettore.

Dar frumusețea orașului, cu numeroasele sale distracții, avu o înrâurire atât de mare asupra celor trei cavaleri, încât nu se putură despărți prea iute de orașul așezat în partea cea mai din spre miază-noapte a Corsicei.

Totuș, trebuie să recunoaștem că ei nu și-au petrecut timpul chiar fără de niciun folos. In decursul acestor două săptămâni ei au căutat să se familiarizeze cu starea de lucruri din Corsica și căpitanul Neuville mai ales, studiase atât de bine harta Corsicei, încât acuma putea să le slujească tovarășilor săi drept călăuză. In acelaș timp baronul Lamberg căutase să adune informații despre Egizio Ettore. Dar informațiile acestea nu erau de loc de natură să-i încurajeze pe „cei trei nedespărțiți".

Poliția din Bastia nu știa despre Egizio Ettore aproape nici chiar atât, cât aflaseră ei dela Gilda. Este adevărat că și poliția era convinsă că Egizio Ettore colinda undeva prin Corsica de Sud, dar unde putea fi ascunzătoarea brigandului nici idee nu aveau. Deaceea celor trei prieteni nu le rămânea altceva de făcut, decât să colinde la întâmplare,

toată partea din spre miază-zi a insulei, așteptând ca într'un chip sau altul soarta să li-l scoată în cale pe faimosul brigand.

Soarele era în asfințit și ultimele lui raze aruncau o lucire roșiatică aprinsă asupra copacilor uriași dela marginea pădurii, pe lângă care treceau acuma cei trei călăreți.

— Unde naiba va fi întârziind atâta și Tric-Trac? — zise baronul Lamberg, făcându-și mâna streașină la ochi și privind în depărtare. — Să nu i se fi întâmplat vreo nenorocire în vreme ce ne căuta un sălaș pentru noapte.

— Pricina întârzierii sale nu poate fi alta — zise Lamotier — decât că nu ne-a găsit niciun adăpost ca lumea. In privința aceasta nu ne putem plânge până acuma. Fiecare noapte am petrecut-o sub un acoperiș solid, am găsit peste tot vinuri bune și mâncări destul de cum-se-cade, chiar dacă la pregătirea lor se întrebuința prea mult untdelemn și numai untdelemn. Vă mărturisesc însă sincer, copii, că în noaptea aceasta tare mi-e teamă că vom dormi sub cerul liber, undeva prin vreo pădure.

— Drace, asta ar fi prea de tot — exclamă baronul Lamberg — căci n'am nicio poftă să mă mai aleg cu vreo răceală.

— Dar, dragă Lamberg — zise Neuville, râzând — când cineva se hotărăște să pornească în urmărirea unui bandit, trebuie să știe și să renunțe la anumite comodități. Or, renunțarea cea mai puțin neplăcută este fără îndoială să petreci o noapte sub cerul liber, Din fericire, fiecare din noi avem tot ceeace ne poate fi de folos într'un asemenea caz. Fiecare avem câte o minunată pătură de lână, în care se poate învelì, mașină de gătit avem, iar vrednicul Tric-Trac duce cu sine un depozit întreg de conserve, ceai și cacao, așa că nu vom muri niciodată de foame și de frig, chiar dacă noaptea ar fi prea friguroasă.

— Sunt cu totul de părerea ta, dragă Neuville

— zise şi Lamotier — ne găsim în plin război şi trebuie să ne obişnuim cu toate lipsurile, cari sunt fatale unor asemenea împrejurări. Aceasta nu mă împiedică să doresc din suflet să dau ochii cât mai iute cu acel domn Egizio Ettore. Căci adevărata greutate a întreprinderii noastre nu este să-l prindem pe brigand, ci să-i dăm de urmă. Cred însă că până în cele din urmă tot vom isbuti să-i descoperim ascunzătoarea.

— In orice caz nu strică să fim cât se poate mai prevăzători, căci ceeace am auzit până acuma despre omul acesta, ni-l arată ca pe un bandit foarte primejdios — zise Neuville. — Chiar şi numai din acest motiv şi ar fi de dorit să nu dormim în pădure, căci cine ştie în ce chip brutal ne mai trezeşte din visuri dulci, amicul Ettore.

— Sunt oameni, cari nu visează decât anumite midinete din Paris — zise baronul Lamberg, râzând. — Nu, nu te încrunta, dragă Neuville şi nici nu căuta să faci pe nepăsătorul, căci n'ai uitat-o pe mica ta Nitouche nici chiar aici în Corsica. Chiar şi ieri noapte te-am auzit rostindu-i numele prin somn.

— Ei bine, da, Nitouche este o femeiuşcă tare drăgălaşă — răspunse ofiţerul, mângâind coama calului — şi când mă gândesc că acuma mă boceşte poate, ca necredincios, sau mort, fiindcă a rămas fără nicio ştire dela mine, sunt foarte neliniştit. Trebuie să recunoaşteţi şi voi că e destul de trist că scrisoarea pe care i-am scris-o n'a ajuns în mâinile ei... Dar iată că-l văd pe vrednicul Tric-Trac apropiindu-se. Băiatul acesta nu se grăbeşte niciodată. Priviţi-l cum merge la pas, de parcă s'ar plimba prin Bois de Boulogne.

Prostia acestui Tric-Trac întrece într'adevăr orice margini şi-ţi mărturisesc, dragă Lamotier că, la vederea lui mă bucur întotdeauna că praful de puşcă a fost descoperit.

— Fără îndoială că Tric-Trac n'a descoperit praful de puşcă — răspunse Lamotier— dar este

cinstit şi credincios şi ar fi în stare să sară şi în foc pentru mine.

— Hm, în ceeace mă priveşte pe mine — zise baronul Lamberg — îmi pare foarte bine că praful de puşcă a venit pe lume, căci acuma, când a început să se întunece, cred că de orice m'aş putea lipsi, numai de puşcă nu.

Vă mărturisesc că nu e plăcut de loc aici, în pădure, de când a apus soarele şi mereu mi se pare că în clipa următoare prea cinstitul Egizio Ettore va apărea de după un copac şi înclinându-se curtenitor în faţa noastră, ne va întreba, căruia din noi trei să-i taie beregata mai întâi?

— In cazul acesta n'aş sta prea mult pe gânduri — zise Lamotier — o singură apăsare pe trăgaciul puştii şi s'ar sfârşi cu Egizio Ettore.

— Iar eu îţi spun că în cazul acesta te-ai pripi — zise căpitanul Neuville, la rândul său — căci asta ar fi împotriva înţelegerii noastre. Tu uiţi pe semne că i-am făgăduit frumoasei Gilda de Paris să i-l predăm pe Egizio Ettore viu, legat de mâini şi de picioare, după cum spunea chiar ea însăş.

— Ascultaţi, prieteni — urmă Lamotier, după o mică pauză — eu m'am gândit necontenit la însărcinarea pe care ne-a dat-o Gilda de Paris şi am ajuns la o convingere foarte ciudată.

— La ce convingere?

— Că noi toţi trei n'avem alt rost aici în Corsica, decât să-i ducem frumoasei Gilda un al patrulea bărbat.

— Cum... nu cumva crezi — exclamă Lamberg — că dându-ne această însărcinare Gilda a fost călăuzită de alte simţăminte, decât de răsbunare?

— Dragul meu — răspunse contele de Lamotier — când o femee urăşte, să ştii că mai înainte a iubit.

— Aristide, tu ai nişte fantezii foarte ciudate... O prinţesă de Paris şi un Egizio Ettore, un bandit... între astfel de oameni este cu neputinţă să fi e-

xistat vreodată ceva, ce să semene chiar şi numai de departe cu dragostea.

— N'ar fi pentru întâia oară că o prinţesă se îndrăgosteşte de un brigand, sau ceva asemănător. Gândeşte-te puţin la amănuntele pe cari le-am cules aici în Corsica, despre acest Egizio Ettore. Se pare că brigandul este chipeş, voinic, bine făcut la faţă şi trup şi pe lângă asta mai are alături de el şi romanticul meseriei sale aventuroase, ceeace cântăreşte mult în ochii femeilor. Adeseori ele nu bagă în seamă un prinţ, pentru a implora în genunchi dragostea unui bandit.

— Te rog, Lamotier — zise căpitanul Neuville — sfârşeşte odată cu aceste nebunii. Ascultaţi-mă pe mine, dragii mei, nici ura, nici dragostea n'au hotărât-o pe Gilda să ne trimită în Corsica, pentru trei luni de zile, ci pur şi simplu capriciul ei de femee.

Se prea poate ca în chipul acesta să fi vrut să ne încerce, pentru a vedea care din noi este cel mai curajos, mai iscusit, mai dârz în faţa primejdiei.

In orice caz, ea se va ţine de cuvânt şi noi de angajamentul luat. Gilda de Paris va fi a aceluia care i-l va aduce pe Egizio Ettore legat de mâini şi de picioare.

Dar iată că a sosit şi Tric-Trac. Băiatul face o mutră desnădăjduită.

Tric-Trac ajunsese într'adevăr până lângă cei trei călăreţi şi stăpânul său văzu îndată din privirile lui că avea ceva însemnat de vestit.

— Spune pe scurt, Tric-Trac — îi zise Lamotier — dacă putem avea vreo nădejde să petrecem noaptea aceasta într'o casă de oameni, sau vom fi nevoiţi într'adevăr să dormim în pădure?

— Ehei, domnule conte — răspunse bravul Tric Trac — nici mie nu mi-ar părea prea bine, căci am auzit pe cineva spunând că o noapte petrecută în pădure, poate să-ţi dea mai mult reumatism, decât

ţi poţi scoate din oase în douăzeci de ani.

Dar din pricina aceasta domnul meu nu trebue să se îngrijească, fiindcă la noapte va dormi ca în sânul lui Avram.

— Ia spune ce ai descoperit, Tric-Trac. Se găseşte prin apropiere vreo casă ţărănească, în care chiar dacă nu vom dormi pe puf, dar măcar ne vom putea întinde oasele obosite?

— Este vreun sat prin apropiere? — întrebă şi căpitanul Neuville.

— Sau poate că suntem chiar lângă vreun oraş mai mare? — adăugă şi baronul Lamberg.

— Nimic din toate acestea, domnii mei — răspunse Tric-Trac, mângâind grumazul calului său — în schimb însă, am făcut o mare descoperire.

Ii voi conduce anume pe domni într'un castel, de care n'ar trebui să ne ruşinăm, nici chiar dacă ar fi în apropiere de Versailles.

— Un castel?... Tric Trac, eu cred că ai înebunit! Sau şi-a bătut joc de tine o Fata Morgana.

— Domnişoara Morgana îmi este cu desăvârşire necunoscută — răspunse Tric-Trac — n'am avut cinstea să-mi fie prezentată şi deci nici nu ştiu dacă i se zice fată, sau domnişoară, adică, dacă-i dela ţară sau dela oraş. Ştiu însă că mergând drept înainte, la vreo trei bătăi de puşcă de aici, dai peste un foarte drăgălaş şi mic castel.

— In ceeace mă priveşte pe mine — zise Neuville răsucindu-şi vârfurile mustăţii — nu mi-ar fi de loc neplăcut să mă văd într'o casă boerească.

Cred că nu mi se va refuza ospitalitatea, căci ar fi o adevărată ofensă să laşi trei cavaleri francezi să doarmă peste noapte sub cerul liber şi aceasta încă în Corsica, care la urma urmelor este a noastră.

— Al cui este castelul? — întrebă contele de Lamotier.

— Nu ştiu, domnule conte.

— Dobitocule, nici măcar n'ai căutat să stai

de vorbă cu servitorii dela castel?

— N'am văzut niciun servitor, domnule conte.

— Dar atunci, servitoare, ştrengarule! Ştiu eu că eşti un fel de cotoi, care aleargă peste toate acoperişurile, când zăreşte vreo pisică.

— Nici pisici n'am văzut, domnule conte!

— Şi nici nu bănuieşti măcar al cui ar putea fi castelul acesta?

— Nici nu bănuiesc, domnule conte!

— Bine, atunci să ne încercăm norocul. Inainte, băieţi! Să pornim la drum, căci şi bieţii noştri cai trebuie să simtă nevoia de a se odihni odată într'un grajd şi a mânca un fân mai ca lumea.

— Nu numai caii, dar şi servitorul, domnule conte — zise Tric Trac. — Vă mărturisesc că nici nu ştiu dacă mai am oase în mine, atât de mult am stat pe cal.

— Inainte, înainte Tric Trac — strigă Aristide de Lamotier — iar când vei ajunge la o sută de paşi de castel te opreşti şi aştepţi poruncile mele.

Mica cavalcadă porni în trap, care totuş nu era îndeajuns de iute, ca cei trei prieteni să nu-şi urmeze conversaţia.

— Vedeţi, prieteni — zise Aristide — tot mai este un Dumnezeu în cer, care îngrijeşte de soarta a trei cavaleri francezi rătăciţi în Corsica aceasta! Vă mărturisesc sincer că nici n'aş fi visat că în noaptea aceasta vom fi primiţi într'un castel.

— Poate că dăm acolo şi peste vreo castelană fermecătoare — adăugă baronul Lamberg.

— Mai bine să sperăm că stăpânul castelului are un bucătar bun — zise Neuville — căci ce să spun, nu mi-ar displace de loc să gust dintr'o friptură gătită în altceva decât în undelemn, şi udată de un vin bun.

Aşa se legănau toţi trei în nădejdea bunei primiri, de care vor avea parte la castel.

— Tric Trac s'a oprit. Aceasta însemnează că

nu ne mai găsim departe de Canaanul visurilor noastre! — zise Aristide de Lamotier.

Tric Trac coborî de pe cal și veni în întâmpinarea stăpânilor săi, cu înfățișarea omului, care este gata la orice.

— Acuma deschide-ți urechile și fii cu luare-aminte la ceeace-ți voi spune — zise Lamotier. — Vei bate la poarta castelului și după ce ți se va deschide, vei cere să stai de vorbă cu stăpânul casei. Acestuia îi vei spune că trei nobili francezi roagă să fie primiți. Bagă de seamă însă, să nu amintești deocamdată niciun nume. Ai înțeles?

— Înțeles, domnule conte. Voi face astfel, ca totul să fie bine!

— Noi te vom aștepta aici. Bagă de seamă însă, Tric Trac, să te porți așa cum trebuie să se poarte un francez și un servitor al unor oameni distinși.

Tric Trac dispăru, iar cei trei prieteni începură

să-şi mai pună puţin în rânduială ţinuta. In acest scop coborâră de pe cai şi scoaseră din genţi piepteni, perii, oglinzi de mână şi chiar şi parfum. Baronul Lamberg mai ales, care din toţi trei ţinea cel mai mult la înfăţişarea sa, scoase la iveală chiar mai multe sticluţe de parfum, pentru a întrebuinţa din acela, care era cel mai nimerit într'o pădure şi anume: fân cosit.

— Tric Trac întârzie cam mult — zise Lamotier. — Aş fi de părere să ne legăm caii de copaci şi să privim puţin castelul pe dinafară.

Ceilalţi primiră propunerea prietenului lor şi peste câteva clipe ieşiră din dosul stâncii, care până atunci le ascunsese vederii castelul.

Un strigăt de uimire ieşi din gura celor trei prieteni.

Castelul se întindea înaintea lor într'o besnă lugubră. Nicio singură fereastră nu era luminată, o linişte de moarte dormea jur împrejur, o linişte înfricoşătoare.

— Ce să vă spun — zise Lamotier — stăpânul acestui castel pare să fie un om, care se culcă odată cu găinile... Te pomeneşti că bietul Tric Trac a fost pus în critica situaţie de a fi silit să-l trezească din somn. Dar iată-l că vine! Să vedem ce veşti ne aduce!

Tric Trac se apropie de stăpânul său cu o înfăţişare de martir.

— Vai, domnii mei — strigă el — s'au dus pe copcă toate visurile noastre... s'a sfârşit cu patul moale... cu mâncarea bună... cu frumoasa castelană... s'a sfârşit cu grajdul şi fânul proaspăt pentru caii noştri!

— Aşa dar, monstrul de castelan a refuzat să ne dea ospitalitate? — strigă Neuville. — Oho, o asemenea jignire, un ofiţer francez n'o poate lăsa să treacă fără urmări!

— Mai aveţi puţină răbdare — se rugă Tric Trac. — Stăpânul castelului poate să fie un om

foarte cum se cade, are însă prostul obiceiu că, nu locuește la castel.

— Drace!

— Sapristi!

— Trăsnete și fulgere!

— Și eu am fost tot de aceeaș părere! — zise Tric Trac. — Inchipuiți-vă că tot castelul e gol, ușile, porțile deschise, oricine poate intra și ieși

din el, după dorința inimii. Am bătut, am ciocănit, am strigat, dar nimeni nu s'a arătat la strigătele mele.

— Aceasta însemnează că am dat peste un castel părăsit — zise Lamotier. — Ei bine, dragii mei, dar atunci nenorocirea nu este tocmai atât de mare... căci dacă nu se găsește nimeni în casa aceasta, pentru a ne face onorurile, atunci ni le vom face noi singuri. Inainte, deci, prieteni! Vom lua cas-

telul cu asalt şi vom căuta să ne aranjăm una din odăi cât se poate mai comod.

— O idee minunată — zise Neuville — care este soldatul, care ar şovăi în timp de răsboi, să pătrundă într'o casă nelocuită, pentru a o ocupa? Aşa dar, vom ocupa castelul în numele Franţei şi vom aşeza tricolorul în vârf.

Tric Trac oftă adânc. El nu împărtăşea avântul stăpânilor săi. Căci chiar dacă era castelul un adăpost solid, totuş, mâncarea asupra căreia îşi ascuţise dinţii, nu avea cine să i-o pregătească.

Cu toate acestea îşi urmă stăpânii în castel, cum şi i-ar fi urmat, dacă ar fi fost nevoie, chiar şi în iad.

Cei trei cavaleri, mai înainte de a trece pragul castelului îi porunciră lui Tric Trac să ducă caii în grajdul, care se vedea spre dreapta. După aceia intrară în casă, la lumina unui mic felinar, pe care Lamberg îl aprinsese în grabă.

La lumina acestui felinar apoi străbătură parterul castelului, minunându-se de eleganţa mobilierului şi neputând pricepe, cum era cu putinţă ca stăpânul castelului să lase o casă atât de frumoasă, într'o asemenea părăsire.

La început intrară în salon, de unde trecură apoi în sala de muzică, în care se găsea un pian foarte preţios. De aici, printr'un mic coridor ajunseră în alte două odăi, cari erau aranjate ca dormitoare.

In una din aceste odăi se găsea un pat, în cealaltă două, toate trei făcute din lemnul cel mai scump. Pe pat erau perne şi cearceafuri de mătase.

— Aşa pat mai zic şi eu! — exclamă Neuville. — Cred că vom dormi de minune în paturile acestea, căci în ceeace mă priveşte, mă voiu culca cu siguranţă în unul din ele, chiar dacă mai înainte ar fi dormit în el bunica lui Scaraoschi.

— Dar chestiunea stomacului? — întrebă baronul Lamberg. — După cât se pare, ea nu va putea

fi rezolvată cu aceeaş uşurinţă ca cea a culcatului. Căci mai înainte de a ne culca, trebuie să mâncăm ceva...:

— Vom face apel la proviziile noastre — răspunse Aristide. — Ce vreţi, nu în toate castelele se mănâncă prepeliţe cu trufe... Şi la urma urmelor vă veţi mulţumi şi voi pentru odată cu conserve şi ceai... Ascultă Tric Trac, scoate la iveală tot ceeace este necesar pentru a mânca şi nu uita să aduci şi o sticlă de coniac, din care slavă Domnului că n'am uitat să luăm cu noi.

Tric Trac îndeplini porunca stăpânului său cât putu mai iute, căci şi lui îi chiorăia stomacul de foame.

In timpul acesta cei trei prieteni se spălară puţin, ceeace era chiar foarte necesar după o călătorie atât de îndelungată, iar peste vreun sfert de ceas se întâlniră toţi trei în salonul cel mare, unde Tric Trac pregătise masa.

Dacă ar fi fost şi lumina ceva mai din belşug, cavalerii noştri s'ar fi putut crede în unul din cele mai luxoase restaurante ale Parisului.

Din păcate însă, Tric Trac nu descoperi la candelabrul cel mare, care atârna din mijlocul tavanului şi care era o adevărată minune de lucrătură în bronz, nici măcar o singură lumânare.

Din această pricină trebuia să se mulţumească numai cu slabele raze ale felinarului lui Lamberg, pe care vrednicul servitor îl legase de partea de jos a candelabrului, atârnându-l peste masă.

— Nu putem spune că avem o luminaţie feerică — zise Lamberg arătând felinarul — dar în orice caz ne ajunge şi asta pentru a nimeri gura. Or, deocamdată, acesta este lucrul de căpetenie.

— Puneţi mâna şi luaţi, dragii mei — zise Lamotier, dând el însuş pildă prietenilor săi — aici avem tot ce ne trebuie pentru a numi o cină îmbelşugată. Sardele, ficat de gâscă, fazan cu trufe şi una din cutiile noastre de conserve a scos la iveală

chiar şi un gulaş unguresc.

Tric Trac umple paharele cu coniac, căci tu vei mânca numai după ce ne vom fi săturat noi. Asta e mai bine aşa, căci îţi va mări pofta de mâncare.

Tric Trac îşi servi stăpânii cu o îndemânare de necrezut, iar cei trei prieteni mâncară cât şapte.

— Acuma însă, copii — zise Aristide de Lamotier — aş vrea să ştiu şi eu, ce credeţi voi despre acest castel părăsit? Să ne găsim oare în plin basm şi la noapte să vedem apărând înaintea noastră vreo nostimă Cenuşăreasă? In cazul acesta Feţi Frumoşii cred că sunt gata să se lase să fie deşteptaţi printr'un sărut de zână.

— Eu nu iau lucrurile cu aceeaş uşurinţă ca tine — zise Neuville, scoţându-şi o ţigară din buzunar. — Castelul acesta îmi inspiră oarecare neîncredere. Nici în Corsica nu plouă cu castele şi o asemenea proprietate nu este lăsată în părăsire, numai aşa, de florile mărului.

Astfel stând lucrurile, mă întreb dacă casa aceasta n'ar putea alcătui o oarecare primejdie pentru noi?

— Neuville are dreptate — încuviinţă baronul Lamberg. — Cred că n'ar strica să ne gândim puţin mai serios — la casa în care ne găsim.

— Nimic mai uşor — zise Aristide de Lamotier după ce se mai întări printr'o înghiţitură de coniac — îndată după masă vom porni în recunoaştere prin castel.

Vom scotoci fiecare încăpere, fiecare colţ, iar dacă vom da peste ceva ne la locul lui, ei bine, cred că noi suntem tocmai aceia, cari vor şti să facă lumină cu orice preţ.

Cereţi mâine fascicola 35-a a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

Dar, acuma îmi dau seama, domnii mei, că am uitat cu totul de datoria noastră de adevărați cavaleri.

Ce fac trei nobili, porniți într'o aventură, la care au fost trimiși de frumoasa regină a inimii lor, de îndată ce se așează la masă?

Cei trei nobili săriră de pe scaune, paharele se ciocniră și strigară râzând: „trăiască!", în cinstea aceleia, care la drept vorbind era de vină că ei se găseau astăzi într'o situație atât de ciudată.

După sfârșitul mesei, Lamberg scoase din buzunar o tabatieră foarte elegantă și le oferi prietenilor săi țigări și țigarete.

— Cred că trebuie să fim oameni — zise Neuville — și să-i dăm voie și bietului Tric Trac să guste ceva. Mă uit la el de vreun sfert de ceas și aș putea jura că mi-a numărat fiecare bucățică ce am băgat în gură. Ce să-i faci, dragul meu Tric Trac, cine pornește după aventuri, trebuie să fie pregătit să mănânce cu oarecari întârzieri, ba uneori chiar de loc.

— Ia loc, Tric Trac — zise atunci Lamotier — și mănâncă și bea bine și tu, căci în noaptea aceasta vei avea nevoie de multă putere de rezistență.

— Are domnul conte vreo însărcinare specială pentru mine?

— Nu este o însărcinare prea specială. Cred însă că n'ar strica să stai la noapte cu revolverul și sabia în mână de pază înaintea dormitoarelor noastre.

In gândul său Tric Trac își blestemă ceasul, în care intrase în slujba lui Lamotier.

Toată ziua să călărești ,iar noaptea să mai faci și pe sentinela. Și pentru asta a trebuit el să părăsească frumosul Paris, pentru a colinda prin această Corsică stâncoasă și primejdioasă.

Bietul servitor nu întârzie însă prea mult cu

blestemele la adresa stăpânului său, deoarece masa destul de copioasă încă, îi făcea grozav cu ochiul.

Se așeză deci pe un scaun și trebuie să recunoaștem că Tric Trac dădu o dovadă desăvârșită despre credința sa față de stăpân, deoarece pentru a îndeplini în totul porunca acestuia, mâncă tot ce mai rămăsese pe masă.

După ce bău și câteva păhărușe de coniac, sub cuvânt că peștii vor să înoate în stomac — ca și când peștii s'ar fi simțit vreodată bine în stomac — Tric Trac se ridică dela masă, iar Lamotier îi porunci să fie gata cât mai iute.

Percheziționarea castelului trebuia să aibă loc cât mai neîntârziat.

Fiecare din cei trei cavaleri își luă sabia și revolverul, iar Tric Trac primi porunca să pună mâna pe felinar și mergând înainte, să lumineze calea.

Firește că vrednicul Tric Trac ar fi preferat de o mie de ori să nu alcătuiască el avangarda, deoarece în viața lui nu luase parte la vreo luptă și afară de aceasta, el era o fire pașnică, nedoritoare de a avea de face cu cineva în împrejurări prea violente.

Pe lângă toate acestea mai avea și un presentiment nelămurit că în castelul acesta se petreceau lucruri nu tocmai curate.

Se aștepta în fiecare clipă să vadă vreun om, vreun uriaș, ivindu-se din vreun colț oarecare și năpustindu-se asupra lui.

Firește însă că nu putea să-și tălmăcească în vorbe niciunul din aceste simțăminte, fiindcă știa prea bine că stăpânul său disprețuia tot ce era în legătură cu lașitatea, fără a mai vorbi de căpitanul Neuville, care nu se temea de niciun fel de primejdie și care se bătuse în mai multe dueluri, decât câte fire de păr avea Tric Trac în cap.

Cei trei prieteni perchiziționară toată casa, scotociră fiecare colț, cercetară pe sub paturi, divanuri,

mobile, urcară şi coborâră trepte, dar fără să dea de ceva, care să nu fi fost firesc.

Astfel ajunseră şi la o uşă de fier, care era zidită în turn şi care părea să alcătuiască intrarea în acesta.

Când voiră însă s'o deschidă, îşi dădură seama că aceasta era încuiată.

— Cum în toată casa n'am găsit nici urmă de străin — zise baronul Lamberg — cred că este cu neputinţă ca tocmai în turnul acesta să se fi ascuns cineva, care să ne poată fi primejdios.

De aceea aş propune, dragii mei, să nu ne mai pierdem vremea de pomană, ci să ne ducem să ne odihnim.

Lamotier şi Neuville fură de aceeaş părere şi firește că şi Tric Trac. Astfel se retraseră toţi patru în cele două dormitoare, cari erau aşezate pe micul coridor.

Cum însă cavalerii nu voiau să fie despărţiţi unul de altul nici chiar noaptea, luară patul din primul dormitor şi-l duseră în celălalt, unde erau două. Lui Tric Trac îi îngăduiră să-şi rânduiască şi el un culcuş, tot în aceeaş odaie, cam în spre apropierea uşii.

Aşa dar străjuirea nu părea să fie tocmai aşa de grea, după cum crezuse vrednicul Tric Trac la început.

Printr'o privire aruncată în grabă Lamotier mai cercetă odată să vadă unde dădeau ferestrele dormitorului. Ferestrele acestei odăi dădeau într'o grădină lăsată în părăsire. Aristide putu însă să-şi dea seama că o săritură prin aceste ferestre nu era un lucru prea greu, mai ales că ferestrele n'aveau zăbrele.

După ce încuiară bine uşa pe dinăuntru, începură să se desbrace, făcând glume şi râzând. După aceea stinseră felinarul şi fiecare se întinse în patul său.

— Tric Trac — zise contele de Lamotier, după

ce se întinse şi el în pat — ţi-ai luat puşca lângă tine?

— Da, domnule conte.

— E încărcată?

— Incărcată, domnule conte.

— Bine, atunci te sfătuesc să ai un somn cât mai uşor şi să ne dai de veste de îndată ce vei simţi că ceva nu este la locul lui.

— Fiţi fără teamă, domnule conte, ştiţi că am un somn destul de uşor.

— Ştiu — răspunse Lamotier, râzând — ai un somn tot atât de uşor, ca şi ursul iarna. Pentru a te trezi trebuie să ţi se joace sârba pe burtă, sau să se arunce o fântână întreagă de apă asupra ta.

După aceea se făcu tăcere în dormitor, razele lunii strecurându-se foarte slabe prin perdelele lăsate, luminând nesigur chipurile tinere ale celor trei nobili francezi, porniţi într'o aventură atât de ciudată.

Toţi adormiră îndată. Numai Lamotier veghea, deoarece întâmplările din timpul din urmă îi frământau creerul necontenit.

Din cei trei prieteni contele Lamotier era cel cu judecata cea mai limpede. Tocmai deaceea începuse parcă să-i pară rău că se lăsase târât în această aventură.

Fusese îndrăgostit de Gilda de Paris, recunoştea aceasta şi poate că ar fi iubit-o mult, dacă nu-i cerea o dovadă atât de ciudată despre dragostea lui.

Ce însemna această neobişnuită însărcinare pe care i-o dăduse lui şi celorlalţi doi prieteni ai săi?

Era foarte curios ca o fată ca ea, care crescuse şi trăise în cercurile cele mai distinse, ea, o prinţesă de Paris, pe care toată lumea o stima şi o preţuia, să ceară să i se aducă un bandit, un tâlhar.

Este adevărat că ea îşi explicase purtarea, prin mişcătoarea poveste a acelei Gilda Carazoni, pe care

Egizio Ettore o ucisese. Totuş, cererea Gildei de Paris apărea într'o lumină foarte ciudată.

Dacă într'adevăr banditul i-ar fi ucis pe cea mai bună prietenă, atunci dorinţa ei îndreptăţită ar fi trebuit să-l ştie mort pe ucigaş, cu toate că chiar şi o asemenea dorinţă putea fi numită ca neomenească, dacă venea din partea unei fete gingaşe.

Dar Gilda nu voia să ştie că Egizio Ettore a fost răpus de unul din adoratorii săi. Ea voia să-l aibă viu, să fie adus la Paris, să fie aruncat la picioarele ei, legat de mâini şi de picioare.

Lamotier se ridică puţin în pat, îşi rezemă capul în mâini şi se gândi tot mai mult la această enigmă.

— Să fie oare totuş adevărat? — se întreba el. — Să ne fi păcălit în chipul cel mai puţin vrednic de o fată dintr'o familie aleasă?

Să ne fi dat o însărcinare, de care un nobil nu trebuie să se ruşineze, sau poate că noi nu suntem decât un fel de unelte, prin cari ea vrea să-şi aducă la Paris un bărbat, pe care nu-l dispreţuieşte de loc, ci pe care poate că, dimpotrivă, îl doreşte, îl vrea cât mai aproape de ea.

Pentru a-şi putea da seama care era adevărul, ar fi fost necesar să-l cunoască pe Egizio Ettore, să-l vadă măcar o singură dată la faţă.

Tot ceeace auzise contele de Lamotier despre brigand până atunci ,nu era de natură să i-l înfăţişeze ca pe un om, de care o fată nu s'ar putea îndrăgosti. Poliţia, care vede în el pe duşmanul său cel mai neîmpăcat ,fireşte că are tot interesul să-l descrie pe Ettore ca pe un tâlhar de rând, ca pe un spărgător, un criminal sângeros.

Nu tot astfel vorbeşte însă poporul despre el. In ochii mulţimii Egizio Ettore trece drept un mare nedreptăţit, aproape un martir.

— Nu mi s'a istorisit oare — îşi zise contele de Lamotier — cum a decurs procesul din Bonifacio, unde Ettore a fost osândit pe nedrept. la o pe-

deapsă nespus de aspră? Da, mi s'au povestit amănunte despre fuga lui aventuroasă din temniță, din acea groaznică temniță din Capul Pertusato, care merită să fie poreclită Casa Iadului. Se pare însă că acest brigand nu s'a atins niciodată de cei slabi, niciodată n'a lovit în cei asupriți.

In orice caz este îndeajuns de ciudat că eu și cu prietenii mei am pornit pe calea urmăririi acesteia, pentru a lupta împotriva unui om, pe care nu-l cunoaștem, pe care nu l-am văzut în viața noastră.

Căci ce-mi pasă mie ,dacă acest Egizio Ettore este un bandit? Eu nu sunt nici sbir, nici procuror, nici polițist.

La naiba, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai limpede mi se pare că...

Lamotier amuți deodată în conversația cu sine însuș.

El se ridică încet în capul oaselor în pat și se uită în tavan.

Fără îndoială că se înșelase. Totuș, i se păruse că acolo, sus, cineva mergea necontenit în sus și în jos, într'o plimbare, care nu voia să mai ia sfârșit.

Se așeză la pândă.

Sgomotul de pași ,pe care crezuse că-l auzise, nu se mai repetă.

— Numai nervii mei biciuiți sunt de vină — își zise contele de Lamotier. — Voi urma pilda prietenilor mei și mă voi culca și eu. Aș dori însă să mă știu odată departe de acest castel părăsit, în care viața noastră nu mi se pare îndeajuns de sigură.

Aristide de Lamotier se lăsă din nou pe perne. Dar deabia îi atinsese capul perna, că și sări din nou, ca mușcat de șarpe. Nu, de data aceasta nu se mai înșelase, de data aceasta auzise lămurit un geamăt, care sunase atât de sfâșietor, atât de grozav, încât tânărului francez îi îngheță aproape sângele în vine și părul i se făcu măciucă în cap.

O singură mișcare și sabia, pe care și-o așezase lângă pat, pe un scaun, fu în mâna lui. Numai după ce simți mânerul acesteia în mână, nu mai atunci se mai liniști puțin. Se gândea că tot ar mai fi fost cu putință să se fi înșelat, tot s'ar mai fi putut ca fantezia-i înfrigurată să-și fi bătut joc de el.

Totuș, sări din pat și începu să se îmbrace în grabă.

In vreme ce se îmbrăca însă, auzi din nou geamătul acela fioros și apoi...

Nu mai încăpea nicio îndoială, acolo, sus, cineva, în disperare poate, încerca să facă cu unghiile o gaură în podea.

— E neîndoielnic că acolo sus se găsește o ființă omenească — își zise contele de Lamotier, trăgându-și pantalonii pe picioare. — Ia să vedem, dacă-mi mai aduc aminte de împărțeala casei.

Odaia aceasta este așezată în catul de sus. Așa dar, deasupra acestei încăperi, trebuie să fie... dar

firește, trebuie să fie c...a din turn, singura care mai este așezată deasupra noastră. Am vrut să cercetăm și această încăpere, dar ușa grea de fier, care era încuiată, ne-a stat în cale.

— Ajutor! — strigă atunci o voce răgușită, de sus, o voce care suna, ca și când ar fi venit din mormânt, o voce a unui om, căruia frigurile făceau să-i clănțăne dinții în gură. — Ajutor, dacă se găsește un om în casa aceasta, un om, care are o inimă simțitoare în piept, un suflet milostiv.... Scăpați-mă, căci înebunesc în temnița aceasta!

Lamotier auzise lămurit cuvintele acestea.

Așa dar era sigur că se găsea cineva în odaia din turn, o făptură vie, care fără îndoială că era ținută cu forța în această închisoare.

Aceasta era îndeajuns pentru firea cu adevărat nobilă a contelui de Lamotier.

El se strecură încet până la patul în care dormea căpitanul Neuville, pe care bătându-l încet pe umeri, zise:

— Rémi... Rémi, trezește-te!

— Bine ,mica mea Nitouche, — răspunse căpitanul, care se credea în brațele midinetei sale dela Paris — iată încă o sărutare!

— Scoală! — zise atunci Lamotier, nerăbdător. — Neuville, scoală, s'a întâmplat ceva cu totul neașteptat.

Ofițerul deschise ochii buimăcit de somn, iar Lamotier îi apăsă iute mâna pe gură, ca cel deșteptat să nu cumva să-i adreseze vreo întrebare, cu voce tare.

— Coboară din pat, îmbracă-te iute, căci mi se pare că vom avea de lucru prin castel.

La auzul acestor cuvinte Neuville se trezi îndată, sări din pat și începu să-și arunce veștmintele pe trup, cât putu mai iute.

In timpul acesta Lamotier îl sculă și pe baronul Lamberg, tot așa, fără a face sgomot și în cele din

urmă se apropie și de vrednicul Tric Trac, pe care încercă să-l trezească din somn.

Dar mai curând ar fi putut să dărâme singur tot castelul, decât să-l trezească din somn pe servitorul său.

— Drace, cu acesta n'o scoatem la capăt, decât numai cu găleata cu apă! — zise Lamotier și fără a mai șovăi, luă de pe masă o cană plină cu apă și se apropie de culcușul servitorului.

Spre norocul lui însă, Tric Trac se trezi în urma unui ghiont sdravăn primit dela Neuville și astfel scăpă cu hainele uscate.

La porunca spăpânului său apoi, se îmbrăcă și el, cât putu mai în grabă.

— Ce este? Ce s'a întâmplat? Ne amenință vreo primejdie?

Lamotier fu asaltat cu aceste întrebări din toate părțile.

— Nicio primejdie pentru noi! — răspunse cel întrebat. — Ascultați însă!

Cu aceste cuvinte Lamotier își ridică mâna și arătă în spre tavan.

CAP. 31

O lovitură măiastră a lui Tric-Trac

Deasupra capetelor celor trei prieteni se auziră din nou sgârieturile, gemetele, suspinele, pe cari mai înainte la auzise contele de Lamotier singur.

— Sapristi! — exclamă căpitanul Neuville. — Se pare că nu suntem singuri în castelul acesta!

— Așa mi se pare și mie! — zise și baronul Lamberg.

Dar în vreme ce se trudea să vorbească cât mai în șoaptă, chipul lui păli și mâna-i tremurândă căută mânerul sabiei.

— Ascultați, dragii mei — zise contele de La-

motier — cred că nu greşesc, dacă spun că în castelul acesta se găseşte un prizonier, care este ţinut închis în odaia din turn.

Oricine ar fi el, nu trebuie să uităm că noi suntem nobili francezi şi că este de datoria noastră să alergăm în ajutorul lui.

Neuville şi Lamberg erau cu totul de aceeaş părere, numai vrednicul Tric Trac, care stătea mai la o parte şi asculta convorbirea celor trei prieteni, făcu o mutră cam acră.

Firește însă că nimeni nu-l întrebă, ce părere are el. Dimpotrivă, i se porunci să pună mâna pe felinar şi să pornească din nou înainte.

— Aşa dar iarăş eu s'o iau înainte! — se bocea Tric Trac în gând. — Dumnezeule, ce mă mai aşteaptă!.... Nu era mai bine să fi rămas la Paris?

De data aceasta însă nu mai fu osândit să deschidă el cortegiul, căci Lamotier se aşeză în fruntea prietenilor săi şi aşa porniră pe scări în sus...

Cu cât se apropiau mai mult de turn, cu atât mai lămurit se auzeau suspinele şi în curând cei trei cavaleri putură să-şi dea seama că persoana închisă în odaia din turn era un bărbat.

Lamotier se apropiă de uşă şi bătu în ea, cu mânerul spadei.

Un urlet de bucurie se auzi din odaia turnului, urmat îndată de cuvinte rostite cu o grabă desnădăjduită:

— Lăudat fie numele Domnului... spargeţi uşa.... scăpaţi-mă.... dar grăbiţi-vă... căci altfel sunt pierdut.

Glasul, care rostise aceste cuvinte era atât de slab, încât părea că este al unui om, care nu mai avea de trăit decât câteva ceasuri.

— Şi eu cred că nu avem mult timp de pierdut, dacă vrem să mai facem ceva pentru omul acesta — zise Lamotier. — Deaceea, la lucru, băieţi! N'avem cu noi nici un soi de chei, pentru a în-

cerca să deschidem broasca, deci nu ne rămâne altceva de făcut, decât să spargem uşa.

— Dar uşa e de fier — zise baronul Lamberg — şi deaceea cred că lucrul nu va merge tocmai atât de uşor!

— Dimpotrivă! N'avem oare cu noi pe Neuville, omul cu gâtul de taur, cu umerii de fier, cu braţul de oţel? Inainte, dragă Rémi, la Paris ai dovedit destule ori că nu este nimic ce să poată rezista puterii tale. Inainte, deci, dragă Rémi, sparge uşa aceasta şi stima noastră pentru puterea ta va creşte şi mai mult.

Neuville se opinti cu spatele în uşa de fier, care începu să geamă, să trosnească. Neuville se opintea însă din răsputeri.

Vinele i se umflară în jurul tâmplelor, muşchii dela gât i se încordară să plesnească şi. în cele din

urmă... un trosnet grozav... Neuville isbutise să spargă uşa de fier.

— Bravo... bravo Rémi! — strigară Lamotier şi Lamberg, ca un singur om, iar Tric Trac se uită cu admiraţie la atletul Neuville, făgăduindu-şi ca de atunci înainte să-l servească pe ofiţer cât mai bine, pentru a nu-i da prilej să fie nemulţumit de el.

Cei trei cavaleri se năpustiră peste prag, dar... priveliştea care se îmbie ochilor lor fu de natură a-i încremeni şi a le înăbuşi în gât cuvintele, pe cari aveau de gând să le rostească.

In mijlocul încăperii zăcea o făptură, care este adevărat că avea forme omeneşti, care însă trăise pe semne în condiţii de viaţă atât de cumplite, încât îşi pierduse aproape înfăţişarea de om.

Nenorocitul acesta era aproape gol. Veştmintele atârnau în zdrenţe de pe trupul lui, părul îi era aproape alb, obrajii cenuşii, ochii roşii de plâns. Obrajii căzuţi înăuntru, nasul ascuţit, urechile străvezii dovedeau că omul acesta îndurase o foame cumplită.

Un miros greu izbi nasurile celor trei cavaleri, un miros asemănător acelui care se resimte în apropierea unei cuşti de fiare sălbatice.

— Nenorocitul! — exclamă baronul Lamberg. — Aş pune rămăşag că vreun mizerabil îl ţine închis aici... Priviţi, îşi întinde mâinile implorător în spre noi... Plânge.... Să nădăjduim însă că de data aceasta sunt lacrimi de bucurie cari îi isvoresc din ochi.

— Tric Trac — strigă Lamotier — aleargă cât poţi mai iute până jos şi adu proviziile noastre... Încălzeşte şi ceaiul care a mai rămas dela cina noastră.

Dar Tric Trac nu se mişcă. Cu ochii mari deschişi el se uită la nenorocitul din mijlocul odăii şi rămase încremenit, ca şi când un trăsnet l-ar fi ţintuit locului.

— Ei, Tric Trac, ce faci acolo? N'ai auzit ce

ți-am spus? Mișcă și adu ceva de mâncare pentru omul acesta!

— Da... domnule conte... dar...

Vrednicul Tric Trac vroia grozav să i se dea un însoțitor până jos, căci castelul acesta devenea pentru el din ce în ce mai înfiorător și i se părea că în fiecare ungher se ascund stafii și strigoi, cari nu așteaptă, decât să-l știe singur, pentru a se repezi la el.

— Jos cu tine! — tună Lamotier și atunci Tric Trac luă felinarul în mână și începu să coboare treptele, clătinându-se pe picioare.

In timpul acesta Neuville și cu Lamberg se apropiară de nenorocitul din mijlocul odăii, îl ridicară încet de pe podea și-l așezară pe patul, care mirosea și el de murdărie.

— Cine ești, domnule? — întrebă Aristide, aplecându-se peste cel întins în pat. — Spune-ne totul, căci mi se pare că cu ajutorul pe care ți l-am dat, asediind închisoarea d-tale, nu însemnează că te-am scăpat.

Dar prizonierul nu era în stare să vorbească. Numai după ce Tric Trac se înapoie cu o bucată de șuncă, cu niște pesmeți și cu o sticlă cu coniac, din cari prizonierul mâncă și bău cu o lăcomie de lup, i se deslegă limba.

— Domnii mei — îngână el atunci — vă mulțumesc că mi-ați scăpat viața. Insă dacă voiți ca salvarea mea să fie deplină, vă implor luați-mă și duceți-mă de aici, din casa aceasta a groazei, căci el se poate înapoia în fiecare clipă.

— Cine? — întrebă Neuville.

Atunci un fior de groază străbătu trupul omului cu părul cărunt, își trase speriat pătura până peste bărbie și cu buze tremurânde, zise:

— Acela, care mă ține prizonier aici de săptămâni, de luni de zile... vai, poate chiar și de ani de zile, căci nu mai sunt în stare să țiu minte nici câtă vreme s'a scurs... acela, care nu se întoarce aici,

decât odată pe săptămână, pentru a-mi arunca drept mâncare, niște rămășițe, cari nu se dau nici la câini și care poate sosi din moment în moment.

Vai, domnii mei, ce am mâncat eu în tot timpul acesta! Numai mâncări de cari îmi era scârbă și pe cari, dacă refuzam să le iau, mă silea să le înghit, sub amenințări de moarte.

De câte ori nu m'am gândit să-mi pun capăt acestei vieți nenorocite, dar mi-a lipsit curajul..... Domnii mei, domnii mei, credeți-mă că n'ați venit niciun minut prea devreme.

— Și n'a fost cu putință să chemi pe cineva în ajutor, până acuma? — întrebă Lamotier. — Castelul acesta este așezat oare într'adevăr departe de drumurile străbătute de oameni?

— Departe... foarte departe... Zi și noapte am strigat, câtă vreme m'a mai ajutat glasul, acuma însă sunt istovit cu desăvârșire... Vai, știu bine că niciodată nu mă voi mai însănătoși pe deplin și dacă nu veneați dv. acuma, cred că înebuneam încă în noaptea aceasta... căci simțeam cum se apropia de mine și cum își întindea ghiarele de uliu, pentru a-mi smulge creerul din cap... Doamne, și oare ce vor fi devenit în vremea aceasta soția mea... fiica mea?

— Ai deci și familie? — întrebă contele de Lamotier. — Dar unde locuiai mai înainte de a fi fost întemnițat în închisoarea aceasta fioroasă?

— In Ajaccio — răspunse umbra de om. — Eram bogat... Dacă mai sunt și astăzi nici nu știu măcar... nu știu ce mai am... fără îndoială că am fost prădat... și eu... eu nu puteam să fac nimic!

Cereți mâine fascicola 36 -a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ. Bucuresti L Calea Victoriei

El începu să dea din mâini, ochii îi ieşiră aproape din orbite, gura începu să i se umple de bale. Dar în vreme ce rostise cuvintele acestea din urmă, lăcomia i se întipărise atât de înfiorător pe faţă, încât contele de Lamotier tresări îngrozit şi le făcu un semn prietenilor săi să se retragă cu el în firida ferestrei.

— Poate că am săvârşit o faptă bună, dragii mei — zise el — dar în ceeace-l priveşte pe omul acesta... vă spun drept că.... nu este vrednic de ajutorul, pe care i l-am dat.

— De unde poţi ştii tu asta? — exclamă Neuville. — Un om, care se găseşte într'o stare atât de vrednică de plâns, pierde orice noţiune de bunătate şi milă.

— Neuville, dar oare n'ai vazut cum îi luceau ochii, stinşi până atunci, când vorbise despre averea lui?

— Găsesc că este foarte firesc — răspunse ofiţerul. — De unde ştii tu că omul acesta n'a fost ruinat, în vreme ce era ţinut închis aici? Dealtfel, cred că aici este vorba de o taină, care n'ar strica să-l rugăm să ne-o povestească.

— Firește — răspunse Lamotier. — Mai înainte de toate trebuie să aflăm cine este acela, care l-a ţinut închis aici. Veniţi, băieţi, să vedem cum stau lucrurile.

Şi iarăş se apropie de patul, pe care zăcea omul, din care nu mai rămăsese decât un schelet.

— Mai înainte de toate, dragul meu — zise Lamotier — spune-ne numele d-tale, căci pentru noi el este de mare însemnătate, precum şi numele aceluia, care te-a adus în situaţia aceasta nenorocită.

— Numele meu? — răspunse prizonierul. — Ei bine, aflaţi că sunt spaniol de origină şi mă numesc... Fernando Hernez.

— Te compătimim, sennor Hernez — zise Lamotier — totuş, nu putem înţelege, pentru ce ai fost

d-ta ţinut prizonier aici? Sau poate că te-aĭ purtat atât de rău cu acela, care te-a închis aici, încât răsbunarea lui, oricât ar părea ea de cumplită, ar fi fost îndreptăţită, până la un punct oarecare?

Dacă Fernando Hernez ar fi spus adevărul, ar fi trebuit să mărturisească cum că ceeace i-a făcut el omului aceluia, îndreptăţea pe deplin o asemenea pedeapsă; dar, din clipa în care spaniolul se văzu înconjurat de trei oameni înarmaţi, Hernez îşi şi uitase pe jumătate ceeace suferise şi se feri să le spună salvatorilor săi adevărul.

— Domnii mei — zise el cu glasul încă tot tremurând — sunt tot atât de nevinovat ca şi dv. Am căzut însă jertfă unui om, al cărui nume este temut în toată Corsica... Dar ce spun eu, unui om, unei bestii cu cap de om şi dacă voi isbuti să scap cu viaţă din temniţa aceasta, atunci însemnează că Cerul a făcut o minune cu mine şi jur că în locul acesta voiu ridica o biserică mare şi frumoasă, care nu va costa mai puţin ca un milion.

— O — făcu Neuville, adresându-se încet lui Lamberg — omul acesta îmi place. Asvârle foarte uşor cu milioanele şi un asemenea prieten nu-mi poate strica.

Fernando Hernez nu bănuia că în clipa aceea nu avea nici măcar un milion de ace cu gămălie, pe cari să le poată socoti proprietatea lui, că era mai sărac decât un cerşetor, care cere de pomană pe la uşile bisericilor.

Lamotier însă era departe de a fi mulţumit de răspunsurile bancherului. El voia grozav să ştie, pentru ce ajunsese omul acesta, într'o situaţie atât de groaznică, căci firea lui cinstită îi cerea să aibă conştiinţa împăcată că sărise în ajutorul unui nedreptăţit.

— Sunt un bancher bogat, domnii mei — urmă prizonierul — şi mă pot făli că numele meu este cunoscut în toată Corsica şi mai departe chiar. Locuiesc într'un palat minunat, în Ajaccio şi legăturile mele

de afaceri se întind peste toată suprafața globului pământesc. Este dela sine înțeles, domnii mei, că de îndată ce ne vom fi reîntors la Ajaccio, veți fi oaspeții mei și în onoarea dv. voi da o serată, la care voiu invita cea mai bună societate din capitala Corsicei.

— Primim cu mulțumire invitația d-tale — zise Lamotier — te-am ruga însă, să ne spui numele aceluia, care te-a adus aici, căci numele acesta ne-ar putea lămuri în multe privințe, în cari acuma suntem nedesluşiți.

— Da, numele acesta vă va spune totul! — — gemu Fernando Hernez, care fu cuprins din nou de o teamă cumplită, neîndrăsnind parcă să rostească numele cerut.

„Vai, domnii mei, grăbiți-vă să părăsim cât mai iute casa aceasta, căci s'ar putea să vină în fiecare clipă. Niciodată nu sunt sigur de el. Au trecut tocmai şapte zile, de când a fost pe aici pentru ultima oară, spre a mă chinui.

— Şi numele acestui om?

Fernando Hernez îşi holbă ochii la contele de Lamotier, care-i pusese această întrebare, apoi îşi aşeză degetul arătător pe buze şi zise:

— Psf! Nu vorbi atât de tare! Pereții pot avea urechi. Nu poți fi sigur niciodată de el. Omul acesta este peste tot şi nicăieri, dar întotdeauna tocmai acolo, unde te aştepți mai puțin. Oh, sunt încerdințat că de îndată ce-i veți auzi numele, nu veți mai rămâne nicio clipă mai mult aici, decât este neapărat nevoie.

Omul, care m'a ținut prizonier aici, care s'a purtat cu mine ca şi cu un răufăcător, care m'a împins până aproape de nebunie şi de moarte, este...

Privirile celor trei prieteni se aţintiră pe buzele spaniolului, care mai făcu odată o pauză destul de lungă, ca şi când ar fi trebuit să-şi adune toate puterile pentru a rosti numele acela blestemat.

— Egizio Ettore! — răsună răguşit prin odaie

şi cei trei prieteni făcură câte un pas înapoi, ca şi când s'ar fi vorbit mai dinainte.

Intr'adevăr numele lui Egizio Ettore făcu o impresie extraordinară asupra lor. Totuş, nu era tocmai aceea, pe care sperase s'o vadă spaniolul. Căci nu teamă era ceeace se oglindea pe chipurile celor trei francezi, ci o surpriză plăcută, triumful acelora, cari după o noapte întreagă de pândă, văd în sfârşit vânatul apropiindu-se.

Şi bucuria lor era firească deoarece atunci dăduseră peste cea dintâi urmă a lui Egizio Ettore.

Dar bucuria lor urma să fie şi mai mare.

— Ce ai spus mai adineauri, domnul meu? — întrebă Lamotier, tremurând de înfrigurare, în priviri însă cu acea lucire a vânătorului, care a dat de urma vânatului. — Ai amintit de numele lui Egizio Ettore?.... Faimosul brigand să fie oare acela, care te-a adus şi te-a ţinut pe d-ta aici?

— El şi nimeni altul— îngână Fernando Hernez. — Vai, domnii mei, fugiţi de omul acesta, fiindcă este un monstru, un tigru, care râvneşte la sângele semenilor săi. Dacă ne găseşte aici, ne ucide pe toţi cinci... Deaceea să fugim cât mai iute şi mai bine să petrecem noaptea în pădure decât să mai stăm aici chiar şi numai o singură clipă.

— După cât se pare, domnul meu — răspunse contele de Lamotier — acest Egizio Ettore a băgat groaza în d-ta şi deaceea cred că pentru d-ta ar fi mai bine să părăseşti castelul acesta, cât mai iute.

In ceeace ne priveşte pe noi însă, pe prietenii mei şi pe mine... noi rămânem aici! Il vom aştepta aici pe Egizio Ettore .Căci dacă nu mă înşel, ai spus mai adineauri că va reveni pe aici?

— Incă în noaptea aceasta — gemu spaniolul — dar vă conjur, domnii mei, fugiţi cu mine şi nu încercaţi să vă împotriviţi lui Egizio Ettore.

Lamotier însă, se întoarse în spre Neuville şi Lamberg, se retrase iarăş cu ei în firida ferestrei şi ţinu o nouă consfătuire.

— Putem spune că avem noroc, dragii mei — le zise Aristide. — Egizio Ettore, pe care-l căutăm cu atâta îndârjire, va cădea poate încă în noaptea aceasta în mâinile noastre.

Părerea mea este că nu trebuie să pierdem acest prilej, care poate fi unicul. Eu cel puțin voi rămâne aici și-l voi aștepta pe bandit.

— In ceeace mă privește pe mine — zise baronul Lamberg — nici nu mă gândesc să părăsesc castelul. Egizio Ettore se va prinde aici ca vulpea în capcană și noi nu vom avea altceva de făcut, decât să strângem lațul.

— E pierdut, fără doar și poate — zise și căpitanul Neuville. — Ceeace mă supără în toată afacerea aceasta însă, este că vom fi trei împotriva unuia singur.

— La drept vorbind, patru — zise Lamotier — sau în orice caz, trei și jumătate, căci o jumătate de om tot face și Tric Trac al meu.

Să ne întoarcem însă la oile noastre — urmă contele de Lamotier. — Așa dar, vom rămâne aici, vom sta de veghe și-l vom aștepta pe Egizio Ettore. Fără îndoială că el vine prin poarta principală și deci, cred că lucrul cel mai bun ar fi să ne ascundem în vestibul.

— Inainte de toate însă — zise Neuville — cred că n'ar strica să scăpăm de spaniolul acesta, deoarece prin groaznica lui teamă ar putea să ne trădeze înainte de vreme.

— Dimpotrivă — zise Lamotier — spaniolul ne va fi de mare folos. Adineaori Lamberg a asemuit foarte bine castelul cu o capcană, în care se va prinde vulpea. Dar vulpea nu cade în capcană, dacă nu nădăjduește să găsească acolo ceva care s'o atragă. Avem nevoie de o momeală, or această momeală nu poate fi, decât Fernando Hernez.

— Aha, ți-ai schimbat planul — strigă Neuville — tu vrei să-l lași pe Ettore să se urce până în odaia din turn, unde-l va găsi pe Fernando Hernez,

iar când va fi acolo, închidem clapa şi l-am prins în capcană.

— Planul de războiu e gata! — strigă Lamotier cu voce tare, pentru a fi auzit şi de spaniol şi Tric Trac:

Mai înainte de toate, vom stinge toate luminile din castel, pentru ca prezenţa noastră aici să nu fie trădată. După caeea ne vom împărţi, după cum urmează:

Eu voi rămâne aici, în odaia din turn, împreună cu sennor Hernez... Nu, nu te teme câtuş de puţin, domnul meu! Iţi dau cuvântul meu că nu ţi se va mai întâmpla nimic, cel puţin atâta timp cât îmi voi mai putea mişca braţul şi voi mai fi în viaţă.

— Dar nu vei mai fi în viaţă, dacă te măsori cu Egizio Ettore! — strigă spaniolul.

— Binevoeşte te rog să laşi aceasta pe seama noastră. Eu şi cu prietenii mei suntem hotărâţi să punem mâna de viu pe acest bandit şi o vom face! Aţi auzit şi voi, dragii mei: „viu". Ştiţi pentru ce trebuie să-l prindem de viu.

Aşa dar, eu rămân cu domnul Hernez aici, în odaia din turn. Tu, Tric Trac, te vei ascunde în dosul uşii din faţă, iar Neuville şi Lamberg se vor ascunde pe scara, care duce la turn. Odată astfel ascunşi, planul de bătaie este următorul:

Il vom lăsa pe Egizio Ettore să intre liniştit în odaie, iar d-ta, domnule Fernando Hernez te vei boci, te vei plânge, vei geme, aşa după cum făceai de obicei, pentru ca brigandul să fie încredinţat că eşti în viaţă.

Tu, Tric Trac, îl vei lăsa pe Ettore să intre în casă, voi, Neuville şi Lamberg îl veţi lăsa să ajungă până la uşa de fier.

Acolo firește că va face descoperirea că uşa a fost spartă, aceasta însă nu-l va împiedica s'o deschidă şi să intre în odaie.

In clipa aceea îi voi aşeza vârful spadei în piept şi în acelaş timp îi voi striga:

„Predă-te, căci de nu, eşti pierdut!"

La auzul acestor cuvinte, voi, Neuville şi Lamberg îmi veniţi în ajutor, în vreme ce Tric Trac nu va avea altceva de făcut, decât să închidă cât mai bine uşa din faţă, pentru ca în cazul, când planul nostru n'ar isbuti, banditul să nu mai aibă pe unde părăsi castelul.

— Dar să fim mai siguri — cu aceste cuvinte Lamotier se întoarse în spre spaniol — mai are castelul şi vreo altă intrare?

— Niciuna. Dealtfel, după cum puteţi vedea, chiar şi ferestrele temniţei mele sunt zăbrelite.

— Cu atât mai bine. In chipul acesta Egizio Ettore nu ne va putea scăpa în niciun caz. Dealtfel, văzând că nu mai are nicio portiţă de scăpare, că este împresurat din toate părţile şi că are de a face cu oameni, cari ştiu să mânuiască o spadă, fără îndoială că se va preda.

Aţi înţeles toţi ce aveţi de făcut?

— Înţeles! — se auzi din toate părţile.

Numai Fernando Hernez nu răspunse nimic, ci se ascunse şi mai bine cu capul în perne.

— Atunci, fiecare la locul lui şi la strigătul meu să nu şovăiţi nicio clipă de a face, după cum v'am spus, căci cea mai neînsemnată şovăire, ar putea să ne fie fatală.

Neuville şi Lamberg se întoarseră, pentru a lua loc îndată în ascunzătoarea lor. Tric Trac însă, se duse în faţa stăpânului său, stând nu tocmai sigur pe picioare.

— Un singur cuvânt numai, domnule conte.

— Ce vrei? Fără îndoială că vrei să-mi mulţumeşti că ţi-am dat şi ţie un rol în comedia aceasta.

— Vai, nu, domnule conte. Imi luasem doar îngăduinţa să-l întreb pe domnul conte, dacă în clipa hotărâtoare n'ar fi cu putinţă să încui uşa din faţă, dar pe dinafară. Vă încredinţez că pe dinafară uşa se încuie mult mai bine.

— Tric Trac — îi răspunse Aristide de Lamotier,

uitându-se la el cu o privire ucigătoare — dacă-mi mai vii pentru a doua oară cu o asemenea întrebare, fie din prostie, fie din lașitate, să știi că de îndată ce vom fi pus mâna pe Egizio Ettore, te încui, pentru un sfert de ceas numai, cu el singur, în odaie. Și acuma, marș jos și bagă bine de seamă la ceeace ți-am spus.

Tric Trac nu mai spuse nimic, ci făcu stânga împrejur și părăsi odaia. Făcând aceasta, însă, nu uită să-și aducă aminte de toți sfinții din cer, firește însă că nu dintr'un simțământ de evlavie.

— M'am închiriat eu oare ca prinzător de bandiți? — exclamă el, în surdină, când ajunse la ușa din față. — Sunt acestea îndeletniciri vrednice de un servitor, care-și respectă meseria? Doamne, cât de nerecunoscător mai este și omul, când îi merge bine! Numai când îl încearcă nenorocirile știe să prețuiască fericirea!

Și după ce Tric Trac rosti aceste cuvinte filosofice, în mijlocul unui clănțănit de dinți, ca și când s'ar fi găsit la polul nord, în costum de baie, se

ascunse în dosul uşii, îşi scoase revolverul şi îl luă în mână astfel, încât să poată trage în orice clipă.

Castelul devenise liniştit ca un mormânt. Neuville şi cu Lamberg se ascunseseră şi ei pe scară, cu spada în mână şi anume într'o firidă, în care era aşezată o statuetă de marmură.

Statueta aceasta îi ascundea aproape cu desăvârşire.

Lamotier îşi aşezase un scaun în mijlocul odăii din turn, luă loc pe el, îşi întinse sabia pe genunchi, iar revolverul şi-l vârî astfel în buzunarul surtucului, încât să-l poată scoate de acolo oricând, cu o singură mişcare.

Contele de Lamotier era mai mult decât mulţumit că aventura din Corsica făgăduia să se sfârşească atât de iute. In fundul sufletului său împărtăşea şi el dorinţa lui Tric Trac, de a se vedea cât mai iute înapoi la Paris, în metropola aceea de aur şi veselie, în care Aristide era o personalitate atât de cunoscută şi de căutată de toată lumea bună.

Şi totuş.... ce gol, ce plicticos îi se păruse Parisul în răstimpul anilor din urmă! Ii lipsise tocmai singurul lucru, care poate mulţumi inima: o dragoste curată.

Dar oare numai cu câteva săptămâni în urmă nu-şi închipuise că, fără de Gilda de Paris n'ar putea trăi în lumea aceasta? Oare nu fusese nebun după ea şi nu fusese hotărât să facă orice, pentru a câştiga dragostea fermecătoarei copile?

Intr'adevăr, frumoasa prinţesă îi deşteptase în suflet un simţământ dintre cele mai ciudate, mai arzătoare... Ciudat însă! De când se găsea oarecum în slujba ei, de când însărcinarea dată de ea îl silise să vină în Corsica, chipul Gildei se ştergea parcă tot mai mult, zi cu zi, din inima sa.

Căci orice s'ar zice — îşi spunea Lamotier — este foarte curios ca fata aceasta să vrea să vadă la picioarele sale un bărbat legat cobză şi tot atât

de curios este că, se găsiseră trei nobili, cari să fie gata să-i îndeplinească acest capriciu, căci în cazul cel mai bun, numai despre un capriciu putea fi vorba, când, la drept vorbind, poate că ar fi fost mai vrednic de un tânăr de viță nobilă, să refuze cu hotărâre o asemenea aventură. Dar...

Lamotier se opri deodată din convorbirea pe care o ducea cu sine-însuș. El auzise lămurit sgomotul unor pași, cari urcau treptele, ce veneau dela ușa din față, sgomotul unor pași ușori, mlădioși, ai unui om, care suie o scară în cea mai deplină liniște.

— El este! își zise Aristide. — Egizio Ettore a intrat în castel.

Lamotier se ridică de pe scaun, își luă sabia în mână și se strecură în vârful degetelor până lângă ușa de fier.

Nu mai încăpea nicio îndoială. Egizio Ettore urca treptele... El trecuse de Tric Trac... Atât de mult căutatul bandit căzuse în capcană... victima prințesei Gilda de Paris va cădea, chiar peste câteva minute.

Aristide își dădu seama că o înfrigurare cu totul neobișnuită pusese stăpânire chiar și pe sufletul lui, că toți nervii îi erau încordați ca niciodată. Contele de Lamotier aruncă o privire grăbită în spre locul unde se găsea spaniolul.

Fernando Hernez se ascunsese între perne și pătură și uitând cu desăvârșire de rolul, care-i fusese dat, nu scotea niciun sunet.

După socoteala lui Lamotier, Egizio Ettore trebuia să fi juns la jumătatea scării. Numai un minut încă și se va vedea în fața omului, care a băgat groaza în toată Corsica, chiar și numai prin numele său.

Acuma trebuia să treacă prin fața lui Neuville și Lamberg.... Vai! numai de nu i-ar descoperi înainte de vreme!

Dar.... ce este asta...? Pașii banditului amuțiră deodată... nu cumva...? — Lamotier se cutremură la

gândul acesta.... Dar nu... nu se întâmplase nimic, căci brigandul urca din nou treptele, dar mai încet, mai prevăzător decât până atunci.

Acuma... fără îndoială că se găsea pe treapta cea mai de sus... Fără îndoială că păndea, să vadă pentru ce prizonierul său era atât de tăcut în noaptea aceea... Totuş, nu părea să bănuiască nimic... căci iată că se apropia... numai trei paşi îl mai puteau despărţi de uşa de fier... Contele de Lamotier îşi ridică sabia, gata pentru a străpunge, luând poziţia de atac, cu trupul lăsat mai pe spate, cu greutatea corpului sprijinită în piciorul drept.... Un sgomot afară... o mână se aşează pe clanţa uşii de fier....

— Domnule conte am pierdut cheia — strigă cineva, de jos — tocmai mi-a căzut din mână... ce să fac?...

Cuvintele acestea fură urmate de un urlet, care-l pătrunse până în măduva oaselor nu numai pe Lamotier, ci şi pe toţi ceilalţi, cari îl auziră, căci era un urlet, cum nu scoate decât tigrul rănit, când aleargă prin junglă şi când adunându-şi cele din urmă puteri, se repede la cel mai apropiat dintre urmăritorii săi.

Egizio Ettore fusese cel care scosese urletul acesta şi în clipa următoare Lamotier auzi cum brigandul se întoarce şi se repede pe scări în jos.

— Predă-te, căci de nu eşti pierdut! strigă Lamotier, deschizând uşa de fier şi cu spada în mână, repezindu-se pe urmele fugarului.

— Sus mâinile, căci de nu tragem! — se auzi atunci şi din josul scărilor, în mijlocul cărora Neuville şi baronul Lamberg se iviseră ca din pământ.

Toate acestea se petrecură în cel mai desăvârşit întuneric, căci Tric Trac, care stricase tot planul de răsboi, prin strigătul lui prea timpuriu, nu avu nici măcar prezenţa de spirit să aprindă felinarul. Dealtfel nici nu se arăta măcar şi Lamotier era încredinţat acuma, nu numai că servitorul său nu în-

cuiase uşa, dar că nici măcar nu încercase s'o încuie.

Egizio Ettore se afla într'o situaţie cât se poate de grea, deoarece fusese luat între două focuri. In spate avea un duşman înarmat cu o sabie şi un revolver, în faţă doi, cu aceleaşi arme.

Pe de altă parte brigandul n'avea de unde să ştie, dacă nu cumva tot castelul era ocupat de duşmani şi deci, nici în luptă nu se putea angaja cu un vrăjmaş, al cărui număr nu-l cunoştea. Deaceea, singura lui scăpare putea să fie numai fuga şi aceasta dusă la îndeplinire fără o clipă de întârziere.

— Predă-te! — tună Aristide de Lamotier, pentru a doua oară. — Eşti împresurat din toate părţile şi ai de a face cu bărbaţi, nu cu copii fricoşi.

— Iar voi — răspunse brigandul şi lui Lamotier îi se păru că zăreşte prin întuneric lucirea a doi ochi fosforescenţi — voi aveţi de a face cu Egizio Ettore, care nu poate fi prins cu una cu două!

Deabia rosti aceste cuvinte, că banditul se şi lăsă să cadă pe trepte.

Fără a se sinchisi că ar putea să-şi rupă gâtul, Egizio începu să se rostogolească pe trepte ca o minge, alunecând cu o viteză atât de mare, încât ajunse la Lamberg şi Neuville mai înainte ca aceştia să-şi fi putut da seama ce urmărea.

In clipa următoare Neuville trânti o înjurătură într'adevăr soldăţească, iar Lamotier strigă de spaimă, căci îşi văzu prietenul căzând de pe picioare şi rostogolindu-se la vale cu bandit cu tot.

— Pune mâna pe el... ţine-l, Rémi — strigă Aristide de Lamotier. — Iţi venim în ajutor... suntem amândoi lângă tine!

Dar numai un geamăt înăbuşit îi răspunse, căci brigandul ştiu să se folosească de uluirea duşmanului şi Neuville, pe care îl târâse după sine, apucându-l mai întâi de picior, simţi acuma două mâini, ca doi cleşti, înfipte în gâtul său.

Şi fără îndoială că bravul căpitan ar fi fost pier-

dut, dacă brigandul mai zăbovea numai un minut. Dar Egizio Ettore nu se putea gândi acuma să se răsbune nici pe ofiţer şi nici pe ceilalţi doi prieteni ai acestuia. El trebuia să caute să iasă cât mai iute din casă, trebuia să fugă.

O puternică lovitură de pumn isbi capul lui Neuville, ameţindu-l, pe jumătate. După aceea brigandul sări în picioare, trecu peste Neuville şi se repezi în spre uşă.

În urma lui porniră două împuşcături. Dar gloanţele, trase cu grabă înfrigurată, trecură departe deasupra capului.

Egizio Ettore ajunse la uşa din faţă. Nicium Tric Trac nu i se aşeză în cale. Cu o săritură măiastră, brigandul trecu în sbor peste treptele din faţa uşii, dar în clipa în care piciorul îi atinse pământul, se prăbuşi în genunchi şi un ţipăt înăbuşit pe jumătate îi ieşi din piept.

Brigandul îşi scrântise piciorul drept.

Dar numai treizeci de secunde jertfi Egizio durerei cumplite pricinuită de scrântitură. Aceste trei-

zeci de secunde alcătuiau poate clipele cele mai groaznice ale vieţii sale.

Căci deabia se ridică din nou şi îşi urmă fuga, pe cât îi îngăduia piciorul scrântit, — că în urma sa se şi auziră glasurile urmăritorilor.

— Caii! — strigă Lamotier. — Caii!

— Ii aduc, domnule conte! — strigă Tric Trac. — Vedeţi că m'am gândit îndată la asta!

Numai la o depărtare de trei paşi de el, Egizio Ettore zări un om, care ducea de căpăstru un cal de rasă, în vreme ce alţi trei armăsari îi urmau unul după altul, celui din faţă.

— La mine, Tric Trac! — strigă contele de Lamotier şi glasul lui tremurând trăda îndeajuns sălbatica înfrigurare, care-l stăpânea. — Adu-mi calul... mai iute...

Vrednicul Tric Trac voia tocmai să-i răspundă stăpânului său, că frumosul armăsar aştepta gata, cu şeaua pe el, când deodată, o lovitură de picior îl trânti la pământ şi încă cu o asemenea putere, încât frâele calului îi zburară din mână, cât colo.

In clipa următoare apoi, Tric Trac avu o surpriză dintre cele mai neaşteptate.

O făptură nelămurită se aruncă în spatele calului, cu iuţeala unui fulger, sălbaticul călăreţ întoarse animalul, cu un râs batjocoritor şi porni cu o viteză atât de mare, încât câştigă o bună bucată de drum, mai înainte ca Tric Trac să se fi putut ridica dela pământ.

Tot atât de iute ajunseră însă la faţa locului şi Lamotier, Neuville şi Lamberg. In faţa ochilor ofiţerului jucau flacări, urechile îi ţiuiau, în urma loviturii de pumn primită dela Egizio Ettore, dar cu

Cereţi mâine fascicola 37-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 cap. cel 2

Libraria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

toate acestea, pentru nimic în lume n'ar fi primit să lipsească dela urmărire.

— Pe cai! — strigă contele de Lamotier şi cei trei prieteni săriră în şea, pe ceilalţi trei armăsari.

Pintenii intrară în coastele animalelor, încât acestea gemură de durere, săbiile loveau cu partea lor lată coapsele cailor şi armăsarii porniră înainte, într'un galop nebun.

Şi atunci începu o vânătoare sălbatică, care era cu atât mai grea şi mai primejdioasă, cu cât drumul ducea la vale, şerpuind printre stânci uriaşe, cari aţineau calea când la dreapta, când la stânga, trecând peste pârâiaşe furioase, îngreuiat prin bucăţile de stâncă şi copacii doboraţi, cari adeseori închideau calea, aproape cu desăvârşire.

CAP. 32

O alergare de cai cu obstacole

După cum am amintit mai sus, Egizio Ettore câştigase o oarecare bucată de drum, înaintea urmăritorilor săi, dar ce însemna un asemenea avantaj pe un drum, pe cari i se aşezau în cale piedicile cele mai neaşteptate, unde trebuia să tremure la fiecare clipă, că armăsarul se va prăbuşi sub el.

Dar brigandul era un călăreţ foarte bun şi ţinea hăţurile atât de strâns, încât poate că armăsarul n'ar fi putut cădea, chiar dacă s'ar fi împiedicat în vreo bucată de stâncă, sau în vreun trunchiu de copac.

Cu toate acestea lui Egizio Ettore îi păru rău că fusese silit să sară pe cal, din pricina piciorului său scrântit.

Dacă n'ar fi avut acest ghinion, dacă nu-şi scrântea piciorul, când a sărit peste treptele din faţa uşii castelului, atunci fuga ar fi fost pentru el mult mai uşoară. Fiindcă atunci s'ar fi căţărat pe stânci şi